KOREAN KANSAN VAPAUDEN JA VAPAUTUKSEN PUOLESTA

TAMPERE, SUOMI

KOREAN KANSAN VAPAUDEN JA VAPAUTUKSEN PUOLESTA

KOREAN TYÖVÄENPUOLUEEN KESKUSKOMITEAN
PUOLUEHISTORIAN INSTITUUTTI

KOREAN KANSAN VAPAUDEN JA VAPAUTUKSEN PUOLESTA

MUISTELMIA JAPANILAISVASTAISESTA
ASEELLISESTA TAISTELUSTA 1930-LUVULLA

KIRJAPAINO SANAN TIE
TAMPERE 1977

SISÄLTÖ

I

Unohtumaton ensitapaaminen

CHOE HYON

Tapasin toveri Kim Il Sungin, Korean vallankumouksen kiistattoman johtajan, ensimmäisen kerran syyskuussa 1933.

Olin Yenchin alueella japanilaisvastaisen sissiarmeijan komppanianpäällikkönä. Sain toveri Kim Il Sungilta määräyksen valmistautua toimintaan ja saapua kiireellisesti Wangchingin sissitukikohtaan ja lähdin heti matkaan.

Olin liittynyt sissiarmeijaan hiukan yli vuotta aikaisemmin. Vaikka tunsin syvää kunnioitusta toveri Kim Il Sungia kohtaan ja halusin koko sydämestäni tavata hänet, siihen ei tähän mennessä ollut tarjoutunut tilaisuutta. Nyt, lopultakin, olin näkevä hänet henkilökohtaisesti. Tämä ajatus sai minut sanoin kuvaamattoman ilon valtaan, enkä minä ollut ainoa, joka tunsin tällä tavalla. Jokainen mukaani lähtevä komppaniani jäsen tunsi samoin.

Matkasimme nopeasti ja saavuimme Hsiapwangchingin sissitukikohdassa sijaitsevaan Mantsuniin, jossa meidät johdatettiin päämajaan, missä toveri Kim Il Sung oli.

Paljon vettä on sen jälkeen virrannut sillan alta, mutta tuo kokemus on edelleen hyvin tuoreena muistissani. Pieni olkikattoinen talo kyyhötti matalalla kukkulalla

hiljaisen laakson, jossa pulppusi kirkas virta, toisella laidalla.

Meitä ohjaillut toveri meni ovelle ja ilmoitti saapumisemme.

Ulos tuli välittömästi komearyhtinen nuori kaaderi.

"Mitä kuuluu, toveri Choe Hyon!" hän sanoi hymyillen leveästi astellessaan alas pihamaalle ja puristaessaan kättäni.

Tajusin heti, että tässä oli kenraali Kim Il Sung ja tunsin jännittyväni. Tapaamiseni hänen kanssaan oli totta kyllä ensimmäinen, mutta minusta ei tuntunut kuin olisi tavannut toveri Kim Il Sungin ensimmäistä kertaa, sillä olin tuntenut syvää kunnioitusta häntä kohtaan jo kauan.

Sanoin hänelle saapuneeni juuri kuten oli määrätty, komppaniani kanssa.

"Hyvä että tulitte", hän sanoi. "Olen odottanut teitä kärsimättömästi. Mennään sisään."

Toveri Kim Il Sung johdatti minut käsivarttani pidellen sisään. Huone oli vaatimaton, sen keskellä oli matala pöytä, jossa oli muutamia kirjoja ja avoimeksi levitetty kartta.

"Oikein hyvä että tulitte", hän jatkoi kun olimme istuutuneet toisiamme vastakkain. "Olen jo pitkään odottanut innokkaasti teidän tapaamistanne..."

Hänen tervetuliaisensa olivat niin sydämelliset, että tunsin olevani aivan poissa tolaltani.

"...Kutsuessani teitä aikomuksenani oli saada yksikkönne osallistumaan taisteluun Tungningin piirikuntakeskuksesta. Olen vilpittömästi pahoillani ettei sanani saavuttanut teitä ajoissa."

Toveri Kim Il Sung sanoi, että hän oli palannut kolme päivää aikaisemmin Tungningin piirikuntakeskuksesta käydystä voitokkaasta taistelusta. Tämän kuulles-

sani tunsin itseni niin pettyneeksi, että koko ruumiini ikäänkuin halvaantui.

Ajatus osallistumisesta toveri Kim Il Sungin henkilökohtaisesti johtamaan taisteluun oli saanut minut tuntemaan suurta ylpeyttä ja olin kiirehtinyt paikalle päätettyäni lujasti osoittautua arvolliseksi taistelijaksi. Nyt, kuullessani hänen sanovan, että taistelu oli ohi, olin todella pahoillani.

"Eikö teillä ole muita hyökkäyssuunnitelmia?" kysyin häneltä elätellen toiveita mieleni sokkeloissa.

Toveri Kim Il Sung luki ajatukseni ja sanoi:

"Älkäähän nyt olko noin pettynyt. Edessäpäin on vielä monia taisteluja ja meillä tulee olemaan monta tilaisuutta taistella yhdessä. Puhutaanpa nyt niistä tehtävistä, jotka meitä odottavat."

Kun hän puhui minulle näin, en saattanut enää jatkaa siitä aiheesta. Minut vallannut pettymyksen tunne hälveni vähitellen.

Toveri Kim Il Sung kyseli minulta yksityiskohtaisesti Yenchin alueen sissitoiminnasta ja paikallisesta tilanteesta. Monet hänen kysymyksistään eivät olisi koskaan välähtäneet minun mieleeni. Hän oli täysin tietoinen kaikista kysymyksistä ja laati tarkan suunnitelman jokaista asiaa varten.

Kuunnellessani hänen sanojaan ja kertoessani hänelle kaikista mieltäni askarruttaneista asioista hänen jaloutensa sai minut entistä enemmän ihastuksiin.

Illallisen jälkeen toveri Kim Il Sung kertoi minulle tuntikausia siitä, miten Tungningin piirikuntakeskuksesta käyty taistelu oli suunniteltu ja voitettu ja siitä, mikä oli tämän taistelun merkitys.

Tungning oli Neuvostoliiton ja Kiinan rajojen läheisyydessä sijaitseva kaupunki, joka oli tärkeä poliittisesta ja sotilaallisesta näkökulmasta katsoen. Japanilaiset

imperialistit olivat rakentaneet alueelle sotilaallisia laitteita ja vahvistaneet siellä voimiaan tarkoituksenaan tunkeutua Neuvostoliittoon. Juuri tästä syystä oli poliittisesti ja sotilaallisesti tärkeätä hyökätä kaupunkiin.

Tungningin piirikuntakeskuksesta käydyssä taistelussa toveri Kim Il Sung asetti tärkeimmäksi strategiseksi päämääräksi laajojen yhteisten operaatioiden aikaansaamisen kaikkialla Itä-Mantshuriassa toimivien kiinalaisten japanilaisvastaisten yksiköiden kanssa.

Koillis-Kiinassa oli noihin aikoihin suuri joukko japanilaisvastaisia yksiköitä (niitä nimitettiin joskus kansallisen pelastuksen armeijaksi), jotka olivat nousseet taisteluun japanilaisvastaisten tunnusten alla sodanlietsoja Chang Hsueh-liangin joukkojen romahdettua sen jälkeen kun japanilaiset imperialistit tunkeutuivat Mantshuriaan. Japanilaisvastaiset yksiköt olivat itse asiassa nationalistisia voimia, jotka puolustivat maanomistajien ja muiden omistavien luokkien etuja, ja poliittinen tietoisuus näiden yksikköjen keskuudessa oli hyvin alhainen. Vaikka ne väittivätkin taistelevansa japanilaista imperialismia vastaan ne eivät olleet ryhtyneet aktiiviseen taisteluun, vaan olivat hajallaan ja sijoittautuneet enimmäkseen metsäalueille, kukin omalle alueelleen. Näin sitten, japanilaisen imperialismin harjoittaman pahantahtoisen väärän propagandan harhaanjohtamina, ne menivät niinkin pitkälle, että murhasivat korealaisia leimaten nämä "japanilaismielisiksi" tai kommunisteiksi toteuttaen siten vaarallista kansallisshovinistista linjaa. Kaiken huipuksi sitten katalat ryhmäkuntalaiset, muun muassa Kim Song Do, nostivat esiin äärivasemmistolaisia tunnuksia aiheuttaen siten epäsopua Korean ja Kiinan kansojen välille ja antaen japanilaisvastaisille yksiköille tekosyyn kohdella korealaisia kommunisteja vihamielisesti. Tungshanhaon japanilaisvastainen yksikkö

murhasi toveri Li Gwangin, uskollisen kommunistin, joka noihin aikoihin oli toiminut erään erillisen kolonnan komentajana.

Näin siis japanilaisvastaisten yksikköjen voittaminen puolellemme ja niiden vetäminen yhteiseen toimintaan sissiarmeijamme kanssa oli hyvin vaikeaa. Se oli todella vaarallinen tehtävä ja yritys, johon liittyi oman hengen menettämisen riski, vaikea ja raskas tehtävä, josta saattoi selviytyä ainoastaan suuren poliittisen taidon omaava ylevämielinen vallankumouksellinen. Muutamat meistäkin suhtautuivat tästä syystä silloin vastahakoisesti yhteiseen toimintaan japanilaisvastaisten yksiköiden kanssa. Mutta toveri Kim Il Sung näki tämän kysymyksen erilaisessa valossa. Vaikka japanilaisvastaiset yksiköt eivät halunneet yhteiseen toimintaan kanssamme luokkarajoitustensa ja poliittisen takapajuisuutensa takia, niiden päämäärät olivat yhtenevät meidän päämääriemme kanssa siinä, että nekin taistelivat japanilaista imperialismia vastaan. Toveri Kim Il Sung näki, että jos ne vain saataisiin tietoisiksi meidän sissitaistelustamme japanilaisia vastaan sekä meidän kanssamme harjoitettavan yhteistoiminnan eduista, ne seuraisivat meitä varmasti. Toveri Kim Il Sung oli siksi järjestänyt ja johtanut rohkeasti laajamittaista korealais-kiinalaista yhteistoimintaa ensimmäistä kertaa japanilaisvastaisen sissiarmeijan perustamisen jälkeen.

Asiaan liittyen toveri Kim Il Sung sanoi:

"Yhteiseen toimintaan pääseminen japanilaisvastaisten yksiköiden kanssa oli tietysti hyvin vaikeaa. Mutta tämä oli vallankumouksellinen ongelma, joka oli ratkaistava monistakin syistä, ja kysymys, joka voitiin ratkaista. Kun me siis olimme harkinneet huolellisesti kaikkia kysymykseen liittyviä asioita, päätettiin, että minun pitäisi itseni lähteä. Yli 50 miehen seurassa me-

nin Wu I-chengin yksikköön ja selitin konkreettisesti taistelumme päämäärät ja yhteisen rintaman muodostamisen valtavan merkityksen. Aluksi he epäröivät, mutta vakuuttuivat lopulta ehdotuksemme järkevyydestä. Lopultakin olimme onnistuneet vakuuttamaan heidät ja saavuttamaan yhteistä toimintaa suunnitelman mukaan."

Itse asiassa voin sanoa, ettei toveri Kim Il Sungia itseään lukuunottamatta ollut olemassa ketään, joka olisi nauttinut niin korkeata poliittista luottamusta ja henkilökohtaista arvonantoa ja ollut kykenevä vakuuttamaan japanilaisvastaiset yksiköt niin, että ne liittyivät meidän taisteluumme. Hän oli ainoa henkilö, joka saattoi täyttää tämän vaikean tehtävän menestyksellisesti asettaen oman henkensä uhanalaiseksi.

Tuloksena tästä yli 1 000 miehen vahvuiset japanilaisvastaiset yksiköt, Wu I-chengin, prikaatinkomentaja Shihin ja komentaja Chain yksiköt, ottivat osaa yhteiseen operaatioon meidän japanilaisvastaisten sissiyksikköjemme kanssa toveri Kim Il Sungin johdolla. Japanilaisvastaisen yhteisrintaman suuri voima tuli osoitetuksi ja japanilaiset imperialistiroistot saivat ankaran iskun sotilaallisesti, poliittisesti ja moraalisesti.

Ei tietenkään voida sanoa heidän kaikkien taistelleen hyvin alusta pitäen. Muutamat japanilaisvastaisten yksiköiden miehistä kääntyivät kannoillaan jo pelkän heinäsuovan nähdessään. Niinpä meidän sissitaistelijamme sijoittautuivat taistelun eturintamaan ja antoivat urhoollisella kamppailullaan esimerkkiä innostaen siten japanilaisvastaisten yksikköjen sotilaita rohkeudellaan. Lisäksi, kun vihollisen luoti haavoitti prikaatinkomentaja Shihiä, hänen omat miehensä eivät huolehtineet hänestä vaan pakenivat. Hänet pelasti kuoleman kynsistä kuitenkin toveri Kim Il Sung.

Nähtyään ja koettuaan itse toveri Kim Il Sungin ylivoimaisen johtotaidon sekä sissiemme rohkeuden ja jalon taistelun sekä moraalisen luonteen käytännön taistelussa japanilaisvastaisten yksiköiden jäsenet alkoivat ymmärtää oikein japanilaisvastaista sissiarmeijaamme ja pitää kommunisteja parhaanlaatuisina ihmisinä.

Eritellessään Tungningin piirikuntakeskuksesta käydyn taistelun voiton suurta merkitystä toveri Kim Il Sung sanoi:

"On äärimmäisen merkittävää, että me saavutimme yhteisrintaman japanilaisvastaisten yksiköiden kanssa taistelussa yhteistä vihollista — japanilaista imperialistihyökkääjää vastaan. Tämä ei kuitenkaan riitä. Meidän tulisi nyt laajentaa ja lujittaa yhteistä rintamaa japanilaisvastaisten yksiköiden lisäksi myös Kiinan kansan laajojen joukkojen kanssa. Me emme saa unohtaa, että tämä on vallankumouksemme voiton tärkeä avaintekijä..."

Tätä toveri Kim Il Sungin Korean ja Kiinan kansojen yhteisen japanilaisvastaisen rintaman lujittamisen selkeää linjaa noudattaen kiinnitin seuraavina vuosina paljon huomiota taistelusiteiden lujittamiseen Kiinan kansan kanssa pitkällisessä sissitaistelussa.

Tästä seurasi, että merkittävää menestystä saavutettiin paitsi työssämme japanilaisvastaisten yksikköjen kanssa niin joskus myös työssä Mantshurian nukkearmeijan tietoisten ryhmien parissa.

Toveri Kim Il Sungin silloin esittämä yhteisrintaman linja ei rajoittunut vain yhteiseen japanilaisvastaiseen rintamaan Kiinan kansan kanssa. Hän opetti, ettei Korean vallankumousta voitaisi koskaan toteuttaa vain muutamien kommunistien voimin; että oli olemassa työläisten, talonpoikien ja muiden japanilaisvastaiseen taisteluun kotimaassa ja ulkomailla nousseiden ihmisryh-

mien laajat vallankumoukselliset voimat ja että nämä kaikki pitäisi liittää vallankumouksellisiin järjestöihin ja nostattaa entistä voimakkaammin taisteluun japanilaisen imperialismin murskaamiseksi. Tässä tarkoituksessa olisi vallankumouksellisten riveihin soluttautuneita vasemmistolaisia shovinisteja ja oikeistolaisia antautujia vastaan käytävä tinkimätöntä taistelua, koska edelliset pyrkivät yhteisrintaman kariuttamiseen ja jälkimmäiset riviemme hajottamiseen.

"... Meidän pitäisi muodostaa ja laajentaa paljon joukkojärjestöjä ja valmistautua soluttamaan yhdistyneen japanilaisvastaisen kansallisen rintaman järjestöjä laajalle, myös Koreaan. Oli aivan ilmeistä, että ellemme olisi kyenneet omaksumaan laajaa poliittista näkemystä vaan olisimme kuvitelleet, että Korean vallankumous voitaisiin viedä voitolliseen päätökseen ilman tällaista voimallista taistelua ja huolellisia valmisteluja, se olisi ollut pelkkä unelma..."

Kohdistaen minuun läpitunkevan katseensa toveri Kim Il Sung totesi näin vakavassa äänensävyssä.

Hän käsitteli kutakin kysymystä hyvin perinpohjaisesti ja niin mielenkiintoisesti, esimerkkejä ottaen, että kuuntelin häntä herpaantumattomalla tarkkaavaisuudella ajankulua huomaamatta.

Oli miltei aamu, kun menin vuoteeseen. Mutta toveri Kim Il Sungin lausumat sanat soivat korvissani, enkä pystynyt nukkumaan heti.

Seuraavana aamuna vartiopaikalta tuli hälytys tulevasta vihollishyökkäyksestä. Toveri Kim Il Sungia seuraten kiipesin talon takana sijainneen kukkulan laelle. Hän levitti yksikön kukkulalle ja määräsi miehet odottamaan vihollista.

Ajatus siitä, että saisin nyt käydä taisteluun hänen

johdollaan kuten olin halunnutkin, sai sydämeni paisumaan ilosta, tulvillaan voitonvarmuutta.

Mutta vihollisen "rankaisujoukot", jotka olivat äärimmäisen peloissaan, eivät uskaltaneet tulla lähellekään paikkaa, jossa niitä odotimme, vaan tulittivat pitkän aikaa umpimähkäisesti laakson suulta. Sitten pelkurimainen vihollinen ryhtyi tulittamaan pelloilla olleita viljasuovia.

Toveri Kim Il Sung oli tarkkaillut vihollisen liikkeitä, ja antoi nyt miehille määräyksen niittää viimeistä miestä myöten ne vihollissotilaat, jotka tulittivat mielettömästi viljasuovia. Minuun vilkaisten hän sanoi: "Sivumennen sanoen, toveri Choe Hyon, olen kuullut paljon tarkk'ampujan kyvyistänne. Olkaa nyt hyvä, ja näyttäkää meille taitonne."

Tavallisesti imartelin itseäni sillä, että olin kaikkein parhaimpia tarkkuusampujia, mutta hänen läsnäollessaan en ollut niin luottavainen. Otin kiväärini, jota aina kannoin mukanani, ja tähtäsin erästä vihollissotilasta. Vihollinen oli noin viidensadan metrin päässä seisomapaikastamme, joten etäisyys oli melko pitkä ja hän ei ollut helppo maali. Mutta tähtäsin rauhallisesti ja painoin hitaasti liipaisinta. Vihollissotilas, joka kantoi soihtua korkealla kädessään ja oli matkalla kohti viljasuovaa, tuupertui maahan.

Toveri Kim Il Sung, joka seisoi vierelläni, sanoi: "Olette todella mestariampuja. Antakaapas kun minä nyt yritän muutamaa kierrosta." Näin sanoen hän otti kiväärin ja ampui nopeassa tahdissa neljä tai viisi laukausta. Jokainen laukaus osui. Nähdessään tämän kaikki lähellä olleet sissit hurrasivat ja tulittivat vihollista yhä kuumemmin ja raskaammin. Silloin vihollisen "rankaisujoukot", jotka tekivät vastarintaa niin kunnioitta-

van matkan päästä, kääntyivät kannoillaan ja pakenivat.

Tuon päivän iltana toveri Kim Il Sung jatkoi keskustelua kanssani. Aluksi hän sanoi:

"Meillä on nyt edessämme monia tärkeitä vallankumouksellisia tehtäviä. Mikä teidän mielestänne, toveri Choe Hyon, on kaikkein keskeisin kysymys taistelussamme tänä päivänä? Puhutaanpa suoraan."

Jos totta puhun, olin yksinkertaisesti vain hyvin innokas kuuntelemaan häntä, eikä minulla ollut itselläni mitään järjestelmällistä näkemystä. Olin niihin aikoihin opiskellut sotilaallisia asioita aivan liian vähän, ja vielä vähemmän tunsin Korean vallankumouksen konkreettisia ongelmia.

Kerroin hänelle sen, mikä aina oli ollut mielessäni.

"Minun mielestäni polttavin kysymys on sissiarmeijamme vahvistaminen. Minusta on välttämätöntä laajentaa sissiarmeijan rivejä, järjestää suuria yksiköitä mahdollisimman pian, antaa japanilaisille imperialistirosvoille kunnon löylytys ja siirtyä kotimaan puolelle."

Tätä todellakin olin ajatellut.

"Olette oikeassa", toveri Kim Il Sung sanoi asettuen tukemaan mielipidettäni. "Se on ydinkysymys. Ellemme laajenna ja voimista aseellista taistelua vetämällä taisteluun kaikkia vallankumouksellisia voimia me emme voi toteuttaa oikeutettua päämääräämme ja tehtäväämme."

Hän puhui japanilaisvastaisen sissiarmeijan rakentamiseen liittyvistä kysymyksistä ja eritteli selkeästi sen erityispiirteitä ja todellista luonnetta. En enää muista kaikkea mitä silloin kuulin, mutta luulen että se oli jotenkin näin:

"... Japanilaisvastaisesta sissiarmeijasta pitäisi muo-

dostua todellinen kansan asevoima, joka taistelee japanilaisia imperialistihyökkääjiä sekä heidän juoksupoikiaan vastaan maamme riippumattomuuden ja vapautuksen puolesta.

Korean kansan jalona pyrkimyksenä on japanilaisten imperialistiroistojen pyyhkäiseminen pois niin pian kuin mahdollista ja siten vapauden ja riippumattomuuden saavuttaminen maallemme. Japanilaisvastaisen sissiarmeijan pitäisi siten käydä aseellista taistelua vielä laajemmin yhdistämällä kaikki japanilaista imperialismia vastustavat voimat ja tehdä tällä tavalla todellisuutta Korean kansan jaloista pyrkimyksistä. Mutta me emme voi pysähtyä vielä tähänkään.

Me kommunistit olemme asettaneet muuttumattomaksi päämääräksemme kaikenlaisen luokkasorron lopettamisen Koreassa, työläisten ja talonpoikien vapauttamisen riiston ikeestä ja kotimaamme muuttamisen riistosta vapaaksi onnelliseksi yhteiskunnaksi.

Japanilaisvastaisesta sissiarmeijasta on tultava marxilais-leniniläinen armeija, jonka muuttumattomana perustehtävänä on täyttää tämä tehtävä. Me taistelemme tämän päämäärän puolesta, ja niinpä siitä kasvaa ja voimistuu ikuisesti voitokas armeija, jolla on takanaan kansan varaukseton tuki ja apu, vaikka me tällä hetkellä vielä olemmekin pieni voima.

Sellaisten menneisyydessä toimineiden armeijoiden kuten oikeusarmeijan ja riippumattomuusarmeijan sanotaan myös taistelleen Korean riippumattomuuden puolesta. Mutta pohjimmiltaan ne olivat vain kansallisia armeijoita, jotka edustivat maanomistajien ja muiden omistavien luokkien etuja. Niiden taistelu ei siten voinut saada taakseen kansan tukea eikä sitten loppujen lopuksi myöskään pitää puoliaan japanilaisen imperialismin raivokkaan hyökkäyksen edessä.

Meidän japanilaisvastainen sissiarmeijamme on perustavanlaatuisesti erilainen kuin tuollainen kansallinen armeija, paitsi tehtävänsä niin myös kokoonpanonsa puolesta.

Millainen on japanilaisvastaisen sissiarmeijan kokoonpano?

Japanilaisvastainen sissiarmeija on koottu työläisten ja talonpoikien parhaista pojista ja tyttäristä, jotka ovat valmistautuneet ja valmiit uhraamaan epäröimättä jopa henkensä taistelussa japanilaista imperialismia ja sen lakeijoita vastaan.

Se koostuu ihmisistä, jotka ovat menettäneet kotinsa ja maansa ja joiden vanhemmat, vaimot ja lapset on murhattu japanilaisen imperialismin ja sen lakeijoiden sorron ja ryöstön oloissa; he ovat ihmisiä, joilta on riistetty kaikki poliittinen vapaus. Heissä on kypsynyt palava päättäväisyys karkoittaa japanilaiset imperialistiroistot alueeltamme hinnalla millä hyvänsä.

Japanilaisvastaisia sissiyksikköjä johtavat marxilaisleniniläisen strategian ja taktiikan hallitsevat kommunistit.

Mutta voiko japanilaisvastainen sissiarmeija vahvistua itsestään, vain siksi että näillä asevoimilla on oikea päämäärä taistelussa ja ne ovat kokoonpannut pääosiltaan työläisistä ja köyhistä talonpojista? Ei, se ei voi.

Japanilaisvastaisen sissiarmeijan rakentamiseksi meidän on kaapattava aseita viholliselta raskaissa taisteluissa, pyyhkäisemällä japanilaiset imperialistimiehittäjät pois, ja aseistettava itsemme vastaisuudessa nykyistä tehokkaammin. Toisin kuin ennen, jolloin meidän oli käytävä vihollisen kimppuun paljain käsin riistääksemme siltä aseita, me voimme nyt kaapata aseita helpommin ja suurempia määriä kerrallaan. Tällä hetkellä meillä on huomattava määrä aseita, jotka on kaapattu tove-

reidemme veren hinnalla. Meillä on myös omatekoisia pommeja.

Näiden varantojen avulla meidän on kaapattava viholliselta lisää aseita ja vahvistettava taisteluvoimamme kaapattujen aseiden avulla. Siitä huolimatta on selvää, ettemme pysty aseistautumaan yhtä hyvin kuin japanilaiset imperialistit ovat aseistautuneet. Mutta vaikka aseistuksemme onkin vaatimatonta, me pystymme kyllä voittamaan taistelun japanilaisia imperialisteja vastaan, jos jokainen sissitaistelija on karaistunut raudanlujalla taisteluhengellä ja uhraa kaikkensa taistelulle japanilaisen imperialismin lyömiselle ja maamme riippumattomuudelle ja vapautukselle.

Aseellisen taistelun aikana meidän tulee jatkuvasti laajentaa rivistöjämme ottamalla koko ajan uusia alokkaita. Vihollista vastaan käydyissä taisteluissa karaistuneiden ja koeteltujen sissitukikohdissamme olevien nuorten lukumäärä ei ole pieni. Nämä nuoret on otettava sissiarmeijaan ja koulutettava hyviksi vallankumouksellisiksi taistelijoiksi. Sissien toiminta-alueella on runsaasti kaivostyöläisiä ja metsätyöläisiä. He muodostavat tärkeimmän lähteen sissien rivistöjen laajentamista varten.

Poliittisesti karaistuneita työläisiä pitäisi ottaa sissiarmeijaan runsaasti vallankumouksellisten järjestöjen välityksellä. (Toveri Kim Il Sung painotti, että melko runsaasti työläisiä olikin jo liittynyt sissiarmeijaan Pataokoun kultakaivokselta ja Laotoukoun kaivokselta, jotka sijaitsivat alueella, joka kuului minun toimintapiiriini, ja kehotti minua jatkamaan noiden kaivosten työläisten värväämistä sissiarmeijaan.)

Elleivät sissit ole varustautuneet lujasti kommunistisilla aatteilla, on mahdotonta selviytyä voittajana pitkällisestä ja raskaasta japanilaisvastaisesta aseellisesta

taistelusta. Niinpä onkin olennaisen tärkeää voimistaa sissien ideologista kasvatusta rinnan tehostetun sotilaallisen koulutuksen kanssa.

Sitäpaitsi japanilaisvastaiset sissit eivät ole vain vihollista vastaan taistelevia sotilaita, vaan heidän pitäisi pystyä toimimaan myös propagandisteina, jotta voisivat tehdä koulutus- ja agitaatiotyötä kansan keskuudessa, organisaattoreina, jotka järjestävät ja mobilisoivat kansaa. Niinpä sotilaskaaderin, samalla kun hän kykenee hyvin johtamaan taistelua, pitäisi kiinnittää suurta huomiota miestensä poliittiseen koulutukseen ja varustautua marxilais-leniniläisellä ideologialla..."

Käsitellessään sissiarmeijan rakentamisen periaatteellisia kysymyksiä toveri Kim Il Sung sanoi, että nuorta japanilaisvastaista sissiarmeijaa pitäisi laajentaa ja lujittaa nopeasti lukumääräisesti ja laadullisesti, ja että siitä pitäisi suhteellisen läheisessä tulevaisuudessa muodostua Korean kansan vallankumousarmeija, jolla on voimakas sotilaallinen mahti. Tähän liittyen hän totesi:

"Meidän pitäisi laajentaa ja lujittaa japanilaisvastaista sissiarmeijaa laajoilla Mantshurian alueilla ja vähitellen voimia kooten aloittaa valmistelut Paekdu-*sanin* ympäristöön, Korean rajan tuntumaan tapahtuvaa etenemistä varten, jotta olisimme vastaisuudessa valmiit siirtymään varsinaiseen Koreaan. Ainoastaan näin me voimme saavuttaa maan vapautuksen ja riippumattomuuden."

Lausuessaan näitä sanoja hänen silmissään säkenöi horjumaton luottamus ja voimakas vallankumouksellinen into.

"...Jos aiomme saavuttaa maamme vapautuksen ja riippumattomuuden, me tarvitsemme välttämättä marxilais-leniniläisen puolueen. Vallankumouksellinen taistelu ei lisäksi pääty maamme vapautukseen ja riippu-

mattomuuteen, vaan meidän on pidettävä kiinni pysyvästä vakaumuksestamme ja tehtävä maastamme tulevaisuudessa sosialistinen valtio kuten on Neuvostoliitto. Miten voisimme toivoa täyttävämme tämän pitkän tähtäyksen tehtävän ilman vallankumouksen yleisesikuntaa? Puolue on kaikkien voittojemme johtotähti. Siksi kiireellisin ja tärkein meitä korealaisia kommunisteja odottavista tehtävistä on marxilais-leniniläisen puolueen perustaminen. On tietysti mahdotonta tarjoutua perustamaan puoluetta juuri nyt tiettyjen ryhmäkuntalaisten sanelemilla ehdoilla. Jos luulisimme, että voisimme perustaa puolueen välittömästi ilman kunnollisia valmisteluja ja vallankumouksellisten voimien kokoamista, olisi tällainen ajatus turhaa kuvittelua, kuin talon rakentamista ilmaan. Meidän on välttämätöntä askel askeleelta luoda järjestöllinen ja ideologinen perusta huolellisesti ja voimallisesti puolueen perustamista silmälläpitäen. . ."

Toveri Kim Il Sung selvitti edelleen puolueen rakentamiseen liittyviä kysymyksiä. Yhteenveto hänen ajatuksistaan on seuraavanlainen:

". . . Tärkein asia puolueen perustamisen valmistelutyössä on kouluttaa ja laajentaa kommunistien rivejä japanilaisvastaisessa aseellisessa taistelussa. Käytännön taistelussa koetellut ja testatut kommunistit tulevat aina ja kaikkialla näyttelemään ydinroolia vallankumouksen toteuttamisessa. Jos ryhmitämme vallankumoukselliset joukot tiiviisti tämän kommunistisen ytimen ympärille, me voimme perustaa marxilais-leniniläisen puolueen ja täyttää kunnollisesti meitä odottavat monimutkaiset vallankumoukselliset tehtävät vaikeissakin olosuhteissa.

Niinpä tehtävämme on aseellisten riviemme jatkuva laajentaminen ja lujittaminen samalla kun käymme japanilaisvastaista aseellista taistelua, sekä kommunistien

kasvattaminen ja valmentaminen taistelussa vihollista vastaan.

Toisaalta on olemassa korealaisten kommunistien muodostamia puoluejärjestöjä korealaisten asuma-alueilla Koillis-Kiinassa, ja näitä järjestöjä pitäisi laajentaa ja lujittaa edelleen ja puolueen jäsenten poliittista koulutusta pitäisi tehostaa.

Tällä välin näiden järjestöjen tulisi soluttautua kotimaahan ja yhdistää kotona olevat kommunistit ja laajentaa siten rivejämme.

Mutta nykyisissä olosuhteissa me emme saa tyytyä kommunistien kouluttamiseen vain japanilaisvastaisen taistelun aseellisissa riveissä ja kommunistisissa järjestöissä. Meidän tulee pysyä tiukasti yhdistyneen japanilaisvastaisen rintaman muodostamisen linjassa ja ryhmittää laajimmat mahdolliset vallankumoukselliset voimat kotimaassa ja ulkomailla erilaisiin japanilaisvastaisiin vallankumouksellisiin järjestöihin. Tällä tavalla meidän tulisi ensin auttaa ihmisiä omaksumaan voimakas japanilaisvastaisuus ja herättää heissä vallankumouksellinen tietoisuus, sekä valita vähitellen heidän keskuudestaan edistykselliset ainekset ja liittää ne sissien riveihin tai vallankumouksellisiin järjestöihin sekä kouluttaa heistä kommunisteja.

Puolueen perustamisessa on erittäin tärkeää myös taistella leppymättömästi sellaisia epäterveitä aatteita kuten kommunistien keskuudessa esiintyvää ryhmäkuntaisuutta ja opportunismia vastaan sekä suojella vallankumouksellisten voimien järjestöllistä ja ideologista puhtautta. Me emme milloinkaan saa unohtaa sitä katkeraa läksyä, että korealaisten kommunistien keskuudessa olleet ryhmäkuntalaiset aiheuttivat kerran kommunistiselle liikkeelle suunnatonta vahinkoa mielettömillä lahkolaisilla pyrkimyksillään. Vielä nytkin muutamia tällaisia

henkilöitä piileskelee vallankumouksellisten riveissä yrittäen iskeä kiilaa tovereiden välille "Minsaengdanin vastaisen" taistelun tunnuksella ja pyrkien hajoittamaan korealaisten kommunistien rivejä sisältä päin ajamalla erilaisia oikeistolaisia ja vasemmistolaisia suuntauksia. Niinpä meidän on käytävä tinkimätöntä taistelua tällaisia ihmisiä vastaan, ja me emme saa sallia minkäänlaista ryhmäkuntalaista toimintaa tai vihamielistä ideologiaa puolueen järjestöjen sisällä emmekä vallankumouksellisten riveissä.

Jokaisen kommunistin tulisi tutkia marxismi-leninismiä ja omaksua sen periaatteiden olemus. Hänen pitäisi omaksua myös ne menetelmät ja sellainen asennoituminen, että hän pystyy asianmukaisesti soveltamaan oppimaansa marxilais-leniniläistä teoriaa siinä vallankumouksellisessa tilanteessa, joka meillä vallitsee. Ilman tätä me emme voi toimia luottavaisesti emmekä valita oikeaa suuntaa monimutkaisessa ja pitkällisessä vallankumouksessamme..."

Jo silloin toveri Kim Il Sungilla oli pitkän tähtäyksen näkemys Korean vallankumouksesta, ja hän oli laatinut linjan puolueen perustamista sekä taistelun järjestämistä ja ohjaamista varten.

Hän puhui myös ajatuksistaan, jotka liittyivät maan riippumattomuuden saavuttamiseen ja tulevaisuudessa tapahtuvaan sosialistisen ja kommunistisen yhteiskunnan rakentamiseen. Näin hän sanoi:

"...Kuinka onnellista meille onkaan, jos rakennamme riistosta ja sorrosta vapaan yhteiskunnan omaan maahamme, jossa ovat kauniit vuoret ja vuolaat virrat, ja käytämme hyväksi sen runsaita voimavaroja itse niin että koko kansa voi viettää vapaata ja yltäkylläistä elämää! Tämä on se lopullinen päämäärä, jonka puolesta me taistelemme oman veremme hinnalla..."

Hän vaipui ajatuksiinsa kuin olisi nähnyt edessään kaukaisen tulevaisuuden. Hetken hiljaisuuden jälkeen hän sanoi:

"...Se ei ole pelkkää mielikuvitusta. Kommunistien ihanne perustuu tieteeseen, eikä ole olemassa epäilyksen häivääkään siitä, etteikö tätä ihannetta voitaisi toteuttaa..."

Kun kuuntelin hänen sanojaan, jotka olivat täynnä luottamusta, minusta tuntui kuin olisin nähnyt kauas valoisaan tulevaisuuteen, ja tunsin suurta ylpeyttä ja iloa siitä, että olin yksi hänen vallankumouksellisista sotilaistaan.

Sinäkin yönä puhuimme aamunkoittoon saakka.

Seuraavana aamuna minun oli jätettävä hyvästit toveri Kim Il Sungille. Selvitettyään minulle vielä kerran lyhyesti sissitaistelun lukuisia kysymyksiä hän ojensi minulle neljä "Tataegal"-kivääriä (suurikaliperisia ja kovaäänisiä), ja kehotti minua käyttämään niitä sissitukikohdan vartioasemissa.

Jätin hänelle hyvästit ja juuri kun olin lähtemäisilläni, hän pysäytti minut sanomalla "hetkinen". Hän kaiveli takkinsa ja housujensa taskuja etsien jotakin. Sitten hän antoi minulle lahjaksi meripihkaisen imukkeen sanoen: "Olkaa hyvä ja ottakaa tämä minulta muistoksi tapaamisestamme." Kun otin sen ja pitelin sitä kädessäni, tunsin vereni kuumenevan ja joutuvani liikutuksen valtaan.

Ensimmäinen, unohtumaton tapaamiseni toveri Kim Il Sungin kanssa oli tehnyt minuun syvän vaikutuksen, kun palasin Yenchin sissitukikohtaan.

Tapaamisen jälkeisinä raskaan taistelun vuosina kannoin imuketta aina mukanani povelleni kätkettynä, ja aina kun jouduin vaikeuksien eteen, otin sen esille ja

katselin sitä muistellen ensimmäistä vaikuttavaa tapaamistani toveri Kim Il Sungin kanssa.

Vaikka se oli vain pieni imuke, siitä tuli sydänystäväni, joka antoi minulle voimaa ja rohkeutta. (Tämä muistoista rikas imuke on nyt näytteillä Korean vallankumouksen museossa.)

Kunnioitettu ja rakastettu johtajamme toveri Kim Il Sung näki tulevaisuuteen marxilais-leniniläisellä ennakkonäkemyksellä, näki Korean vallankumouksen selkeän perspektiivin sen kiistattomana johtajana, joka hän oli ollut japanilaisvastaisen taistelun alusta lähtien, ja juuri hän oli laatinut selkeän ja selväpiirteisen vallankumouksellisen linjan.

Hänen erinomainen johtotaitonsa oli aina taistelumme lippu ja hänen osoittamansa tie oli aina voittoon ja kunniaan johtava tie.

Vaikka kaksi päivää on lyhyt aika, tapaamiseni toveri Kim Il Sungin kanssa oli merkittävämpi ja arvokkaampi minulle kuin monivuotinen opiskelu marxismi-leninismin yliopistossa.

Siitä lähtien olen pitänyt hänen opetuksensa mielessäni ja seurannut väsymättä raskaan vallankumouksellisen taistelun tietä, tuntien sydämessäni kunniaa ja ylpeyttä siitä, että minulla on sellainen loistava johtaja kuin toveri Kim Il Sung.

katsoin että muistellen ensimmäistä vaikuttavaa tapaamistani toveri Kim Il Sungin kanssa.

Vaikka se oli vain pieni imuke, siitä tuli sydänystäväni, joka antoi minulle voimaa ja rohkeutta. (Tämä muistoista rikas imuke on nyt näytteillä Korean vallankumouksen museossa.)

Kunnioitettu ja rakastettu johtajamme toveri Kim Il Sung näki tulevaisuuteen marxilais-leniniläisellä ennakkonäkemyksellä, näki Korean vallankumouksen selkeän perspektiivin sen kiistattomana johtajana, joka hän oli ollut japanilaisvastaisen taistelun alusta lähtien, ja juuri hän oli laatinut selkeän ja selväpiirteisen vallankumouksellisen linjan.

Hänen erinomainen johtotaitonsa oli aina taistelumme lippu ja hänen opettamansa tie oli aina voittoon ja kunniaan johtava tie.

Vaikka kuusi päivää on lyhyt aika, tapaamiseni toveri Kim Il Sungin kanssa oli merkittävämpi ja arvokkaampi minulle kuin monivuotinen opiskelu marxi-leninismin yliopistossa.

Siitä lähtien olen pitänyt hänen opetuksensa mielessäni ja seurannut väsymättä aseellisen vallankumouksellisen taistelun tietä, tuntien sydämessäni kunnioitusta ja ylpeyttä siitä, että minulla on sellainen loistava johtaja kuin toveri Kim Il Sung.

II

"Opiskeleminen on vallankumouksellisten ensimmäinen ja tärkein tehtävä"

HAN IK SU

"Opiskeleminen on vallankumouksellisten ensimmäinen ja tärkein tehtävä." Näin toveri Kim Il Sungilla oli tapana sanoa meille sisseille japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikoina.

Hän kiinnitti syvällisesti huomiota sissien opiskeluun ja näytti itse tässä asiassa erinomaista esimerkkiä silloinkin, kun yksiköt elivät hyvin vaikeissa olosuhteissa.

Vallankumousarmeijamme kiihtyneen toiminnan, muun muassa Pochonbon ja Chiensanfengin vuonna 1937 tapahtuneiden taistelujen, jotka olivat järisyttäneet koko Changpain aluetta ja Korean rajoja, hälyyttämä vihollinen suunnitteli laajamittaista "rankaisuretkeä" sissiyksikköämme vastaan päämääränään "selustan vahvistaminen" sen jälkeen kun japanilaiset imperialistit olivat suorittaneet invaasion varsinaisen Kiinan alueelle.

Vihollisen kavalan juonen aavistaen toveri Kim Il Sung houkutteli "rankaisuretkelle" lähteneet vihollisjoukot Linchiangin ja Changpain etäisiin, lumen saartamiin takametsiin, jonne ne jätettiin haparoimaan sokeina, ja johti sitten sissiyksikön hiljaa pois alueelta. Kun saavuimme Matangkouhun, hän käski meidän rakentaa salaisia leirejä ja valmistautua opiskeluun.

Toveri Kim Il Sung osallistui henkilökohtaisesti lei-

rien rakentamiseen ja laati samalla monipuolisen sotilaallisen ja poliittisen opinto-ohjelman talvea varten, järjesti opintoryhmät, valikoi ja sijoitti omille paikoilleen luennot.

Ottaen huomioon sen tosiseikan, että mukana oli sekä korkean tietotason omaavia ihmisiä että tuoreita alokkaita, jotka tuskin osasivat lukea ja kirjoittaa, hän tarkasti yksittäisten sissien tietotason heidän komentajiltaan, poliittisilta työntekijöiltä tai sisseiltä itseltään, ja muodosti tältä pohjalta opintoryhmiä, itseopiskeluryhmän ja alkeisryhmiä.

Itseopiskeluryhmä oli kokoonpantu puolueosastojen vastuullisista henkilöistä, komppaniankomentajista, poliittisista komissaareista ja adjutanteista, joiden poliittinen ja teoreettinen taso oli verrattain korkea; tätä ryhmää ohjasi itse toveri Kim Il Sung.

Tämän ryhmän perusopintomateriaalina olivat "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelma" ja "Leninismin kysymyksiä".

Itseopiskeluryhmässä opintoja harrastettiin ensisijaisesti sillä menetelmällä, että ryhmän jäsenet opiskelivat itsekseen ja sitten keskustelivat asioista.

Päättäessään luentoja kustakin aiheesta hänellä oli tapana asettaa sellaisia tehtäviä kuten "Tulevaisuudessa perustettavan kansan vallankumoushallituksen luonteesta", "Puolueen ja hallituksen keskinäissuhteista", "Vallankumouksen liikevoimasta" jne., ja hän huolehti myös siitä, että jokainen perehtyi näihin kysymyksiin itse ennen osallistumistaan keskusteluun.

Varsinkin keskusteluissa edellytettiin, että jokainen pystyi yhdistämään sellaiset kysymykset kuten eri luokkien ja kansankerrosten olosuhteet Koreassa, työläisten ja talonpoikien elinolot, heidän lakkotaistelunsa ja vuok-

rariitansa sissielämässä esiin nouseviin käytännön asioihin ja yksikköä odottaviin tehtäviin.

Johdateltuaan keskustelijat tekemään itsenäisesti johtopäätöksiä keskustelujen avulla hän esitti arvion kunkin toverin esittämistä huomioista korjaten virheet, ja teki sitten yhteenvedon opintoaiheesta.

Alkeisryhmään kuului rivimiehiä. Tässä ryhmässä komppanian poliittiset komissaarit ja sihteeristön jäsenet pitivät luentoja varsinkin "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelmasta" ja Korean uudesta historiasta, siis ajasta, joka ulottuu Korean joutumisesta japanilaisten imperialistien valtaan 1930-lukuun saakka. Opiskelun menetelmä poikkesi hiukan itseopiskeluryhmän menetelmästä.

Täällä pääpaino oli luennoissa, ja päämääränä hankitun tiedon vahvistaminen järjestettiin keskusteluja. Luennon jälkeen käsiteltiin sellaisia konkreettisia kysymyksiä kuin "Miten työläiset taistelevat kotimaassa", "Miten japanilaiset imperialistit sortavat Korean kansaa", "Miten tilanherrat riistävät talonpoikia" jne., ja jokaista rohkaistiin ottamaan osaa näistä kysymyksistä käytyihin keskusteluihin. Keskustelut olivat vapaaehtoisuuteen perustuvia, ja jos joku osallistui keskusteluun arasti, luennoitsijalla oli tapana esittää hänelle suoria kysymyksiä.

Niille alkeisryhmän jäsenille, jotka eivät osanneet kunnolla lukea ja kirjoittaa, kaaderit opettivat yksityisesti korealaiset kirjaimet ja kiinalaiset kirjoitusmerkit.

Sotilaallisessa ja poliittisessa opintotoiminnassa Matangkoussa käytettyjä oppi- ja käsikirjoja olivat muun muassa "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelma", "Leninismin kysymyksiä", "Kommunistisen puolueen manifesti", "Fasisminvastainen kansanrintama", "Talonpoikien lukemisto", jne. Jotkut näistä olivat pai-

nettuja kirjasia, mutta useimmat monistemuotoisia.

Esimerkiksi monistettua kirjasta "Leninismin kysymyksiä" oli juuri ja juuri niin paljon, että ne voivat kiertää siten, että plutoonaa kohti oli yksi kirjanen. Muita oppikirjoja oli runsaammin, niin että jokainen pääsi niihin vuorollaan käsiksi.

Opiskelun aikataulu oli järjestetty niin, että alkeisryhmä kävi luennoilla aamuisin ja itseopiskeluryhmä opiskeli iltapäivisin, kun rivimiehet olivat sotilaallisissa harjoituksissa.

Toveri Kim Il Sung korosti aina, että jokaisen luennoitsijan pitäisi antaa opetusta helpolla ja vakuuttavalla tavalla, käyttäen jokapäiväisestä elämästä otettua materiaalia, ja tässä hän itse oli erinomaisena esimerkkinä omilla luennoillaan.

Jokaista luentoaihettaan hän käsitteli helpolla ja mielenkiintoisella tavalla ottaen esimerkkejä elävästä elämästä.

Jokainen toveri Kim Il Sungin sana löysi vastakaikua hänen yleisössään, ja kun luento oli ohi, sen keskeinen sisältö jäi kunkin mieleen elävänä kokemuksena, ei pelkkänä kirjatietona.

Hänen luentonsa "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelmasta" tekivät meihin kaikkiin syvän vaikutuksen, sillä hän elävöitti aihetta elävillä esimerkeillä, jotka kertoivat sissien omasta ankarasta kohtalosta.

Toveri Kim Il Sung tunsi perinpohjaisesti meidän jokaisen elämän ajalta ennenkuin olimme liittyneet sissiyksikköön, joten hän pystyi käyttämään esimerkkejä elämästämme myös sissiaikaa edeltäneeltä kaudelta, jotta meidän oli helpompi ymmärtää opintojen kulloistakin aihetta. Siksi meidän oli helppo tajuta "isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelman" oleellinen sisältö, sillä meitä auttoivat oman henkilökohtaisen kokemuk-

semme pohjalta esitetyt esimerkit. Hänen silloinen selvityksensä vallankumouksen liikevoimasta oli niin selkeä ja vakuuttava, että vielä tänäkin päivänä muistan sen sanasta sanaan ulkoa.

Hän eritteli kunkin luokan ja kansankerrostuman olosuhteita painottaen, että koska maamme oli japanilaisen imperialismin miehittämä puolifeodaalinen siirtomaavaltio, talouselämä kärsi äärimmäisestä takapajuisuudesta ja rappiosta, ja miltei kaikki luokat ja kerrostumat kärsivät japanilaisen imperialismin harjoittamasta barbaarisesta kansallisesta sorrosta ja julmasta riistosta.

Oma raskas elämämme tuotiin elävästi silmiemme eteen, samoin hyvin tuntemiemme tehdastyöläisten tai omien kyliemme talonpoikien, joiden kanssa olimme kyntäneet vuoristopalstoja ja jotka olivat olleet kaikenlaisen riiston ja sorron kohteena, onneton osa ja olosuhteet, samoin omien kyliemme opettajien, riisimyllyjen omistajien ja kauppiaiden onneton osa ja olosuhteet.

Vieläkin muistan selvästi hänen sanansa, jotka kuuluivat näin:

"Maamme valittaa japanilaisen imperialismin kansallisen sorron alla ja siihen sidottuna. Jopa sivistyneistön jäsenet ja omat kansalliset kapitalistimme, työläisistä ja talonpojista puhumattakaan, itse asiassa kaikki japanilaisten imperialistien juoksupoikaryhmää lukuunottamatta, vihaavat japanilaista imperialismia. Jos kaikki kansankerrostumat, joissa elää japanilaisvastainen henki, nousevat yhtenäisinä taisteluun, muodostuu suuri voima. Isänmaan vapautusyhdistys muodostettiin tämän ajatuksen pohjalta.

Jopa kapitalisti haluaa lisätä voimaamme, kun hän kansallisen omantuntonsa sykähdyttämänä vihaa japanilaista imperialismia ja kääntyy sitä vastaan.

Siksi on välttämätöntä yhdistää laajat kansankerrokset Isänmaan vapautusyhdistykseen ja kasvattaa ne vihaamaan ja vastustamaan japanilaista imperialismia.

Saattaa tapahtua, että kansalliset kapitalistit ja muutamat muut nyt vallankumoukseen osallistuvat kerrostumat kääntyvät myöhemmin vallankumousta vastaan. Meidän pitäisi siitä huolimatta kasvattaa heidät hyvin japanilaisvastaisessa hengessä ja johdattaa heidät mukanamme eteenpäin..."

Kuunneltuamme tämäntapaisia helposti ymmärrettäviä luentoja me tavallisesti järjestimme symposiumin, jossa jokainen toi vapaasti esiin omia mielipiteitään. Tämä istutti tärkeimmät asiat mieleemme niin, etteivät ne koskaan unohdu.

Symposiumeissa keskustelut kävivät usein kiivaiksi. Kun joku esitti mielipiteensä jostakin aiheesta opiskelunsa, oppimansa ja omien kokemustensa ja tietojensa pohjalta, joku toinen esitti oman mielipiteensä täydentämään edellistä tai kiistämään sen jälleen oman henkilökohtaisen kokemuksensa ja tietojensa perusteella.

Mieleeni on tähän päivään saakka jäänyt muun muassa eräs sivistyneistöstä käymämme keskustelu.

Noihin aikoihin jotkut toverit väittivät, että olisi tuskin mahdollista hyväksyä sivistyneistön jäseniä puolueen jäseniksi, koska heidän perhetaustansa oli epäedullinen.

Toiset kiistivät tämän väitteen viittaamalla vain sivistyneistön myönteisiin piirteisiin.

Keskustelu kysymyksestä jatkui kuten tavallista molemminpuolisin pitkin puheenvuoroin. Koska aidan kummallakin puolella oli miltei sama määrä ihmisiä ja koska kumpikaan osapuoli ei kyennyt lähentymään kysymystä laajasta näkökulmasta, pantiin painoa vain yh-

teen erityiseen näkökohtaan. Niinpä kumpikaan puoli ei pystynyt saamaan väittelyssä yliotetta toisesta.

Tehdessään yhteenvetoa keskustelusta toveri Kim Il Sung korosti, että oli aina väärin tutkia asioita yksipuolisesti, ja selitti konkreettisten esimerkkien avulla, että myös sivistyneistöllä oli omat ansionsa samoin kuin puutteensakin. Hän jatkoi seuraavalla tavalla:

"... Tulevaisuudessa, kun maamme on vapautettu, meidän on täytettävä demokraattisen vallankumouksen ja sosialismin rakentamisen tehtävät. Ja me emme kykene viemään yhteiskuntaa eteenpäin, ellei meillä ole täydellisiä tietoja kaikista asioista. Tieto on vallankumouksellisen asiamme hyvin tärkeätä ravintoa. Meidän on siksi itsemme hankittava nopeasti suuri tietovarasto ja samalla on välttämätöntä kasvattaa uudelleen suuri joukko sivistyneistön jäseniä ja saada heidät omistamaan elämänsä taistelulle vallankumouksen puolesta.

Sivistyneistön jäseniä pitäisi hyväksyä puolueeseen ja kasvattaa työväenluokan ideologiaan. Ainoastaan näin he pääsevät kaksinaisesta asennoitumisestaan ja voittavat puutteellisuutensa nopeasti ja kasvavat hyviksi sivistyneistön jäseniksi, jotka haluavat uhrata vaikkapa henkensä vallankumouksen puolesta..."

Hän sai meidät ymmärtämään oikein kaikki kysymykset, auttaen meitä laajentamaan poliittista ja teoreettista näköalaamme itse keskustelujen avulla ja selvittämällä kysymyksiä, joita emme itse pystyneet ratkaisemaan.

Hän johti keskustelujamme aina hyvin mielenkiintoisesti.

Opiskelu keskustelun menetelmää käyttäen antoi meille mahdollisuuden ymmärtää selvästi ja kirkkaasti kunkin käsittelemämme aiheen olemuksen.

Vaikka toveri Kim Il Sungilla olikin paljon työtä luen-

noidessaan ja ohjatessaan keskustelua itseopiskeluryhmässä, hän löysi joka päivä aikaa katsoakseen miten muut opintomme edistyivät. Hän kävi henkilökohtaisesti alkeisryhmän luentotilaisuuksissa ja keskusteluissa ja oikaisi virheet hyvissä ajoin.

Hän korosti aina sitä, että alkeisryhmässä luennot oli pidettävä yksinkertaisella ja selkeällä kielellä ottaen huomioon kunkin jäsenen taso.

Hän kävi usein alkeisryhmän luennoilla. Eräänä päivänä luentoa piti eräs sihteeristön jäsen, joka puhui hyvin sujuvasti ja koristaen puhettaan monilla vaikeilla termeillä.

Kun luento oli ohi, toveri Kim Il Sung kutsui luennoitsijat koolle ja sanoi heille:

"...Tämän luennoitsijan käyttämä menetelmä on yleisön käsityskyvyn ulottumattomissa. Luennoitsijan pitäisi perehtyä syvällisemmin opintoaineistoon ja ymmärtää paremmin kuulijoidensa taso..."

Sitten hän otti esiin päivän luennon aiheen ja selvitti miten aihetta oli käsiteltävä, millaisia esimerkkejä käytettävä, jotta sissit voisivat käsittää asian helposti ja tajuta totuuden oikein.

Yleisten luentojen ja keskustelujen lisäksi paremmat tiedot omaaville kaadereille annettiin yksityisiä tehtäviä, niin että he sillä tavoin avustivat alemman tason tovereita näiden opinnoissa. Sissiyksikkö oli jaettu kahteen kategoriaan, toiseen kuuluivat korkean ja toiseen matalan tietotason omaavat henkilöt. Yksityistehtävistä keskusteltiin ja päätettiin puoluekokouksessa.

Ne, jotka määrättiin auttamaan jälkeen jääviä tovereita, asuivat näiden kanssa ja olivat vastuussa puoluejärjestön osoittamien tehtävien menestyksellisestä täyttämisestä.

Suunnitelma yksityisopetusta varten laadittiin kunkin

henkilökohtaisen tason mukaisesti ja suunnitelmassa asetettiin konkreettisia tavoitteita kuten "kaikkien korealaisten kirjainten ja kertomataulun oppiminen 15 päivässä", "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelman oppiminen ulkoa viikossa" tai "kirjasen 'Fasisminvastainen kansanrintama' lukeminen läpi kymmenessä päivässä".

Myös tällöin toveri Kim Il Sung otti itse tehtäväkseen auttaa kaikkein suurinta toverijoukkoa opiskelussa ja vei ohjelmansa läpi todella ihailtavalla tavalla.

Toveri Kim Il Sung ei ottanut huolehtiakseen ainoastaan vartiokomppanian kaikkien jäsenten opinnoista, vaan otti henkilökohtaisesti huolekseen yksikön kaikkein takapajuisimmat toverit ja ohjasi heitä opinnoissa. Hän pani jokaisen vartiokomppaniaan kuuluvan opettelemaan joka päivä muutamia korealaisia kirjaimia tai muutamia kiinalaisia kirjoitusmerkkejä, ja tarkisti joka päivä ilta-aterian jälkeen oliko tehtävä suoritettu.

Hän ei ainoastaan opettanut innokkaasti, vaan rohkaisi myös kaikkia esittämään kysymyksiä epäröimättä. Kun joku tuli esittämään toveri Kim Il Sungille kysymyksen, hänellä oli tapana panna syrjään kaikki muut työt, olivatpa ne miten kiirellisiä tahansa, jos ne eivät liittyneet sotilaalliseen toimintaan, ja vastata kysyjälle huolillisesti ennen kuin aloitti jälleen työnsä.

Hän antoi minulle kirjan "Marxismista" ja ohjeen lukea joka päivä muutamia sivuja sanoen: "Saadakseen tietoa ihmisen on luettava väsymättömästi. Tietty määrä lukemista herättää sinut totuuteen..."

Aluksi käännyin jonkin aikaa aina hänen puoleensa, kun jouduin hankalan ongelman eteen. Joka kerta hän pani syrjään työn, jota oli juuri tekemässä, tai kirjan, jota oli juuri lukemassa, ja selitti minulle asian kärsivällisesti, kunnes tajusin sen ytimen.

Tapasin vaivata häntä kysymyksilläni useita kertoja illan aikana, mutta ennen pitkää minulle tuli mieleen, ettei minun pitäisi häiritä niin usein hänen tärkeää työtään omien opintojeni takia.

Niinpä lakkasin kääntymästä hänen puoleensa apua saadakseni silloinkin, kun jouduin sellaisten ongelmien eteen, joita en pystynyt ratkaisemaan.

Sitten eräänä päivänä toveri Kim Il Sung kutsui minut luokseen ja sanoi:

"Et tule enää kysymään minulta mitään. Ehkei sinulla enää ole mitään kysyttävää? Onko asia niin?"

Mumisin jotakin sellaista, että selvisin itsenäisesti ja kysyin neuvoa muilta tovereilta kirjan vaikeissa kohdissa.

Niinpä hän pyysi minua kertomaan viimeksi lukemieni kappaleiden sisällön.

Silloin jouduin kiinni. Otsalleni nousi kylmä hiki, jollaista en koskaan aikaisemmin ollut kokenut. En yksinkertaisesti pystynyt esittämään, että olisin tajunnut sen, minkä läpi olin kahlannut tajuamatta asiaa kokonaan. Hikoilin yrittäessäni kertoa sellaista, minkä olin ymmärtänyt vain puoliksi.

Toveri Kim Il Sung nauroi ja sanoi:

"Siinä sitä ollaan! Et voi käsittää asiaa oikein, kun vain kahlaat sen läpi syventymättä sen olemukseen. Tästä lähtien kun törmäät johonkin sellaiseen, mitä et täysin ymmärrä, tule vain luokseni kysymään selitystä. Pidä tämä mielessäsi, kun opiskelet..."

Tämän jälkeen en enää ujostellut mennä hänen luokseen kysymyksineni. Otin tavaksi kysyä häneltä kerralla kaiken, mitä en ymmärtänyt. Niin aloin edistyä. Hän oli hyvin mielissään innostuksestani; joskus kun menin hänen luokseen kysymyksineni, hän saattoi sa-

noa: "Olen sinulle paljon velkaa, sillä sinä pakotat minut opiskelemaan paljon."

Tällä tavalla toveri Kim Il Sung ohjasi jokaisen opintoja ja ennen kaikkea korosti meille aina, että opiskelu oli jokaisen jaloin vallankumouksellinen velvollisuus.

Tässä yksi esimerkki. Eräänä päivänä toveri Kim Il Sung keskusteli toveri Pak Chang Sunin kanssa tämän opinnoista. Toveri Pak oli uusi tulokas, ja koska hän oli köyhän perheen poika, hänellä ei ollut ollut mahdollisuutta opetella lukemaan ja kirjoittamaan ennen kuin liittyi sissiyksikköön. Kun häneltä kysyttiin miten hän menestyi opinnoissaan, hän vastasi:

"Toveri komentaja, minun pääni on aivan sekaisin. En millään opi kirjaimia. Minusta tuntuu, että minun olisi parempi harjoitella enemmän kiväärin käyttöä pystyäkseni nitistämään enemmän japanilaisia imperialisteja sen sijaan että haaskaan aikaa yrittäessäni oppia kirjaimia."

Tämän kuullessaan toveri Kim Il Sung osoitti nuorta tammea joka kasvoi heidän edessään, ja kysyi toveri Parkilta:

"Mihin luulet tämän puun kelpaavan?"

Koska oli kasvanut talonpoikaisperheessä, hän vastasi epäröimättä:

"Minusta tuntuu, että siitä saisi hyvän kirveenvarren."

"Oikein", sanoi toveri Kim Il Sung. "Puu on sopivan kokoinen kirveenvarreksi . . . Sama pätee vallankumoukseenkin. Vain ihminen, joka tietää mitä tarvitaan ja mitä pitää tehdä, kykenee tekemään vallankumouksen. Mutta kukaan, joka ei ennestään tuntisi puita, ei pystyisi sanomaan millaisesta puusta tulee hyvä kirveenvarsi.

Mitä tulee siihen, että nitistäisit mahdollisimman mo-

nia japanilaisia imperialisteja, et voi tehdä sitä ellet tiedä mitään. Ei vihollista lyödä pelkällä kiväärillä..."

Toveri Pak Chang Sun kätki nämä toveri Kim Il Sungin sanat sydämeensä. Hän mietti ankarasti:

"Minun täytyy todellakin tietää mitä tarvitaan ja miten vihollista vastaan on hyökättävä, jotta taistelu voitetaan. Ja jotta sen tietäisin, minun on opiskeltava."

Hän ajatteli, että ei riittänyt, että hän itse tajusi tämän totuuden. Muiden tovereiden pitäisi myös ymmärtää se selvästi.

Hän kiiruhti suoraa päätä komppanian luo ja kokosi muut toverit kertoakseen näille, mitä toveri Kim Il Sung oli hänelle sanonut. Hän sanoi:

"Pelkillä kivääreillä ei japanilaisvarkaita voida lyödä. Olen nyt käsittänyt, että tieto on olennainen tekijä taistelun voiton kannalta. Tästä lähtien opiskelen kaikin voimin."

Hänen puheenvuoronsa selvensi opiskelun merkitystä alokkaille. Muutamat olivat olleet erittäin kiinnostuneita tarkkuusammunnasta ja taktisesta koulutuksesta, mutta eivät opiskelusta, mutta nyt kaikki paneutuivat opintoihinsa kaikella vakavuudella.

Mutta yksi heistä suhtautui opiskeluun aina vain yhtä vastentahtoisesti.

Hän sanoi olevansa valmis mihin tahansa vaikeaan tehtävään, mutta ei opiskeluun, ja kieltäytyi opiskelemasta keskittyen vain tarkkuusammuntaharjoituksiin koko ajan.

Hänestä muodostui päänvaiva komppanian komentajalle ja ohjaajalle.

Kehottipa häntä opiskeluun kuka tahansa, hän torjui esitykset jyrkästi sanomalla:

"Pitää paikkansa, etten ole hyvä opinnoissa, mutta

minusta tulee kaikkein paras japanilaisten imperialistien tappamisessa. Joten älkää minua surko."

Hänen tapauksensa tuli toveri Kim Il Sungin tietoon. Mietittyään asiaa jonkin aikaa hän kirjoitti kirjeen ja kutsui lähetin ja käski hänen antamaan sen kyseessä olevalle toverille. Sitten hän lisäsi:

"Järjestä etukäteen niin, ettei kukaan lue kirjettä hänelle..."

Kirjeen saadessaan tämä toveri ei tiennyt mitä tehdä. Suunniltaan ilosta saadessaan vastaanottaa kirjeen itseltään toveri komentajalta hän halusi kärsimättömästi tietää sen sanoman, ja niinpä hän kulki kirjeen kanssa ympäriinsä pyydellen tovereitaan lukemaan sen hänelle. Ensin komppaniasta ja sitten rykmentistä hän yritti löytää jonkun ystävistään, joka kertoisi hänelle mistä kirjeessä on kysymys.

Mutta jokainen kieltäytyi kohteliaasti yhdellä tai toisella verukkeella.

Alokas hermostui. Mitä hän voisi tehdä?

Häntä suututti, että toverit kieltäytyivät tekemästä mitä hän pyysi, mutta minkä hän sille voi?

Vaelluksensa päätteeksi hän meni toveri Kim Il Sungin luo kirjeen kanssa ja sanoi:

"Toveri komentaja... En löydä ketään, joka lukisi minulle tämän kirjeen ja siksi minun oli pakko tulla teidän luoksenne..."

Vaistomaisesti toveri Kim Il Sung otti kirjeen ja avattuaan sen luki hänelle.

Kirjeessä puhuttiin kiireellisestä tehtävästä, joka tämän toverin oli suoritettava, mutta nyt osoittautui, että määrätty aika oli jo mennyt.

Hän seisoi aivan hiljaa, pää riipuksissa ja hikoillen runsaasti. Hän soimasi itseään, sillä hän käsitti, että

kaikki oli hänen omaa syytään, koska hän ei ollut opetellut lukemaan.

Toveri Kim Il Sung puhui hänelle rauhallisesti ja lempeällä äänellä:

"... Oletetaanpa, että saisit kirjeen päämajasta, kun toimit vihollislinjan takana. Mitä tapahtuisi, kun et osaisi lukea etkä siten pystyisi täyttämään ajoissa sinulle määrättyä tehtävää? Siitä aiheutuisi vallankumoukselle suurta vahinkoa vai kuinka?

Meille on annettu suuri velvollisuus. Meille on osoitettu jalo vallankumouksellinen tehtävä lyödä japanilaiset imperialistit ja vapauttaa isänmaa niin pian kuin mahdollista. Jos emme tunne marxismi-leninismiä emmekä tiedä miten kasvattaa ja mobilisoida joukkoja, miten voisimme odottaa täyttävämme tämän vallankumouksellisen velvollisuutemme?

Siksi meidän tulee opiskella ja opiskella.

Opiskeleminen on vallankumouksellisten ensimmäinen ja tärkein tehtävä. Meidän tulee opiskella väsymättömästi kaikkialla ja kaikkina aikoina, olipa se kuinka uuvuttavaa ja vaikeaa tahansa..."

Nämä sanat toivat kyyneleet alokkaan silmiin. Hän tunnusti virheensä ja vannoi lujasti toveri Kim Il Sungille, että hän oppisi varmasti lyhyessä ajassa lukemaan ja kirjoittamaan, ja alkaisi sitten opiskella marxismi-leninismiä.

Siitä lähtien hän uppoutui väsymättömästi opintoihinsa olivatpa olosuhteet miten vaikeat ja kiireiset tahansa, ja ajan mittaan hänestä tuli mitä pätevin kaaderi, sekä sotilaallisesti että poliittisesti.

Sotilaallisessa ja poliittisessa opintotoiminnassa kirjattiin tuona talvena Matangkoun salaisella leirillä suurta menestystä.

Nuo opinnot olivat todellakin meille vallankumouksen

korkeakoulu, niin sanoakseni, ja se aseisti meidät hyvin sekä poliittisesti että ideologisesti.

Täällä alokkaat, jotka eivät tunteneet marxismi-leninismin perusteita, oppivat lukemaan ja kirjoittamaan, kehittyen päteviksi kaadereiksi, jotka pystyivät erittelemään isänmaan tilannetta marxilais-leniniläisestä näkökulmasta.

Vielä nytkin, kun minulla on työssäni kiire ja kun silloin tällöin joudun käsittelemään joitakin monimutkaisia kysymyksiä, huomaan, että laiminlyön opintojani. Mutta kun muistan miten opiskelin Matangkoussa, omatuntoni alkaa vaivata minua ja komennan itseni jälleen opiskelemaan ahkerammin.

Cholliman nopeudella tapahtuvan voimallisen etenemisemme realistiset vaatimukset edellyttävät pätevintä mahdollista vallankumouksellista komentohenkilöstöä, joka on poliittisesti ja käytännön asioissa täysin pätevää kaikilla aloilla. Siksi kaadereiden on kaikkein tärkeintä lähentää johtotasoaan puolueen oikeata linjaa ja politiikkaa tukemaan nousseiden joukkojen vallankumoukselliseen innostukseen sekä nopeasti muuttuvaan ja kehittyvään todellisuuteen.

Ainoastaan silloin, kun kiinnitämme kaiken mahdollisen huomion opiskeluun sen toveri Kim Il Sungin ohjeen mukaan, jossa sanotaan, että "jokaisen tulee opiskella", noudattaen mottoa "Kaikki puolueen jäsenet opiskelemaan", me voimme täyttää meille uskotut vallankumoukselliset tehtävät tyydyttävästi.

kovuudesta, että samanaikaisesti, ja se asettaa meidät hyvin sekä poliittisesti että ideologisesti.

Tällä alokkaat, jotka eivät tunnusta marxismi-leninismin perusteita, oppivat ulkoaan ja kirjoittamaan kehittyvän päivien kaadereiksi, jotka joutuvat orittelemaan isännän tilannetta muuttaakseen yksilöllisesti ulkopuolelta.

Vielä nykään, kun tilanne on työssäni kiire, ja kun silloin tällöin joudun käsittelemään joitakin monimutkaisia kysymyksiä, huomaan, että laiminlyön opintojani. Mutta kun muistan miten opiskelin Mataneukonsa, omatuntoni alkaa vaivata minua ja konenpa itseni jälleen opiskelemaan ahkerammin.

Chollima-nopeudella tapahtuvan voimallisen etenemisemme realistiset vaatimukset edellyttävät, että meistä muodostuisi vallankumouksellista kommunistista työtä, joka on poliittisesti ja käytännön asioissa täysin pätevää kaikilla aloilla. Siksi kaadereiden on kaikkein tärkeintä lähentää johtotasonsa nopeaan oikeaa linjaa ja politiikkaa tuhannen mouseiden jaokkojen vallankumouksellisen innostuksen sekä nopeasti muuttuvan ja kehittyvän todellisuuteen.

Ainoastaan silloin, kun kiinnitämme tarkkaa mahdollisen huomion opiskeluun sen tavoin Kim Il Sungin ohjeen mukaan, jossa sanotaan, että "jokaisen tulee opiskella", noudattaen mottoa "Kaikki puolueen jäsenet opiskelemaan!", me voimme täyttää meille uskotut vallankumoukselliset tehtävät tyydyttävästi.

III
"Meidän pitäisi suhtautua vakavammin kansaan liittyvien kysymysten ratkaisemiseen"

O BAEK RYONG

Kansamme etenee tänä päivänä Chollima-ratsastajien lailla nopeasti saavuttaakseen sosialistisen rakennustyön korkean huipun toveri Kim Il Sungin johdolla. Maamme vallankumouksellisen liikkeen tämän hetken innostavan todellisuuden tärkeimpiä kysymyksiä on kuinka antaa vapaat toimintamahdollisuudet työtätekevien ihmisten myönteiselle luovuudelle, ryhmittää heidät entistä tiiviimmin puolueen ja johtajan taakse.

Rakastettu johtajamme toveri Kim Il Sung opetti:

"Vallankumous ja rakennustyö ovat kansan omaa työtä. Nämä tehtävät voidaan suorittaa kunnollisesti vain kun laajat kansanjoukot nostatetaan toimintaan. Tärkein kysymys sosialistisen rakennustyömme edistämisessä ja vallankumouksellisen tukialueemme lujittamisessa onkin siten puoluekoneiston, vallankumouksen yleisesikunnan, vahvistaminen, sekä koko kansan kasvattaminen ja uudelleenmuovaaminen yhdistämällä se puolueen ympärille. Tämä merkitsee vallankumouksellisten rivien vankkaa rakentamista sekä politiikan että ideologian alalla."

Aina kun tämä toveri Kim Il Sungin opetus johtuu mieleeni, hänen suuret vallankumoukselliset ajatuksensa ja jalot hyveensä saavat minut syvän liikutuksen val-

taan. Koko japanilaisvastaisen taistelun ajan toveri Kim Il Sung luotti kansaan ja nojautui sen voimaan. Siinä oli vallankumouksen voiton ratkaiseva tae. Hän piti jokaista vallankumouksellista toveria korvaamattomana aarteena ja rakasti häntä rajattomasti säästämättä koskaan voimiaan johtaessaan häntä vallankumouksellisessa taistelussa.

Japanilainen imperialismi teki kaikkensa kariuttaakseen vallankumoukselliset voimamme, jotka kasvoivat voimiltaan päivittäin, sekä tukahduttaakseen vallankumouksen hurjan leimun kun me toimimme sissitukikohdissa Tumangang-joen varrella.

Epäonnistuttuaan tässä japanilaiset imperialistit ryhtyivät kaivamaan maata jalkojemme alta ja tuhoamaan vallankumouksellisia rivejämme sisältäpäin luomalla "Minsaengdanin", vakoilijajärjestön, jota he käyttivät kaikenlaiseen myyräntyöhön.

Heidän ovela ja kiero juonittelunsa petti monia, ja lahkolaiset ja vasemmisto-opportunistit ryhtyivät taisteluun "Minsaengdania" vastaan äärivasemmistolaisia keinoja käyttäen. He leimasivat suuren joukon vallankumoustaistelijoita "Minsaengdanin jäseniksi" ja loivat juonia näiden ihmisten vainoamiseksi ja murhaamiseksi.

Seuraavat tapaukset sattuivat kiinalaisen Wangchingin piirikunnan pienessä Bayahon kylässä, joka sijaitsi lähellä Tumangang-joen Chayahoa.

Vuoden 1933 varhaiskesällä toveri Kim Il Sungin henkilökohtaisesti johtama sissiyksikkö pysähtyi tähän kylään.

Kylän ihmiset olivat uskoneet kohtalonsa kokonaan vallankumouksen suuren johtajan, kenraali Kim Il Sungin käsiin. Huolimatta japanilaisten imperialistien miltei päivittäin suorittamista "rankaisuoperaatioista" kunnioitetun johtajan henkilökohtainen tapaaminen herätti sy-

viä tunteita, ja kansan ilolla ei ollut mitään rajoja, Ihmiset ottivat kantaakseen vartiointivelvollisuudet antaakseen sissien levätä rauhassa edes pienen hetken ja tekivät kaikkensa auttaakseen heitä työssä. Naiset toivat salaisesti säilyttämiään elintarvikkeita ja kiirehtivät valmistamaan aterioita.

Toveri Kim Il Sungilla oli selkeä käsitys ihmisten vaikeista elinolosuhteista ja hänen suunnitelmiinsa kuului johtaa yksikkö pois kylästä niin pian kuin mahdollista. Mutta kun ihmiset näkivät, että hän suunnitteli poislähtemistä, he pyysivät häntä jäämään ainakin heidän sissejä varten valmistamaansa illalliseen saakka. Niinpä hän päätti jäädä, koska häneltä sitä niin sydämellisesti toivottiin. Sissit nauttivat ihmisten heitä varten sellaisella kiintymyksellä valmistaman aterian, pitivät hauskaa ja lepäsivät.

Seuraavana aamuna kuitenkin yli kymmenellä sissillä oli vaikeuksia nousta ylös vatsavaivojen takia. Muutamat ihmiset juoksentelivat sinne ja tänne selvittääkseen syyn kysellen "Mitä tapahtui? Mistähän johtuu, että kymmenen ihmistä sairastuu yhtä aikaa, vaikka vain vatsakipuihinkin? Joku on pannut ruokaan myrkkyä, vai mitä?" Jotkut kyläläiset syyttivät, että "Minsaengdanin jäsenet" olivat panneet myrkkyä kaivoon.

Tämän kuullessaan toveri Kim Il Sung lähetti yksikön vuorelle varotoimenpiteenä vihollisen hyökkäyksen varalta ja nimitti erään komentajan tutkimaan tapausta yksityiskohtaisesti. Jonkin ajan kuluttua kylään mennyt komentaja toi mukanaan pojan selvittämään tuloksia toveri Kim Il Sungille. Ei tuntunut olevan epäilystäkään siitä, komentaja sanoi, että sisseillä oli vatsavaivoja "Minsaengdanin" juonen tuloksena.

Komentaja selitti kyläläisten sanoneen, että tämä poika oli pannut myrkkyä kaivoon ja että poika oli itse

tunnustanut tekonsa. Komentaja sanoi erään tietyn naisen antaneen myrkyn pojalle, joka oli kaatanut pussillisen myrkkyä kylän keskellä olevaan kaivoon ja aikonut kaataa toisen pussillisen toiseen kaivoon, mutta ei lopultakaan ollut rohjennut niin tehdä.

Raportin kuultuaan toveri Kim Il Sung määräsi pojan noutamaan toisen myrkkypussin, jonka oli pakko olla jossakin. Mutta komentaja sanoi käyneensä paikassa, minne poika oli sanonut kätkeneensä myrkyn, muttei ollut löytänyt sieltä mitään.

Toveri Kim Il Sung otti nuorta poikaa kädestä ja pani hänet istumaan ja esitti kysymyksen toisensa jälkeen, tiedustellen pojan nimeä, sukulaisia ja perheen elinoloja. Perheen elämä oli samanlaista kuin kaikkien korealaisten siihen aikaan, kärsimystä japanilaisten imperialistien piiskojen alla. Poika oli menettänyt isänsä ollessaan hyvin pieni, ja tullut sissitukikohtaan äitinsä kanssa elantoa etsimään. Hänen vanhempi veljensä oli liittynyt sisseihin taistellakseen.

Kaiken tämän ymmärtäen toveri komentaja kysyi pojalta: "Panitko todellakin myrkkyä kaivoon?" Joutuessaan näin helläkätisen kohtelun kohteeksi poika purskahti kyyneliin ja sanoi todella panneensa myrkyn kaivoon. Mutta uskomatta vieläkään saaneensa kuulla totuutta ja poikaa selkään taputellen toveri komentaja esitti vieläkin yksityiskohtaisempia kysymyksiä, mutta ainoa vastaus, jonka hän sai, oli, että poika oli kaatanut myrkyn kaivoon.

Oltuaan kaiken tämän todistajina muutamat komentajat odottivat toveri komentajan lopullista tuomiota uskoen, että tutkimus oli selvittänyt kaiken. Mutta päästettyään pojan menemään toveri Kim Il Sung sanoi:

"... Me emme saisi hätäillä, kun ratkaisemme tämänkaltaisia kysymyksiä. Meidän pitäisi suhtautua vaka-

vammin kansaan liittyvien kysymysten ratkaisemiseen. Meidän tulee selvittää kunkin tapahtuman todellinen luonne voidaksemme tehdä oikean johtopäätöksen; jos teemme johtopäätöksen liian nopeasti, tuomitsemme pintapuolisesti, aiheutamme vallankumoukselle korvaamatonta vahinkoa. Tämän pojan tapaus on hyvä esimerkki. Pojalla ei ole mitään syytä pyrkiä vahingoittamaan meitä. Vaikka poika ei voisikaan auttaa meitä, miksi hän olisi meitä vastaan, poika, joka alunperin tuli sissitukikohtaan, koska ei voinut kestää japanilaisten imperialistien ja tilanherrojen sortoa ja jonka vanhempi veli lisäksi on liittynyt sisseihin taistellakseen? Lisäksi meidän on kiinnitettävä syvällistä huomiota siihen tosiseikkaan, ettei kukaan ole nähnyt myrkyn loppuosaa, jota poika sanojensa mukaan ei uskaltanut panna kaivoon. Kukaan ei tiedä missä se on. Me emme saa unohtaa, mitä pojan perhe ja sukulaiset sekä poika itse ajattelisivat, jos antaisimme tässä tapauksessa väärän tuomion. Meidän tulee aina ajatella ja toimia arvosteluperusteenamme vallankumouksen etu..."

Komentajat katuivat ankarasti hätäistä johtopäätöstään, jonka olivat muodostaneet tutkimatta kysymystä syvällisesti. He olivat todella ajatelleet, että todisteiden valossa tapaus oli seurausta juonesta, jonka roistot olivat laatineet vahingoittaakseen japanilaisvastaisia sissejä, ja että pojan "tunnustus" oli totta.

Mutta toveri Kim Il Sung ei tehnyt johtopäätöstä niin yksinkertaisesti kuin he olivat sen tehneet. Hän suoritti perinpohjaisempia tutkimuksia pojan perheen elämänvaiheista, ideologisesta taustasta, elämänolosuhteista ja muusta vastaavasta neuvottelemalla kylän vallankumouksellisten järjestöjen kanssa. Sitten hän kutsui pojan luokseen uudelleen. Poika pelkäsi mitä tehdä. Toveri Kim Il Sung sanoi:

"... Minä en itse asiassa usko, että sinä panit myrkkyä kaivoon. Miten sinä ja me voisimme olla vihollisia? Jos olisit vihollinen, saattaisit panna myrkkyä kaivoon tappaaksesi meidät, mutta me emme ole vihollisia, joten ei olisi loogista ajatella sinun panneen myrkkyä kaivoon. Vanhempi veljesi kuuluu sisseihin, joten kaivon myrkyttäminen ei missään määrin olisi sinun etujesi mukaista, vai kuinka? Lisäksi sissit eivät ole milloinkaan tehneet sinulle mitään pahaa, vaan taistelevat järjestääkseen sinulle onnellisen elämän, kun nyt joudut elämään ahdingossa. Siksipä minä vain ihmettelen, teitkö sen todella. Minä uskon, että sinä et kaatanut myrkkyä kaivoon.

... Sitten on vielä äitisi. Koska hän on niin vanha, sinun pitäisi pyytää häntä menemään vihollisen miehittämälle alueelle sukulaisten luo. Ja sinä sitten, mitä jos lähtisit meidän mukaamme?

Ihmiset sanovat, että sinä olet paha poika, koska myrkytit kaivon, mutta sitä minä en usko. Ei ole olemassa mitään syytä siihen, että sinut olisi pakotettu panemaan myrkkyä kaivoon."

Kyyneleet alkoivat virrata pojan poskilla, ja hän istui hiljaa kuunnellen toveri komentajan sanoja. Toveri komentajan ystävällisyyden liikuttamana poika sanoi särkyneellä äänellä: "Minä en pannut myrkkyä kaivoon. Kyläläiset sanoivat: 'Sinä olet ainoa, joka on käynyt kaivolla'. He uhkailivat minua ja minun oli pakko sanoa, että olin myrkyttänyt kaivon. Valehtelin toivoen, että he antaisivat minulle anteeksi, jos tekisin niin."

Tällä tavalla toveri Kim Il Sung toi päivänvaloon tosiasiat. Hän painotti, että "Minsaengdanin" juonittelu ei ollut aiheuttanut kymmenen toverimme sairastumista. Sitten seuraavana aamuna hän laskeutui vuorelta kylään ottaen kaikki mukaansa. Kaikki vuoteeseen joutuneet oli-

vat toipuneet ja menivät myös kylään. Kun sissit saapuivat kylään, siellä vallitsi hyvin levoton ilmapiiri.

Toveri Kim Il Sung kutsui kaikki kyläläiset koolle ja poikaa osoittaen sanoi:

"... Sanoitte, että tämä poika oli pannut myrkkyä kaivoon ja sissit saivat siitä vatsakipuja, mutta poika ei tehnyt mitään sellaista. Kuka sen sitten teki? Ei kukaan, ja kukaan täällä olevista ei myöskään ole syönyt myrkkyä. Ajatelkaapa sitä. Te olette jakaneet sissien kanssa elämän ja kuoleman, vaikeuksien ja ilojen hetket. Miksi te haluaisitte myrkyttää meidät? Kuka sellaista uskoisi? Me emme ainakaan.

... Miksi te yrittäisitte meidät tappaa? Myös te olette tulleet tänne vallankumousta tekemään ja taistelemaan meidän kanssamme japanilaisia imperialisteja vastaan, siis miksi te haluaisitte tappaa meidät? Kaivoa ei myrkyttänyt kukaan. On totta, että muutamat yksikkömme jäsenet sairastuivat, mutta uskoakseni syy on siinä, että he söivät yhtäkkiä liikaa rasvaista ruokaa oltuaan päiväkausia nälässä. Niinpä ei olekaan olemassa minkäänlaisia todisteita "Minsaengdanin" juonesta eikä siitä, että täällä olisi joku "Minsaengdaniin" kuuluva. Lisäksi te ja me kuulumme samaan perheeseen. Niinpä minä en usko, että te olisitte yrittäneet tappaa meidät... Millaista myrkkyä täällä todellisuudessa on? Ainoa myrkky on yritys kääntää sissit teitä vastaan, mikä on jonkun juoni. Me julistamme tässä ja nyt, että tämä poika on sissijoukkojen jäsen, tämä poika, jota te olette syyttäneet kaivon myrkyttämisestä..."

Kun hän lopetti puheensa, naiset nyyhkyttivät. He kiittivät lämpimästi toveri Kim Il Sungia, joka oli luottanut heihin niin paljon ja välittänyt heistä siinä määrin, jopa havainnut heidän mielensä levottomuuden. Varsinkin pojan äiti oli suunniltaan ilosta ja liikutuksesta

sanoessaan värisevällä äänellä: "Herra kenraali! Te luotatte meihin niin paljon, en tiedä miten voisin ilmaista kiitollisuuteni. Koska kenraali nyt on ottanut huolehtiakseen pojastani, minä en enää pelkää edes kuolla..."

Siihen aikaan ei ollut helppo liittyä sisseihin. Vallankumouksellisten järjestöjen kautta sissit vetivät riveihinsä nuoria ja keski-ikäisiä, jotka olivat karaistuneet ja koetellut käytännön taistelussa. He olivat koeteltuja ihmisiä, joilla on luja, luokkatietoisuuteen perustuva päättäväisyys taistella japanilaisia imperialisteja vastaan loppuun saakka. Tästä huolimatta toveri komentaja päätti ottaa tämän pojan sissijoukkoihin ja kasvattaa häntä, vaikka poika oli vielä nuori ja kokematon käytännön taistelussa ja vaikka häntä epäiltiin jopa "Minsaengdanin" jäsenyydestä. Hänen syvällinen huolenpitonsa toi kyyneleet jokaisen silmiin.

Poikaa lämpimästi syleillen toveri Kim Il Sung sanoi äidille: "Äiti, älä itke. Ei kestä enää kauan, kunnes syntyy maailma, jossa on hyvä elää. Me otamme pojan mukaamme, annamme hänelle ruokaa ja kasvatamme hänestä erinomaisen vallankumouksellisen. Toivon, että te elätte pelkäämättä, kunnes kotimaa on vapautettu, vaikka kaipaattekin poikianne. Jos teistä on vaikeaa elää täällä, menkää sukulaistenne luo ja eläkää heidän avullaan."

Korean vallankumouksen kohtaloa harteillaan kantavan toveri Kim Il Sungin lämmin rakkaus sai pojan äidin kyyneliin, koska tämä jaksoi vielä huolehtia hänenkin henkilökohtaisesta elämästään. Hän sanoi: "Herra kenraali, älkää minusta huolehtiko. Teidän sananne ovat valaneet minuun rohkeutta. Jään tänne niinkuin tähänkin saakka ja taistelen auttaakseni sissejä kunnes japanilaisroistot on murskattu ja maamme vapautettu."

Nämä sanat olivat osoitus paitsi äidin niin myös kaik-

kien muidenkin kyläläisten yksimielisestä päättäväisyydestä.

Toveri Kim Il Sung muutti suunnitelmiaan ja jäi Bayahon kylään muutamaksi päiväksi. Hän valoi ihmisiin voitonvarmuutta viitoittaen heille tien, jota oli kuljettava. Tällä japanilaisvastaisen aseellisen taistelun kaudella hän ohjasi ihmisiä aina huolellisesti ja osoitti syvällistä huolenpitoa niin ettei mikään menisi vikaan edes jonkun yksittäisen vallankumouksellisen asioiden ratkaisemisessa, niin että turvattaisiin ihmisten kääntyminen vallankumouksen tielle. Tällä tavalla kaikki sissijoukkojen jäsenet ja koko kansa pystyivät taistelemaan lujemman yhtenäisyyden vallitessa vallankumouksellisessa jatkuvuudessa ja jalossa toveruudessa niin että hänen asettamansa vallankumouksellinen linja ja politiikka voitiin panna täytäntöön kokonaisuudessaan.

Ajan kuluessa tajuan entistä selvemmin, että toveri Kim Il Sungin vallankumouksellisten aatteiden ja jalojen hyveiden elinvoimaisuus käy ilmi yhä enemmän. Hän ei ratkaissut vakavasti ainoastaan kansaan liittyviä kysymyksiä, vaan otti sydämelleen kaikki vallankumouksen puolelle siirtyneet ja kasvatti heitä henkilökohtaisesti japanilaisvastaisen aseellisen taistelun pitkällisenä ja vaikeana kautena.

Kunnioitettu ja rakastettu johtajamme toveri Kim Il Sung sanoi:

"...Kansaan liittyviä kysymyksiä on tarkasteltava oikeudenmukaisesti objektiivisesta näkökulmasta, ei subjektiivisessa valossa. Tällaisten kysymysten objektiivinen tarkasteleminen merkitsee niiden tarkastelemista sellaisina kuin ne todella ovat. Toisin sanoen se ei merkitse ihmisten tarkastelemista värillisten silmälasien lävitse, vaan heihin liittyvien kysymysten tarkastelua sellaisesta näkökulmasta, että on mahdollista oikaista ja

auttaa kansaa kaikin tavoin, kaikkien kysymysten tutkimista sillä periaatteella, että otetaan huomioon miksi nuo hyvät ihmiset toimivat tuolla ja tuolla tavalla ja mikä pani heidät tekemään virheitä, jos he sellaisia ovat tehneet."

Hän kykeni ryhmittämään vallankumouksen vaikutuspiiriin kaikki ihmiset lukuunottamatta pientä vihamielisten ainesten joukkiota. Tämä on perinteinen vallankumouksellinen työmenetelmä, joka perustuu toveri komentajan opettamaan vallankumoukselliseen joukkonäkökulmaan ja on hänen antamansa käytännön esimerkin mukainen. Tämä on myös puolueemme perinnöksi saama ja jatkuvasti soveltama linja. Käytännön toiminnassa meidän on pantava toimeen kunnioitetun ja rakastetun johtajamme toveri Kim Il Sungin suuret vallankumoukselliset aatteet ja kiistaton vallankumouksellinen työmenetelmä, jotta vallankumoukselliset rivimme voidaan rakentaa lujiksi kuin kallio ja voimme marssia eteenpäin dynaamisesti kohti Korean vallankumouksen kansakunnanlaajuista voittoa.

IV
Ohjaustyö vallankumouksellisessa julkaisutoiminnassa

LIM CHUN CHU

Japanilaisvastaisen aseellisen taistelun varhaisina päivinä toveri Kim Il Sung oli opettanut meille, että sitä mitä aseet olivat vallankumoukselliselle armeijalle vihollisesta saavutettavan voiton turvaajina, sitä olivat julkaisut vallankumouksellisen järjestön terävänä, taistelevana ja ideologisena aseena johdettaessa joukkoja kohti voittoa.

Vaikka aika oli otettava vihollista vastaan käytyjen ankarien taisteluiden lomasta hän teki kaikkensa julkaistakseen taistelevia vallankumouksellisia kirjoja.

Hän organisoi ja ohjasi henkilökohtaiseesti työtä *Sogwang*-sanomalehden (Aamunkoitto) ja *Samil Wolgan*in (kuukausittain ilmestyvä Maaliskuun Ensimmäinen) julkaisemiseksi, jotka molemmat olivat omistautuneet Korean vallankumouksen yleisille asioille, sekä armeijan sanomalehden *Jongsorin* (Kellon Ääni) sekä lukuisten pamflettien julkaisemiseksi.

Nanhutoun kokouksessa helmikuussa 1936, kun olimme suunnittelemassa vallankumouksen tulevaisuutta, toveri Kim Il Sung esitti strategiseksi linjaksi laajan japanilaisvastaisen yhteisrintaman muodostamista ja vallankumouksen kehittämistä joukkopohjalta, järjestöllistä ja ideologista valmistelua puolueen perustamista

varten ja japanilaisvastaisen aseellisen taistelun toimintakentän siirtämistä lähemmäksi kotimaata.

Yhdeksi keinoksi tämän strategisen linjan toteuttamista silmälläpitäen toveri Kim Il Sung laati suunnitelman poliittisten sanoma- ja aikakauslehtien julkaisemisesta. Jopa Fusungin ja Tungkangin kautta Nanhutousta Changpaihin suuntautuneen pitkän ja raskaan marssin aikana hän löysi aikaa kirjoittaakseen kirjoja, joissa hän selvitti vallankumouksemme luonteeseen ja tehtäviin liittyviä teorioita ja kommunistien velvollisuuksia suorittaen valmisteluja poliittisten lehtien ja Isänmaan vapautusyhdistyksen äänenkannattajan sekä muiden aikakauslehtien julkaisemista varten.

Niinpä ensimmäisenä joulukuuta 1936 toveri Kim Il Sung julkaisi aikakauslehti *Samil Wolganin*, Isänmaan vapautusyhdistyksen äänenkannattajan, jonka tarkoituksena oli värvätä kaikki kansankerrokset japanilaisvastaiseen kansalliseen yhteisrintamaan. Sitten toukokuussa 1937 hän pani alulle vallankumouksellisen armeijan poliittisen lehden, *Sogwangin* (jos muistan oikein, nimi Sogwang tarkoitti "Korean avllankumouksen aamunkoittoa") julkaisemisen. Tämän ohella hän järjesti niin, että kotimaassa oleva toveri Pak Dal alkoi julkaista *Hwajonminia* (Vuoristopalstojen Kyntäjät) Korean kansallisen vapautusliiton äänenkannattajana.

Minun on tietysti nyt vaikea muistaa sanoma- ja aikakauslehdissä silloin ilmestyneiden artikkeleiden sisältöä, mutta luulen muistavani tarpeeksi voidakseni antaa teille selkeän käsityksen niiden luonteesta.

Elävänä on mielessäni toveri Kim Il Sungin tutkielma, joka ilmestyi *Sogwangin* ensimmäisessä numerossa otsikolla "Korealaisten kommunistien tehtävät".

Se oli ohjelmallinen asiakirja, jossa suoritettiin marxilais-leniniläinen analyysi vallankumouksen kehityksen

tulevaisuuden näköaloista ja silloin vallinneesta tilanteesta ja tältä pohjalta määriteltiin selkeästi korealaisten kommunistien tehtävät.

Siitä muodostui ratkaiseva isku ryhmäkuntalaisuudelle ja opportunismille, jota vastaan oli taisteltava ja joka oli hävitettävä Korean kommunistisesta liikkeestä, ja uusi vaihe liikkeen kehityksessä.

Sogwang julkaisi toveri Kim Il Sungin kirjoituksia fasisminvastaisen kansanrintaman linjasta ja japanilaisvastaisen yhteisrintaman kysymyksestä Koreassa, Korean vallankumouksen tulevaisuuden näkymistä ja siitä miten meidän oli toimittava vallankumouksessa aloitteellisesti, Korean vallankumouksen luonteesta ja liikevoimasta, Korean tulevan kansanhallituksen luonteesta, työläisten ja talonpoikien liiton kysymyksistä, kansainvälisen kommunistisen liikkeen ja Korean kommunistisen liikkeen vuorovaikutussuhteista, Isänmaan vapautusyhdistyksen ja Korean kansallisen vapautusliiton asennoitumisesta ja toiminnasta. Kirjoitusten tarkoituksena oli luoda ideologinen pohja Korean vallankumouksen kehitykselle ja valmistella puolueen perustamista.

Lehdessä annettiin runsaasti tilaa myös paikallisille tapahtumille, jotka heijastivat Korean kansan elämään liittyviä elintärkeitä vaatimuksia ja taistelutunnuksia, sekä sotilaalliselle aineistolle naapuriyksikköjen toiminnasta. Myös useimmissa uutisissa ja raporteissa asetettiin myös kansan paikallisia järjestöjä ja vallankumouksellisia joukkoja odottavia kiireellisiä vallankumouksellisia taistelutehtäviä.

Samil Wolgan oli toinen vallankumouksellinen julkaisu, joskin luonteeltaan erilainen kuin *Sogwang*.

Siinä julkaistiin sarja yksinkertaisia artikkeleita, joissa selvitettiin "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelmaa". Koska näissä artikkeleissa selvitettiin

ohjelman jokainen kohta yksinkertaisesti kuvituksen avulla, ne auttoivat sellaisiakin ihmisiä, joilta puuttui teoreettinen tietous, saamaan ohjelmasta selkeän käsityksen. "10-kohdan ohjelmaa" esittelevistä selvitysartikkeleista useimmat olivat myös toveri Kim Il Sungin kirjoittamia.

Noihin aikoihin toveri Kim Il Sung luennoi ohjelmasta joka päivä kaksi tai kolme tuntia, ja samana iltana hän valmisteli luentonsa julkaisukuntoon.

Nämä artikkelit olivat todellakin ideologista ravintoa Isänmaan vapautusyhdistyksen satatuhantiselle jäsenjoukolle sekä järjestäytymättömille joukoille.

"Maaliskuun ensimmäisen päivän liikkeen epäonnistumisen syy", "Riippumattomuusarmeijan epäonnistumisen syy", "Kwangjun opiskelijavälikohtauksen opetus" ja muut artikkelit analysoivat Korean vallankumouksen menneitä kokemuksia ja opetuksia ja muodostivat *Samil Wolgan*in pääsisällön.

*Samil Wolgan*ia rikastuttivat myös sellaiset artikkelit kuten "Kotimaisesta ja kansainvälisestä tilanteesta" ja "Vallankumousarmeijan sotasaavutukset ja kansan apu vallankumousarmeijalle".

*Hwajonmin*in erikoispiirre oli, että siinä käsiteltiin kotimaassa olevien ihmisten kiireellisiä ongelmia.

Monissa sen artikkeleissa keskityttiin osoittamaan kansalle polttavia taistelutunnuksia kutakin nimenomaista kautta varten; esimerkiksi "Vetoomus japanilaisgangstereiden komennosta kärsiville nuorukaisille!", "Japani valmistelee maailmansotaa" ja "Metsänparannuksen aluejärjestelmää vastaan!"

*Hwajomin*issä julkaistiin pääkirjoituksina *Sogwan*in, *Samil Wolgan*in ja muiden julkaisujen aiemmin julkaisemia toveri Kim Il Sungin artikkeleita.

Jongsori, armeijan viikkolehti, käsitteli pääasiassa armeijan yksikköjen elämää.

Suurin osa sen palstoista täyttyi sissitaistelijoiden ja lehden kirjeenvaihtajien artikkeleista, joissa harjoitettiin itsekritiikkiä poliittisessa opiskelussa ilmenevien puutteellisuuksien takia ja tuotiin esiin hyviä esimerkkitapauksia. Tämä viikkolehti julkaisi myös selvitysartikkeleita kuten "Mitä on sosialismi?" ja "Mitä on kapitalismi?"

Toveri Kim Il Sung tarkasti henkilökohtaisesti kaikkien näiden julkaisujen sisällön ja antoi yksityiskohtaisia ohjeita jopa artikkeleiden laatimista varten.

Hän korosti aina, että julkaisujen tulisi pitää kiinni puoluehenkisyydestä, luokkakantaisuudesta, kansanomaisuudesta ja taisteluhengestä ja opetti meille, että kun kirjoitettiin joukoille, artikkelit eivät saaneet olla suurisanaisia, vaan helppoja ymmärtää sekä kirjoitettuja niin, että ne tekisivät ihmisiin vaikutuksen ja rohkaisisivat heitä.

Kerran *Jongsori*ssa ilmestyi kaksi artikkelia otsikoiden "Miksi liityin sissiarmeijaan?" ja "En enää koskaan säikähdä taistelussa" alla. Nämä artikkelit olivat kirjoittaneet jäsenet, jotka osasivat huonosti koreaa, joten niissä oli sekä sisällöllisiä että muodollisia puutteita.

Toveri Kim Il Sung luki artikkelit käsikirjoitusvaiheessa ja sanoi tyytyväisenä kirjoittajille:

"Teidän artikkeleissanne minuun teki voimakkaan vaikutuksen se suoruus, jolla kirjoititte. Niissä on muutamia väärin kirjoitettuja sanoja ja epäselviä kappaleita, mutta sellaiset puutteellisuudet korjaantuivat opintojenne etenemisen myötä. Artikkelit pitäisi kirjoittaa avomielisesti ja kansalle tutulla helpolla tyylillä. Mutta tällaista suoruuden tunnetta ei voida taikoa esiin eikä tuot-

taa keinotekoisesti. Teidän tulee aina kirjoittaa avoimin tuntein."

Hän tarkasti ja korjasi artikkelit itse henkilökohtaisesti ennen kuin lähetti ne julkaistaviksi.

Kerran eräs sihteeristön toveri kirjoitti *Sogwangia* varten artikkelin otsikolla "Kellon lyönti varsinaisessa Kiinassa". Mutta joissakin suhteissa hän ei ollut kyennyt analysoimaan ongelmia korealaisen kommunistin riippumattomasta asenteesta käsin.

Toveri Kim Il Sung kävi artikkelin läpi ja muutti otsikon näin: "Kiinan kansan poikien ja tyttärien kahdeksannen tien armeijan taistelu". Sitten, täydentäen alkuperäistä artikkelia, joka käsitteli vain 8. tien armeijan pohjoisenretkeä, hän lisäsi muutamia kappaleita, joissa selvitti Korean ja Kiinan kansojen vallankumousten päämääriä ja meidän tehtäviämme, tehden siitä artikkelin, josta muodostui voimakas vetoomus, joka nostatti kansamme yhä suuremmalla voimalla vallankumoukseen.

Parannettuaan käsikirjoitusta tällä tavalla toveri Kim Il Sung palautti sen kirjoittajalle seuraavien sanojen saattelemana:

"Meidän pitäisi käyttää sanoja niin, että ne vastaavat todellisuutta. Meidän pitäisi analysoida jokainen kysymys meidän korealaisten kommunistien näkökulmasta. Artikkelille antamasi otsikko ja muutamat sisällön kohdat olivat omiaan heikentämään riippumattomuuden henkeä. Minusta on parempi muuttaa otsikko kuuluvaksi näin. "Kiinan kansan poikien ja tyttärien kahdeksannen tien armeijan taistelu", jotta sisältö on helpommin ymmärrettävissä. Mitä mieltä olet?"

Toveri Kim Il Sungin syvällisen ja oikean ohjauksen alaisuudessa vallankumoukselliset julkaisumme saattoivat täyttää tehtävänsä vallankumouksen terävinä aseina,

joissa ilmenee korkea puoluehenkisyys, luokkakantaisuus, kansanomaisuus sekä taisteluhenkisyys.

Muistan edelleen hyvin, että monien lehdissämme julkaistujen artikkeleiden tarkoituksena oli antaa kansalle ajoissa oikeat taistelutunnukset.

Välittömästi kiinalais-japanilaisen sodan sytyttyä *Sogwang*issa ja *Samil Wolgan*issa julkaistiin perätysten monia taistelukirjoituksia, joiden otsikkona oli "Sotaväen pakko-ottoa ja kutsuntaa vastaan!", "Viljan pakkotoimituksia vastaan; taistelkaa 2:8 -järjestelmää vastaan maanvuokrauksessa", "Vastustakaa Itämaista kehityskomppaniaa, joka riistää korealaisia talonpoikia!" jne. *Hwajonmin* julkaisi myös monia artikkeleita rohkaisten joukkoja taisteluun. "Vastustakaa pellavan pakkoviljelyä" oli yksi niistä.

Toveri Kim Il Sung kirjoitti paljon artikkeleita vaikeissakin oloissa tai jopa yksikköjemme ollessa marssilla, ja näytti siten hyvää esimerkkiä meille, jotka olimme tekemisissä kirjoitustyön kanssa.

Matangkoussa toveri Kim Il Sung teki ankarasti kirjoitus- ja toimitustyötä kieltäen itseltään unen ja levon. Vaikka hän tällä leirillä uhrasi paljon aikaansa meidän valmentamiseemme, hän löysi aikaa myös kirjoittaakseen ja toimittaakseen artikkeleita *Sogwang*iin, *Samil Wolgan*iin ja *Jongsor*iin. Hänellä oli tapana istua valveilla myöhään yöhön, kun kaikki muut jo olivat vetäytyneet nukkumaan, tai herätä ennen päivänkoittoa.

Hän ei ainoastaan kirjoittanut itse monia artikkeleita; hän ponnisteli myös peräänantamattomasti kouluttaakseen sissitaistelijoiden joukosta monia muita hyviä kynämiehiä.

Hän osoitti tavallisesti määrätyt teemat ja määrätyn lähtökohdan kirjoitustyössä sihteeristön tovereille ja

muille poliittisen työn tekijöille ja kärsivällisesti auttoi heitä heidän epäonnistuessaan kunnes työ oli tehty.

Matangkoun salaisella leirillä monet toverit oppivat kirjoittamaan *Samil Wolgan*iin tai *Sogwang*iin aiheista, jotka liittyivät japanilaisvastaiseen taisteluun maassamme. Näistä kirjoituksista ovat esimerkkeinä "Kwangjun opiskelijavälikohtauksen opetus", "Riippumattomuusarmeijan epäonnistumisen syy" ja niin edelleen.

Toveri Kim Il Sung ohjasi suunnitelmallisesti myös rivimiehiä kirjoittamaan artikkeleita.

Noihin aikoihin jokaisessa komppaniassa oli agitaattori, joka vastasi kirjeenvaihdosta. Toveri Kim Il Sungilla oli tapana sanoa tähän tapaan puhuessaan näiden agitaattoreiden kokouksissa:

"Teidän ei pitäisi ajatella, että kirjoittaminen on vaikeata. Teidän pitäisi auttaa komppanianne jäseniä kirjoittamaan heille tutuista aiheista, ei asioista, joita he tuntevat huonosti tai eivät ollenkaan. Heidän pitäisi kirjoittaa ennen kaikkea jokapäiväisestä elämästä komppanioissaan. Jokainen osaa halutessaan kirjoittaa tovereistaan, jotka ovat esimerkillisiä vartiopalveluksessa, aseiden käsittelyssä tai opiskelussa. Antakaa heille tuttuja aiheita ja auttakaa heitä jatkuvasti, ja heistä tulee hyviä kirjoittajia."

Hänen ohjeittensa jälkeen *Jongsori* täyttyi kirjeenvaihtajien ja komppanian tavallisten jäsenten kirjoittamista artikkeleista.

Myös uutissähkeet julkaistiin noihin aikoihin terävällä, taistelevalla tavalla. Varhain eräänä aamuna esimerkiksi eräs vartiokomppanian toveri nosti kovan metelin "kadonneesta kivääristään", kun toinen toveri oli sen erehdyksessä vienyt. Asiaa arvosteltiin heti satiirisesti uutissähkeessä otsikolla "Kadonneen kiväärin huuto järkyttää aamun hiljaisuutta!" Tämän jutun muistan aina.

Tällä tavalla täsmällisesti julkaistut uutissähkeet olivat kasvatustyön menetelmiä.

Toveri Kim Il Sung ei kiinnittänyt lainkaan vähempää huomiota painotyöhön kuin kirjoittamiseen ja toimittamiseen, ja huolehti hyvin tarkoin painotyöhön osallistuneiden tovereiden työolosuhteista.

Matangkoun salaisen leirin kirjapainossa oli varusteina kaksi hyvää monistuskonetta, vahaksia, paperia ja painomustetta sekä muita välttämättömiä laitteita ja materiaaleja. Paitsi että se pystyi tuottamaan aikakauslehtiä, se valmisti myös monenlaisia pamfletteja, lehtisiä ja tunnuksia.

Syvällä metsän tiheikössä sijainnut kirjapaino oli rakennettu toveri Kim Il Sungin syvällisen huolenpidon alaisuudessa.

Monistuskoneista toinen oli tuotu Tokiosta, Japanista. Toveri Kim Il Sung antoi monistuskoneen hankkimisen tehtäväksi toveri Pak Dalille. Sen olisi voinut hankkia lähiympäristöstä, mutta hän pani jonkun Japanissa olevan ostamaan monistuskoneen Tokiosta välttääkseen vihollisen huomion kiintymisen Hyesanin alueella.

Tokiosta, vihollismaan sydämestä tuotu monistuskone palveli vallankumouksen terävänä aseena paljastaen ja tuomiten vihollisen hyökkäysluonteen ja rikokset.

Niinpä hänellä oli aina tapana korostaa, että jouduimmepa millaisiin vaikeuksiin tahansa meidän tulisi aina suojella monistuskonettamme ja muita painovälineitä ja materiaaleja oman henkemmekin uhalla, ja näytti itse tässä asiassa esimerkkiä useammin kuin kerran.

Seuraava tapaus sattui elokuussa 1940 Spangrintzessä, Antun piirikunnassa.

Toveri Kim Il Sung oleskeli silloin kirjapainon työläisten ja vartiokomppanian seurassa. Eräänä päivänä hän

antoi ohjeet pakkaamisesta ja toiselle majoitusalueelle siirtymisestä. Sitten hän käveli ensimmäiseksi tien alkupäähän.

Siellä hän havaitsi, että vihollinen oli varkain lähestymässä salaista leiriä joka puolelta.

Sakea aamusumu oli estänyt vartiomiehiä huomaamasta vihollista, joka oli aivan heidän silmiensä edessä. Hetki oli kriittinen.

Harpaten pähkinäpuun suojaan hän ampui yhden vihollisen ja riensi takaisin kirjapainon työläisten luo.

Pakkaaminen oli vielä meneillään kirjapainossa. Hän määräsi: "Siirtykää kohti pohjoista, älkääkä jättäkö ainuttakaan lentolehtistä jälkeenne." Ja koska tilanne oli kriittinen, hän lähti matkaan ottaen yhden monistuskoneen harteilleen, ampuen lähestyvää vihollista Mauserillaan kulkiessaan. Vartiokomppanian miehet riensivät hälytyksen saatuaan nopeasti paikalle ja ottivat häneltä koneen miltei väkipakolla ja yksi miehistä otti sen harteilleen. Toveri Kim Il Sungia ja muita kirjapainon varusteita kantavia tovereita suojellen he murtautuivat vihollisen piirityksen läpi.

Tämä kuvaa sitä, miten suuressa arvossa toveri Kim Il Sung piti vallankumouksellisia julkaisujamme ja kirjapainoamme.

Ei ainuttakaan vahasta, paperiarkkia eikä painomustepurkkia ollut saatu ilman että jotkut asetoverit olivat vuodattaneet vertaan tuodessaan niitä vihollisen tiukan valvonnan läpi. Sattui tapauksia, jolloin vallankumoukselliset toverit haavoittuivat tai menettivät henkensä yhden vahaksen tai painomustepurkillisen vuoksi, ja niinpä hänellä olikin tapana sanoa toveri Kim Yong Gukille ja muille kirjapainon tovereille:

"Jokainen paperinpala ja jokainen mustegramma on hankittu vallankumouksellisten tovereidemme verellä.

Me saimme ne siten, että toverimme vaaransivat niiden vuoksi henkensä. Niinpä teidän, toverit, on kamppailtava säästääksenne paperia ja käyttääksenne jokaisen arkin tehokkaammin."

Noihin aikoihin mikään ei ollut vaikeampaa kuin vahaksien tai painomusteen hankkiminen.

Yrittäessään estää meitä saamasta vahaksia ja painomustetta japanilaiset imperialistit valvoivat niiden myyntiä tarkasti; vain julkiset elimet, joilla oli rekisteröidyt monistuskoneet, saivat ostaa niitä.

Siksi meidän oli välttämätöntä saada apua Isänmaan vapautusyhdistykseen yhteydessä olevien lapsilta — lasten joukkojen jäseniltä — jotka saattoivat ostaa muutamia arkkeja paperia jostakin kaupasta sanomalla: "opettaja pyysi." Mutta jos petos havaittiin, vihollinen kidutti julmasti jopa lapsia.

Toveri Kim Il Sungin onnistui saada painotarpeita viholliselinten palveluksessa olleiden henkilöiden kautta.

Jotta vaikeasta tilanteesta olisi selvitty, toveri Kim Il Sung antoi painotyöläisille myös tehtäväksi valmistaa mustetta tai teloja omatoimisesti.

Täyttääkseen tämän tehtävän kirjapainon toverit vaivasivat aivojaan vapaahetkinään kehittääkseen menetelmän, jolla valmistaa mustetta. Tehtävä ei millään muotoa ollut helppo. Mutta monien epäonnistumisien jälkeen heidän onnistui tuottaa mustetta.

Heidän käyttämänsä menetelmä oli sellainen, että palavien männynoksien alle asetettiin tinasoikko, johon koottiin nokea. Sekoittamalla sitten nokea ja alunaa petrooliin heidän onnistui tuottaa hyvää painomustetta.

He kykenivät korvaamaan vaurioituneet telat keittämällä niitä liimassa ja muotoilemalla ne uuteen muottiin.

Aina kun johonkin kaupunkiin suoritettiin hyökkäys,

joidenkin tovereiden tehtävänä oli hankkia painotarvikkeita.

Meidän oli myös erittäin vaikea saada haltuumme vihollisen sanomalehtiä, joista saimme tärkeätä aineistoa omiin julkaisuihimme.

Toveri Kim Il Sung, joka sai niitä paikallisten järjestöjen välityksellä, antoi tämän tehtävän toveri Kim Dong Gyulle.

Toveri Kim Dong Gyu kokosi vihollisen sanomalehtiä ja tietoja paikkakunnalla suorittamansa maanalaisen toiminnan välityksellä, ja toveri Jong Dong Chol, Isänmaan vapautusyhdistyksen jäsen, lähetettiin Singalpahan, missä hän saattoi hankkia sissiyksiköille sanomalehtiä säännöllisesti, joskin vanhoina numeroina, noin kuukauden ikäisinä.

Toveri Kim Il Sung teetätti näistä sanomalehdistä luokiteltuja leikekirjoja, ja laati näiden vihollisen aineistojen pohjalta teräviä, taistelevia artikkeleita, joissa vihollinen paljastettiin ja tuomittiin. Hän huolehti myös siitä, että sissit käyttivät näitä kirjoja hyväkseen kirjoitustyössään.

Näillä keinoin sissiyksiköt saattoivat julkaista vallankumouksellista aineistoa jatkuvasti vaikeista olosuhteista huolimatta.

Kerran viikossa tai kerran tai pari kuukaudessa verrattain suurina painoksina ilmestyneiden aikakauslehtien lisäksi painettiin runsaasti pamfletteja, propagandamateriaalia ja lentolehtisiä.

Muistan edelleen selvästi ainakin seuraavat kirjat: ”Korealaisten kommunistien tehtävät”, ”Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelma”, ”Leninismin kysymyksiä”, ”Kommunistisen puolueen manifesti”, ”Vallankumouslaulujen antologia (osat I, II ja III)”, ”Fasisminvastainen kansanrintama”, ”Vasemmistolainen seik-

kailupolitiikka ja oikeisto-opportunismi" ja "Talonpoikien lukemisto".

Julkaisujemme levittäminen oli toinen tehtävä, johon hän suuntasi kekseliäisyytensä.

Sanomalehtiä, aikakauslehtiä ja kirjasia ei levitetty vain yksikköjemme keskuuteen, vaan kaikkialle Länsi-Chientaoon Changpain alueen Isänmaan vapautusyhdistyksen järjestön välityksellä sekä laajoille alueille kotimaassa Kansallisen vapautusliiton välityksellä. Niillä oli laaja levikki myös muiden lähistöllä olevien sissiyksikköjen keskuudessa sekä riippumattomuusarmeijan ja Kansallisen pelastuksen armeijan keskuudessa Etelä-Mantshuriassa.

Nämä julkaisut olivat hyvin suosittuja meidän yksiköissämme sekä järjestöjen levittäminä lukijoiden keskuudessa, jotka kilpailivat keskenään siitä, kuka niitä sai luettavakseen.

Ihmiset, jotka saivat lehtiämme, aikakauslehtiämme tai kirjasiamme käsiinsä, lukivat niitä yhtä ahnaasti kuin janoinen juo vettä. He kehottivat toisiaan lukemaan nopeasti ja antamaan julkaisut seuraavalle lukijalle kunnes kirjaimet kävivät himmeiksi, ja kun niitä jo oli melkein mahdoton lukea, he kirjoittivat ne uudelleen kiinalaisella musteella.

Niinpä johtajan syvällinen huolenpito ilmeni julkaisujemme jokaisessa kappaleessa satuttaen puolueen jäsenten ja joukkojen sydäntä ja antaen liikkeelle suurta voimaa.

Yksiköissämme nämä julkaisut olivat hengen ravintoa ja ideologisen uudelleenmuovaamisemme työkaluja.

Muistan vieläkin selvästi jutun eräästä alokkaasta, joka korjasi virheensä lukemalla sanomalehteä ja josta tuli esimerkillinen taistelija.

Hän oli nukahtanut ollessaan vartiossa, mutta hän ei

käsittänyt tekonsa vakavuutta vielä silloinkaan, kun komppanian poliittinen ohjaaja siitä hänelle puhui.

Niinpä poliittinen ohjaaja keskusteli hänen kanssaan vakavasti ja pyysi sitten kirjeenvaihtajaa auttamaan alokasta kirjoittamaan asiasta *Jongsoriin*. Vasta kirjoittaessaan artikkelia, jonka otsikoksi pani "Miksi nukahdin vartiopalveluksessa", hän ymmärsi virheensä. Hän kirjoitti itsekriittisesti, että nukahtaminen velvollisuutta suoritettaessa oli miltei sama asia kuin "yksikön ojentaminen japanilaisille imperialistiroistoille". Tällä *Jongsorin* julkaisemalla artikkelilla oli suuri heijastusvaikutus häneen itseensä ja se innosti suuresti monia muitakin sissejä. Siitä pitäen hän oli esimerkillinen kaikessa työssään ja suoritti vartiopalveluksensa suurella huolellisuudella.

Kerran kun eräälle toverille, joka ei ollut kovin vahva, sanottiin, että oli hänen vuoronsa mennä vartioon, tämä alokas otti vapaaehtoisesti hänen vuoronsa, jotta heikko toveri saisi levätä. Komppanian kirjeenvaihtaja kirjoitti artikkelin ylistääkseen alokkaan esimerkillistä tekoa ja julkaisi sen *Jongsorissa*.

Tämä asia oli hänelle suuren ylpeyden aiheena. Vähitellen hänestä kehittyi hieno taistelija, joka ei vältellyt mitään vaikeuksia auttaessaan tovereitaan ja komppaniaansa.

Juuri tällä tavalla *Sogwangin* tai *Jongsorin* jokainen numero kasvatti meitä ideologisesti ja poliittisesti ja auttoi meitä kutakin oikaisemaan puutteellisuutemme ja ottamaan opiksi muiden hyvästä esimerkistä.

Sogwangilla, *Samil Wolganilla* ja kirjasilla oli erityisen suuri merkitys kansan parissa. Kansa oli ollut ymmällään, koska se ei tiennyt mitä tietä piti kulkea, mutta nyt julkaisut viitoittivat tien isänmaan vapauden aamunkoittoon ja kellojen lyönnit kutsuivat sitä taisteluun.

Nämä julkaisut viitoittivat tien ja opettivat taistelumenetelmät ja antoivat voitonvarmuuden sekä sissitaistelijoille että Isänmaan vapautusyhdistykseen kuuluville tai kotimaassa Korean kansalliseen vapautusliittoon kuuluville kansanjoukoille.

Ihmiset, jotka olivat kärsineet ryhmäkuntalaisuuden syvälle juurtuneista vaikutteista ja opportunistisesta vaikutuksesta, saivat apua voidakseen valita oikean tien vankasti, ja näin laskettiin luja ideologinen perusta kommunistien uuden ja voimakkaan ydinosaston kasvulle.

Julkaisut aseistivat suuren kommunistijoukon uudella tieteellisellä strategialla ja taktiikalla ja ryhmittivät kommunistit yhden vallankumouksellisen linjan ja yhtenäisen järjestön ympärille. Heillä ei ollut ollut mitään selvää käsitystä siitä miten maamme vallankumous oli suoritettava ja usein he olivat toimineet erillään toisistaan.

Vallankumouksellisten julkaisujemme rooli ei rajoittunut vielä tähänkään.

Näiden sanomalehtien ja aikakauslehtien välityksellä toveri Kim Il Sungin oikea strateginen ja taktinen linja ja hänen jalot isänmaalliset ajatuksensa saivat mahdollisuuden avata itsepintaisten nationalistien ja uskovaisten tiukasti sulkeutuneet sydämet ja johdattaa nämä ihmiset pois väärältä tieltä.

On yleisesti tunnettu asia, että eräs vanhahko mies, joka oli Chodogyo -uskovaisten johtaja monissa piirikunnissa Länsi-Chientaossa, koki ideologisen muutoksen lukemalla "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelman" ja muita vallankumouksellisia julkaisuja. Tuloksena tästä oli, että kaikki hänen vaikutuksensa alaisuudessa olleet uskovaiset liittyivät yhdistykseen ja antoivat aktiivisen tukensa meidän sissiyksiköillemme.

Toinen esimerkki vallankumouksellisten julkaisujemme

vaikutuksesta on se tosiseikka, että eräs Etelä-Mantshuriassa toiminut riippumattomuusarmeijan yksikkö liittyi sissiyksikköihimme.

Yhteen aikaan Pak Dong Cho toimi riippumattomuusarmeijan johtajana Etelä-Mantshuriassa. Hän oli kovapintainen nationalisti, joka suhtautui meihin vihamielisesti sanoen että "kommunistinen puolue on lauma, joka ei tee työtä isänmaan vapauttamiseksi vaan yksinkertaisesti kaiken kollektivisoimiseksi". Vihollisen väärä propaganda "omaisuuden ja vaimojen yhteisomistuksesta" oli vaikuttanut häneen.

Mutta hän tajusi kuinka väärässä oli ollut luettuaan vallankumouksellisia julkaisuja, joissa toveri Kim Il Sung oli esitellyt "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelmaa", sekä muita sanomalehtiä.

Hän tuli siihen johtopäätökseen, että "kenraali Kim Il Sung on todella kansallinen sankari, joka on osoittanut meille oikean tien Korean ja kansan vapauttamiseen" ja toi yksikkönsä välittömästi luoksemme liittyen meidän sissiyksikköihimme.

Kuten olemme voineet havaita, toveri Kim Il Sungin japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana julkaisemat vallankumoukselliset lehdet avasivat laajan näköalan vallankumouksen kehitykselle.

Ne olivat valmistelua, järjestöllistä ja ideologista, puolueen perustamista varten, kommunistien yhdistämistä ja valmentamista, ja ne antoivat selkeän ohjeen ja taisteluaseen työläis- ja talonpoikaisjoukoille ja loivat siten samalla vankan perustan japanilaisvastaista yhteisrintamaa varten kaikkia elämänaloja edustavien japanilaisvastaisten ihmisten yhdistämiseksi.

Nyt maassamme on tuhansia erilaisia aikakauslehtiä ja kirjoja, joita julkaistaan satoina tuhansina ja jopa miljoonina kappaleina, jotka palvelevat puoluetta terä-

vinä vallankumouksellisina aseina ja jäsenten ja työtätekevien voimakkaina kasvattajina kommunistisen ideologian alalla.

Tämän on tehnyt mahdolliseksi toveri Kim Il Sungin työ. Hän pani alulle ja kehitti henkilökohtaisesti puolueen äänenkannattajan *Jongro*n (nykyisen *Rodong Sinmunin*) heti vapautuksen jälkeen, mutta kiinnitti myös suurta henkilökohtaista huomiota lehtimiesten kouluttamiseen, kunnollisten työolosuhteiden turvaamiseen heille ja aineellisen ja teknisen perustan luomiseen julkaisu- ja painatustoimintaa varten ohjaten erinomaisella tavalla julkaisutoimintaa ja osoittaen henkilökohtaisesti oikean asennoitumisen julkaisujamme varten.

Toveri Kim Il Sungin tämänkaltaisen johdon ja huolenpidon ansiosta julkaisumme saavuttavat nykyisin miljoonia lukijoita ja satuttavat heidän sydämiään taistelevina julkaisuina, joissa ilmenee voimakas puoluehenkisyys, luokkakantaisuus ja kansanomaisuus japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikojen vallankumouksellisten julkaisujen esimerkin mukaisesti, ja joita luetaan suurella ihastuksella.

Tästä syystä tunnen rajatonta iloa ja ylpeyttä lukiessani *Rodong Sinmuni*a ja muita julkaisuja.

V
Keskusteluja naississien kanssa

KIM MYONG HWA

Kesällä 1936 osasto, johon kuuluin, toimi Fusungin piirikunnan alueella. Useiden tovereiden ja toveri Kim Il Sungin kanssa lepäsimme erään nuoren kiinalaisen pariskunnan kodissa. He ottivat meidät sydämellisesti pieneen huoneeseensa, jonka katto oli matalalla.

Me odotimme siellä lepäillen muutamien sissien paluuta, jotka olivat lähteneet tekemään poliittista työtä paikkakunnalla.

Illalla isäntämme, joka oli tehnyt työtä ulkona, alkoi kiirehtiä edestakaisin keittiön liepeillä valmistaakseen aterian, hakien vettä ja tehden muita askareita.

Mutta hänen vaimonsa vain istui huoneen nurkassa, parsien vaaterääsyjä, joita oli kietonut ympärilleen. Enin mitä hän teki, oli että hän nousi ylös ja sulki oven tai käveli pihan poikki horjuvin askelin. Hän meni ulos hyvin harvoin.

Hän oli kalpea ja käveli epävarmoin askelin, koska hänen jalkansa olivat epämuodostuneet, sillä ne oli lapsena sidottu.

Me emme nähneet hänenkaltaistaan naista ensimmäistä kertaa Koillis-Kiinassa. Mutta tätä naista katsoessani sydämeni valtasi taas voimakas säälintunne.

”Miten tuskallista sen onkaan täytynyt olla! Miten hän

varmasti onkaan tahtonut juosta niinkuin muut!", minä ajattelin.

Tämän invalidinaisen hahmossa olin näkevinäni kaikkien niiden kärsivien naisten kohtalon, joita vanhat, kauheat feodaaliset tavat sitoivat. Sydämeni hypähti, kun ajattelin sitä.

"Mitä ajattelette hänen tilastaan?" kysyi toveri komentaja ja jatkoi: "Miten ristiriitainen ja traaginen asia se onkaan."

Hänen sanansa vain lisäsivät minun tuskallisia ajatuksiani. En tiennyt mitä sanoa.

Rauhallisella äänellä, katsoen meitä vuorotellen hän jatkoi: "Hän ei voi edes liikkua vapaasti. Mitä vapautta hänellä on? Miten elämä voisi hänestä olla iloista tai elämisen arvoista? Mutta tätä ei ole nähtävä vain kiinalaisten naisten kurjana kohtalona. Meidänkin kotimaassamme äitimme ja sisaremme elävät japanilaisten imperialistien ikeeseen ja vanhoihin, kammottaviin feodaalisiin tapoihin kahlehdittuina, kärsien yhtä suuria tuskia ja samanlaisia nöyryytyksiä ilman alkeellisimpiakaan oikeuksia."

"Tämä on järkyttävä jäänne vanhasta yhteiskunnasta. Naisten oikeuksien loukkaaminen on loukkaus koko ihmissukua, koko ihmiskuntaa vastaan. Vanhassa yhteiskunnallisessa järjestelmässä ihmisten on mahdoton elää onnellista elämää. Jotta kansa voisi viettää onnellista elämää ja jotta naiset voitaisiin vapauttaa, on välttämätöntä rakentaa uusi yhteiskunta ja vapauttaa naiset feodalismin ikeestä . . ."

Toveri komentaja alkoi puhua niiden monien korealaisnaisten kurjasta kohtalosta, jotka köyhyyden pakottamina myytiin mitättömästä summasta ja joiden oli pakko lähteä kodeistaan, tai jotka myytiin lapsimorsiamiksi tai joiden oli pakko palvella orjina rikkaita var-

haislapsuudesta lähtien ja joutua siten kaikenlaisten nöyryytysten kohteeksi.

Monet lapsuudenmuistot tulvahtivat mieleeni. Kylässä, jossa olin viettänyt tyttövuoteni, oli ollut jäljellä monia feodalismin jäänteitä, ja naisilta oli riistetty jopa oikeus mennä ovien ulkopuolelle.

Olin nähnyt niin paljon tyttöjä omassa kylässäni ja naapurikylissä, tyttöjä, joilta puuttuivat alkeellisimmatkin oikeudet, jotka myytiin ja jotka lähtivät kodeistaan silmät kyynelissä kohti tuntemattomia maita.

En voinut hillitä palavaa vihaani valtaa pitävien miesten harjoittamaa sortoa kohtaan, niitä riistäjien epäinhimillisiä sortotoimia vastaan, jotka tälläistä hätää aiheuttivat.

Toiset huoneessa istuvat toverit olivat myös vaipuneet ajatuksiinsa.

Toveri komentaja silitteli silloin lasten joukkoihin kuuluneen Yon Sukin päätä ja jatkoi:

”Te olette todella onnellisia, kun taistelette rinta rinnan miesten kanssa ase olalla... Mikä voisi olla sitä tärkeämpää!...”

Hänen sanansa innostivat meitä uudella vastuuntunteella ja nostattivat meissä ylpeyttä, ja me kaikki lupasimme hiljaa taistella entistä urhoollisemmin.

Muistelin omaa katkeraa menneisyyttäni. Tuntui kuin vasta eilen olisin lähtenyt kotikylästäni sen jälkeen kun kirotut japanilaiset imperialistit olivat tappaneet mieheni ja polttaneet taloni maan tasalle. Jo silloin unelmoin, vaikkakin hämärästi, maani vapautuksesta ja uudesta yhteiskunnasta, jossa naiset voisivat elää onnellisina.

Mutta vasta myöhemmin, kun liityin sissiyksikköön ja sain koulutusta ja valmennusta taistellessani vihollista vastaan, omaksuin selkeän käsityksen naisten vapautuksen kysymyksestä.

Toveri komentaja lausui meille naississeille kohteliaasti, että olimme koko ajan taistelleet kiitettävästi, ja jatkoi:

"... Naisten on luonnollisesti tärkeää taistella vapautuksensa ja oikeuksiensa puolesta. Yksi nykyisen taistelumme päämääristä on nimenomaan naisten vapauttaminen.

Mutta naisten pitäisi varoa, etteivät he jättäisi vaille huomiota niitä kauniita moraalisia piirteitä, jotka ovat olleet tyypillisiä korealaisille naisille vanhoista ajoista lähtien, ja panisi liikaa huomiota omaan emansipatioonsa, oikeuksiinsa ja tasa-arvoisuuteensa.

Kuten tiedätte, Chung Hyang — vaikka oli tavallinen, köyhistä oloista syntynyt nainen — vastusti tinkimättömästi aikansa yhteiskunnallisia vääryyksiä ja pysyi siveänä, vaikka hänen henkeään uhattiin; Sim Chong heittäytyi myrskyävään mereen, uhraten itsensä uskoen, että tällä keinoin hänen isänsä saisi näkönsä takaisin. Naistemme tulisi säilyttää tällaiset jalot hyveet, heidän pitäisi olla kohteliaita ja pitää itsensä siisteinä ja kunnossa. Naisten pitäisi olla naisellisia. Kohtelias, yksinkertainen kieli ja käytös aateloivat teidät ja saavat ihmiset kunnioittamaan teitä ja luottamaan teihin.

Tässä suhteessa teidän naississien tulee olla hyvänä esimerkkinä paikalliselle väelle..."

Toveri komentaja puhui meille edelleen niistä kauniista moraalisista ominaisuuksista, jotka ovat olleet tyypillisiä korealaisille naisille maassamme, joka vanhoista ajoista alkaen oli tunnettu "idän etiketin maana". Hänen tarinansa oli meistä kiehtova. Lepotauon aikana hän eteni naisten elämää koskevista yleisistä huomioista yksityiskohtaiseen selontekoon niistä periaatteista, joita naississien on noudatettava sissitaistelijan elämässään.

Hän puhui meille ystävällisesti naisten moraalisista ominaisuuksista ja etiketistä ja naisten käytöksestä, asioista joita naississien oli pidettävä mielessä tehdessään työtä ompeluryhmän parissa tai kenttäkeittiössä.

Itse olin toiminut pitkään sekä kokkina että ompeluryhmän jäsenenä. Hän sanoi, että meidän kokkien ja ompeluryhmien jäsenten pitäisi aina toimia kuin olisimme taistelijoiden helliä äitejä.

Häntä kuunnellessamme me oivalsimme, että työmme oli tärkeä taisteluvelvollisuus, joka vaati meiltä kaiken voimamme.

Ajoittain, kun viljavarastomme loppuivat, kokit keittivät ruokaa syötäväksi kelpaavasta ruohosta ja tekivät parhaansa saadakseen ateriasta maukkaan. He huolehtivat myös siitä, että ateriat tarjottiin aina ajoissa. Silloinkin, kun viljaa ei ollut saatavissa moneen päivään perätysten, me kokit keräsimme syötävää ruohoa ja kaivoimme öisin juuria seuraavan päivän ateriaa varten ennen kuin menimme nukkumaan.

Toveri komentaja antoi suuren arvon meidän naisten tekemälle työlle, ja hän korosti aina sitä, että olimme täsmällisiä velvollisuuksissamme, ja opetti meitä kiinnittämään erityistä huomiota hygieniaan ja omaan siisteyteemme ja puhtauteemme.

Me pidimme toveri komentajan sanat mielessämme ja teimme parhaamme toteuttaaksemme ne käytännössä. Mutta aika ajoin asiat eivät sujuneet niin kuin olisimme toivoneet, ja jouduimme suuriinkin hankaluuksiin. Vaikka me nyt elämme helpoissa oloissa, nykyaikaisissa taloissa, joissa on vesipalvelu ja kaikki mukavuudet, oli tilanne noina päivinä hyvin toisenlainen, sillä usein meillä ei ollut edes vettä.

Usein meillä ei ollut tarpeeksi vettä edes ruoanvalmistukseen, kun olimme kaukana vuorilla ankaraan tal-

viaikaan, ja meidän oli pestävä kasvomme lumella. Niinpä kukaan, joka oli laiska, ei voinut pestä pois kasvoiltaan nokea, joka oli kerääntynyt siihen leiritulen ympärillä nukuttaessa.

Joukossamme oli yksi naississi, jonka kädet olivat pahoin sierettyneet kylmästä, ja hän häpesi tulla muiden sissitaistelijoiden eteen ruoka-aikana.

Toveri komentaja kutsui meidät silloin koolle ja puhui meille ylistyksen ja lohdutuksen sanoja sen johdosta, että yritimme tehdä työtä purevassa kylmyydessä. Hän sanoi lempeästi, että meidän naississien oli pidettävä parempaa huolta itsestämme. Hän sanoi:

"... Jos olette oikein ahkeria, kätenne eivät ehdi sierettyä. Ei ole pikkujuttu, pidättekö kätenne puhtaina vai ette. Siinä on kysymys siitä, teettekö sissien ruoka-ajoista iloisia tapahtumia, ja tällä asiassa on pitkän päälle vaikutusta sissien moraaliin.

Siksi on ensisijaisen tärkeää, että olette ideologisesti kykeneviä tähän tehtävään. Te ette saa suhtautua huolimattomasti sellaisiin asioihin kuten univormujenne korjaamiseen ajoissa tai kasvojenne pesemiseen tai hiustenne kampaamiseen siisteiksi aamuisin. Nämä asiat muodostavat rutiinin, jotka kertovat sissitaistelijoiden henkisestä tilasta.

Siististi pukeutuneella armeijalla on aina hyvä kuri ja se taistelee hyvin..."

Hänen sanansa tavoittivat meidät. Silloinkin, kun ei ollut vettä ja elämä oli täynnä epämukavuutta, hän nousi ylös aamulla varhain ja pesi kasvonsa lumella; hän määräsi tiukasti, että sissien piti leikkauttaa tukkansa ja ajaa partansa säännöllisesti.

Niinpä mekin rupesimme nousemaan ylös ennen aamunkoittoa ja pesemään kasvomme ja kätemme sulate-

tulla lumella ennen kuin ryhdyimme valmistamaan ruokaa, ja aterioiden jälkeen me pesimme astiat sulatetulla lumella ja kiilloitimme ne. Me käytimme aterioiden keittämiseen suuria sankoja, ja niiden pohjat mustuivat äkkiä savusta. Jos jätimme ne puhdistamatta yhtenäkin päivänä, ne kävivät hyvin likaisiksi.

Mutta sankomme ja astiamme olivat aina loistavan puhtaita ja kiilloitettuja, sillä emme koskaan unohtaneet kiilloittaa niitä tuhkalla käytön jälkeen. Keittovälineet ja astiat olivat niin puhtaita, että toverit, jotka kantoivat niitä selässään marssien aikana, ilmaisivat ihailunsa sanoen: "Ne ovat todella niin puhtaita, että niiden pelkkä näkeminen kiihottaa ruokahaluamme..."

Noista päivistä lähtien komentaja Kim Il Sung kiinnitti syvällistä huomiota meidän naississien elämään. Hän painotti, että naiset kiinnittivät ihmisten huomion menimmepä me minne tahansa, ja kehotti meitä aina pitämään mukanamme varavaatteet, ja aina kun sotasaaliin joukossa oli voiteita, kauneusvoiteita tai jotakin muuta, nämä tavarat annettiin ilman muuta naississeille. Hänen ystävällisen huolehtivaisuutensa innostamina me lupasimme täyttää vallankumoukselliset velvollisuutemme entistäkin uhrautuvammin.

Hänen syvällinen huolenpitonsa ei rajoittunut tähän. Kaikkina aikoina, sekä taistelun tuoksinassa, marssien aikana että leiriydyttäessä, hän osoitti syvän rakkautensa ja lämpimän huolehtivaisuutensa naississejä kohtaan. Niinpä aina silloinkin, kun yö oli kylmä vuorilla, meidän sydämemme olivat lämpimät siitä tunteesta, että olimme kotona vanhempiemme luona, koska olimme toveri komentajan mukana.

Niinpä sinäkin päivänä, josta teille nyt olen kertonut, me tunsimme onnellista lämpöä sen johdosta, että hän oli meidän komentajamme, ja kuuntelimme häntä äärim-

mäisen tarkkaavaisina, jotta yksikään sana ei olisi mennyt ohi korviemme.

Kun me illansuussa lähdimme majasta, kiinalainen pariskunta lausui meille jäähyväiset kateellisin silmin, ja kun me muistelimme menneisyyttämme, me päätimme, että tekisimme heidänkin osuutensa taistelussa omamme ohella, niin että he voisivat vapautua nöyryyttävistä, tuskallisista olosuhteistaan niin pian kuin mahdollista ja elää onnellista elämää uudessa yhteiskunnassa.

VI
Komentaja on myös kansan poika

O BAEK RYONG

Oli varhaiskevään päivä vuonna 1933, mutta kylmä talvi ei vielä ollut päättynyt ja Tuman-gang joki oli edelleen jäässä.

Toveri Kim Il Sungin henkilökohtaisesti johtamina me sissit olimme pysähtyneet pientä lepotaukoa varten erään talonpojan talon eteen lähellä Liangshuichuamtzua joen rannalla.

Koputimme oveen useita kertoja, mutta kukaan ei ilmestynyt sitä avaamaan, vaikka sisäpuolelta näkyi elonmerkkejä.

Oli hyvin kylmä ja meillä oli mukanamme haavoittunut mies, mutta kukaan ei yrittänyt sisään väkipakolla. Me panimme tavaramme maahan ja päätimme levätä pihalla. Oli purevan kylmää, mutta me hikoilimme edelleen marssin takia ja etsimme jonkinlaista suojaa, ja tietysti olisimme halunneet viedä haavoittuneen toverimme sisään taloon. Mutta toveri Kim Il Sungin tiukat ohjeet olivat mielessämme: ”Teidän täytyy olla todella armeija, joka palvelee kansaa”.

Toveri Kim Il Sung riisui takkinsa ja pani sen haavoittuneen päälle ja sanoi: ”Me voimme voittaa kylmyyden liikkumalla vähän. Se on parempi kuin istua tekemättä mitään.” Hän otti kirveen ja meni keskelle pihaa

hakkaamaan polttopuita. Me kaikki seurasimme esimerkkiä, jotkut pudistivat lunta pois talon ympäriltä, jotkut hakivat vettä kaivosta ja muutamat hakivat puita ja rakensivat pihalle nuotion keittääkseen ruokaa kuten vuorilla.

Myöhemmin saimme kuulla, miksi talon väki oli sulkeutunut sisään. He eivät olleet koskaan tavanneet tai nähneet japanilaisvastaisia sissejä ja luulivat meitä japanilaisiksi sotilaiksi.

Mutta mies ja hänen vaimonsa hämmästyivät, kun näkivät paperoidun ikkunan tirkistysreiästä meidän mättävän lunta ja lepäävän pihalla. Korttakaan ei viety pihalla olleesta kasasta. Sissit olivat käyttäneet metsästä keräämiään puita nuotioon. Eniten perheen huomiota kiinnitti sissien välinen ilmeinen toveruus. He näkivät yhden riisuvan päällystakkinsa ja panevan sen haavoittuneen päälle, sekä haavoittunutta kohtaan osoitetun lämpimän huolenpidon.

"Ei tuo näytä japanilaiselta armeijalta."

"Ketähän he ovat... En ole ikinä ennen nähnyt tuollaisia sotilaita. Varmasti he eivät ole japanilaisia!"

"Mitä meidän pitäisi tehdä?"

He epäröivät. Mutta sillä hetkellä heidän vauvansa heräsi ja alkoi itkeä. Lopulta ovi avautui ja mies astui ulos.

Kun hän kuuli keitä me olimme, hän häpesi piileskelyään, mutta sitten hän avasi sydämensä. Pyytäen vaimoaan panemaan veden kiehumaan hän pyysi meitä sisään. Hän tarjosi meille maissia niukoista varastoistaan, ja kuivattuja retiisin- ja kaalinlehtiä, jotka oli ripustettu räystäille. Mutta me kiitimme ja kieltäydyimme.

"Isoisä", toveri Kim Il Sung sanoi miehelle ja antoi tälle savukkeen. Hän tiedusteli ystävällisesti perheen

olosuhteita ja sitä miksi nämä, vaikka olivat kauan olleet maanviljelijöitä, eivät kasvattaneet kanoja; miksi lapset olivat ilman karvalakkeja, vaikka oli kylmä vuodenaika ja niin edelleen. Syvään huokaisten vanhus sanoi, että heidän kohtalonsa oli pysyä köyhinä.

Aivan kuin olisi ollut perheenjäsen toveri Kim Il Sung puhui vanhan miehen elämästä ja köyhyydestä. Yksinkertaisin sanoin hän sanoi ettei kysymys ollut kohtalosta vaan kaksin- ja kolminkertaisesta riistosta ja ryöstöstä, jota japanilainen imperialismi, mantshurialaiset sotaherrat ja feodaaliset maanomistajat olivat harjoittaneet köyhdyttääkseen korealaiset ja kiinalaiset, ja että taisteleminen japanilaista imperialismia vastaan oli ainoa keino, jolla näille kahdelle kansalle voitaisiin luoda onnellinen elämä.

Syvästi liikuttuneena vanhus, jonka kyyneleiset silmät olivat avautuneet näkemään kaikkien ihmisten, omansakin, kurjuuden aiheuttajan, sanoi haluavansa liittyä sisseihin.

Lepotauon jälkeen kenraali antoi vanhukselle hiukan rahaa ja sanoi: "Näyttää siltä, että isoäidillä ei noiden ryysyjen lisäksi ole mitään päällepantavaa. Tässä on vähän rahaa. Ota se. Osta itsellesi vähän siipikarjaa ja kasvata sitä, jotta voit syöttää lapsillesi kanaa."

Kuultuaan kuka oli mies, joka oli kohdellut häntä niin ystävällisesti, että hän oli itse kenraali Kim Il Sung, jota me kaikki kohtelimme kunnioittavasti kuin omaa isäämme, vanha mies sanoi kyyneleet silmissään: "Komentaja on suuri mies, mutta hän hakkaa polttopuita kuin kuka tahansa."

Toveri Kim Il Sung hymyili ja sanoi:

"Komentaja on myös kansan poika. Ei ole mitään syytä siihen miksi minä en voisi tehdä samoja asioita

kuin muutkin. Ihminen tuntee elämäniloa ja saa ruokahalua, kun tekee työtä."

Vanhus tarttui komentajan käteen ja pyyteli:

"Päivä on kylmä. Ettekö jäisi täksi yöksi minun kotiini? En tiennyt, että oli olemassa teidän armeijanne kaltainen armeija. Olette antanut minulle uutta voimaa."

VII

Matkalla Pohjois-Mantshuriaan

O JIN U

Kaikkina japanilaisvastaisen aseellisen taistelun pitkinä vuosina toveri Kim Il Sung huolehti rivimiehistä uskollisesti, uhraten kaikki voimansa sille asialle, että meistä olisi kasvanut lujia vallankumouksellisia taistelijoita.

Ei ole mahdollista pukea sanoiksi sitä miten meistä nuorista sisseistä, jotka kasvoimme hänen lämpimän huolenpitonsa alaisuudessa noina vaikeina koettelemuksen päivinä, lopulta kasvoi vahvoja taistelijoita.

Haluan rajoittua muutamiin niistä monista liikuttavista ja unohtumattomista tapauksista, jotka näin tai jotka henkilökohtaisesti koin taistellessani toveri Kim Il Sungin johdolla.

Kesäkuussa 1935 olin Korean kansan vallankumousarmeijan 5. rykmentin 4. komppaniassa. Lähdimme historialliselle matkalle kohti Pohjois-Mantshuriaa toveri Kim Il Sungin henkilökohtaisesti komentamina. Olin vielä nuori, ja retki oli minulle ankara koettelemus, matkalla vaikeus seurasi toistaan.

Laoheishanin taistelun jälkeen sissiyksikkömme matkasi Lotzukoun alueen läpi ja ylitti Laoyehlingin harjanteen Nonganin ja Emun piirikuntien alueille antaen vihollisselle murskaiskuja monissa taisteluissa. Samaan ai-

kaan me innostimme paikallisen väestön laajoja kerroksia oikealla vallankumouksellisella hengellä.

Tällä alueella vallankumouksella oli ollut ihmisiin paljon vähemmän vaikutusta kuin Itä-Mantshurian väestön keskuudessa. Me ryhdyimme aktiivisesti selvittämään väestölle ja levittämään ihmisten keskuuteen tosiasioita japanilaisten imperialistien aggressiosta, sissien asian oikeudesta ja vallankumouksen tulevaisuudennäkymistä siirtäen heille varman luottamuksemme voittoon. Saimme kansan lämpimän tuen taaksemme kaikkialla siirtyessämme Emun piirikunnasta kohti Chiaohon piirikuntaa talvella 1935. Kulkeminen oli todella raskasta, sillä meidän oli kahlattava vyötäisiin saakka ulottuvassa lumessa sankoissa metsissä, usein ulvovan lumimyrskyn kourissa.

Tämän kuluttavan marssin aikana näin miten ystävällinen ja lämminsydäminen toveri Kim Il Sung oli meitä sissejä kohtaan. Noiden päivien kokemukset ovat säilyneet sydämessäni tähän päivään saakka eivätkä ne sieltä koskaan lähde.

Aina kun leiriydyimme metsissä, hän huolehti siitä että miehet pääsivät ensiksi nukkumaan, ja vasta varmistettuaan, että kaikki olivat levolla, hän itse peneutui lepäämään lyhyeksi aikaa. Hän oli aina ensimmäisenä ylhäällä aamusella. Useammin kuin kerran näin hänen ottavan nukkuvien miesten märät saappaat ja panevan ne leiritulen tuntumaan kuivumaan keskellä yötä kun miehet nukkuivat. Tuo näky liikutti minua aina syvästi.

Kerran olimme valmistautumassa matkaan levättyämme eräässä kylässä. Toveri Kim Il Sung kehotti sissejä panemaan mukana kantamansa "dorogit" (eräänlaiset kiinalaiset nahkakengät) jalkaan. Panin omat "dorogini" jalkaan, ensimmäistä kertaa. Minusta niissä oli erit-

täin epämukava kävellä. Ne eivät pysyneet jalassa, vaan luiskahtelivat pois vähän väliä.

Tämän huomattuaan toveri Kim Il Sung tuli luokseni ja pyysi saada katsoa "dorogeitani". Mitään sanomatta otin toisen jalastani ja näytin sitä hänelle. Hän otti sen käteensä ja tutki sitä tarkoin nähdäkseen mikä siinä oli vikana. Hän otti ulos olkitäytteet, pehmitti niitä ja levitti ne tasaisesti. Häpeä poltti kasvoillani ajatellessani että aiheutin hänelle vaivaa sellaisella pikkuseikalla kuin kengilläni, joten sanoin että saisin ne itsekin kuntoon.

"Sinä kovapäinen mies", hän sanoi ystävällisellä äänellä, "tuo ei kelpaa mihinkään. Ei 'dorogeita' tuolla tavalla pidetä. Oljet on levitettävä näin että ne asettuvat jalan muotoon täydellisesti, sitten jalkasi pysyvät lämpiminä eivätkä kengät luiskahtele pois jalasta. Annapas nyt toinen 'dorogisi' niin minä laitan sen kuntoon."

En voinut kieltäytyäkään, joten ojensin sen hänelle.

Hän pöyhi olkia kunnes ne olivat irtonaisia ja levitti ne uudelleen "dorogin" sisään ja järjesti ne niin että kengät sopivat hyvin jalkaan eivätkä hanganneet.

Nyt kun minulla oli jalassani hänen omakätisesti korjaamansa "dorogit" minusta tuntui että jaloissani oli siivet; että saatoin kävellä pysähtymättä lepäämään.

"Miltä nyt tuntuu?" toveri Kim Il Sung kysyi minulta hymyillen.

"Ne ovat oikein mukavat", vastasin.

Tyytyväisen näköisenä hän taputti minua selkään ja jatkoi työtään tarkastaen huolellisesti jokaisen muun sissin kengät.

Hänen huolehtivaisuutensa ja lämmin kätensä ulottui sissien elämän jokaiseen puoleen.

Hänen vilpitön rakkautensa miehiä kohtaan, isällinen huolehtiminen heistä näytti tuottavan hänelle tyydytystä. Mitä hankalammaksi tilanne kävi, sitä enemmän hän

huolehti sisseistä. Itsensä unohtaen hän jakoi kaikki vaikeudet sissien kanssa, joten kenenkään osaksi ei voinut tulla suurempaa kunniaa ja onnea kuin oli kuuluminen hänen sotilaidensa joukkoon.

Lujasti hänen ympärilleen ryhmittyneinä me raivasimme tietämme läpi rosoisten vuorten ja metsien. Chiaohon piirikunnan rajan ylitettyämme etenemisemme kävi yhä vaikeammaksi.

Vihollinen oli saanut hälytyksen siitä, että toveri Kim Il Sungin johtama kansan vallankumousarmeija liikkui kohti pohjoista, ja se aloitti kiihkeän takaa-ajon. Me marssimme, iskimme vihollista ja marssimme edelleen. Sitä jatkui yötä päivää. Marssittuamme läpi koko yön saavuimme päivän koitteessa erääseen laaksoon ja näimme, että siellä oli puuhiiliä hajallaan pitkin ja poikin.

"Miten mukava tehdä puuhiilistä nuotio leiriytymistä varten", me ajattelimme ja riensimme keräämään puuhiiltä. Minäkin tein niin ja kokosin yhden nyytillisen. Pysähdyimme solan päähän lepäämään. Pitkän marssin uuvuttamina istuuduimme lumeen ja muutamat nukahtivat heti ja alkoivat kuorsata.

Tämän uupumuksen voittaessa minusta tuntui, että vaivun maahan, joten yritin pysytellä valveilla hieromalla silmiäni. Mutta siitä ei ollut apua. Nukahdin siihen paikkaan.

Kun tuli käsky jatkaa matkaa, kuulin sen unen läpi ja olin kulkevinani unessa. Vasta kun kuulin heräävien miesten nousemisen ja liikkumisen aiheuttaman hälinän, avasin silmäni. Pomppasin jaloilleni ja aloi kantaa puuhiilinyyttiäni.

Mutta en vieläkään ollut täysin hereillä.

Puoliunessa kävelin jonkun matkaa ja tajusin äkkiä että jotakin puuttui; olkapäälläni ei ollut tavanomaista

painoa, vaikka puuhiilinyytti oli käsivarrella. Minulta puuttui kivääri!

Minua heikotti. Käännyin takaisin ja lähdin sydän kurkussa juoksemaan kuumeisella kiireellä polkua pitkin paikalle, jossa juuri olimme levänneet.

Olin niin paniikin vallassa, ettei minulla ollut mitään käsitystä etäisyydestä. Se ei voinut olla niin kaukana, mutta tuntui kuin matka olisi ollut ainakin viisi kilometriä. Juoksin huohottaen ylös vuorenrinnettä.

Hiukan ennen vuorenhuippua näin äkkiä toveri Kim Il Sungin astelevan alaspäin. Hän oli jäänyt viimeiseksi tarkastaakseen paikan. Minut nähdessään hän kysyi kuin ohimennen:

"Minne olet matkalla, toveri Jin U?"

Hämilläni minä änkytin: "Ki-kiväärini..." Sanat takertuivat kurkkuuni. Kykenemättä sanomaan enempää aioin lähteä eteenpäin. Mutta toveri Kim Il Sung tarttui minua käsivarresta ja pysäytti minut.

"Älä hermoile", hän sanoi hymyillen.

Silloin huomasin, että kiväärini roikkui hänen olallaan. Minusta tuntui kuin kasvoni olisivat olleet tulessa. Seisoin paikoillani tietämättä mitä sanoa tai tehdä. Omatuntoni soimasi minua. Eikö kyseessä ollutkin vallankumouksen ase, joka oli hankittu asetovereideni veren hinnalla? Miksi hellitin otteeni siitä edes hetkeksi?

Huonoa omaatuntoa kantaen kirosin huolimattomuuteni.

Toveri Kim Il Sung käski minun kääntyä takaisin ja ottaa yksikön kiinni ja kulki sitten edellä kantaen kivääriäni olkapäällään.

Sanoin hänelle, että minä kantaisin kyllä asetta, mutta hän ei antanut sitä minulle. En voinut sanoa muuta, joten seurailin hänen kannoillaan vaieten. Muistot ensimmäisestä tapaamisestamme Yaoyingkoun Shaopeikoussa

tulvahtivat mieleeni, samoin muistot marssista Laoheishanin ja Taipingkoun taistelujen jälkeen sekä muistot niistä armottomista iskuista, joita olimme vihollisselle antaneet kaikkialla Pohjois-Mantshuriassa. Ja minä muistin miten hän oli korjannut "dorogini".

Miten hyvää huolta hän pitikään meistä rivimiehistä noiden raskaiden taistelujen päivinä!

Sydämeni oli raskas. Pian auringon häikäisevät säteet valaisivat vuoret idästä päin. Tuntien häpeää, tuskaa ja soimaten itseäni otin paikkani rivistössä, hyvin masentuneena.

Mutta jostakin syystä jota en voinut käsittää toverini puhkesivat nauruun minut nähdessään. He nauroivat ja nauroivat vatsaansa pidellen ja kykenemättä hillitsemään itseään. Sitten toveri Kim Il Sung, joka seisoi lähellä minua, katsoi minuun ja hymyili.

Koska en ymmärtänyt syytä tähän, tunsin itseni vieläkin hämillisemmäksi. Minua hävetti, että minulle naurettiin. Mutta he nauroivat yhä, ja minä punastuin hiusmartoani myöten.

Toveri Kim Il Sung otti peilin taskustaan ja ojensi sen minulle. "Katsopa", hän sanoi, "katso vähän miltä näytät."

Panin kantamani puuhiilinyytin maahan ja otin peilin katsoakseni itseäni. Hyvänen aika! Näky sai minut hätkähtämään.

Kasvoni olivat todellinen näky. Olin yltä päältä musta, puuhiilen tahraama. Silmämunani hohtivat valkoisina mustien kasvojeni keskeltä. Olin hangannut kasvojani puuhiilen tahraamilla käsilläni. Hämmentyneenä siirsin nopeasti katseeni peilistä.

Jatkoimme marssia. Lumimyrsky riehui raivokkaasti. Minä tuskin tunsin purevaa kylmyyttä. Vain yksi aja-

tus — aseeni — kaiversi sydäntäni. Kävellessänikin ajattelin vain asetta. Odotin kärsimättömänä, että toveri Kim Il Sung olisi ojentanut aseen minulle takaisin.

Mutta hän taivalsi vuoristopolkua eteenpäin sanaakaan sanomatta, aseeni edelleen olallaan. "Vaikuttaa siltä", minä ajattelin, "että edessä on kunnon torut!" Hyvin huolestuneena minä tajusin, että syyllinen olin vain minä itse. Soimaukset huolimattomuuteni tähden kaikuivat sisälläni.

Tunnit kuluivat, mutta toveri Kim Il Sung ei vieläkään puhunut mitään aseestani. Kun saavuimme määränpäähämme, vaivuin lumeen.

Hetken kuluttua tuli luokseni lähetti, joka kertoi että toveri Kim Il Sung halusi nähdä minut. Sydämeni alkoi pamppailla. En pystynyt rauhoittumaan.

Mitä hän sanoisi? Hän varmaankin ottaisi minulta aseen pois toistaiseksi tai ehkä rankaisisi minua ankarasti jotenkin.

Hyvin levottomana otin asennon. Hän katsoi minua hetkisen ja otti sitten aseen, joka oli hänen vieressään. Hän antoi sen minulle ja sanoi hiljaa:

"Vaikutit hyvin väsyneeltä, joten kannoin asetta puolestasi. Olen varma, ettet tule tekemään samaa virhettä toistamiseen. Siinä on aseesi."

Pala nousi kurkkuuni. Silmäni täyttyivät kyynelistä. Vasta nyt ymmärsin miksi hän oli kantanut asettani koko päivän. Sydämeni oli niin täynnä, etten voinut puhua.

Olisin mieluummin toivonut, että hän olisi ollut minulle ankara. En tiennyt ollenkaan mitä sanoa, liikehdin vain hermostuneesti seisoessani kömpelönä hänen edessään. Lopulta sain vaivoin mumistuksi:

"Toveri komentaja..." Mutta sanat takertuivat kurkkuuni, enkä pystynyt sanomaan muuta.

Aivan kuin hän olisi lukenut ajatuksiani hän sanoi ystävällisesti aivan kuin minua lohduttaakseen:

"Ymmärrän tunteesi... Asian ydin on, että sinä ymmärrät virheesi ja voit sen korjata. Mene nyt lepäämään."

En sanonut enää mitään.

Hänen muutamat sanansa tuona hetkenä olivat olleet hyvin tehokkaita, sillä ne olivat saaneet minut ymmärtämään virheeni paremmin kuin mitkään rangaistukset tai ankarat moitteet.

Tiukasti asettani puristaen vannoin sydämessäni että taistelisin vihollista vastaan rohkeammin kuin milloinkaan aikaisemmin, syöksyen vaikka tuleen ja veteen, jos hän niin määräisi.

Asettani kantaen kävelin kuin toveri Kim Il Sungin lämmin käsi olisi ollut olallani. Mielialani kohosi koko ajan kävellessäni marssirivistössä.

Tämän kokemuksen jälkeen jatkoin taisteluani kestäen ja voittaen kaikki vaikeudet, joita tiellä eteen nousi, ja olin päättänyt yhä lujemmin ja yhä suuremmalla uhrautuvaisuudella suorittaa kaikki minulle osoitetut vallankumoukselliset tehtävät.

VIII
50 hirvenlihajauhepakettiin kätketty rakkaus

LI UL SOL

Kadotettuaan yhteyden päämajaan syksyllä 1940 toveri O Baek Ryongin johtama pieni yksikkö joutui kokemaan kaikenlaisia vaikeuksia yrittäessään paikallistaa uudelleen päämajan. Noihin aikoihin toimimme suoraan toveri komentajan henkilökohtaisessa komennossa, joten olimme hyvin tietoisia siitä miten levoton toveri Kim Il Sung olisi kadonneesta yksiköstämme ja miten paljon vaivaa hän näkisi löytääkseen olinpaikkamme.

Korealaisessa sananlaskussa sanotaan: ”Se joka rakastaa vanhempiaan puoliksikaan niin paljon kuin vanhemmat rakastavat häntä, on todella uskollinen poika”. Ja minun on sanottava, että toveri komentajan rakkaus miehiinsä on vielä syvempää ja lämpimämpää kuin vanhempien rakkaus poikiinsa, sillä olen itse saanut kokea sen hänen taholtaan ja nähnyt monia esimerkkejä siitä vallankumouksellisen toiminnan aikana, johon osallistuin toveri komentajan suoran ohjauksen ja lämpimän huolenpidon alaisuudessa.

En voi tähän kirjata kaikkia tarinoita, sillä niitä on aivan liian monia kerrottavaksi.

Joten sallinette minun tässä rajoittuvan yhteen asiaan, joka tapahtui syksyllä 1940.

Toveri komentaja oli lähettänyt monia pienyksikköjä,

niiden joukossa toveri O Baek Ryongin yksikön, eri alueille, ja hän itse johti vain muutamia lähettejä ja konekivääriryhmän jäseniä. Olin siihen aikaan yksi konekiväärimiehistä. Päämajan ulkopuolella toimineet yksiköt kokivat siihen aikaan paljon vaikeuksia, eikä päämaja kärsinyt yhtään sen vähempää toimiessaan pienen miesjoukon kanssa Holungin alueella, jonne vihollisjoukot oli keskitetty. Näissä vaikeissa olosuhteissa toveri komentaja, silloinkin kun huolehti lämpimästi meistä nuorista läheteistä ja konekivääriryhmän jäsenistä, oli hyvin levoton niiden pienyksikköjen miesten turvallisuudesta, jotka toimivat eri alueilla. Hän oli lähettänyt tiedustelijoita yksikköihin ja menettänyt yöunensa uutisia odottaessaan.

Eräänä päivänä tuli surullisia uutisia: eräs mies, joka oli lähetetty määrättyyn paikkaan ottamaan yhteyttä toveri O Baek Ryongin pienyksikköön, oli joutunut vihollisen ”rangaistusjoukkojen” uhriksi ennenkuin oli pystynyt täyttämään tehtävänsä. Tämä merkitsi, että yhteys päämajan ja yksikön välillä oli katkennut.

Toveri komentaja oli hyvin huolissaan ja hänen vakavia kasvojaan katsellessamme mekin olimme hyvin alakuloisia.

Toveri komentaja yritti paikallistaa toveri O Baek Ryongin pienyksikön uudelleen lähettämällä yhteysmiehiä useaan otteeseen eri suuntiin. Mutta joka kerralla tämä oli turhaa.

Usein kävi niin, että kun sissiyksiköt eivät onnistuneet ottamaan yhteyttä toisiinsa määrättyinä aikoina ja määrätyissä paikoissa, tästä aiheutui korvaamattomia menetyksiä.

Päivät kuluivat ja toveri komentajan huolestuneet kasvot muuttuivat yhä synkemmiksi.

Me saatoimme lukea hänen kasvoiltaan syvän rakkau-

den ja huolenpidon, hän oli kuin äiti, joka on levoton, koska lapsi on kadoksissa ja hänen olinpaikkansa tuntematon.

Ihmiset ovat luonnollisesti paljon levollisempia jos he saavat tietoja, vaikka nämä tiedot kertoisivatkin kärsimyksistä ja vaaroista. Mutta erilleen joutuneiden välillä mitkään tiedot eivät kulje, ja tämä aiheuttaa kaikenlaisia epäilyksiä.

Toveri komentaja huolestui toveri O Baek Ryongin pienyksikön sisseistä siinä määrin ettei hän voinut sen paremmin nukkua öisin kunnolla kuin syödä normaalisti.

Eräänä päivänä, kun olimme juuri lähdössä Chechagtzun lähistöllä sijainneesta leiristämme, toveri komentaja kehotti meitä hautaamaan ruokatavaroita ja upouusia talvivaatteita paikalle, jossa leirimme oli ollut.

Me emme ymmärtäneet syytä tähän, mutta aloimme kaivaa tavaroita maahan pakattuamme ne ensin huolellisesti jotteivät ne kärsisi vahinkoa. Ajattelimme, että hän aikoi palata tähän paikkaan. Mutta toveri komentaja sanoi aivan kuin itsekseen:

". . . Nuo toverit tulevat takaisin aivan varmasti. Koska he ovat toimineet pienyksikössä, he ovat varmaankin aivan ryysyisiä ja hyvin nälissään . . ."

Pala nousi kurkkuumme.

Miten me olisimme voineet käsittää toveri komentajan isällistä huolenpitoa, joka ilmeni siinä, että hän käski meidän kaivaa riisiä ja vaatteita paikkaan, jossa olemme pitäneet nuotiota! Vanhoina aikoina monet korealaiset äidit, jotka olivat huolissaan poissa olevista pojistaan, joiden paluu oli epävarma, panivat riisiä syrjään näitä varten, vähän kerrallaan, niukoista varastoistaan. Mutta sellainenkaan rakkaus ei vielä vedä vertoja toveri komentajan rakkaudelle!

Sydämemme olivat niin täynnä, että emme voineet

puhua. Me kaivoimme riisin ja vaatteet maahan hiljaisuuden vallitessa ja lähdimme vastahakoisesti matkaan.

Toimimme pienessä yksikössä Paekdu-*san* vuoren koillispuolella olevalla alueella, jonne vihollinen oli keskittänyt paljon voimia tuhotakseen sissiyksikkömme, joten kohtasimme vaaroja ja vaikeuksia joka askeleella.

Melko usein meidän oli murtauduttava vihollisen piirityksestä ankaran taistelun avulla ja usein meidän oli jätettävä aterioita väliin.

Vaikka olimme nälkäisiä, me jatkoimme, mutta tunsimme syvää tuskaa ja ahdistusta, kun emme kyenneet valmistamaan aterioita edes toveri komentajalle päiväkausiin.

Toivoimme, että olisimme kohdanneet jonkin villieläimen. Halusimme saada ruokaa toveri komentajalle hinnalla millä hyvänsä. Ja eräänä päivänä meitä onnisti ja kohtasimme suuren hirven.

Yritin tähdätä hirveen, mutta nälän uuvuttaneelle ihmiselle se oli hyvin vaikeaa. Kun kokosin voimani, saatoin nähdä sen, mutta yhdessä hetkessä silmäni sumenivat ja vain jotakin mustaa tanssi silmieni edessä. Mutta hallitsin hermoni, seurasin sitä ja kaadoin sen lopulta.

Hirvi oli poikkeuksellisen suuri, ja me kolme, jotka olimme nälän uuvuttamia, kykenimme juuri ja juuri raahaamaan sen leiriin. Me valmistimme kiireesti lihakeittoa; oli kulunut kauan siitä kun viimeksi olimme syöneet sellaista ruokaa.

Miten iloisia olimmekaan siitä, että voisimme muutaman päivän elää syömällä hirvenlihaa. Pelkkä hirven näkeminen oli saanut meidät tyytyväisiksi ammuttuamme sen, sillä olimme nähneet nälkää useita päiviä.

Kun illallinen oli valmis me istuuduimme toveri komentajan ympärille teltan eteen ja odotimme, että hän aloittaisi ensin ateriointinsa.

"Missähän toveri O Baek Ryong ja hänen miehensä ovat nyt ja mahtaako heillä olla ruokaa!" Hän puhui kuin itsekseen. Hän istui ja mietti hetkisen. Syödessään keittolautasellistakin hän ajatteli koko ajan kadonneita miehiä. Miten hänen lämmin rakkautensa lämmittikään meitä! Hetken kuluttua toveri komentaja käski meidän kuivata lopun hirvenlihasta ja valmistaa siitä aterian.

Kun illallinen oli ohi, me leikkasimme hirvenlihan suikaleiksi, jotka pujotimme pensaan oksiin kuivataksemme ne nuotion yllä. Paahdettuamme ne me jauhoimme lihan ja aioimme juuri panna jauhon säkkiin.

Tämän nähdessään toveri komentaja sanoi meille, ettemme panisi kaikkea yhteen säkkiin vaan jakaisimme koko määrän tasan noin 50 osaan ja käärisimme annokset paperiin.

Me teimme paketteja ja jaoimme hirvenlihan niihin siten kuin määrättiin, mutta ihmettelimme miksi niin oli tehtävä.

Miksi hän käski meidän jakaa ja pakata lihan erikseen sen sijaan että olisimme pakanneet sen kaiken yhteen suureen säkkiin kuten itse ajattelimme? Mikä on suunnitelma? Tätä ajatellen me katsoimme epäilevästi toveri komentajaan vielä paketteja kääriessämmekin.

Kun paketit olivat valmiit toveri komentaja antoi kullekin meistä yhden ja asettaen loput 50 paketista eteensä, käski yhden meistä tuoda kirjoitussiveltimen.

Me seisoimme toveri komentajan ympärillä ja tuijotimme kirjoitussiveltimeen jännittyneinä ja uteliaina saadaksemme tietää mitä hän kirjoittaisi.

Yksi kerrallaan hän kirjoitti yhteyden kadottaneen pienyksikön jäsenten nimet. Kun hän luki hiljaa jokaisen kirjoittamansa nimen, jouduimme liikutuksen valtaan ja kyynelet tulvahtivat silmiimme. Kirjoitettuaan

miesten nimet toveri komentaja kutsui minut luokseen ja sanoi:

"Pidä sinä nämä hirvenlihajauhepussit ja anna ne toveri O Baek Ryongin pienyksikön miehille, kun tapaamme heidät."

En voinut puhua, sillä minulla oli pala kurkussa.

Näissä vaikeissakaan olosuhteissa hän ei unohtanut yhtäkään sissiä, vaikka ei ollut kuullut mitään uutisia, vaan piti heitä yhtä rakkaina kuin omia lapsiaan kirjoittaen kunkin nimen paketin päälle varmistaakseen sen, että ne joutuisivat asianmukaisesti oikeille henkilöille. Onko olemassa mitään mitä voisi verrata toveri komentajan syvään rakkauteen? Voiko sellaista rakkautta mitata?

Myöhemmin saimme kuulla, että toveri O Baek Ryongin pienyksikkö, joka oli yrittänyt paikallistaa päämajaa, oli liikuttunut kyyneliin toveri komentajan lämminsydämisen ajattelevaisuuden takia, kun tämä oli varastoinut ruokaa ja vaatteita maan alle leiripaikalle. Mutta he olisivat tuskin voineet käsittää hirvenlihajauhepakettien syvällistä merkitystä.

Ovatpa pojat ja tyttäret kuinka vastuuntuntoisia tahansa, he eivät kuitenkaan pysty koskaan arvostamaan täydellisesti vanhempiensa rakkautta. Miten silloin olisi mahdollista edes jossain määrin asettaa sille kuuluvaan arvoonsa toveri komentajan lämmin rakkaus ja huolenpito?

Sydäntä lämmittävän liikutuksen vallassa annoin juhlallisen lupauksen: Toveri komentaja! Tulen pysymään uskollisesti teidän viitoittamallanne vallankumouksen tiellä, tuntien ylpeyttä ja kunniaa siitä, että saan olla teidän vallankumouksellinen sotilaanne! Sitten panin varovasti mittaamattoman arvokkaat hirvenlihajauhe-

pussit reppuuni. Niiden arvoa ei voi verrata edes maailman kaikkein arvokkaimpien esineiden arvoon.

Ne olivat yhteensä vain kaksi kulhollista hirvenlihajauhetta, mutta miten voisi verrata niiden edustamaa syvää huolenpitoa ja lämmintä rakkautta edes tuhansiin tai kymmeniin tuhansiin paunoihin kultaa. Sen huolenpidon ja rakkauden syvyys oli suurempi kuin meren ja korkeus suurempi kuin vuorten!

Juuri tässä toveri komentajan, joka oli ojentanut lämpimän kätensä meille, lämpimän rakkauden ja huolenpidon ilmapiirissä meistä kaikista kasvoi todellisia vallankumouksellisia ja täysimittaisia kommunisteja.

Juuri tämän rakkauden ja huolenpidon ansiosta toveri O Baek Ryongin pienyksikkö paikallisti päämajan uudelleen huolimatta verisistä taisteluista, nälästä ja uupumuksesta.

Päivät, jolloin toveri O Baek Ryongin pienyksikkö oli sellaisissa vaikeuksissa koko talven tunkeutuen läpi tulen ja ylittäen kuolemanlinjoja, ja jolloin päämajammekin oli suurissa vaikeuksissa, olivat hyvin raskaita.

Meidän oli ylitettävä vuoret Holungissa samalla kun taistelimme vihollista vastaan, joka ajoi meitä takaa päivästä toiseen. Joskus elimme pelkällä ilmalla päiväkausia.

Me kaaduimme nälästä ja meidän oli tunkeuduttava vihollisen tulen läpi kuolema kannoillamme. Mutta kaikkein raskaimpienkin hetkien yli me säilytimme nuo hirvenlihajauhepaketit mitä suurimmalla huolella.

Vaikka olosuhteet olivat vaikeat, toveri komentaja kiinnitti usein huomiomme paketteihin ja käski meidän silloin tällöin kuivatella niiden sisältöä auringossa ja puhdistaa sitä.

Vaikka olosuhteet olivat kuinka vaikeat ja monimutkaiset tahansa ja uhkasivat henkeämme toveri komen-

taja muisti pienyksikköä ja suhtautui luottavaisesti siihen, että se palaisi missä tahansa olosuhteissa. Juuri toveri komentajan tämänkaltaisen rakkauden ja luottamuksen ansiosta Korean kansanarmeijasta tuli voittamaton mahtitekijä.

Aina kun ajattelen reppuani, jossa oli 50 hirvenlihajauhepussia, muistan hänen jaloja ajatuksiaan, jotka niihin sisältyivät.

Kussakin paketissa oli vain yhteen ateriaan riittävä määrä ravintoa, mutta kussakin niissä oli myös hänen syvä huolenpitonsa.

Kantaen näitä paketteja selässämme me katsoimme toveri komentajaan ja tunsimme sisimmässämme, että pienyksikön toverit hengittivät ja taistelivat meidän rinnallamme emmekä unohtaneet hetkeksikään että me kuuluimme vallankumouksellisiin joukkoihin, joita yhdisti toveri Kim Il Sungin, joka johti ja johtaa edelleen meitä voittoon, suuri vallankumouksellinen aate ja tahto.

Nuo 50 pakettia olivat henkistä ravintoa. Ne kasvattivat meitä omalla hiljaisella tavallaan vallankumouksellisiin velvoituksiimme ja takoivat lujemmin yhteen ideologiamme ja tahtomme.

Vain tällaisen yhtenäisyyden vallitessa, joka oli syntynyt toveri komentajaa kohtaan tuntemastamme lojaalisuudesta, vallankumouksellisesta velvoituksesta ja murtumattomasta toveruudesta, me kykenimme osoittamaan niin suurta voimaa, että se vei meidän jokaisen myrskyn ja koettelemuksen lävitse.

Toveri Kim Il Sungin syvä rakkaus kaikkia ympärillään olevia ja vallankumouksellisia joukkoja kohtaan on samanlainen tänään, kun hän johtaa näitä vallankumouksellisella tiellä.

Yhdessäkään tehtaassa eikä yhdessäkään kylässä toveri pääministeri ei unohda tarkastaa työläisten ja ta-

lonpoikien asumuksia ja koteja, hän muistaa aina auttaa heitä henkilökohtaisesti ratkaisemaan visaisia ongelmia. Kun hän käy kansanarmeijan yksiköissä hän huolehtii miesten elämästä tutkien tarkasti heidän makuutilansa ja ruokasalinsa.

Huolehtivatko johtavat toimihenkilömme tehtaissa, tuotantolaitoksissa ja osuustiloilla, tai johtavat upseerimme kansanarmeijan yksiköissä, työläisistä, osuusviljelijöistä ja sotilaista yhtä lämminsydämisesti kuin hän, yhtä lämpimästi? Kun esitän tämän kysymyksen, tunnen omantuntoni soimaukset.

40-miljoonaisen Korean kansan kunnioitetun ja rakastetun johtajan toveri Kim Il Sungin opetusten mukaisesti meidän tulee pyrkiä yhä paremmin ryhmittämään vallankumoukselliset rivistömme teräksenlujasti johtajan ympärille.

IX
Hänen jaloja aatteitaan seuraten
KIM JWA HYOK

Maan vapautus koitti.

Toveri Kim Il Sung palasi kotiin voittoisana.

Innostuneita kansanjoukkoja, iloisia hurraahuutoja!

Voitokkaassa maassamme sykki uuden elämän voimallinen innostus.

Isänmaamme! Se oli kutsunut meidät suureen ja pyhään taisteluun, innostaen meitä murtumattomalla rohkeudella ja voimalla.

Toveri Kim Il Sung oli sytyttänyt sydämemme oman maan rakkaudella, kun taivalsimme raskaalla marssillamme kulkien koettelemuksesta toiseen tai kun olimme sellaisessa pulmatilanteessa, että viimeinenkin kulhollinen paahdettua riisijauhetta oli loppunut ja meidän oli kaivettava kuivuneita kasveja lumen alta ravinnoksemme.

Kuinka monta kertaa hän olikaan puhunut maamme kauniista vuorista ja joista, kaikesta mitä kaipasimme — kotikylissämme, joihin esi-isämme oli haudattu!

Aina kun istuimme leiritulen äärellä uuvuttavan marssin päätteeksi hänellä oli tapana katsoa taivaanrantaan kotimaamme suuntaan ja kertoa meille liikuttavalla tavalla kansan kärsimyksistä kotimaassa, Pjongjangin maukkaista vehnämakarooneista, Taedong-*gang* joen har-

maista mulloista ja Mangjongdaen kylän kauniista kevätpäivistä.

Kun hän palasi voitokkaana, ajattelin sitä miten pian voisin vierailla Mangjongdaen historiallisessa kylässä yhdessä hänen kanssaan.

Ajatuskin siitä sai minussa aikaan suuren tyytyväisyyden tunteen.

Korean kansalle Mangjongdae on todella henkinen syntymäpaikkamme.

Aika kului päivä toisensa jälkeen, ja pian oli mennyt kokonainen kuukausi siitä, kun hän oli palannut kotimaahan. Mutta vieläkään hän ei voinut lähteä Mangjongdaeen.

Aivan päinvastoin kuin olin odottanut, toveri Kim Il Sung ei vaikuttanut lainkaan kiinnostuneelta ajatuksesta vierailla Mangjongdaessa, jota hän ei ollut unohtanut unissaankaan.

Kun kaikenkarvainen roskaväki ryhtyi isänmaanystävinä esiintyen likaisiin ryhmäkuntalaisiin toimiin heti vapautuksen jälkeen hän laati suurta suunnitelmaa Korean vallankumouksen tulevaisuutta silmälläpitäen ja keskusteli lukuisten tovereiden kanssa aamuvarhaisesta iltamyöhään, vieraillen tehtaissa ja tuotantolaitoksissa ja ohjaten niiden työtä ja tutustuen siellä niissä vallitseviin todellisiin olosuhteisiin, sekä järjesti ja mobilisoi työtätekevät ihmiset luomaan uutta elämää.

Hän teki todellakin työtä päivät päästään hukkaamatta yhtäkään minuuttia tai edes sekuntia.

Eräänä päivänä se sitten tapahtui.

Hän pysähtyi työnsä ääreen ja katsoi kaukaisuuteen ikkunan läpi vaipuneena syviin ajatuksiin. Hän viittasi minut luokseen ja käski minun mennä tapaamaan erästä Kang Yong Sokia, joka asui Potong-*gang* joen toisella puolella.

"Hän ilostuu tavatessaan sinut", hän sanoi. "Sano hänelle parhaat terveiseni ja kerro hänelle, että nyt kun maa on vapautettu, aion tulla tapaamaan häntä hyvin pian."

Lähdin heti matkaan.

Kang Yong Sok -vanhus oli niin iloissaan kuullessaan toveri Kim Il Sungista ettei tiennyt mitä tehdä.

Jutellessani vanhuksen kanssa sain kuulla että hän oli toveri Kim Il Sungin eno.

"Matka on lyhyt, joten toveri Kim Il Sung voisi tulla tänne itse hetkessä", ajattelin itsekseni. "Mutta ehkä hän ei aio käydä sukulaistensa luona henkilökohtaisissa asioissa ennenkuin on tavannut koko kansan."

Näin ajattelin, että voisi kestää vielä jonkin aikaa ennenkuin hän kävisi Mangjongdaessa, vastoin aiempia odotuksiani.

Muutamia päiviä ennen vuoden 1945 lokakuun 14. päivää, kun hän piti ensimmäisen historiallisen puheensa koko Korean kansalle Pjongjangin kaupungin joukkokokouksessa, minun oli määrä seurata häntä Kangsonin terästehtaalle.

Tämä teki minut hyvin iloiseksi, sillä ajattelin, että hän varmasti kävisi Mangjongdaessa matkallaan terästehtaalle.

Kun auto kiisi tiellä lähellä Mangjondaeta, ikkunoiden takana lipui varhaissyksyn kypsyvän sadon kultaisten peltojen ja korkeiden ja matalien kukkuloiden, joiden rinteillä viehättävät mäntyrykelmät kasvoivat, muodostama panoraama.

"Kotikyläni maisemat ovat samat kuin ennenkin", hän sanoi katsoessaan ulos ikkunoista. Hän näytti katsovan vuosikymmeniä taaksepäin menneisiin aikoihin.

Iloitsin ajatuksesta, että nyt vihdoinkin saisin seurata

häntä Mangjongdaeen, paikkaan, joka oli niin lähellä sydäntäni.

Kun saavuimme Mangjongdaen tienristeykseen, toveri Kim Il Sung käski kuljettajan pysäyttää.

Hän astui ulos autosta ja katsoi Mangjongdaen suuntaan sekä sanoi:

”Mangjongdae on aivan lähellä... Se on hyvä paikka... Toveri Jwa Hyok, mene sinä katsomaan kotiani. Tulet varmasti pitämään siitä.”

Hänen sanansa hämmästyttivät minua siinä määrin, että saatoin tuskin uskoa kuulleeni oikein. Minä vain tuijotin häntä.

”Olen tullut takaisin syntymäpaikkaani 20 vuoden poissaolon jälkeen...”, hän sanoi mietteissään. ”Tapaat vanhat isovanhempani, kun menet sinne. Kerro heille terveiseni. Sano heille, että tulen takaisin kotiin muutaman päivän kuluttua, sillä maa on nyt vapautettu. Sano myös, että maailma muuttuu nyt hyväksi... No, tavataan tässä samassa paikassa taas huomenaamuna.”

Muistan elävästi miten hän kertoi meille sisseille isovanhemmistaan; hän kertoi meille usein siitä miten hän lapsuudessaan noukki parhaat kypsät persikat ja vei ne isoisälleen ennenkuin itse söi yhtäkään, ja että hän oli kuullut paljon vanhoja tarinoita isovanhemmiltaan.

Kotikylä, jossa hän oli syntynyt ja kasvanut, kotikylä, jonka hän oli nähnyt vihollisen likaisen anturan alla; kotikylä joka nyt riemuitsi vapautuksesta. Olisiko hän voinut unohtaa tämän kotikylänsä hetkeksikään viisitoistavuotisen japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana!

Eikö hän taistellut oman henkensä uhalla ottaakseen takaisin kotikylänsä japanilaisilta imperialisteilta?

Miten kovasti hänen täytyikään haluta poiketa kotikyläänsä tuona hetkenä!

Mutta hän katsoi kauas tulevaisuuteen ajatellen sitä, miten monta vallankumouksellista tehtävää vielä oli suoritettava.

Mikä valtava määrä vallankumouksellista työtä hänen vielä olikaan tehtävä — perustettava puolue, luotava aito kansanhallitus, toteutettava demokraattiset uudistukset ja niin edelleen!

Nyt kaikkein ensimmäiseksi hänen piti tavata Kangsonin terästehtaan sulattotyöläiset ja keskustella heidän kanssaan asioista.

Toveri Kim Il Sung tuijotti pitkän tovin Mangjongdaen tuttuja kukkuloita ennenkuin palasi hitaasti auton luo ja astui siihen sisään.

Minä olin niin sekaisin, etten ollenkaan tiennyt mitä minun olisi pitänyt tehdä.

En vain saanut itseäni lähtemään yksin, vaikka hän oli niin käskenyt.

Keräsin rohkeuteni ja sanoin hänelle: "Ettekö lähtisi käymään sinne edes hetkiseksi?"

Hän katsoi minuun hetkisen ja sanoi: "Ei, en nyt... Käyn siellä seuraavalla kerralla."

Näin sanoen hän lähti kohti Kangsonin terästehdasta.

Sydämeni paisui liikutuksesta, seisoin paikoillani pitkän aikaa vielä senkin jälkeen, kun auto oli lähtenyt liikkeelle.

Koska hän oli yhdistänyt kohtalonsa maansa kohtaloon, hän jatkoi matkaansa pysähtymättä edes kotikyläänsä, vaikka se oli niin lähellä, yksinomaan vallankumouksen asian takia.

"Miten suuri mies hän onkaan!"

Kuiskasin näin aivan huomaamattani katsoessani auton häipyvän kaukaisuuteen.

Päätin yhä lujemmin oppia vastaisuudessakin hänen ajatuksistaan, jotka ovat syvempiä ja laajempia kuin

valtameri, korkeampia kuin vuoret, ja häntä seuraten kasvaa hyväksi puolueen jäseneksi, joka on rajattoman uskollinen maalle ja kansalle.

Lähdin kohti Mangjongdaea tuntien suurta kunniaa ja onnea siitä, että sain olla lähellä sellaista suurta johtajaa, mutta samalla olin pahoillani siitä, että olin matkalla Mangjongdaeen yksin ilman häntä.

Astellessani tietä pitkin minä muistin, että tämä oli se tie, jota hän oli kulkenut lapsuudessaan, tie jota pitkin hän oli kerran lähtenyt Koillis-Kiinaan mielessään jalo tavoite nähtyään itse maan tragedian, ja ottanut kansallisen asian omakseen, ja muistin elävästi kuluneiden kymmenen vuoden tapahtumat kaikkine koettelemuksineen ja vaikeuksineen.

Eräs muisto, joka monien muiden muassa oli painunut lähtemättömästi mieleeni, palautui sillä hetkellä mieleeni, Minä muistin sanat, jotka hän oli lausunut meille, kun hän oli tullut komppaniaamme Pohjois-Mantshurian retken vaikeina päivinä. Näin hän oli sanonut:

”Meille ei ole olemassa muuta etua kuin vallankumouksen etu. Asettakaamme vallankumouksen edut henkilökohtaisten etujemme edelle!...”

Tämä tapahtui kesällä 1935, kun komppaniamme oli Santaohotzun lähellä Ninganin piirikunnassa.

Miehet olivat aivan uupuneita marssittuaan Laoyehlingin vuorten tiheiden aarniometsien läpi, joiden yleisesti ajateltiin olevan kulkukelvottomia jopa vuoristolinnuille.

Juuri silloin tuli sana, että toveri Kim Il Sung tulisi vierailemaan komppaniaamme.

Odottaessaan tapaavansa ensimmäistä kertaa toveri Kim Il Sungin, jota kohtaan he olivat aina tunteneet suurta kunnioitusta, komppaniamme miehet olivat suun-

niltaan ilosta ja unohtivat jopa marssin aiheuttaman väsymyksen ja vaivan.

"Mitä kuuluu?" hän sanoi ystävällinen hymy kasvoillaan. "Teillä on ollut vaikeaa." Näin sanoen hän puristi vuorotellen kunkin kättä.

Meitä katsottuaan hän sanoi:

"Te olette nyt hyvin väsyneitä. Te tarvitsette lepoa."

Tämä hämmästytti meitä kovasti.

"Jokainen meistä on unohtanut väsymyksensä ja ryhdistäytyen valmistautunut uuteen marssiin", minä ajattelin itsekseni. "Miksi hän sanoo tuolla tavoin, sitä ihmettelen. Onko joku valittanut väsymystään hänelle?"

Mutta asia ei ollut näin.

Hän joka näki erehtymättömästi kaiken, ei ollut myöskään huomaamatta väsymyksen jälkiä sotilaiden kasvoilla. Miten hän olisikaan voinut niin tehdä?

Toveri Kim Il Sung keskusteli meidän sissien kanssa kysellen kultakin yksityiskohtaisia tietoja kotipaikasta, sen tyypillisistä tuotteista ja siitä, kellä oli vanhemmat, vaimo ja lapsia.

Hän tuli meille niin läheiseksi, että meistä tuntui kuin hän olisi pikemminkin ollut oikea isämme kuin komentajamme. Niinpä kerroimme hänelle aivan vapaasti kaikesta, mikä oli mielessämme.

Kuunneltuaan suoraa ja selvää puhettamme hän sanoi: "Olen tänään kuullut paljon hyviä asioita. Nyt on sitten kai minun vuoroni, vai kuinka?" Hän sanoi:

"... Vallankumous on taistelua, jossa panoksena on elämä.

Te ette voi odottaa vallankumouksen etenevän vauhdilla ilman että se maksaisi teille hikeä ja verta.

Päämäärämme vallankumouksessa on vapauttaa maa ja luoda kansalle onnellinen elämä. Olette tarttuneet

aseisiin ja valmistautuneet jopa kuolemaan tämän päämäärän puolesta, vai kuinka?

Vallankumoukseen osallistuminen on hyvin kunniakasta.

Vallankumouksellinen tie on kuitenkin täynnä vaikeuksia, kuten nytkin olette saaneet kokea.

Aina silloin kun kohtaamme vaikeuksia ja koettelemuksia, meidän tulee muistaa menetettyä maatamme, vihollisen polkemia kotipaikkojamme ja ryysyisiä, nälkäisiä vanhempiamme, vaimojamme ja lapsiamme!

Ajatelkaamme ensimmäiseksi vallankumousta!

Ajatelkaamme vapaata, onnellista tulevaisuutta, jolloin koko kansa voi elää yltäkylläisyydessä, hyvin syöneenä ja hyvin puettuna.

Sellainen onnellinen aika on meille varmasti koittava.

Mutta onni ei synny itsestään. Onnen puolesta on taisteltava.

Tämä on se pyhä tehtävä, joka meidän on täytettävä. Miten voisimme taipua vaikeuksien edessä, kun muistamme tämän?

Mitä itse ajattelette? Enkö ole oikeassa?..”

Hänen suuret vallankumoukselliset ajatuksensa liikuttivat meitä kaikkia syvästi.

Toveri Kim Il Sung lakkasi puhumasta, mutta me jäimme istumaan paikoillemme hiljaisina pitkäksi aikaa, kukin ajatuksiinsa vaipuneena.

Me ryhdistäydyimme, tuskan ja väsymyksen voittaen. Hänen sanansa valoivat sydämiimme palavaa innostusta ja rohkeutta.

Mutta hän ei innostanut meitä sellaisella voimalla vain pelkillä sanoillaan.

Hän innosti meitä myös jalolla peräänantamattomuudellaan, tavalla, jolla hän uhrasi kaikkensa isänmaan ja

vallankumouksen asialle, sekä kaikilla teoillaan, jotka olivat esimerkkinä muille.

Hän oli valinnut pyhän taistelun tien vapauttaakseen 3 000 *rin (10 ritä* = 4 kilometriä; 3 000 *ritä* = koko Korea) laajuisen kotimaamme, jossa vihollinen nyt riehui, ja vapauttaakseen 30 miljoonaa maanmiestämme orjuudesta!

Miten monta kertaa hän olikaan uhmannut kuolemaa raivatakseen tietä kotimaamme valoisalle tulevaisuudelle!

Hän, joka oli asettunut merkkitulen lailla rivistöjen eteen raskaalla marssilla, joka suuntautui miestä korkeampien lumikinosten läpi ankarassa kylmyydessä, joka saattoi palelluttaa ihmisen jäsenet, hän, joka oli laatinut suuren suunnitelman isänmaan pelastamista varten sekä rakentanut suuren ohjelman uuden Korean rakentamiseksi vapautettuun maahamme ankarien taistelujen aikana Paekdu-*san* vuorilla lumimyrskyjen raivotessa, hän joka oli henkilökohtaisesti murtautunut vihollisen pistinmetsän lävitse ja kohottanut Pochonbossa soihdun ja valaissut taistelun tien 30-miljoonaiselle Korean kansalle — hän oli juuri kenraali Kim Il Sung, kansakuntamme suuri johtaja!

Hänen suuret vallankumoukselliset aatteensa ja jalo moraalinsa olivat johtaneet meidät voittoon.

Näissä ajatuksissa matkasin kohti Mangjongdaeta.

Vasta kun Mangjongdae jo näkyi tajusin vaipuneeni kokonaan näihin muistoihin.

Toveri Kim Il Sung opettaa meitä näin omalla esimerkillään.

Mielessäni hänen jalot ajatuksensa kaiken uhraamisesta vallankumoukselle kiristin vauhtiani Mangjongdaeen johtavalla tiellä.

Lokakuun 14. päivänä 1945, samana päivänä kun hän

piti ensimmäisen historiallisen puheensa koko Korean kansalle Pjongjangissa järjestetyssä joukkokokouksessa, päivänä, jolloin hän esitti ensimmäiset tervehdyksensä Korean kansalle voitokkaan paluunsa jälkeen, toveri Kim Il Sung vieraili kotikylässään Mangjongdaessa.

Hänen jalot ajatuksensa kaiken uhraamisesta vallankumoukselle veivät 15-vuotisen raskaan japanilaisvastaisen aseellisen taistelun voittoon ja kasvattivat kymmeniä tuhansia uskollisia kommunisteja, jotka epäröimättä uhrasivat henkensä vallankumouksen asialle.

Toveri Kim Il Sungin suuret, jalot aatteet sykkivät tänä päivänä kaikkien korealaisten sydämissä ja niistä on muodostunut ideologinen ase ja kirkas merkkituli vallankumoukselle ja rakennustyölle Cholliman suurella aikakaudella, työväenpuolueen aikakaudella.

Ikuisesti voitokas on kansamme, jota ohjaavat hänen suuret vallankumoukselliset aatteensa ja linjansa!

X
Vadillinen paahdettua riisijauhetta

BAEK HAK RIM

Aina kun muistelen talven 1938 raskasta marssia monet unohtumattomat muistot tulvahtavat mieleeni. Haluan kertoa teille tarinan, joka vielä tänäkin päivänä koskettaa sydäntäni.

Varhain tuon vuoden joulukuussa kansan vallankumousarmeijan yksikkömme, jota henkilökohtaisesti johti toveri Kim Il Sung, lähti Megchiangista Cpangpain aluetta kohti aloittaakseen toiminnan kotimaan raja-alueilla.

Vihollinen jäljitti liikkeemme ja lähetti tuhansittain sotilaita meitä tuhoamaan.

Marssimme kohtasi todella sanoin kuvaamattomia vaikeuksia.

Lunta satoi tuiskuttaen ja pyryttäen. Meidän oli taisteltava vyötäisiin saakka ulottuvassa lumessa ja tiheissä metsissä muutamia tuhansia *ritä*. Joka päivä taistelimme vihollista vastaan, joka seurasi meitä itsepintaisesti.

Toistuvista tappioista huolimatta vihollinen seurasi meitä edelleen.

Vihollisen "rangaistusoperaation" päätarkoituksena oli "pyyhkäistä pois" Korean kansan vallankumousarmeijan päämaja. Niinpä vihollinen painoi eteenpäin uhrauksista piittaamatta.

Me marssimme näissä olosuhteissa miltei kuukauden, ja ruokavaramme alkoivat ehtyä. Näin marssimme kävi entistä raskaammaksi.

Olosuhteet olivat todella vaikeat — vihollinen oli aivan kannoillamme, tie oli vaikeakulkuinen ja kaiken huipuksi ruokavarat alkoivat ehtyä. Koko yksikön oli vaikea liikkua samaan suuntaan, joten Changpain piirikunnan Chitaokoun lähistöllä toveri komentaja jakoi yksikön ja lähetti sissit kolmeen eri suuntaan.

Toveri komentajan henkilökohtaiseen komentoon jääneet vartiokomppania ja konekivääriryhmä suuntasivat matkansa Chitaokoun Chiatsaishuihin; 7. rykmentin oli määrä toimia Hehhsiatzukoun alueella ja 8. rykmentin ja riippumattoman pataljoonan Fusungin piirikunnan Tungkangin alueella.

Ottaen marssin raskauden huomioon toveri komentaja lähetti ompeluryhmän jäsenet sekä ikääntyneet ja heikot salaiselle leirille Chingfengiin, Changpain piirikunnassa.

Yksi tulos näistä taktisista toimenpiteistä oli, että vihollisen voimat saatiin hajoamaan. Kadotettuaan pääjoukkojen ja yksikkömme päämajan jäljet vihollinen ihmetteli mitä tietä sen olisi pitänyt lähteä. Se ryhtyi etsimään meitä umpimähkään, mutta ei luopunut takaa-ajosta. Yksikkömme ravintotilanne heikkeni edelleen. Useiden päivien ajan olimme tyydyttäneet nälkämme viljanleseillä ja vihannesten kuivatuilla lehdillä. Nälän heikentämät miehet vaipuivat maahan käveltyään useita päiviä ilman kunnon ruokaa. Mutta he tunkivat lunta suuhunsa ja kompuroivat jaloilleen jatkaakseen matkaa.

Sissiemme tämänkaltainen urhoollisuus pulppusi heidän poliittisesta ja ideologisesta yhtenäisyydestään ja vahvistui toveri komentajan ohjauksessa. Mitkään vaikeudet eivät ikinä saaneet meitä alistumaan. Marssin

päämäärää selvittäen toveri komentajamme sanoi, että tulisimme varmasti saavuttamaan voiton edessä olevassa kevätoffensiivissa raja-alueella kun ensin selviytyisimme kaikista vaikeuksista. Hänen sanansa uudistivat lahjomattoman taistelutahtomme ja rohkeutemme. Käyden ankaria kamppailuja yhden toisensa jälkeen vihollisen "rangaistusjoukkojen" maavoimien ja ilmavoimien kanssa me jatkoimme matkaamme kohti rajaa.

Selvittääkseen ravintokriisin toveri komentaja määräsi vartiokomppanian komentajan O Baek Ryongin hankkimaan ruokatavaroita.

Muutamien miesten kanssa toveri O Baek Ryong suoritti hyökkäyksen eräälle metsäasemalle, jonka omistivat työläisiä hiostavat japanilaiset imperialistit, ja palasi takaisin mukanaan sotasaaliiksi otetut noin kymmenen vetohevosta.

Meillä ei ollut aikaa ryhtyä paistamaan hevosenlihaa, joten söimme sen raakana marssiessamme lumen läpi. Tuskin tarvitsee sanoa ettei meillä ollut suolaa; sekin oli loppunut.

Hevosenliha loppui neljässä, viidessä päivässä.

Niihin aikoihin toveri Kim Bong Sok ja Ji Bong Son työskentelivät kanssani lähetteinä päämajassa. Vanhempi lähetti, toveri Kim Bong Sok kaiveli reppujamme ja kokosi paahdetun riisijauheen, jota säilytettiin hätäannoksina. Sitä oli kaikkiaan jäljellä vain yksi vadillinen.

Meille läheteille merkitsi kidutusta varsinkin se, ettemme kyenneet järjestämään ruokaa toveri komentajalle; ja tuskin on tarpeen sanoa, että itsellämmekin oli nälkä.

Tämä tapahtui eräänä aamuna marssin aikana. Kun pysähdyimme hiukan lepäämään, me tarjosimme repuissamme olevaa paahdettua riisijauhetta toveri komentajalle.

Hän silmäsi meitä sanaakaan sanomatta ja kutsui sitten nuorimman lähetin, toveri Ji Bong Sonin, ja antoi tälle paahdetun riisijauheen. Jauhe kädessään seisova toveri Bong Son meni aivan hämilleen eikä tiennyt mitä tehdä. Kyyneleet tulvahtivat hänen silmiinsä. Taputtaen nuorta lähettiä päähän toveri komentaja kehotti tätä ottamaan riisin häneltä kevein mielin, minkä jälkeen hän poistui paikalta.

Toveri Bong Son ei syönyt riisijauhetta vaan antoi sen minulle. Joten lopulta tuo vadillinen riisijauhetta oli jälleen minun repussani.

Marssi jatkui. Me raivasimme tietämme eteenpäin tuhannet vihollissotilaat kannoillamme, kun saimme tiedon, että edessämme oli satoja vihollisia. Tilanne oli todella kriittinen. Toveri komentaja pysähtyi, ja tutkittuaan maaperän kenttälasiensa avulla hän antoi määräyksen, että useiden miesten muodostaman osaston oli marssittava eteenpäin ja pääyksikön käännyttävä reitiltä ja hävitettävä jalanjälkensä. Sitten jonkin matkan päässä osasto kääntyi myös reitiltä aivan kuin pääyksikkökin ja liittyi jälleen siihen. Näin selviydyimme jälleen kriittisestä tilanteesta.

Koko päivän kestäneen marssin jälkeen leiriydyimme illansuussa. Sinäkään päivänä meillä ei ollut mitään syötävää ja niinpä sulatimme lunta tulella ja joimme veden. Keskustelun jälkeen me lähetit päätimme tarjota paahdettua riisijauhetta toveri komentajalle vielä kerran ja painostaa häntä ottamaan sen.

Jaoimme paahdetun riisijauheen kahteen osaan ja veimme toisen puolen toveri komentajalle säästäen toisen osan hänen seuraavaa ateriaansa varten.

Toveri komentaja katsoi meitä hiljaisena. Hänen kasvoiltaan näkyi myös nälkä, mutta hänen silmänsä olivat yhtä pehmeät ja säteilevät kuin tavallisestikin.

Hän näytti arvaavan, että tarjoaisimme hänelle yksin riisijauheen rippeitä.

"Kuinka monta ateriaa olette itse jättäneet väliin?" hän kysyi.

"Toveri komentaja!" me vastasimme yhteen ääneen. "Me olemme jo syöneet oman osuutemme. Vain te ette vielä ole saaneet omaa osaanne."

"Te siis tarkoitatte, että minun pitäisi syödä yksin? ... Eikä ruokaa ole jäljellä tuon enempää?' hän kysyi hymy kasvoillaan.

"Ei ole enempää," me vastasimme.

"Antakaahan kun katson reppuihinne," hän sanoi.

Hän tarkasti reppumme peräjälkeen. Ensin hän tutki toveri Kim Bong Sokin ja Ji Bong Sonin reput muttei löytänyt niistä riisijauhetta. Nyt oli minun vuoroni. Sydämeni hakkasi. En voinut kuin kaivaa esille riisijauheen loppuja reppuni pohjalta.

"Valehtelitte!" Toveri komentaja purskahti nauruun ja katsoi minuun.

Toveri komentaja levitti sanomalehden ja kaatoi riisijauheen sen päälle. Sitten hän pyysi meidät istumaan paperin ympärille. Me epäröimme ja vaihdoimme hämmentyneitä katseita.

Jos meidän pitäisi syödä tämä riisijauhe, ei olisi mitään jäljellä hänen seuraavaa ateriaansa varten. Me emme todella tienneet mitä meidän olisi pitänyt tehdä.

Nähdessään meidän epäröivän toveri komentaja tarttui käteemme ja käski meidän istua. Meidän ei auttanut muu kuin istua riisijauhevadillisen ääreen.

"Kuvitelkaa, että tässä on yksi *mal* (*mal* = 15.88 g) riisijauhetta ja tunnette itsenne tyytyväisiksi", hän sanoi. "Tulkaa nyt syömään se." Näin sanoen hän teki paperista lusikan ja ryhtyi jakamaan riisijauhetta meille.

Omasta osuudestaan välittämättä hän antoi kaiken meille. Me otimme vähän omista annoksistamme ja panimme sen hänen eteensä. Mutta hän palautti riisijauheen meille.

Me emme enää voineet kieltäytyä, joten otimme vastaan mitä hän antoi meille. Niinpä loppujen lopuksi toveri komentaja sai pienimmän annoksen, ja lopuksi hän lisäsi vettä riisijauheeseensa vasta sitten, kun mekin olimme niin tehneet.

Olin niin liikuttunut, ettei riisijauhe veteenkään sekoitettuna mennyt alas kurkustani. Minä en ollut ainoa: samoin kävi muillekin.

Hän oli käskenyt meidän syödä riisijauheen kuin sitä olisi yksi *mal*. Mutta me ymmärsimme, tuhannetkaan *mal*it ruokaa eivät olisi vastanneet sitä rajatonta rakkautta, joka sisältyi hänen sanoihinsa.

Onnentunnetta ei voi tietenkään mitata minkäänlaisella aineellisen rikkauden määrällä. Yhdenkään riistäjän ylellinen ateria, joka on kokoonpantu kaikenlaisista herkuista, ei ikinä voi maistua niin hyvältä kuin tuo pieni määrä riisijauhetta, jonka silloin söimme.

Tuo riisijauhevadillinen oli meille sisseille arvokasta ruokaa vallankumouksessa; tuo vati oli täynnä vallankumouksen kaikkein arvokkainta ravintoa, ruokaa, jonka toveri komentaja antoi meille itsensä unohtamisen hengessä isänmaata palvellen ja osoittaen syvällistä huolenpitoa meitä kohtaan.

Tuona samana yönä me, toveri komentajan suoranaisessa komennossa, pyyhkäisimme satakertaiseksi kasvaneella voimalla Shihsantaokoun Changpain piirikunnan erääseen asutukseen pesiytyneen vihollisen tiehensä ja kaappasimme suuren määrän ruokaa, jonka sitten toimitimme edelleen kaikkiin alempiin sissiyksikköihin.

Vihollinen metsästi meitä kaikkialla sankoissa metsis-

sä, kukkuloilla ja lumipeitteisillä vuorenharjanteilla koko talven, mutta se kadotti täydellisesti päämajan ja armeijamme pääjoukon jäljet.

Kuolemanväsyneinä ja uupuneina vihollisyksiköt hajosivat ja murtuivat toveri Kim Il Sungin ylivoimaisten taktisten siirtojen edessä, ja noiden siirtojen avulla vihollisen "talvinen rankaisuoperaatio" murskattiin täydellisesti.

Kaikki armeijamme yksiköt, jotka olivat toimineet eri alueilla, kokoontuivat jälleen yhteen ja aloittivat yhdessä kevätoffensiivin antaen murskaavia iskuja viholliselle.

Mielessämme säilyi unohtumattomana muisto "vadillisesta paahdettua riisijauhetta", ja ikuisesti voitokkaan komentajan johdolla me annoimme viholliselle iskun toisensa jälkeen kotimaan Musanin alueella ja kylvimme sen päälle hävitystä ja kuolemaa raja-alueella senvuotisessa kevätoffensiivissa.

XI
"Meidän on valmennettava hyvin reservit, joille vallankumous jää perinnöksi"

PAK YONG SUN

Toveri Kim Il Sung, puolueemme ja 40-miljoonaisen Korean kansan kunnioitettu ja rakastettu johtaja, pitää suuressa arvossa niiden vallankumouksellisten marttyyrien lapsia, jotka uhrasivat henkensä ankarassa taistelussa kansamme vapauden ja vapautuksen puolesta. Johtaja takoi kaukonäköisen suunnitelmansa japanilaisvastaisen aseellisen taistelun alkuvuosina. Puolueemme on jatkuvasti pitänyt linjanaan vallankumoussankareiden lasten kasvattamista hienoiksi vallankumouksellisiksi, niin että nämä voivat ottaa perinnöksi sen vallankumouksen asian, joka jäi kesken heidän vanhemmiltaan, ja pitää sen jatkuvasti kasvussa. Tuloksena on, että henkensä uhranneiden vallankumouksellisten lapset ja monet muut lapset voivat nyt nauttia elämästään tuntematta puutetta puolueen ja johtajan huolenpidon kohteina. He voivat opiskella sydämensä kyllyydestä kasvaakseen maan tukipilareiksi, todellisiksi kommunistisiksi taistelijoiksi, jotka kykenevät kantamaan harteillaan maamme tulevaisuuden.

Aina nähdessäni näitä lapsia minua liikuttavat syvästi muistot toveri Kim Il Sungin kaukonäköisestä ohjelmasta, viisaasta johdosta, jaloista hyveistä ja syvällisestä huolenpidosta. Hän kasvatti itse henkilökohtaisesti nämä

Korean vallankumouksen reservit, tehden heistä vallankumouksellisia japanilaisvastaisen aseellisen taistelun vallankumouksellisissa liekeissä.

Vallankumouksen ensimmäisistä päivistä lähtien toveri Kim Il Sung omisti koko sydämensä ja sielunsa näiden Korean vallankumouksen reservien kasvattamiselle. Erityisesti sen jälkeen, kun hänen johdollaan luotiin sissitukikohdat Koillis-Mantshurian alueelle, tätä työtä järjestettiin ja kehitettiin aktiivisesti. Aivan 1930-luvun alussa Koillis-Mantshurian sissitukikohtiin tuli paljon orpolapsia, joiden vanhemmat japanilaiset imperialistiroistot olivat murhanneet. Näiden lisäksi siellä oli paljon muita lapsia, jotka kuuluivat ihmisille, jotka tulivat tukikohtiin muilta alueilta.

Niinpä tukikohtien johdon yksi tärkeä tehtävä olikin päättää miten valmentaa ja kasvattaa orvot ja muut lapset. Ymmärtäen täysin tukikohtien elinolosuhteet ja nähden selvästi reservien kasvattamisen tärkeyden toveri Kim Il Sung ryhtyi ensimmäisenä toimenpiteisiin kaikkien lasten olojen turvaamiseksi, heidän kasvattamisekseen ja kouluttamisekseen antaen heille erikoiskohtelun. Niinpä kaikkiin tukikohtiin rakennettiin Lasten joukkojen kouluja, joissa Korean vallankumouksen reservejä ryhdyttiin kasvattamaan.

Sissitukikohtien suurimpia taloja käytettiin kouluina, ja kaikkiin asioihin kiinnitettiin suurta huomiota — oppikirjojen laatimiseen, opettajien valintaan Kommunistisen nuorisoliiton järjestöjen kaikkein kokeneimpien tovereiden keskuudesta ja heidän lähettämiseensä oikeisiin paikkoihin sekä heidän pätevyystasonsa kohottamiseen. Vaikka johtajalla oli kädet täynnä työtä johtaessaan raivokasta aseellista taistelua japanilaisten imperialistiroistojen murskaamiseksi, hän vieraili usein Lasten joukkojen kouluissa opettaakseen niiden johtaville jäsenille

miten tärkeä ja kunniakas tehtävä oli vallankumouksen reservien kouluttaminen. Hän opetti heille miten oli kasvatettava lapsia, joiden oli määrä ottaa kantaakseen maan tulevaisuus ja kasvaa uhrautuviksi vallankumoustaistelijoiksi; tätä tarkoitusta varten heitä oli kasvatettava vallankumouksellisten aatteiden hengessä lapsuudesta saakka.

”Te olette maamme kukkasilmut. Te olette tulevaisuutemme tukipilarit. Kun te olette onnellisia, me olemme onnellisia; kun näemme teidän varttuvan hyvin, on mielialamme korkealla.

Kasvakaa nopeasti ja voimakkaasti. Luottakaa voittoon. Torjukaa pettymykset ja pessimismi kaikkein vaikeimmissakin koettelemuksissa, jotta voitte kasvaa kotimaamme esimerkillisiksi työläisiksi! . . .”

Hän sanoi näin vieraillessaan Lasten joukkojen koulussa Wangchingin sissitukikohdassa. Hänen sanansa paloivat kuin soihtu, valaisten tietä, jota lasten oli määrä kulkea, niiden työläisten ja talonpoikien lasten, joilta japanilainen imperialismi oli ryöstänyt kotimaan ja jotka olivat joutuneet kärsimään kaksin- ja kolminkertaisesta riistosta ja sorrosta. Se oli vallankumouksen johtava periaate, ja siitä tuli korealaisille kommunisteille opinkappale, jonka mukaan aina on välttämätöntä kaikissa olosuhteissa kasvattaa tulevia sukupolvia.

Hän ei ainoastaan avannut opintietä kaikille tukikohdissa olleille lapsille, vaan huolehti henkilökohtaisesti myös Lasten joukkojen jäsenten elämästä ja taidekasvatuksesta, puhumattakaan heidän ruoastaan, vaatetuksestaan ja asumisestaan. Vaikka hän itse taisteli samaan aikaan ohuissa vaatteissa talvipakkasessa, hän ei koskaan jättänyt huolehtimatta siitä, että Lasten joukkojen jäsenille hankittiin paksuja topattuja vaatteita, tikattuja peitteitä ja villahattuja. Kun hän itse söi sissituki-

kohtien muiden ihmisten kanssa pettua ja kasvien juuria, hän huolehti siitä, että lapset saattoivat viettää päivänsä suurissa ja avarissa taloissa ja että heillä oli riittävästi ruokaa.

Vaikeudet koulunkäynnin järjestämisessä noiden aikojen olosuhteissa olivat sanoin kuvaamattomat. Sissien oli käytävä verisiä taisteluita ja vaarannettava henkensä hankkiakseen vaikkapa yhden vihkon tai kynän. Mutta olivatpa olosuhteet millaiset hyvänsä, isällinen johtaja huolehti lapsista ennen kaikkea muuta ja ohjasi heitä niin, että nuoresta sukupolvestamme voitaisiin kasvattaa päättäväisiä vallankumouksellisia taistelijoita, jotka kykenevät voittamaan kaikki koettelemukset lahjomattomalla taisteluhengellä ja tuntien palavaa vihaa vihollista kohtaan, seuraten johtajaa yksimielisesti.

Aina muistellessani noita päiviä muistan ajan, jolloin toveri komentaja otti sydämelleen Lasten joukkojen jäsenet Maanshan vuorilla ja osoitti heille ylenpalttisen kiintymyksensä.

Toveri Kim Il Sung vieraili Maanshan vuorella maaliskuussa 1936. Hänen matkansa Maanshan vuorelle Nanhutoun ja Mantshurian kautta seurasi Koillis-Mantshurian retkeä, jonka aikana hän voitti sen vakavan haitan, jota äärivasemmistolaiset aiheuttivat "Minsaengdanin" vastaisella taistelulla, jota johdettiin kansallisshovinistisista ja ryhmäkuntalaisista lähtökohdista käsin, ja jonka kuluessa hän vei Korean vallankumousta eteenpäin uudella voimalla. Vallankumouksen ollessa kriisissä hän pelasti sen, ja sitten hän ryhtyi jouduttamaan Isänmaan vapautusyhdistyksen pelastamista. Samaan aikaan hän perusti Paekdu-*san* vuoren sissitukikohdat ja nukkuen tuskin koskaan alkoi toteuttaa askel askeleelta kaukonäköistä suunnitelmaa vallankumouksen loimuavien liekkien sytyttämiseksi kaikkialla maassa.

Tässä vaiheessa hän kuuli, että Lasten joukkojen jäsenet olivat kokoontuneet Maanshan vuorelle, ja niinpä hän lähtikin Mihunchenista Maanshan vuorelle huolimatta työkiireistään. Me lähdimme Mihunchenista hänen mukanaan.

Maanshan vuoren, joka oli vuori Fusungin piirikunnan sydämessä, metsissä oli salainen leiri, jonne oli kokoontunut muutamia kymmeniä Lasten joukkojen jäseniä sekä aseiden korjauspajan, ompeluyksikön ja sairaalan käsittävän huolto-osaston tovereita. Siellä olleet lapset kuuluivat Lasten joukkoihin, jotka olivat tulleet Naitoushanin läpi Chechangtzun sissitukikohdan hajoittamisen jälkeen, sekä vielä kauempana sijaitsevien Yenchin ja Holungin alueiden Lasten joukkoihin. Kaikki lapset olivat tulleet sinne liikkumalla sinne tänne vuorilla, yrittäen väistää vihollisen etsintöjä, ja saaden lopulta yhteyden he olivat saapuneet tukikohtaan niiden sissien avulla, jotka olivat tavanneet marssiessaan rivistöissään.

Lasten kaikesta vaivannäöstä huolimatta kansallisshovinistit kohtelivat heitä huonosti eivätkä pitäneet heistä hyvää huolta pitäen lapsia suurena "taakkana" sissitoiminnalle. Sillä perusteella, että olisi olemassa suurempi vaara salaisen leirin paljastumisesta, jos Lasten joukkojen jäsenet olisivat lähettyvillä, he rakensivat oman leirinsä toiseen paikkaan metsän pimentoihin ja kielsivät Lasten joukkojen jäseniä tulemasta sitä lähellekään. Tällainen boikotti merkitsi sitä, että he eivät toimittaneet lapsille riittävästi ruokaa eivätkä antaneet heille tarpeeksi vaatteita, vaikka lapset värisivät tuon talven purevassa pakkasessa. Kaiken huipuksi nämä typerät ja ahdaskatseiset kansallisshovinistit leimasivat jopa Lasten joukkojen jäseniä "minsaengdanilaisiksi" ja kohtelivat heitä tällä verukkeella huonosti sekä loukkasivat heitä, ja leimasivat "minsaengdanilaiseksi" jokai-

sen, joka osoitti lapsia kohtaan myötätuntoa ja huolenpitoa.

Eräs rykmentinkomentaja, joka oli tuonut Lasten joukot Naitoushan vuorelta Maanshan vuorelle, ei kestänyt katsella ryysyisiä lapsia, vaan hankki näille uusia vaatteita; silloin kansallisshovinistit leimasivat hänet "Minsaengdanin" jäseneksi ja ampuivat hänet. Niinpä kenenkään ei ollut helppo huolehtia Lasten joukkojen jäsenistä, vaikka olisi halunnutkin niin tehdä. Lasten joukkojen jäsenet, jotka olivat joutuneet kokemaan suuria vaikeuksia ja jotka oli leimattu "Minsaengdanin" jäseniksi, odottivat kiihkeästi, että toveri komentaja, joka oli Koillis-Mantshurian retkellä, palaisi takaisin niin pian kuin mahdollista.

Onni olikin, että hän silloin tuli takaisin Maanshan vuorelle. Heti saavuttuaan Maanshan vuorelle ylitettyään lumessa kahlaten vuoria ja laaksoja, hän meni Lasten joukkojen salaiselle leirille, ja kun tieto levisi asiasta, riensivät kaikki mahdollisimman nopeasti häntä tervehtimään. Mutta ilonhuudot vaimenivat yhtäkkiä ja kaikki seisoivat yhdessä rykelmässä häpeissään, kukaan ei kehdannut tulla lähemmäksi. Useimmat olivat noin 14-vuotiaita, mutta jotkut vain 6—7-vuotiaita. Heidän ulkonäkönsä oli meille järkytys. Heidän kasvonsa olivat kuopalla nälästä ja heidän vaatteensa resuiset, palaneet ja loppuun kuluneet. Heillä oli yllään jonkinlaiset vaatteet, mutta kuitenkin he näyttivät miltei alastomilta. Heidän ulkonäköään ei voi edes kuvailla.

Vaikka he olivat nuoria ja lapsellisia, heitä hävetti lähestyä toveri komentajaa ryysyissään, huolimatta siitä, että he iloitsivat suuresti hänen tapaamisestaan. Toveri komentaja oli astellut heitä kohti kädet levällään, mutta hän seisahtui paikoilleen sanaakaan sanomatta kun lapsetkin pysähtyivät. Hän oli aina kiinnittänyt suu-

rimman huomionsa ja kaikkein lämpimimmän huolenpitonsa lasten onneen ja tulevaisuuteen, mutta nyt hän näki nämä vallankumouksen nuput, joiden hän oletti kukkivan, tällä tavoin poljettuina. Miten katkera hänen hajalleen revitty sydämensä olikaan!

"Tulkaa, tulkaa nopeasti..." hän kutsui lapsia ja meni nopeasti syleilläkseen hellästi eturivissä seisovaa nuorimmaista. "Mitä koettelemuksia olettekaan saaneet kestää! Kasvonne ovat aivan sierettyneet." Peitellessään talvituulessa paljaina olevia pojanpolvia päällystakillaan ja katsellessaan lasten kasvoja hänen omat kasvonsa synkistyivät. Kun muut lapset katselivat tätä kohtausta, he eivät kyenneet nostamaan päätään. Pikkupoika edelleen käsivarrellaan toveri komentaja silitti jokaisen lapsen päätä vuorotellen.

Kun toveri komentaja hyväili lapsia kädellään ja hellällä äänellään, hänen syvä rakkautensa ja tunteensa olivat kuin isän, joka syleilee poikaansa pitkän eron jälkeen.

"Lapset, nostakaa päänne. Ei ole teidän syynne, että olette ryysyisiä." Hänen sanansa aiheuttivat nyyhkytyksiä siellä täällä, ja kyyneleet alkoivat vuotaa. Kuinka he olivatkaan kaivanneet hänen lämmintä isällistä huolenpitoaan! He olivat siinä iässä, että oikeastaan heidän olisi illalla pitänyt nukahtaa äidin käsivarsille, mutta täällä vuorilla kansallisshovinistit olivat kohdelleet heitä väärin ja vainonneet heitä, vuorilla, jossa he olivat odottaneet löytävänsä suojapaikan monien vaikeuksien ja koettelemusten jälkeen... Kaikesta huolimatta he olivat kestäneet kaikki koettelemukset ja katkeran elämänsä ilman koti-ikävän kyyneleitä. Mutta tällä hetkellä he eivät voineet muuta kuin itkeä liikutuksen kyyneleitä, aivan kuin heidän oma isänsä olisi taas ottanut heidät sydämelleen!

"Mennään sisään, toverit. Lasten on kylmä." Niinpä riensimme leirille, kiedoimme omat takkimme lasten ympärille ja pitelimme heitä rintaamme vasten. Leirillä näimme, että muutamat Lasten joukkojen jäsenet eivät olleet kyenneet nousemaan ylös, koska olivat liian sairaita. He hämmästyivät nähdessään isällisen johtajan eivätkä tienneet mitä tehdä. Hän otti heidät syliin, kun he yrittivät nousta istumaan tai seisomaan, ja pani heidät jälleen vuoteeseen, tunnustellen kunkin otsaa, tarkastellen kasvojen väriä ja kysellen yksityiskohtaisesti miten sairaus oli alkanut ja millaista hoitoa lapsille oli annettu. Yksikään salaisella leirillä olleista sisseistä ei ollut tiedottanut olosuhteista hänelle. Lapset eivät olleet vuoteessa sairauden vaan kansallisshovinistien tekojen takia.

Huoneen täytti painostava hiljaisuus. Lasten kasvoja ja tukikohdassa olevia sissejä katsellen toveri komentaja otti hiljaa huuliharpun, joka lojui yhden pojan vieressä. Se oli niin vanha, että siitä lähti vain vähän ääntä, mutta sissit sanoivat, että lapset pitivät sitä kuin aarretta ja jokainen halusi sitä soittaa.

"He haluaisivat soittaa huuliharppua..." hän sanoi kuin itsekseen ja seisoi mietteisiinsä vaipuneena ja katsahti sitten vielä kerran ympärilleen huoneessa. Totta on, että he olivat huoneessa, mutta se oli kovin sekainen eikä pitänyt kylmää. Mutta tässä kylmässä huoneessa sairaat lapset makasivat vuoteissaan ilman peitteitä. Katseltuaan ympäri huonetta hiljaisuuden vallitessa toveri komentaja kutsui luokseen erään sissin, joka oli saapunut hänen mukanaan Mihunchenista, ja käski tuomaan oman huopansa.

Sissi palasi pian mukanaan hyvin kääritty huopa. Se oli toveri komentajan käyttämä huopa. Me ymmärsimme mitä hän aikoi tehdä ja toimme omat mattomme.

Työntäen hiljaa meidän huopamme takaisin hän sanoi: "Nämä lapset ovat sairaita ja värisevät vilusta, enkä minä voisi lämmittää sydäntäni, vaikka peittelisin itseni sadalla huovalla."

Hän levitti huopansa ja peitteli sillä yhden sairaan lapsen ja asetteli huovan niin, että se suojasi lasta ulkoa puhaltavalta kylmältä tuulelta. Kun katselimme tätä, pala nousi kurkkuumme. Hän kyseli kultakin Lasten joukkojen jäseneltä, miten nämä olivat päätyneet Maanshan vuorelle. Kaikki olivat orpoja, joiden vanhemmat japanilaiset imperialistit olivat surmanneet. Matkallaan tänne sissitukikohtien sulkemisen jälkeen he olivat joutuneet kestämään monia ankaria koettelemuksia, joista sissienkin olisi ollut vaikea selviytyä.

Yksi tarina eräästä sinne muiden mukana Chechangtzusta saapuneesta Lasten joukkojen jäsenestä on edelleen elävänä mielessäni. Lähdettyään Chechangtzusta sissijäsenten kanssa he olivat kohdanneet vihollisen hyökkäyksen juuri ennen Naitoushan vuorta, minkä seurauksena he olivat joutuneet erilleen sisseistä ja jääneet yksin lumimyrskyjen keskelle vuorilla. Heidän joukossaan oli alle 10-vuotiaita, ja vanhimmatkin olivat vain 14—15 vuoden ikäisiä. Heillä ei ollut ruokaa eikä huopia, joilla olisivat voineet suojata itseään kylmyydeltä. Ja tilannetta heikensi edelleen se, etteivät he olleet sopineet minkäänlaisesta kohtaamisesta sissien kanssa.

Vuorten syvyyksissä, jyrkillä rinteillä ja syvissä laaksoissa ja raivoavissa lumimyrskyissä, neljän jalan korkuisissa kinoksissa he olivat päiväsaikaan kaivaneet lumen alta puista kesällä pudonneita hedelmiä ja hytisseet yöllä yhteen takertuneina kuolleen puun alla voidakseen nukkua. Kun he tulivat yksinäisen talon luo ja saivat palan maissikakkua, vanhemmat eivät syöneet vaan antoivat ruoan nuoremmille; kun he menivät nukkumaan, he pa-

nivat villieläimiä pelkäävät pienokaiset keskelle ja istuivat tiiviisti näiden ympärille. Vaikka he olivat väsyneitä käveltyään pitkin vuoristopolkuja ja kärsittyään nälkää ja kylmää, he eivät menneet maantielle tai taloihin, vaan pysyttelivät vuorilla. He ymmärsivät selvästi omasta kokemuksestaan tukikohdissa ja Lasten joukkojen koulussa saamastaan opetuksesta, että jos he menisivät vuorille, he voisivat tavata sissejä ja että vain olemalla yhteydessä sisseihin he pystyisivät kostamaan vihollisellle vanhempiensa nimissä. Kun siis nuoremmille jäsenille, joita vanhempien oli kannettava selässä tai jotka nukahtivat käsivarsille, sanottiin, että he voisivat mennä johonkin kylään, he kieltäytyivät päättäväisesti. Ja tietysti myös vanhemmat lapset kieltäytyivät edes ajattelemasta sellaista.

Eräs sissi oli löytänyt sankoissa metsissä vaellelleet lapset ja tuonut heidät tänne, ja hän kertoi liikuttuneella äänellä mitä oli tapahtunut, kun he olivat saapuneet Naitoushan vuorelle. Naitoushan vuorella olleet ihmiset olivat tuoneet heille kallisarvoista riisiään ja valmistaneet siitä heille ruokaa. Mutta kun lapset katsoivat keitettyä riisiä niin pitkästä aikaa, he panivat hiljaisina lusikat alas ja menivät ulos itkemään, sillä he muistivat vanhempansa, veljensä ja sisarensa, jotka olivat nääntyneet nälkään japanilaisten imperialistien ”rangaistusoperaatioiden” aikana.

”Toverit. . . katsokaa heitä. Millaisia lapsia he ovatkaan! He ovat vallankumouksen nuppuja, jotka nojautuvat vain meihin ja odottavat vallankumouksen voiton päivää!

Siitä syystä he eivät kärventyneet liekeissä eivätkä taipuneet lumimyrskyjen edessä. Heihin istutetut vallankumouksen siemenet kasvavat vakaasti ja voimakkaasti puiksi, joista muodostuu uuden rakenteen tukipilareita.

Mutta entä ne, jotka ovat syösseet nämä lapset tällaiseen kurjuuteen ja sanovat kuitenkin ylpeästi tekevänsä vallankumousta? Miten heitä voisi sanoa kommunisteiksi?..."

Toveri komentajan ääni oli täynnä suuttumusta. Taputellen hiljaa lasten päitä aivan kuin tyynnyttääkseen tunteitaan hän kysyi lempeästi miten he olivat voineet sen jälkeen kun olivat saapuneet Maanshan vuorelle. Mutta yksikään lapsista ei valittanut kylmää eikä nälkää. Jopa nuorimmatkin vain pudistivat päätään kun heiltä kysyttiin oliko heillä ollut kylmä tai nälkä. Katsellessamme näitä lapsia, jotka olisivat vielä olleet aivan pikkuisia, jos olisivat olleet vanhempiensa luona, me ymmärsimme miten luotettavia heistä oli tullut; mutta samalla kertaa sydämeemme koski katkerasti ja suuttumuksemme oli niin voimakas, ettei sitä voinut sysätä syrjään.

"Katsokaa tätä. Vaikka lapset kulkevat ryysyissä, he eivät valita kylmyyttä; vaikka he ovat nääntyneitä, he sanovat etteivät ole nälkäisiä.

Ja kaiken huipuksi he ovat huolissaan siitä, etteivät vain aiheuttaisi meille vaivaa..." Kun hän katseli ympärilleen, hänen kasvonsa synkkenivät jälleen.

Tuona samana päivänä toveri komentaja tutki tarkasti Lasten joukkojen olosuhteet ja kutsui koolle kaikki sissit, myös Maanshan vuorella asuvat. Hän käsitteli kysymystä miksi he suhtautuivat niin välinpitämättömästi lasten hyvinvointiin.

"Sanotaan, että nämä lapset liittyivät 'Minsaengdaniin'. Mutta voisitteko ystävällisesti selittää miksi he olisivat liittyneet 'Minsaengdaniin' ja mitä he olisivat sen hyväksi tehneet." Hänen äänensä oli hiljainen, mutta se kuullosti ankaralta ja hyvin vakavalta. Paikalla oli kan-

sallisshovinistien vaikutuksen alaisuudessa olevia ihmisiä, mutta nyt he eivät enää voineet keksiä mitään veruketta esittääkseen sen toveri komentajalle, joka selvästi kuin päivänvalossa erotti mustan valkeasta.

"... Ajatelkaapa asiaa. Mitä nämä lapset ovat? Heidän vanhempansa ovat uhranneet henkensä taistellessaan japanilaista imperialismia vastaan, ja vaikka he ovat näin nuoria, he itse eivät ole halunneet mennä yhteenkään paikkaan, jossa vihollinen hallitsee. He tulivat tänne sissien jäljessä, koska sissitukikohta suljettiin, etsien tietä kostaakseen vanhempiensa kuoleman tavalla tai toisella ja liittyäkseen vallankumoukseen.

Miten typerää ja rikollista onkaan leimata tällaiset lapset "minsaengdanilaisiksi". Tähän ei ole olemassa mitään syytä edes silloin, vaikka heistä olisi pidetty hyvää huolta! Siksipä teidän virheenne ei ole vain se, että ette ole huolehtineet kunnolla näistä muutamista Lasten joukkojen jäsenistä. Koska me olemme kommunisteja, me arvostamme ja rakastamme lapsia, ei vain humaanisuuden vuoksi ja siksi että lapset ovat sieviä ja rakastettavia, vaan siksi, että taistelumme varsinainen päämäärä on mahdollistaa se, että he voivat tulevaisuudessa elää onnellisina yhteisössä, jossa ei ole riistoa ja sortoa; heidän tulevaisuutensa on kirkas Korean vallankumouksessa, ja tästä syystä me arvostamme ja rakastamme heitä.

Vallankumouksemme on pitkällistä ja raskasta taistelua, ja näiden lasten on jatkettava vallankumousta, joka meiltä jää kesken, ja mikäli he eivät voi viedä vallankumousta päätökseen omana elinaikanaan, seuraava sukupolvi jatkaa sitä ja saavuttaa sen täydellisen voiton hinnalla millä hyvänsä, näin siis sukupolvi sukupolvelta. Jotta siis olisimme Korean vallankumoukselle uskollisia loppuun saakka, meidän on valmennettava hyvin reservit, joille vallankumous jää perinnöksi. Voimme sanoa täyt-

täneemme velvollisuutemme vallankumouksellisina vasta kun olemme valmentaneet nämä lapset, joista tulevaisuus riippuu, samalla kun itse jatkamme taistelua vallankumouksen puolesta rohkein sydämin.

Vielä enemmänkin. Nämä lapset, jotka ovat vallankumouksemme tulevia toteuttajia, ovat niiden tovereiden lapsia, jotka ovat antaneet henkensä meidän rinnallamme yhteisen päämäärän puolesta. Näistä lapsista huolehtiminen ei ole ainoastaan vallankumouksellinen velvoitteemme vaan myös pyhä velvollisuutemme. Jos emme tätä pysty tekemään emme voi väittää täyttäneemme velvollisuuttamme kommunisteina..."

Toveri komentaja painotti, että Lasten joukkojen jäsenille oli tehtävä uusia vaatteita niin pian kuin mahdollista. Mutta tuolloin meillä ei ollut lainkaan varoja kankaan ostamiseen. Ymmärrettyään, ettei noissa synkissä metsissä ollut sen enempää kangasta kuin rahaa sen ostamista varten hän istuutui ajattelemaan hetkeksi. Me emme pystyneet hankkimaan hänelle minkäänlaista kangasta siinä paikassa, ja olimme hyvin pahoillamme ja kärsimättömiä emmekä tienneet mitä olisi pitänyt tehdä. Vaikka miten vaivasimme aivojamme, emme keksineet yhtää keinoa kankaan saamiseksi muutamien kymmenien lasten vaatteisiin.

Istuen hiljaa mietteissään toveri komentaja otti taskustaan jotakin, joka oli huolellisesti kääritty paperiin. Meidän kaikkien katse kääntyi hänen suuntaansa. Kun näimme, että esine oli niin huolellisesti kääritty, ymmärsimme, että sitä oli arvokkuutensa vuoksi säilytetty kauan.

"Minulla on vain tämä raha. Siinä on vain vähän, mutta voimme ostaa sillä niin paljon kangasta kuin mahdollista ja pukea lapset, ryysyiset lapset, kaikkein ensimmäiseksi." Toveri komentaja ojensi rahat toveri San

Hulle, rykmentin poliittiselle komissaarille, ja lähetti hänet Fusungin kaupunkiin kangasta ostamaan.

Saimme kuulla, että rahaa oli 20 *won*ia. Rahoilla oli pitkä historia. Nuo rahat toveri komentajan äiti, Kang Ban Sok, oli antanut toveri komentajalle kun tämä oli lähtenyt kotoaan järjestämään aseellista taistelua ollessaan vielä hyvin nuori. Äiti Kang Ban Sok, vaikka oli ollut sairas, oli huolehtinut maansa puolesta taistelevan poikansa asetovereista ja muista ihmisistä kuin nämäkin olisivat olleet hänen omia poikiaan, ja hän oli aina ollut iloinen voidessaan antaa jotakin kodissaan vieraileville asetovereille, vaikka itsekin kulki nälkäisenä. Hän oli säästänyt rahat penni penniltä ompelutöistä ja pyykinpesusta saamistaan rahoista, nipistäen omasta ruoastaankin, ja antanut rahat pojalleen. Hän oli ottanut poikaansa kädestä tämän ollessa lähdössä ja sanonut, että miehellä piti olla vähän rahaa taskussaan hätätilannetta varten.

Seuraavina vuosina toveri komentaja oli johtanut aseellisia joukkoja Tunghuaan ja sieltä Wangchingiin Liangchiangkoun ja Laoyehlingin vuorijonon kautta, kohdaten monia koettelemuksia ja vaikeuksia, ja sissitukikohtien ympäristössä käytyjen ankarien taistelujen myrskyn ja paineen ja kahden ankaran Pohjois-Mantshurian retken läpi.

Mutta kymmenen vuoden ajan hän oli pitänyt nuo rahat povellaan, sillä ne edustivat hänelle hänen äitinsä lämmintä rakkautta ja syvällistä huolenpitoa, rakkautta, jollaista ei vaihdeta minkäänlaiseen kultamääräänkään. Hän oli aina elänyt äitinsä opetusten mukaisesti, saanut voimaa niistä ja vahvistanut päättäväisyyttään hänen lämpimän rakkautensa muistolla.

Rahaa oli vain 20 *won*ia, mutta niihin liittyi unohtumaton muisto äidistä, joka oli omistanut koko elämänsä

kotimaan palauttamisen asialle ja kuollut tässä vieraassa maassa koskaan näkemättä isänmaansa vapautumista. Rahassa se ei ollut paljon. Kaikkia lapsia ei niillä rahoilla voitu vaatettaa. Mutta kuin luimme ne tunteet, joita toveri komentaja tunsi antaessaan pois nämä merkitykselliset rahat, joihin sisältyi hänen äitinsä lämmin rakkaus, Lasten joukkojen jäsenten, vallankumouksen nuppujen tähden, me tunsimme syvää liikutusta.

Lapset, jotka käyttävät uusia vaatteita, jotka on ostettu rahoilla, jotka oli hankittu äiti Kang Ban Sokin sydänverellä, ovat todella hänen lämpimän rakkautensa kohteena ja elävät iloisina ja onnellisina hänen rakastavilla käsivarsillaan! Jospa nyt vain äiti Kang Ban Sok, joka aina sääli ryysyisiä köyhiä ihmisiä ja oli niin innokas auttamaan heitä yhä enemmän ja enemmän, voisi nähdä tämän, niin miten onnellinen hän olisikaan! Varmaa on, että ennen pitkää kaikki huonosti puetut ja nälkäiset korealaiset voivat nauttia sellaista rakkautta kuin on äiti Kang Ban Sokin rakkaus.

Määräyksen mukaisesti toveri San Hu meni Fusungin kaupunkiin, osti kangasta ja palasi takaisin tuoden kankaan mukanaan. Mutta vaatteita tästä kankaasta ei tietenkään saatu kaikille kymmenille lapsille. Niinpä toveri komentaja antoi toveri San Hulle tehtäväksi ottaa yhteyden erääseen vallankumoukselliseen toveriinsa vallankumouksellisen taistelunsa alkuajoilta Fusungin kaupungissa. Ottaen sitten mukaansa muutamia sissejä hän meni Fusungiin tapaamaan tätä vallankumouksellista toveria, ja ryhtyi rakentamaan vallankumouksellista järjestöä uudelleen. Näin hän ratkaisi kaikkien lasten vaatetuskysymyksen heidän avullaan.

Uusiin vaatteisiin pukeutuneiden lasten silmät ilmaisivat heidän onnensa, ja heidän elämänsä kävi iloiseksi ja hilpeäksi. Heistä tuntui kuin he osaisivat lentää, ja lo-

pulta toveri komentajankin kasvoja varjostaneet pilvet kaikkosivat hänen nähdessään lasten ilon.

Toveri komentajan isällinen rakkaus ympäröi Lasten joukkojen jäsenet, joita oli laiminlyöty, ja ennenkuin lähti Maanshan vuorelta hän ryhtyi kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin huolehtiakseen siitä, että lapsia suojeltiin ja koulutettiin. Hän antoi eräälle johtavalle jäsenelle vastuun kasvatuksesta, jätti ryhmän hankkimaan lapsille ruokatarvikkeita ja ryhtyi toimenpiteisiin leirin siirtämiseksi turvallisempaan paikkaan, jossa maanviljelystä voitaisiin harjoittaa. Ennen kuin lähdimme hän käski meitä sissejä ottamaan parin aterian tarpeet varariisipusseihimme ja antoi loput lapsille.

Lasten joukkojen jäsenet tulivat sissien mukaan näiden keventäessä hätäannospussejaan marssille valmistautuen. Tämä oli toveri komentajan opetuksen mukaista, oli annettava vuorilla oleville lapsille niin paljon riisiä kuin mahdollista, vaikka oltiinkin lähdössä raskaalle marssille. Sissien lähtiessä lapset juoksivat huohottaen perässä ja pitelivät toveri komentajaa käsistä ja takin hihoista, anellen vakavissaan:

"Olkaa hyvät ja ottakaa meidät mukaan. Haluamme olla aina teidän kanssanne." "Emme voi elää päivääkään erossa kenraalista. Ottakaa meidät mukaan." Katsoen Lasten joukkojen jäseniin, jotka yhteen ääneen vakavasti pyysivät tätä, hän sanoi hiljaisella äänellä, aivan kuin haluten saada lapset vakuuttuneiksi:

"Tiedättekö mihin me olemme matkalla?"

"Kyllä, me tiedämme. Te menette murskaamaan japanilaisroistot," lapset vastasivat yhteen ääneen.

"Aivan oikein. Me menemme murskaamaan japanilaiset imperialistiroistot, jotka murhasivat teidän isänne ja äitinne. Mutta tie on vaikeakulkuinen. Joskus meidän on marssittava satoja *ritä* päivässä ja joskus meidän

on taisteltava vihollista vastaan syömättä moneen päivään. Se olisi paljon raskaampaa ja vaikeampaa kuin se, että opiskelette ja valmentaudutte salaisella leirillä. Haluaisitteko siitä huolimatta tulla mukaani?" Hymyillen hän katsoi lapsia silmiin vuorotellen.

"Kyllä haluaisimme. Paras meidän olisi olla teidän kanssanne", sanoivat vanhemmat, ja viattomat nuorimmaiset polkivat jaloillaan maata, pidellen kiinni hänen takistaan ja sanoen haluavansa tulla mukaan. Kun meitä sissejäkin joskus lähetettiin toiseen yksikköön, pois toveri komentajan luota, me kaipasimme häntä hyvin paljon. Kuinka suuri sitten olikaan eron hetkellä näiden lasten suru, jotka olivat löytäneet hänen luotaan kirkkaan tulevaisuuden ja isällisen rakkauden muutamina hänen kanssaan viettäminään päivinä vaellettuaan sitä ennen raivoavissa lumimyrskyissä ja pimeydessä. Heidän lämmin toiveensa lämpimän auringonpaisteen jälkeen oli saada aina alla hänen isällisen huolenpitonsa piirissä. Tämä oli itse asiassa koko kansan toive, sillä yhtälailla se odotti pääsevänsä suuresti kunnioittamansa johtajan sydämelle.

Katsahtaen onnellisesti Lasten joukkojen jäseniin, jotka vaativat päästä hänen mukaansa, toveri komentaja kysyi uudelleen:

"Osaatteko hyökätä vihollisen kimppuun?"

"Kyllä osaamme."

"Te ette osaa käyttää asetta, joten millä tavalla te voisitte iskeä vihollista?"

"Jos emme osaa ampua vihollista aseella me kostamme viholliselle varmasti isiemme ja äitiemme puolesta millä hinnalla hyvänsä vaikka puremalla."

Heidän silmänsä loistivat kuin tähdet ja heidän katkerat äänensä kaikuivat kristallinkirkkaina.

"Se on oikein... Teidän täytyy varmasti kostaa vanhempienne puolesta..." Hän seisoi hetken ajatuksiinsa vaipuneena ja sanoi sitten sisseille:

Ottakaamme lapset mukaan. Tietysti olosuhteissa, joissa me taistelemme, meidän voi usein olla vaikea kuljettaa heitä mukana. Selustassa nämä lapset voitaisiin kasvattaa melko helposti.

Miksi sitten valitsisimme vaikeamman tien? Ei ainoastaan siksi, että voimme huolehtia näistä lapsista paremmin ottamalla heidän mukaan. Näiden lasten kohtalona on kulkea vallankumouksen myrskyjen läpi. He ovat tulevaisuuden Korean kommunisteja, joiden kohtalona on mennä läpi liekkien, eikä heillä ole aikaa riisua kenkiään ennen voiton päivää. Tehkäämme heistä tinkimättömiä vallankumouksellisia ja päättäväisiä kommunisteja vallankumouksellisen taistelun avulla, sillä juuri se on kaikkien vallankumouksellisten paras koulu."

Hänen sanansa koskettivat meidän kaikkien sydäntä. Ilosta hyppien Lasten joukkojen jäsenet valmistautuivat lähtemään. Juuri kun olimme lähdössä toveri komentaja kutsui minut syrjään. Minun oli jäätävä tänne ja huolehdittava hyvin lapsista, joiden oli jäätävä paikoilleen, koska he eivät olleet kyllin vahvoja. Järjestettyään kaiken hän antoi määräyksen lähteä. Sydämemme olivat raskaat kun katsoimme hänen katoavan näkyvistä marssia johtaen ja lapsia kädestä taluttaen.

Miten suurta isällistä rakkautta toveri komentaja osoittikaan: Korean kohtalo lepäsi hänen harteillaan ja hän taisteli itse tiensä Korean vallankumouksen raskaan ja kivisen polun läpi sen kaikkine mäkineen ja mutkineen. Kuitenkaan hän ei voinut nukkua huolehtimatta huonosti puetuista lapsista ja sai helpotusta vasta annettuaan oman huopansa sairaille. Miten lämmin olikaan hänen rak-

kautensa! Nyt kun hän raivasi tietä läpi ennen näkemättömän raskaan japanilaisvastaisen aseellisen taistelun myrskyjen ja johti marssia hän otti Lasten joukkojen jäsenet sydämelleen ja heitä kädestä taluttaen kasvatti heistä päättäväisiä vallankumouksellisia, jotka jakoivat hänen omat ajatuksensa Korean vallankumouksen tulevaisuudesta.

Maailmalla on tarjottavanaan monia esimerkkejä ase kädessä kansan vihollista vastaan käydyistä taisteluista, ja ihmiskunnan historiassa on aseellisissa taisteluissa nähty paljon jaloja asioita. Mutta mistä historiasta voimme löytää sellaisen taistelun jonka hän kävi ennennäkemättömissä vaikeuksissa, johtaen näitä Lasten joukkojen jäseniä, jotka itse olivat liian nuoria kantamaan asetta, ja murtautui vihollispiirityksen ja kuolemanlinjojen läpi? Voimmeko löytää historiasta tarinan, joka vetää vertoja sille tarinalle, jonka hän kirjoitti kylväessään vallankumouksen siemenen näihin lapsiin, kasvattaen heidän japanilaisvastaisen aseellisen taistelun loimuavissa liekeissä? Sydämemme olivat täynnä ylpeyttä ja kunniaa siitä, että meillä oli tällainen suurmies vallankumouksen johtajana.

Me näimme noiden ylliväsyneiltä näyttäneiden lasten vähitellen katoavan näköpiiristä, lasten, jotka nyt kävelivät reippaina uusissa vaatteissaan, joissa jokaiseen neulanpistoon sisältyi toveri komentajan syvä rakkaus. Mieleemme välähti ajatus siitä, että samoin kuin heikot ja onnettomat lapset olivat löytäneet ilon ja onnen toveri komentajan huolenpidosta, samoin olisi pian koittava päivä, jolloin koko Korea tuntisi hänen sydämellään saman onnen ja toivon.

Muutamia päiviä heidän lähtönsä jälkeen myös me jätimme leirin siirtyäksemme turvallisemmalle alueelle. Olimme saaneet miltei valmiiksi hirsimajojen rakentami-

sen salaisella leirillä Tachingchangissa, kun päämajasta saapui kuriiri. Hän kertoi meille, että toveri komentaja oli edelleen hyvin levoton Maanshan vuorille jääneistä lapsista. Hän kertoi meille, että toveri komentaja oli johtanut lapsia kädestä pitäen vaikean marssin aikana ja silloin tällöin jopa kantanut jotakuta selässään; ja että olipa hän ollut miten kiireinen tahansa, hän oli joka päivä löytänyt aikaa huolehtiakseen lapsista, sekä heidän ideologisesta ja poliittisesta kasvatuksestaan että sotilaallisesta valmennuksesta, ja että silloinkin kun hän nautti keskusteluista ja huvikokouksista Lasten joukkojen jäsenten kanssa, hän oli huolehtinut vielä Maanshan vuorelle jääneistä jäsenistä sanoen: "Mitenkähän he mahtavat pärjätä? Pelkäänpä, että heidän sairautensa ovat saattaneet kääntyä pahempaan... Sitten hän ojensi minulle Lasten joukkojen vielä sairaille jäsenille tarkoitetut lahjat.

Pian tämän jälkeen lähdin Maanshan vuorelle. Kun ymmärsin miten syvällisesti toveri komentaja, joka ei saanut unta öisin ajatellessaan sairaita lapsia, osoitti kiintymyksensä, ja kun kuvittelin eteeni lapset, jotka tanssivat edessäni iloisina hänen rakkaudella lähettämistään lahjoista, olin pahoillani etten pystynyt kulkemaan nopeammin. Heti saavuttuani Maanshan vuorelle sanoin Lasten joukkojen jäsenille, että toveri komentaja oli lähettänyt heille lahjoja, ja me ryhdyimme avaamaan paketteja.

Paketeissa oli vihkoja ja kyniä, kenkiä ja sukkia sekä paljon erilaisia lääkkeitä; ja sitten löysimme uutuuttaan kiiltelevän huuliharpun. Mieleeni tuli selkeänä se toveri komentajan katse, jonka hän oli luonut vanhaan huuliharppuun, jota ei voinut kunnolla soittaa. Lasten onni oli hyvin suuri kun he panivat jalkaansa kengät ensimmäistä kertaa elämässään ja kirjoittivat nimensä uusiin

vihkoihin, mutta kun he löysivät uuden huuliharpun, he kiljuivat riemusta ja alkoivat heti soittaa vuorotellen erästä vallankumouslaulua.

Tällaista oli luonteeltaan toveri komentajan isällinen rakkaus. Sillonkaan, kun hän taisteli vihollisen pistimiä vastaan, hän ei hetkeksikään unohtanut edes sitä, että sairaat lapset halusivat huuliharpun, ja jollakin tavalla hän toteutti heidän toiveensa! Miksi hänen rakkautensa oli niin keskittynyt sairaisiin lapsiin? Miten voimme kuvata kaikkia hänen hyveitään sanalla "rakkaus"? Kun nyt katselin ilosta tanssivia lapsia vannoin taas kerran, että olisin hänelle aina uskollinen sotilas, pitäisin kunniassa hänen opetuksiaan, sillä hän oli omistautunut kokonaan Korean vallankumoukselle ja kansalle.

Tämän jälkeen minulla ei vähään aikaan ollut mahdollisuutta tavata Lasten joukkojen jäseniä, koska olin muissa tehtävissä. Vasta sitten, kun Paekdu-*san* vuoren sissien päämajatukikohta perustettiin, tapasin heidät uudelleen. Siihen mennessä he olivat täysin tottuneet yksikön elämään ja heistä oli kasvanut luotettavia vallankumouksellisia, jotka eivät olleet veteraanisissejä huonompia sotilaallisen koulutuksen ja marssikyvyn suhteen.

Kesällä 1937 toveri komentaja järjesti Paekdu-*san* vuoren alueen pojista poikakomppanian ja valmensi nämä pojat ankarissa taisteluissa täysimittaisiksi sisseiksi ja vallankumouksellisiksi, jotka olivat täysin aseistautuneet vallankumouksellisella maailmankatsomuksella. Kaikki elivät ja taistelivat johtajan vallankumouksellisten aatteiden mukaisesti hänen uskollisina lähetteinään, vartiokomppanian jäseninä ja poliittisen työn tekijöinä. Toverit, jotka olivat saaneet kasvatuksensa toveri komentajan toimesta ja jotka lähetettiin muihin yksikköihin, olivat aina esimerkillisiä kaikissa suhteissa, ja ihmiset ylistivät heitä sanoen: "Toveri Kim Il

Sungin kouluttamat taistelijat ovat todella erilaisia kuin muut."

Niinpä nämä Lasten joukkojen jäsenet ja japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana koulutetut poikien komppanian jäsenet omistautuvatkin kokonaan toveri komentajan opetuksille vapautuksen jälkeen, taistelivat rohkeasti kaikkina aikoina vallankumouksen ydinjoukkona auttaen kansanarmeijan perustamisessa ja antaen suuren panoksen Isänmaan vapautussodassa amerikkalaisen imperialismin murskaamiseksi. He seisovat edelleen etulinjassa sosialistisen rakennustyön jokaisella rintamalla. Itse asiassa nyt on olemassa miljoonia uusia taistelijoita, jotka ovat astuneet heidän jälkiään ja kasvaneet luotettaviksi reserveiksi.

Vapautuksen ensimmäisen aamun koitettua toveri Kim Il Sung ei säästänyt mitään ponnistuksia kouluttaessaan lapsistamme hyviä ihmisiä, joilla on syvälliset tiedot, hieno luonne ja hyvä terveys, kasvattaessaan heistä uhrautuvia vallankumouksellisia. Sodan aikana, kun koko Korea oli tulessa, lukemista harjoittavien lasten äänet kaikuivat maanalaisissa kouluissa, jotka oli rakennettu johtajan huolenpidon tuloksena. Kaikille lapsille, jotka olivat menettäneet vanhempansa, sekä kaikille sotaorvoille turvattiin mahdollisuus koulunkäyntiin, paikka lämpimässä lastentarhassa. Sodanjälkeisen jälleenrakennustyön päästyä vauhtiin ensimmäisenä olivat jälleen vuorossa uudet koulut ja leirialueet uutta sukupolvea varten, ja johtajan isällisen rakkauden ansiosta, huolimatta siitä oliko paukkuva pakkanen vai tukahduttava helle, lapsille annettiin aika kaikkein parasta. Sitten otettiin käytäntöön yhdeksänvuotinen pakollinen tekninen koulujärjestelmä, edistynein koko maailmassa, ja lepokoteja ja leirialueita, alkaen opiskelijoiden ja lasten palatsista, rakennettiin kaikille kauniille paikoille raikkaalle maa-

seudulle, ja kaikki mahdollisuudet... Nouseva sukupolvemme kasvaa todellakin ilmapiirissä, jossa sen ei tarvitse kadehtia koko maailmassa ketään, jossa se voi nauttia sydämensä kyllyydestä hänen johdollaan pystytetyn sosialistisen järjestelmän eduista.

Eikä tässäkään vielä ole kaikki. Japanissa asuvien maanmiestemme lapset, joiden ennen oli pakko vaellella ympäriinsä ilman minkäänlaista oikeutta opiskeluun ja vailla kaikkia muitakin oikeuksia, kärsien tällaisesta huonosta kohtelusta kaukana kotimaasta, etenevät nyt voimakkaasti oman demokraattisen, kansallisen kasvatuksen tiellä valoisissa kouluissa, jotka ovat tulvillaan kotimaan henkeä ja jotka on rakennettu johtajan huolenpidon tuloksena.

Kun ajattelen kaikkia näitä asioita, mieleeni tulevat se lämmin rakkaus, jota toveri Kim Il Sung osoitti Lasten joukkojen jäsenille Maanshan vuorella sekä hänen vallankumouksellisten ajatusten hedelmät. Valtion budjetissa, jossa satoja miljoonia *won*eja on osoitettu lasten kasvatuksen tarpeisiin, näkyy tämä johtajan isällinen rakkaus.

Miljoonat nousevan sukupolvemme jäsenet kasvavat nyt tulevaisuuden lahjomattomiksi vallankumouksellisiksi lähellä hänen sydäntään kuten Lasten joukkojen jäsenet aikaisemmin. Joten se päivä on varmasti koittava, jolloin myös Etelä-Korean huonosti puetut ja nälkäiset lapset ja koko 40-miljoonainen Korean kansa voivat nauttia vapaudesta ja onnesta sillä tavalla kuin suuri johtaja sydämessään toivoo.

seudulle, ja kaikki mahdollisuudet . . . Nouseva sukupolvemme kasvaa todellakin ilmapiirissä, jossa sen ei tarvitse kadehtia koko maailmassa ketään, jossa se voi nauttia sydämensä kyllyydestä hänen johdollaan pystytetyn sosialistisen järjestelmän eduista.

Eikä tässäkään vielä ole kaikki. Japanissa asuvien maanmiestemme lapset, joiden ennen oli pakko maata Japanissa kärsien kaikenlaisista alennuksista, opiskelun ja vailla muittakin oikeuksia, kärsien tällaisesta huonosta kohtelusta, kaukana kotimaasta, etenevät nyt menestyksekkäästi oman demokraattisen, kansallisen kasvatuksen saaden kaikissa yleisissä kouluissa, joita ovat tulvillaan kotimaan lahjat ja jotka on rakennettu johtajan huolenpidon tuloksena.

Kun ajattelen kaikkia näitä asioita, mieleeni tulevat ensimmäiseksi rakkaus, jota toveri Kim Il Sung osoitti Lasten joukkojen jäsenille Mangshan vuorella, sekä hänen vallankumouksellisten ajatusten hedelmät. Valtion budjetissa, jossa satoja miljoonia wonneja on osoitettu lasten kasvatuksen tarpeisiin, näkyy tämä johtajan isällinen rakkaus.

Miljoonat nousevan sukupolvemme jäsenet kasvavat nyt tulevaisuuden lahjomattomiksi vallankumouksellisiksi, joilla hänen sydäntään kuten Lasten joukkojen jäsenet aikaisemmin. Joten se päivä on varmasti koittava, jolloin myös Etelä-Korean huonosti puetut ja nälkäiset lapset ja koko 40-miljoonainen Korean kansa voivat nauttia vapaudesta ja onnesta sillä tavalla kuin suuri johtaja sydämessään toivoo.

XII
Vallankumouksellisen kriisin selvittäminen oman hengen uhalla

KIM GYONG SOK

Puhuessaan Korean työväenpuolueen 4. edustajakokouksessa toveri Kim Il Sung sanoi:

”Puolueenvastaisia ryhmäkuntalaisia ja heidän aikaansaamiaan vahingollisia jälkiseurauksia vastaan käymällään tinkimättömällä taistelulla puolueemme on juurinut pois ryhmäkunnat, jotka ovat aiheuttaneet niin paljon vahinkoa maamme työväenliikkeelle pitkän ajanjakson aikana; me olemme lujittaneet puolueen yhtenäisyyttä ja solidaarisuutta ratkaisevasti ja ratkaisseet historiallisen tehtävän täydellisen yhtenäisyyden aikaansaamiseksi Korean kommunistisessa liikkeessä.”

Tässä haluaisin korostaa, että japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana ”Minsaengdania” vastaan käydyllä katkeralla taistelulla oli suuri merkitys siinä pitkässä historiallisessa taistelussa, joka on käyty täydellisen yhtenäisyyden ja voiton saavuttamiseksi Korean kommunistisessa liikkeessä.

Henkilöt, jotka kutsuivat itseään Tiistairyhmäksi ja Marxilais-leniniläiseksi ryhmäksi sekä muut ryhmäkuntalaiset tuhosivat Korean kommunistisen puolueen, joka perustettiin 1925. 1930-luvulla he soluttautuivat pahassa tarkoituksessa vallankumouksellisten riveihin.

”Minsaengdanin” vastaisen taistelun verukkeella he

syyllistyivät rikollisiin tekoihin toteuttaakseen ryhmäkuntalaiset pyrkimyksensä murhaten oikeita kommunisteja. Tuloksena tästä oli Korean vallankumouksen ajautuminen vakavaan kriisiin.

Noihin aikoihin toveri Kim Il Sung pani henkensä alttiiksi pelastaakseen vallankumouksen.

SUURI TAPPIO VALLANKUMOUKSELLE

Tämä tapahtui vuonna 1932. Olin silloin puolueosaston vastaavana Yenchin piirikunnan Santaowanin Tatungkoussa. Eräänä päivänä sain esimieheltä korealaiselle paperille kirjoitetun sanoman. Sitä lukiessani tajusin ensimmäisen kerran mikä "Minsaengdan" todellisuudessa oli ja miten se oli paljastettu.

"Minsaengdan", vihollisen vallankumoukselliseen rakenteeseemme istuttama järjestö, paljastui seuraavalla tavalla:

Eräänä syyskuun päivänä 1932 eräs Yenchin sissijoukkojen pienyksikkö piiloutui talonpoikaismajaan Maifengsanin kylässä Laotoukoussa odottaakseen auringonlaskua toiminnan aloittamista varten. Ryhmän tehtävänä oli hankkia rahaa.

Noin kolmen maissa iltapäivällä oli eteläisen vuoren luona ilmestynyt näkyviin kolme epäilyttävää henkilöä. Tarkkailtuaan näitä henkilöitä huolellisesti kiikarilla sissit päättelivät, että he varmasti olivat vihollisia. Tarkk'ampujan, toveri Choe Hyonin, käskettiin tuhota heidät. Hän heitti kiväärin olalleen ja pani päällystakkinsa ylleen.

Talonpojaksi naamioituneena Choe Hyon lähestyi heitä hitaasti. Kun hän oli 50 metrin päässä, he huusivat: "Kädet ylös!" Hän otti nopeasti kiväärinsä ollessaan muka

nostavinaan käsiään ylös ja kaksi kolmesta miehestä kaatui siihen paikkaan.

Pelästyneenä kolmas, joka oli tulkki, alkoi juosta pakoon. Toveri Choe Hyon seurasi häntä. Mies piiloutui sementistä tehdyn sillan alle ja laukoi asettaan umpimähkäisesti Suunnitellen nappaavansa miehen elävänä tietoja saadakseen toveri Choe Hyon makasi matalana maassa ja tähtäsi aseensa miehen kädessä olevaan revolveriin. Hän osui ja revolveri putosi maahan.

Toveri Choe Hyon vei vankinsa Wanggyukouhun.

Tutkimuksissa paljastui, että vanki oli japanilaisten santarmien tulkki ja kuolleet miehet japanilaisia santarmeja. Mies paljasti myös, että vihollinen suunnitteli "rangaistusoperaatiota" Maifengsanin kylään, ja oli järjestämässä "Minsaengdan" -nukkeryhmää sissiarmeijan ja puolueen sisälle. Paljastui, että Old Song oli vihollisen lakeija, joka suunnitteli "Minsaengdanin".

Puoluejärjestö ja vallankumoukselliset asetoverit Yenchin alueilla tunsivat Old Songin "vankilasta karkaamisesta". Hän oli japanilaisten santarmien pidättämänä vuoteen 1931 saakka. Totta puhuen hän oli mukana ryhmäkuntalaisessa toiminnassa.

Tulkin antama lausunto vahvisti, että Old Song oli vihollisen lähettämä vakooja, ja sissiarmeijan puolueosasto pidätti hänet ja alkoi kuulustella häntä. Hänen suorittamansa rikokset kävivät kuulusteluissa selvästi ilmi.

Hänen oman tunnustuksensa mukaan "vankilasta karkaaminen" oli todellisuudessa pelkkää lavastetta.

Japanilaiset imperialistit suunnittelivat käyttävänsä luopio Old Songia santarmien vankilassa tarkoituksenaan sissiliikkeen hajoittaminen sisältä päin Itä-Mantshuriassa. Laadittiin suunnitelma hänen soluttamisekseen vallankumouksellisiin riveihimme. Tämä oli Old Songin "vankilasta pakenemisen" taustalla. Vankilan muuri murrettiin

etukäteen, jotta hän pääsisi läpi, ja sitten asevoimia ja poliiseja lähetettiin "ajamaan häntä takaa" ja nostettiin siten muka kova meteli.

Tällaisilla katalilla keinoilla Old Song petti vallankumouksellisia asetovereita ja mateli menestyksellisesti joukkoomme. Tämä vihollisen vakooja, joka työskenteli *Nongmintujaeng*in (Talonpoikien taistelu) painossa, suoritti vihollisen antamia tehtäviä. Hän muodosti "Minsaengdan" -nukkeryhmän Wangyukoussa toimivien piirikunnallisten ja kyläkaadereiden horjuvien elementtien keskuudesta, ihmisistä, jotka olivat osallistuneet ryhmäkuntalaisiin salaliittoihin.

Mutta kokemattomat puoluejärjestöt kohtelivat Old Songia ilman asianmukaista valppautta, ja sen tuloksena mies nimeltä Baek Chang Hyon ja japanilaiset roistot pakenivat tajuttuaan, että heidän salaisuutensa olivat vuotaneet.

Tällä tavoin Old Songin tapausta seurasi "Minsaengdan" -nukkejärjestön paljastuminen, ja Itä-Mantshurian puolueen Ad Hoc -komitea antoi puolueen kaikille järjestöille ohjeet valppauden terästämisestä ja taistelusta "Minsaengdania" vastaan.

Tämän ohjeen saatuaan puoluejärjestöt aloittivat laajan taistelun "Minsaengdania" vastaan. Päivien kuluessa "Minsaengdanin" keskuudessamme käyttämät menetelmät alkoivat tulla päivänvaloon.

Vihollisen vakoojat, "Minsaengdanin" jäsenet, uhkailivat ja kiristivät ihmisiä liittymään nukkejärjestöön käyttäen heidän heikkouksiaan hyväksi. He parjasivat kunnollisia tovereita, levittivät pessimismiä kansanjoukkojen keskuuteen ja harjoittivat monenlaista pahansuopaista propagandaa ja myyräntyötä sekä sabotaashia.

"Minsaengdan" ei todellisuudessa kyennyt kasvatta-

maan juuriaan syvälle, eikä sillä ollut aikaakaan siihen, koska voimakas taistelu "Minsaengdania" vastaan aloitettiin heti, kun tällainen järjestö oli muodostettu keskuuteemme.

Siitä huolimatta aiheutti huomattavaa sekaannusta, kun nuoret toverit vihollisen voimaa liioitellen ja yliarvioiden kävivät taistelua karkein menetelmin vain muutamien poliittisten veteraanikaaderien ohjaamina. Kaiken lisäksi ryhmäkuntalaiset ainekset laativat rikollisen suunnitelman käyttääkseen "Minsaengdanin" vastaista taistelua omiin ryhmäkuntalaisiin tarkoituksiinsa ja vaikeuttivat siten tilannetta.

Vääriä todisteita tuottaen ryhmäkuntalaiset syyttivät heitä vastustavia viattomia ja vakaita puolueen jäseniä "Minsaengdanin" jäsenyydestä ja teloittivat heitä noin vain. Tästä oli hyötyä pelkästään japanilaisille imperialisteille, jotka eivät koskaan jättäneet käyttämättä tilaisuutta yllättääkseen ja lahjoakseen näitä ryhmäkuntalaisia vallankumouksellisten riveihin soluttamiensa lakeijoiden välityksellä.

Tästä aiheesta toveri Kim Il Sung sanoi:

"Japanilaiset imperialistit ovat käyttäneet kaikenlaisia temppuja saadakseen meidät kaikki epäilemään toisiamme 'Minsaengdanin' jäsenyydestä. Olettakaamme esimerkiksi, että joku "Minsaengdanin" jäsen saa vakoillen tietoonsa, että joku piirikunnan puheenjohtaja (nykyisin piirikunnan puoluekomitean puheenjohtaja) aikoo suorittaa salaisen tarkastuksen tietyllä paikkakunnalla; silloin tämä 'Minsaengdanin' mies valmistelee paikkakunnalla työtä ohjaavalle kylän kaaderille tai ohjaajalle osoitetun väärennetyn kirjeen tarkoituksenaan kyseisen henkilön vahingoittaminen. Kirje pudotetaan tielle, jota piirikunnan puheenjohtajan on määrä kulkea. Poimiessaan kirjeen maasta piirikunnan puoluekomitean puheenjoh-

taja epäilee välittömästi että "tämä mies on mukana 'Minsaengdanissa' ja on kesketuksissa japanilaisten kanssa ja tiedottaa esimiehelleen, että kyseinen henkilö on erotettava, ja toimii siten juuri niin kuin 'Minsaengdan' toivookin.

Tarkoituksenaan sekaannuksen aiheuttaminen meidän leirissämme vihollinen tahraa tämän tai tuon henkilön maineen. Vihollisen tarkoituksena on tahrata mahdollisimman useita henkilöitä, jotta jokainen alkaisi epäillä jokaista."

Seurauksena siitä, että ryhmäkuntalaiset yrittivät laajasti ponnistellen saavuttaa ryhmäkuntalaiset päämääränsä, heistä tuli vihollisen tämänkaltaisen "taktiikan" työkaluja joka suhteessa. Pahimmassa tapauksessa he alentuivat vihollisen asiamiehiksi ja aiheuttivat paljon haittaa monille kommunisteille. Heidän myyräntyönsä aiheutti Korean vallankumoukselle paljon vahinkoa.

Näitä henkilöitä olivat muun muassa Kim Song Do alias "Yksisilmä-Wang", Marxilais-leniniläisen ryhmän mies, jolla oli korkea asema Itä-Mantshurian puolueen Ad Hoc -komiteassa; Song Il, Tiistairyhmän jäsen, joka yhteen aikaan toimi Wangchingin piirikunnallisen puoluekomitean vastaavana henkilönä ja jota kutsuttiin "Dabusanjaksi", koska hän käytti aina "Dabusanjana" tunnettua kiinalaista asua; Kim Myong Gyun, joka kuului samaan ryhmään ja toimi saman puoluekomitean sotilaallisen osaston varavastaavana.

He kiristivät kommunisteja tukemaan itseään tai muussa tapauksessa ampuivat nämä tekaistuilla syytteillä "Minsaengdanin" jäsenyydestä.

Yksi tapaus oli Ryo Mun Sikiä vastaan käynnistetty toiminta. Hän oli vakaa mies, joka toimi ahkerasti vihollisen hallitsemalla alueella puolueen erikoiskyläkirjeenvaihtajana. Eräänä päivänä Song Il tuli hänen luokseen

ja sanoi: "Minä olen 'Minsaengdanin' jäsen ja 'Minsaengdan' on avokätinen. Mikset liittyisi meihin?"

Hänen tarjouksensa torjuen Ryo Mun Sik vastasi: "Olet vakavasti mukana vastavallankumouksellisessa toiminnassa! Mutta minä en siihen koskaan rupea. Jos minä olisin vastavallankumouksellinen, niin miksi minulla olisi täällä tällaisia vaikeuksia?"

Mutta Song Il uhkasi häntä sanoen: "Luuletko, että minä olen tullut tänne kuuntelemaan tuollaista puhetta? Täytä tehtävä, jonka sinulle annan, valittamatta, ja tiedota tulokset miehelle, joka tulee tarkastamaan sitä. Jos et tee niin, vien sinut avoimen kokouksen eteen, jossa sinut 'havaitaan' 'Minsaengdanin' jäseneksi ja tuomitaan kuolemaan ampumalla. Kumpi painaa enemmän joukkojen edessä, minun puheeni puolueen piirikomitean sihteerinä vain sinun puheesi?"

Ryo Mun Sik oli niin järkyttynyt, että hän oli aivan sanaton. Song Ilistä päätellen ei ollut epäilystäkään siitä, että "Minsaengdanin miehet olivat saaneet asemia ylimmissä elimissä. Koska tilanne oli ylätasolla tällainen, ei ollut mitään paikkaa mihin turvata. Ryo Mun Sik kieltäytyi kuitenkin ryhtymästä Song Ilin määräämään myyräntyöhön.

Jotkut ihmiset taipuivat lahkolaisten tämänkaltaisiin peloitteluihin, mutta niitä todellisia kommunisteja, jotka kieltäytyivät alistumasta heidän vaatimuksiinsa, syytettiin epäoikeudenmukaisesti "Minsaengdanin" jäsenyydestä ja ammuttiin.

Toveri Kim Il Hwanin, Holungin silloisen piirikunnallisen puoluekomitean sihteerin murha on tunnettu tapaus. Minusta on tarpeellista paljastaa tarkemmin miten katalasti ryhmäkuntalaiset hänet murhasivat.

Toveri Kim Il Hwan oli vallankumoukselle uskollinen kommunisti, joka ei voinut alistua korkeissa viroissa ole-

vien ryhmäkuntalaiseen kevytmieliseen työtyyliin. Hän arvosteli heitä ankarasti ja pelottomasti.

Suurta vihaa tuntien ryhmäkuntalaiset suunnittelivat sitten hänen murhaamisensa syyttäen häntä osallistumisesta "Minsaengdanin" toimiin.

Koska ryhmäkuntalaiset eivät löytäneet tämän kunnian ja rehellisyyden miehen toimista pienintäkään virhettä, he vapauttivat hänet pidätyksen jälkeen, mutta senkään jälkeen, kun olivat vapauttaneet hänet, ryhmäkuntalaiset eivät luopuneet katalasta suunnitelmastaan hänen tuhoamisekseen.

Toveri Kim Il Hwan tiesi hyvin, että hänet tultaisiin todennäköisesti pidättämään uudelleen, mikä tietäisi kuolemaa. Eräänä päivänä hän pyysi luokseen äitinsä ja toveri Li Gye Sunin, vaimonsa, ja sanoi:

"Li Hak Sun tulee pidättämään minut. Kun minut on pidätetty, minut murhataan. Minä en ole voinut ryhtyä japanilaisen imperialismin nukkejärjestön 'Minsaengdanin' jäseneksi enkä ole ajatellut niin tehdäkään. Tämän te ja perheeni muut jäsenet tiedätte hyvin. Mutta minusta on parempi kuitenkin tulla metsästetyksi ja tapetuksi 'Minsaengdanin' toimesta koska antautumiseni vihollisellle ja periaatteista luopuminen elämän säilyttämisen takia merkitsisi vakavaa tappiota vallankumoukselle. Jos minun sallitaan elää, vihollinen tekee minusta petturin, jonka päämääränä olisi vallankumouksen tuho, ja käyttää minua omiin tarkoituksiinsa. Jos näin kävisi, rikollinen petokseni vallankumousta vastaan jäisi ikuiseksi. Viimeinen pyyntöni teille ja koko perheelleni on, että taistelette taipumatta kunnes maamme vapautuksen päivä koittaa. Siinä kaikki."

Tajuten etteivät minkäänlaiset kidutukset saisi toveri Kim Il Hwania antamaan väärää "tunnustusta" ryhmäkuntalaiset pitivät pikaoikeudenkäynnin välittömästi hä-

nen pidätyksensä jälkeen. Julistaen, että "tämä mies, joka kuuluu 'Minsaengdanin' johtomiehiin, kieltäytyy tunnustamasta", he julistivat hänet epäillyksi "Minsaengdanin" jäsenyydestä valmistellun suunnitelmansa mukaisesti. Ilman pelonhäivääkään toveri Kim Il Hwan nousi rohkeasti puhumaan ja tuomitsi väärän tuomion sekä paljasti ryhmäkuntalaisten rikokset.

Huomattuaan joutuneensa vaikeaan tilanteeseen he määräsivät toveri Kim Il Hwanin heti "teloitettavaksi ampumalla".

Kaikki ei kuitenkaan sujunut ryhmäkuntalaisten suunnitelmien mukaan. Työllään toveri Kim Il Hwan oli saavuttanut suurta arvonantoa paikallisten asukkaiden ja kansallisen pelastuksen armeijan sotilaiden keskuudessa. Ryhmäkuntalaisten riistämien asemien ja vallan pelosta joukot eivät voineet avoimesti asettua ryhmäkuntalaisia vastustamaan, ja niin ihmiset kävelivät ulos kokouksesta yksi toisensa jälkeen, esittäen siten hiljaisen vetoomuksensa. Kansallisen pelastuksen armeijan sotilaat esittivät vastalauseensa avoimesti.

"Toveri Kim Il Hwan on käynyt yksikössämme. Hänen työnsä osoittaa, että hän on erinomainen toveri. Hän ei ikinä voi olla 'Minsaengdanin' jäsen."

Näin sanottuaan sotilaat kävivät kovaäänisiksi ja aseensa paljastaen huusivat äänekkäästi: "Kuolemantuomio on peruutettava välittömästi!"

Tämän joukkojen paineen pelästyttämien ryhmäkuntalaisten oli pakko todeta, että "kuolemantuomio on peruutettu". Mutta vielä samana yönä he syyllistyivät kauhistuttavaan rikokseen murhaamalla Kim Il Hwanin ja esittämällä, että hänet oli muka siirretty jonnekin muualle.

Toinen tapaus oli toveri Yun Chang Bomin murha. Hän oli toveri, joka oli taistellut Yenchin vankilassa yhdessä toveri Choe Hyonin kanssa ja näytellyt tärkeää osaa

Yenchin sissijoukkojen muodostamisen alkuajoista lähtien.

Ryhmäkuntalaiset pidättivät tämän vakaan toverin esittäen mielettömän syytteen "Minsaengdanin" jäsenyydestä. Äkillinen pidätys oli hänelle suuri järkytys. Ajatellen, että hänet tultaisiin ampumaan ilman että hänelle annettaisiin mahdollisuutta todistaa syyttömyyttään, hän suunnitteli pakenevansa ja välttävänsä siten tilanteen. Hän oli varsin vahva mies, hän oli paennut Yenchin vankilasta tuhoamalla rautaristikot paljain käsin. Hänelle hänen käsiänsä sitovan köyden katkaiseminen oli helppo tehtävä. Vapauduttuaan siteistään kaikkia voimiaan käyttäen hän ryösti vartijalta tämän aseen. Omat voimansa ja ampumataitonsa tuntien vartija vain vapisi pelosta.

"Vakuutan sinulle, että minä en ikinä vahingoittaisi viatonta ihmistä. Mutta jos antaisin tämän aseen sinulle, sinä ampuisit minut. Otan sen mukaani tiettyyn paikkaan ja jätän sen sinne. Myöhemmin saat sen takaisin."

Näin sanoen toveri Yun Chang Bom katosi. Hän etsi turvaa erään vuoristolaisryhmän luota, joka oli melko lähellä. Ase löydettiin myöhemmin riippumasta puusta hänen katoamispaikkansa suunnalta.

Vaikka hän oli päässyt pakenemaan vuoristolaisryhmän kanssa ja välttänyt siten väliaikaisesti vaaran, hän asiaa tarkemmin ajateltuaan alkoi katua pakoaan.

"Jos minun on kuoltava, kuolisin mieluummin kommunistien riveissä. Sallittaisiinko minun seurata vuoristolaisryhmää? Jos minun on kuoltava, palaan riveihin, teen kaiken selväksi ja kuolen sitten!"

Näine ajatuksineen hän meni takaisin ja liittyi yksikköönsä. Heti kun hän oli palannut katalat ryhmäkuntalaiset pidättivät hänet uudelleen. Toveri Yun Chang Bom ei ollut paennut, koska oli palannut vapaaehtoisesti. To-

veri Choe Hyon oli äärimmäisen iloinen kuullessaan hänen paluustaan. Hän oli vakuuttunut hänen viattomuudestaan.

Tuohon aikaan toveri Choe Hyon asui jonkin matkan päässä siitä paikasta, jossa toveri Yun Chang Bom oli. Hän ajoi hevosella paikkaan, jossa toveri Yun Chang Bomia pidettiin, suunnitellen suojaavansa häntä ja järjestävänsä hänet vapaaksi.

Mutta ryhmäkuntalaiset ainekset olivat tappaneet toveri Yun Chang Bomin ennen kuin Toveri Choe Hyon saapui. Kuullessaan tästä hän nousi hevosen selästä eikä voinut muuta kuin itkeä katkerasti ja polkea maata jalallaan.

Lukemattomat kommunistit joutuivat ryhmäkuntalaisten katalien juonitteluiden uhriksi, ja tästä aiheutui vallankumoukselle vakavia menetyksiä.

Kun "Minsaengdanin" vastaiseen taisteluun ryhdyttiin äärivasemmistolaisin keinoin, tovereiden keskuuteen syntyi keskinäistä epäluottamusta, ja ihmiset vapisivat pelosta eivätkä uskaltaneet sanoa mielipidettään. Nekään, jotka tiesivät syytökset perusteettomiksi, eivät uskaltaneet vapaaehtoisesti puhua syytetyn puolesta osoittaakseen ettei hän ollut "Minsaengdanin" jäsen. Syy heidän vaiteliaisuuteensa oli, että ryhmäkuntalaiset olisivat sitten välittömästi syyttäneet heitä huutaen: "Kuka puolustaa 'Minsaengdania'?"

Nähdessään joukkojen luottamuksen omaavia puolueen jäseniä syytettävän "Minsaengdanin" jäsenyydestä ihmiset eivät tienneet kehen luottaa, ja vähitellen he alkoivat vieraantua sissijoukoista.

Tämä merkitsi Korean vallankumoukselle vakavaa kriisiä.

Korean vallankumouksen edessä oli vakava ja polttava ongelma, oli pelastettava vallankumous kriisistä ohjaa-

malla "Minsaengdanin" vastainen taistelu oikeille jäljille sekä tekemällä selvä ero tovereiden ja "Minsaengdanin" todellisten jäsenten välillä. Kuka oli kyllin rohkea uhmaamaan vaaraa ja katsomaan todellisuutta silmiin? Kuka olisi niin rohkea, että uskaltaisi ottaa Korean vallankumouksen kohtalon harteilleen tässä kriisissä?

Tätä vaikeaa ongelmaa ei pystynyt selvittämään kukaan muu kuin toveri Kim Il Sung.

"Minsaengdanin" vastaisen taistelun alkuajoista lähtien toveri Kim Il Sung painotti tarvetta taistella oikealla tavalla. Mutta ahdaskatseiset nationalistit, jotka silloin muodostivat enemmistön puolueen Itä-Manshurian Ad Hoc -komiteassa, torjuivat hänen oikeudenmukaiset ehdotuksensa. He hyväksyivät ehdoitta ryhmäkuntalaisten esittämät argumentit ja esittivät kohtuutonta arvostelua väittäen, että "korealaiset ovat epäluotettavia". Poliittisesti tietämättöminä he julkaisivat vastuuttomia ohjeita, joiden mukaan jokainen, jonka ryhmäkuntalaiset olivat pidättäneet syytettynä "Minsaengdaniin" kuulumisesta, pitäisi ampua ehdoitta ilman tarpeellista tutkimusta.

Suurta joukkoa vakaita puolueen jäseniä oltiin tuomassa puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komitean eteen Yenchistä perustettomasti syytettyinä kuulumisesta "Minsaengdaniin".

Matkalla he kohtasivat vihollisen suuren "rangaistusjoukon". Saattajat pakenivat, jättäen jälkeensä "Minsaengdaniin" kuulumisesta epäillyt. Niin epäillyt jakautuivat ryhmiin välttääkseen vihollisen "rangaistusjoukon". Kun vihollisjoukot olivat kadonneet näkyvistä, kaikki epällyt alkoivat etsiskellä vartijoita ja kokoontuivat jälleen yhteen.

Miten olisi näitä ihmisiä, jotka eivät olleet jättäneet kommunistien rivejä, voitu sanoa "Minsaengdanin" miehiksi? Pelkkä heidän tekojensa ajatteleminen lämmittäisi

sydämiämme. Mutta tietämättömät ja kiihkomieliset nationalistit ammuttivat heidät kaikki, jättäen tämän tosiseikan vaille huomiota.

Asioiden oli pakko tulla tähän! Onko tarpeen puhua pitempään?

Ihmisiä omien ryhmäkuntalaisten päämääriensä edistämiseksi umpimähkään tappaneiden ryhmäkuntalaisten kierot vehkeilyt merkitsivät "tanssimista" vihollisen lähettämien vastavallankumouksellisten elementtien "pillin mukaan". Ja järjettömien nationalistien typerät toimenpiteet vain valoivat öljyä loimuaviin liekkeihin. Nämä kaksi haaraa yhtyivät valtavaksi virraksi, ahdistaen Korean vallankumouksen yhä hankalampaan tilanteeseen.

Toveri Kim Il Sung murehti enemmän kuin kukaan Korean vallankumouksen osaksi tullutta murskaavaa epäonnea.

Sankarillista päättäväisyyttä osoittaen hän astui johtoon rohkeassa ja urhoollisuutta vaativassa taistelussa Korean vallankumouksen pelastamiseksi kriisistä oman henkensä alttiiksi asettaen.

Oli vuoden 1934 uusi vuosi. Tahuangwaihin sijoitetun Wangchingin 1. komppanian kaikki jäsenet olivat korealaisia. Kun uusi vuosi tuli, pataljoonan esikunnan päällikkö tuli tapaamaan sotilaita ja sanoi: "Te olette kaikki 'Minsaengdanin' jäseniä, joten minä en voi viettää uutta vuotta teidän kanssanne." Miehet eivät voineet hillitä suuttumustaan. He hakivat esikuntapäällikön, joka oli viettänyt lomaa kylän puoluekomitean toimistossa, takaisin kasarmille. Kyyneleet silmissään he kertoivat hänelle perhetaustastaan ja taistelustaan sen jälkeen, kun olivat liittyneet sissijoukkoihin. He kysyivät häneltä: "Miten voitte sanoa meitä 'Minsaengdanin' miehiksi?"

Kerrotaan, että jopa esikuntapäällikkö, joka oli yrittänyt leimata heidät "minsaengdanilaisiksi", liikuttui kyy-

neliin, koska heidän puheensa olivat niin koskettavia ja palavia.

Kuullessaan tästä tapauksesta myöhemmin toveri Kim Il Sung oli hyvin vihainen ja erotti esikuntapäällikön heti tehtävistään ja vieraili komppanian luona henkilökohtaisesti oleskellen heidän luonaan aina kuun viidenteentoista päivään saakka kohottamassa miesten moraalia.

Kasarmilla hän selvitti sotilaille mikä "Minsaengdan" oli. Hän sanoi: "Käytäntö osoittaa kuka kuuluu 'Minsaengdaniin' ja kuka ei." Sissien odotettiin aina olevan esimerkillisiä opiskelussa ja taistelussa.

Hän valmisti henkilökohtaisesti luettelon korealaisista kirjaimista (aakkoset) lukutaidottomia sotilaita varten sekä teki kertotaulun muille sotilaille. Hän toi heille myös vihkoja.

Oleskellessaan heidän luonaan hän suunnitteli taisteluita, joissa sissien oli hyökättävä suojeluskuntaosastoa ja sahalaitosta vastaan. Opiskellessaan sitä miten taisteluja voitetaan sissit kohensivat moraaliaan ja hän terästi heitä tällä tavalla.

"Ketään, joka taistelee hyvin japanilaisia imperialisteja vastaan ja voittaa jokaisen taistelun, ei kukaan voi nimittää 'minsaengdanilaiseksi'. Käytännössä voitte osoittaa olevanne viattomia."

Hän teki tästä 1. komppaniasta valtavan taistelukyvyn omaavan komppanian, ja tämän komppanian kaikkia jäseniä oli syytetty "minsaengdanilaisiksi". Myöhemmin 1. komppaniasta erotettiin lisäksi uusi 5. komppania.

Toisaalta toveri Kim Il Sung arvosteli ankarasti joidenkin typerien ja ahdaskatseisten nationalistien ja ryhmäkuntalaisten alullepanemassa "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa esiintyneitä poikkeamia ja rikollisia tekoja. Näitä henkilöitä olivat useat puolueen silloisessa Itä-Mantshurian Ad Hoc -komiteassa korkeassa asemassa

olleet miehet. Toisaalta hän osoitti korealaisten kommunistien murtumattoman rohkeuden ja päättäväisyyden taistelussa.

OMAN HENGEN PANEMINEN ALTTIIKSI

Alkuvuodesta 1935 toveri Kim Il Sung palasi ensimmäiseltä retkeltään Pohjois-Mantshuriaan pakkasen heikentämänä. Päällimmäisenä hänen mielessään oli ajatus siitä miten oikaista äärivasemmistolaisten virheet "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa kriisien polkeman Korean vallankumouksen pelastamiseksi.

Minä olin niihin aikoihin työssä puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komitean sihteeristössä.

Eräänä päivänä Kommunistisen nuorisoliiton Mantshurian maakuntakomitean tarkastaja syytti väärin perustein, että 80—90 prosenttia Wangchingin sissijoukoista oli "minsaengdanilaisia". Toveri Kim Il Sung painotti, ettei tällä lausunnolla ollut mitään perusteita.

Yhä ovat tuoreena muistissani toveri Kim Il Sungin tuolloin käyttämät sanat:

"Tieteellisesti puhuen, jos jokin vieras ainesosa jossakin kohteessa konfliktissa vanhan ja uuden välillä ylittää 80 prosenttia, onpa kohde mikä tahansa, sellaisen kohteen ei enää voida sanoa olevan olemassa alkuperäisessä muodossaan.

Jos 80—90 prosenttia sisseistä olisi 'minsaengdanilaisia' kuten te väitätte, he eivät enää olisikaan sissejä vaan sotilaita, jotka jo kauan sitten olisivat muuttuneet vihollisiksi."

Tarkastajan väite kävi toveri Kim Il Sungin systemaattisen logiigan edessä ilmiselvästi paikkansa pitämättömäksi. Mies ei tiennyt mitä sanoa.

Siitä huolimatta hän ei peruuttanut valheellista syy-

töstään ajoissa, koska hän uskoi siihen mitä oli kuullut joiltakuilta typeriltä, ahdaskatseisilta nationalisteilta ja ryhmäkuntalaisilta, joilla oli korkea asema puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komiteassa.

Yhtä astetta ylemmän puolue-elimen valtuuttaman miehen järjettömän asenteen vuoksi asiat saivat käänteen pahempaan ja kävivät entistä sekaisemmiksi.

Mielipiteet jakautuivat hyvin jyrkästi Wangchingin piirikunnassa Tahuagwaissa vuoden 1935 alussa pidetyssä kokouksessa, joka keskittyi "Minsaengdanin" vastaisen taistelun kysymyksiin.

Konferenssiin osallistui Itä-Mantshuriassa toimivia puolueen ja kommunistisen nuorisoliiton järjestöjen tärkeitä kaadereita; he keskustelivat "Minsaengdanin" vastaiseen taisteluun liittyvästä kysymysryhmästä.

Vaikka toveri Kim Il Sung oli edelleen heikko, koska ei ollut vielä ennättänyt toipua pahasta kylmettymisestään, hän päätti osallistua kokoukseen pannessaan merkille keskusteltavien kysymysten tärkeyden.

Kommunistisen nuorisoliiton Mantshurian maakuntakomitean tarkastaja oli niellyt sellaisinaan ryhmäkuntalaisten puheet samoin kuin niiden kiihkoilevien nationalistien, joilla oli enemmistö puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komiteassa. Hyväksyen heidän järkeilynsä ilman minkäänlaista harkintaa hän teki äärimmäisen virheellisen johtopäätöksen.

Yksinkertainen ja lapsellinen johtopäätös oli, että "Minsaengdanin" kehityksen perussyy oli korealaisten nationalistien ja kommunistien välinen ryhmäkuntalainen kiista. He tekivät vastuuttoman ja vakavan arvion: Kaikki ihmiset, jotka olivat osallistuneet Korean kansalliseen liikkeeseen ennen vuotta 1930, olivat "Minsaengdanin" jäseniä tai suhteissa järjestöön; ja 80—90 prosenttia Itä-Mantshurian piirikunnissa olevista korea-

laisista kommunisteista oli liittynyt "Minsaengdaniin" tai osallistunut sen toimiin.

He esittivät myös typerän ponnen, jossa vaadittiin muutosta kaaderiston kokoonpanoon "Minsaengdanin" kysymykseen liittyen.

Heidän vaatimuksenaan oli korealaisten kommunistien, jotka muodostivat kaadereiden enemmistön, korvaaminen sellaisilla kiinalaisilla kaadereilla, jotka olivat "Minsaengdanin" suhteen selvillä vesillä. Tämä, näin he uskoivat, edesauttaisi sitä, että Kiinan kansa saataisiin mobilisoiduksi kansalliseen vapautustaisteluun.

Korealaisten kommunistien rivit olivat jo kärsineet vakavan menetyksen sen "Minsaengdanin" vastaisen taistelun takia, jota ryhmäkuntalaiset ja opportunistit olivat käyneet useiden vuosien ajan äärivasemmistolaisin menetelmin. Konferenssissa syntyi epätavallisen kireä tunnelma, kun monet Ad Hoc -komitean kaaderit ja maakuntakomitean edustajat käyttivät tällaisia puheenvuoroja tässä vaikeassa tilanteessa.

Muut kokouksessa läsnä olleet kaaderit vaiennettiin. Oli aivan selvää, että kaikenlainen vastustus tällaisia argumentteja vastaan johtaisi teloitukseen syytteen ollessa "Minsaengdanin" jäsenyys.

Kuinka joidenkin yksilöiden puheet voisivat olla vakuuttavia joutuessaan vastatusten Ad Hoc -komitean ehdottoman enemmistön ja maakuntakomitean arvovallan kanssa?

Kukaan kokouksessa ei ajatellut uskaltavansa puhua, vaikka olivatkin hyvin suuttuneita.

Kokouksessa vallitsi synkeä ilmapiiri, eikä kukaan voinut ilmaista vastalausettaan ellei ollut täysin kuolemaa ja monia muita seikkoja pelkäämätön. Tarvittiin joku, joka ei voinut sietää minkäänlaista totuuden vääristelyä ja joka oli kyllin sankarillinen ja urhea vaarantaakseen

oman henkensä pelastaakseen Korean vallankumouksen.

Tällä hetkellä ja tässä tilanteessa ei kukaan toveri Kim Il Sungia lukuunottamatta ollut tämän koko Korean vallankumouksen kohtalon ratkaisevan vaikean ja vastuullisen tehtävän mittainen. Hän otti asian ajettavakseen.

Toveri Kim Il Sung hyökkäsi näkökantaa vastaan ja suoritti marxilais-leniniläisen arvion ahdaskatseisten nationalistien ja ryhmäkuntalaisten "Minsaengdanin" vastaisen taistelun kysymyksestä esittämistä virheellisistä väittämistä. Hän tarjosi myös oikeaa parannuskeinoa.

Ensin hän asetti kysymyksenalaiseksi arvion "Minsaengdanin" kehityksen alkusyystä.

Hän teki selväksi, ettei "Minsaengdanin" luomisen takana olleet "ryhmäkuntalaiset kiistat" nationalistien ja korealaisten kommunistien välillä, vaan japanilaisten imperialistien ja heidän marionettiensa vehkeilyt, joiden tarkoituksena oli vallankumouksellisten järjestöjen voiman kalvaminen sisältä päin ja vallankumouksellisen liikkeen tukahduttaminen.

"... Voimmeko tuomita ryhmäkuntalaisiksi kaikki vain siksi, että he ovat joskus osallistuneet nationalistisiin liikkeisiin? Heidän joukossaan on Hong Bom Do ja monia muita hienoja ihmisiä, jotka ovat taistelleet uhrautuvasti kansallisen riippumattomuuden puolesta. Edelleen, mikäli joku nationalisti ei ennen ymmärtänyt marxismia, hän voi nyt alkaa ymmärtää sitä oikein ja omistautua kommunistiselle liikkeelle. Me emme voi tuomita ihmisiä vain siitä syystä, että he ovat joskus olleet nationalisteja. Eivät kaikki, jotka ovat joskus osallistuneet nationalistisen liikkeen toimintaan, voi olla "Minsaengdanin" jäseniä eikä kaikkia heitä voi tuomita japanilaisen imperialismin asiamiehiksi.

Samaa voidaan sanoa ryhmäkuntalaisista. Me vihaam-

me ryhmäkuntalaisia, jotka ovat aiheuttaneet Korean kommunistiselle liikkeelle mittaamatonta vahinkoa ja luonnollisesti meidän on taisteltava heitä vastaan. Mutta 1920-luvullakin useimmat ryhmäkuntalaiset löytyivät Korean kommunistisen liikkeen johdosta. Siksi emme voikaan väittää, että kaikki 1920-luvulla toimineet korealaiset kommunistit olisivat ryhmäkuntalaisia vain sillä perusteella, että he aikoinaan kuuluivat tähän tai tuohon ryhmäkuntaan.

Jos leimaamme "minsaengdanilaisiksi" kaikki sellaiset, jotka joskus ovat kuuluneet tähän tai tuohon ryhmäkuntaan, vallankumouksellisille rivistöillemme aiheutuu valtava menetys.

Kaikkien tovereidemme täytyy luottaa toisiinsa ja arvostella toistensa työtä käytännön toiminnan mukaan. Kommunistin arvon mukaista ei ole olettaa, että joskus menneisyydessä virheeseen syyllistynyt ihminen olisi edelleen epäluotettava, tai tuomita häntä "Minsaengdanin" jäseneksi ilman todisteita ja katsella häntä värjättyjen silmälasien läpi..."

Kaikki läsnäolevat hämmästyivät toveri Kim Il Sungin systemaattista logiikkaa, hänen syvällistä marxismileninismin tuntemustaan sekä hänen hyvin valmisteltua, systemaattista puhettaan, joka perustui historiamme ja todellisuutemme selkeään erittelyyn.

Toveri Kim Il Sung kumosi terävästi sen vastuuttoman lausunnon, että 80—90 prosenttia Mantshuriassa toimivista korealaisista kommunisteista olisi ottanut osaa "Minsaengdanin" toimintaan tai ollut järjestön kanssa tekemisissä.

"...Jos 80—90 prosenttia Itä-Mantshuriassa toimivista korealaisista kommunisteista olisi 'Minsaengdanilaisia', niin miten he olisivat sietäneet talven kylmyyden 3—4 vuoden ajan ilman riittäviä vaatteita ja tarpeellista

ruokaa ja ilman sissitukikohtiemme antamaa suojaa? Lapsikin osaisi vastata tähän kysymykseen!

Jos edelleen 80—90 prosenttia heistä olisi 'minsaengdanilaisia', niin miten meidän olisi edes ollut mahdollista pitää tätä kokousta? Jos ei 80—90 prosenttia Tahuangwain ympäristön alueita puolustavista sisseistä, vaan vaikka vain 8—9 prosenttia heistä olisi 'minsaengdanilaisia', niin me emme voisi pitää tätä kokousta täällä tai levätä täällä vailla levottomuutta. Me muistamme, miten monet väärin perustein 'minsaengdanilaisiksi' syytetyt toverimme ovat antaneet henkensä suurta jaloutta osoittaen, milloinkaan antautumatta vihollisen edessä vaikka edessä oli varma kuolema. Teidän on täytynyt nähdä monien 'minsaengdanilaisiksi' leimattujen taistelutovereidenne kuolevan huulillaan huuto 'Eläköön kommunistinen puolue!', 'Eläköön Korean riippumattomuus!', Eläköön Korean ja Kiinan kansojen vallankumouksen voitto!' Voitteko todella nimittää näitä miehiä 'minsaengdanilaisiksi?'. . ."

Kukaan ei pystynyt vastaamaan hänen teräviin kysymyksiinsä. Tämä lausunto sai puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komitean itsepintaiset nationalistit ja ryhmäkuntalaiset, roistot, jotka olivat murhanneet monia korealaisia kommunisteja, kauhun valtaan ja hikoilemaan kylmää hikeä.

Suurta logiikkaa osoittaen puhuva toveri Kim Il Sung vaati voimakkaasti, että he tunnustaisivat selvästi, että "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa siihen saakka tehdyt äärivasemmistolaiset virheet olivat auttaneet japanilaisia imperialisteja ja että he korjaisivat nopeasti tämän taistelussa tehdyn virheen.

Toveri Kim Il Sung torjui täydellisesti myös heidän virheellisen argumentointinsa kaaderikysymyksessä.

". . . Kaaderilla on oltava vankka luokka-asennoitumi-

nen, hänen täytyy olla aseistautunut marxismi-leninismillä, hänen täytyy olla rajattoman uskollinen vallankumoukselle, hänen täytyy osoittaa lahjomatonta taistelutahtoa ja lujuutta, ja hänen täytyy kyetä organisoimaan, mobilisoimaan ja kasvattamaan joukkoja.

Vaatimus korealaisen kaaderin korvaamisesta kiinalaisella kaaderilla sellaisella perusteella, ettei korealainen pysty johtamaan kiinalaisia, on epämarxilainen, ja se edustaa nationalistista näkemystä, joka poikkeaa luokka-asennoitumisesta.

Me olemme proletaarisia internationalisteja emmekä voi olla nationalisteja käsitellessämme kaaderikysymyksiä.

Aseellinen taistelu osoittaa itsessään selvästi, että kaaderiston kokoonpanon uudelleenjärjestely ei merkitsisi korealaisten kaaderien, jotka ovat monivuotisessa vallankumouksellisessa taistelussa karaistuneita ja syvällisesti luokkatietoisia ja päteviä ihmisiä, mekaanista erottamista eikä myöskään kiinalaisten kaadereiden periaatteetonta nimittämistä vain siksi, että he ovat kiinalaisia, ottamatta huomioon heidän valmiuttaan . . ."

Tämän vankan marxilais-leniniläisen näkemyksen esittäen toveri Kim Il Sung torjui nationalistien esittämät järjettömät mielipiteet.

Vaikka heillä oli kokouksessa enemmistö, vannoutuneet nationalistit ja ryhmäkuntalaiset huomasivat olevansa kykenemättömiä vastaamaan hänen loogiseen ja hyvin kehiteltyyn argumentointiinsa ja yrittivät tukahduttaa sen enemmistönsä ja arvovaltansa voimalla.

Jokaiselle oli selvää, että he olivat väärässä. Mutta kukaan ei uskaltanut tukea toveri Kim Il Sungia avoimesti heidän läsnäollessaan.

Yhden ihmisen ei ole helppo vastustaa ja pitää kiinni mielipiteistään ylivoimaista enemmistöä vastaan min-

käänlaisessa kokouksessa. Aina vaikeampaa se on silloin, kun joutuu tekemään niin kasvotusten sellaisia henkilöitä vasten, jotka puhuvat enemmistön ja ylemmän asemansa antaman arvovallan turvin.

Mutta toveri Kim Il Sung käytti puheenvuoron toisensa jälkeen kokouksessa, joka jatkui kymmenen päivää, ja kehitti voimallisen ideologisen taistelun ajaen vastustajansa älylliseen umpikujaan.

Lopultakaan kokous ei hyväksynyt toveri Kim Il Sungin argumentteja enemmistöasemassa olevien takia, mutta hänen selväpiirteinen logiikkansa ja päättelynsä oli osunut suoraan hänen vastustajiensa sydämiin.

Hänen logiikkansa oli niin vakuuttavaa ja läpitunkevaa, että se sai 'Song Swi Gunin' poistumaan kokouksesta kauhun vallassa. Hän oli yksi ryhmäkuntalaisista ja "minsaengdanilainen", joka oli hankkinut itselleen korkean aseman puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komiteassa.

Toveri Kim Il Sungin väitteet saivat Song Ilin ja hänen kaltaistensa sydämet vapisemaan kylmästä. Song Il oli Wangchingin silloisen puoluekomitean sihteeri.

He tekivät kaiken voitavansa vahingoittaakseen toveri Kim Il Sungia, mutta eivät uskaltaneet koskea häneen. Vallankumouksellisella taistelullaan, joka oli alkanut jo Yuwenin keskikoulussa, hän oli saanut osakseen ehdottoman arvovallan, eikä ollut koskaan ollut tekemisissä minkään ryhmäkuntalaisten pyrkimysten kanssa. Hänestä he eivät pystyneet löytämään pienintäkään tahraa.

Muutamat puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komitean ennakkoluuloiset nationalistitkaan eivät edes ajatelleet käydä suoraa päätä toveri Kim Il Sungin kimppuun, koska he kaikki tunsivat hyvin hänen vallankumouksellisen toimintansa aina niistä ajoista lähtien, kun hän kävi silloista Yuwenin keskikoulua.

Toveri Kim Il Sungin syventäessä edelleen periaatteellista taisteluaan ryhmäkuntalaiset joutuivat yhä ahtaammalle. He kävivät entistä epätoivoisemmiksi.

Heidän pelkonsa lisääntyi, kun Mantshurian maakuntakomiteaa edustava toveri tarkastaja nousi tukemaan toveri Kim Il Sungin argumentointia Tahuangwain konferenssin jälkeen.

Kokous ja keskustelut toveri Kim Il Sungin kanssa saivat tarkastajan vakuuttuneeksi hänen erinomaisesta teoreettisesta tasostaan ja asian selväpiirteisestä erittelystä. Aluksi tarkastaja epäröi hyväksyä hänen ehdotustaan "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa tehtyjen äärivasemmistolaisten virheiden oikaisemiseksi, mutta myöhemmin hän asettui sitä tukemaan.

Saadakseen ensikäden tietoja tarkastaja vaati, että Song Ilin, Wangchingin puoluekomitean vastuullisen henkilön ja puhdistuskomitean puheenjohtajan, oli annettava hänen itsensä tavata henkilökohtaisesti "minsaengdanilaisiksi" epäiltyjä.

Song Il oli roisto, joka oli teurastanut lujia kommunisteja tieten tahtoen yhteistyössä "Minsaengdanin" kanssa, kuten olemme edellä kertoneet. Song Il pelkäsi, että jos tarkastaja menisi vankilaan tapaamaan "minsaengdanilaisiksi" epäiltyjä, hänen oma todellinen värinsä paljastuisi.

Tämän ajatuksen säikyttämänä Song Il laati suunnitelman tarkastajan surmaamiseksi. Lähetettyään muutamia seuraajiaan väijymään tarkastajaa, hän lähetti tämän ulos.

Tarkastaja oli ymmärtänyt, että vankila, josta hänelle oli kerrottu, oli lähellä mutta ei tulisi näkyviin vähään aikaan, ja miehet kävelivät yksinäistä tietä pitkin kohti metsää. Tarkastaja kävi epäluuloiseksi, mutta teesken-

teli olevansa aivan luottavainen. Hän jatkoi matkaa tarkkaillen Song Ilin jokaista liikettä.

Samalla hetkellä kun Song Il päästi suustaan pienen huudon tienvarren pensaissa väijyneet miehet loikkasivat pystyyn ja ampuivat kohti tarkastajaa.

Nopeasti väistäen hän suuntasi revolverinsa Song Iliin. Hän sai osuman jalkaansa ja kaatui, ja väijyjät lähtivät pakoon.

Tämä ei ollut ryhmäkuntalaisten ensimmäinen epätoivoinen teko. Vuotta aikaisemmin Kominternin lähettämä toveri Ban (korealainen) murhattiin kylmäverisesti näiden roistojen kynsissä hänen ollessaan tarkastusmatkalla.

Toveri Ban oli hyvin perehtynyt kansallisuuskysymyksiin. Kierrellen Wangchcingissä, Yenchissä ja Hunchunissa hän tarkkaili taistelua, jota käytiin äärivasemmistolaisittain. Hän piiritti rikollisia leppymättömästi ja rankaisi heitä oikaisten virheet.

Hunchuniin saavuttuaan hän alkoi tutkia tilannetta ja sai vihjeen siitä, että puolueen paikalliseen piirikomiteaan pesiytyneet ryhmäkuntalaiset ja opportunistit vahingoittivat vankkoja kommunisteja "Minsaengdanin" vastaisen taistelun verukkeella.

Kauhun valtaan joutuneet ryhmäkuntalaiset ja opportunistit seurasivat toveri Bania tämän lähtiessä tarkastusmatkalle maalaiskyliin, ja salamurhasivat hänet.

Ryhmäkuntalaisten epätoivoiset teot olivat vieläkin katalampia. He eivät vieroksuneet mitään rikosta, jos se hyödytti heidän omaa ryhmäkuntaansa.

Mutta vihollinen paljasti todellisen luonteensa entistä nopeammin ja selvemmin riehuessaan tällä tavalla.

Hyökkäys tarkastajan henkeä vastaan johti Song Ilin pidätykseen ja niiden kuvottavien rikosten täydelliseen paljastumiseen, joita ryhmäkuntalaiset olivat tehneet

Wangchingin piirikunnan puoluekomiteaa hyväkseen käyttäen "Minsaengdanin" vastaisen taistelun varjolla.

Kaikki tosiseikat tukivat vastaansanomattomasti toveri Kim Il Sungin esittämien argumenttien oikeellisuutta.

Kävipä vihollinen vehkeilyissään miten epätoivoiseksi tahansa toveri Kim Il Sung jatkoi voimakasta taisteluaan ilman pienintäkään epäröintiä, ja tämän taistelun tarkoituksena oli voittaa äärivasemmistolaiset virheet "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa.

Hän toi tämän kysymyksen vuoden 1935 toukokuussa pidettyyn Yaoyingkoun konferenssiin ja taisteli jälleen koko konferenssin ajan.

Tässä kokouksessa jotkut ahdaskatseiset nationalistit ja ryhmäkuntalaiset kerskuivat "puhdistuksen" tuloksilla eri piirikunnissa ja vaativat itsepintaisesti kidutuksen ja niin sanotun "antautumis" -pyrkimyksen vaarallista yhdistämistä, mikä olisi voinut johtaa sellaiseen vastavallankumoukselliseen rikokseen, että sellaisia, jotka eivät olleet "Minsaengdanin" jäseniä, olisi leimattu "minsaengdanilaisiksi".

Niinpä toveri Kim Il Sungin oli pantava näitä ihmisiä vastaan käyntiin toinen kierros hurjaa sanallista taistelua. Hän vaati voimakkaasti äärivasemmistolaisten virheiden määrätietoista oikaisemista taistelussa "Minsaengdania" vastaan.

Hän varoitti siitä, että vihollinen käytti asiamiehiään luodakseen sellaisen vaikutelman, että riveihimme olisi soluttautunut runsaasti "minsaengdanilaisia" tarkoituksenaan epäsovun aikaansaaminen meidän riveissämme. Hän osoitti, että vihollinen yritti kaikin keinoin saada toverit meidän riveissämme epäilemään toisiaan "minsaengdanilaisuudesta".

Ankarasta ideologisesta taistelusta oli tuloksena, ettei

kukaan enää avoimesti uskaltanut asettua vastustamaan hänen ehdotuksiaan ja argumenttejaan; mutta ahdaskatseiset nationalistit ja ryhmäkuntalaiset, joilla edelleen oli enemmistö kokouksessa, estivät hänen argumenttinsa hyväksymisen.

Lopulta kokous päätti, että tämä asia vietäisiin Kominternin päätettäväksi.

Korean vallankumousta jarruttanut hirvittävä este oli alkanut murtua ja tulevaisuudennäkymät olivat valoisemmat, koska toveri Kim Il Sung oli käynyt tätä ankaraa taistelua sisukkaasti yksin vuosikausia. Mutta tämäkään ei vielä merkinnyt riveihimme soluttautuneiden vihollisten vehkeilyjen loppumista.

MURTUMATON YHTENÄISYYYS JA YHTEENKUULUVAISUUS

Tahuangwain ja Yaoyingkoun konferenssien jälkeen toveri Kim Il Sungin nimi tuli entistä laajemmin tunnetuksi kaikkien korealaisten kommunistien keskuudessa. Nämä alkoivat nimittää häntä Korean vallankumouksen pelastajaksi ja johtajaksi.

Toveri Kim Il Sungin Tahuangwain konferenssissa pitämiä puheita levitettiin kaikkialle ja ne saavuttivat kaikki korealaiset kommunistit ja muut korealaiset. Näin kaikki ymmärsivät, että juuri toveri Kim Il Sung oli johtanut Korean vallankumouksen kriisin läpi asettaen oman henkensä alttiiksi, ja että juuri hän oli henkilökohtaisesti paljastanut kaikki mahdolliset vaarat, jotka heitä uhkasivat.

Wangchingissä, Yenchissä, Hunchunissa ja kaikissa muissa paikoissa, missä korealaiset kommunistit toimivat, tarinat toveri Kim Il Sungista antoivat ihmisille uutta

luottamusta vallankumouksen tulevaisuuteen ja omaan työhönsä.

Tanhuangwain kokouksesta saapuneet uutiset vapauttivät ihmiset niistä huolista, joita he olivat mielessään rakennelleet.

"Hän pelastui!"

"Miten hyvin hän ymmärtääkään meidän tunteemme!"

Tällaisia huomautuksia kuuli kaikkialla. Ihmiset syleilivät toisiaan jakaen liikutuksensa. He olivat kaikki iloisia ja vakuuttuneita siitä, että asiat nyt asettuisivat oikeille raiteille.

Kaikki Itä-Mantshurian piirikunnissa toimineet korealaiset kommunistit vakuuttuivat siitä, että Korean vallankumouksen ainoa todellinen johtaja oli toveri Kim Il Sung. He olivat yksimielisesti sillä kannalla, että asiat sujuisivat hyvin niin kauan kuin hän olisi johdossa, ja noista ajoista lähtien Korean vallankumouksen johto keskittyi toveri Kim Il Sungin käsiin.

Toveri Kim Il Sung ei ainoastaan antanut uutta toivoa ja voimaa kaikille korealaisille kommunisteille Itä-Mantshuriassa ja kirkastanut Korean vallankumouksen tulevaisuutta, vaan ponnisteli myös väsymättömästi käytännön toiminnassa varmistaakseen sen, että korealaisten kommunistien arvovalta ja arvostus muodostui lujaksi kuin kallio.

Hän komensi Wangshingin komppaniaa ja Hunchunin komppaniaa, jotka olivat Yaoingkoussa, toiselle retkelle Pohjois-Mantshuriaan Yaoyingkoun konferenssin jälkeen.

Tämän retken tarkoituksena oli osoittaa kuinka hyvin ja kuinka kiihkeästi korealaiset taistelivat japanilaisia imperialisteja vastaan sekä suojelivat ihmisiä, jotta mahdollisimman harvat joutuisivat uhriksi — nämä korealaiset, joista 80—90 prosenttia muutamat ennakkoluuloiset nationalistit olivat nimittäneet "minsaengdanilaisik-

si" — sen lisäksi mikä oli alkuperäinen tarkoitus, nimittäin sissitaistelujen laajentaminen suuremmalle alueelle kokouksen päätöksen mukaisesti.

Totta on, että vaikka ennakkoluuloiset nationalistit lyötiin teoreettisesti täydellisesti Yaoyingkoun kokouksessa, heillä oli edelleen enemmistö puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komiteassa. He pitivät edelleen kiinni virheellisestä äärivasemmistolaisesta linjastaan "Minsaengdanin" vastaisen taistelun verukkeella. Niinpä oli edelleen olemassa suuri vaara, että sissejä syytettäisiin "Minsaengdanin" jäsenyydestä, jos nämä lahkolaiset jätettäisiin asemiinsa.

Toveri Kim Il Sungin ennakkonäkemys tässä asiassa oli oikea. Pian sen jälkeen, kun toveri Kim Il Sung oli lähtenyt matkaan, hänen johtamansa yksiköt murskasivat "Chinganin armeijan" Laoheishanissa saavuttaen hämmästyttävän voiton ja kohottaen korealaisten kommunistien arvovallan korkeammaksi kuin se oli ollut milloinkaan aikaisemmin. Nyt nationalistit vaativat jälleen, että heille olisi luovutettava eräs "Minsaengdanin" jäsen. Tämä vaatimus tuli, kun kaikki sotilaat olivat juuri kokoontuneet ulkoilmakokoukseen juhliakseen Laoheishanin taistelussa saavutettua voittoa.

Puolueen Itä-Mantshurian Ad Hoc -komitean lähettämä kuriiri tuli tapaamaan toveri Kim Il Sungia ja sanoi tälle, että heillä oli todisteita siitä, että eräs nuori sissi oli "Minsaengdanin" jäsen ja että hänet tulisi pidättää ja viedä oikeuden tuomittavaksi.

Tämän kuullessaan toveri Kim Il Sungin kerrotaan sanoneen:

"Tuo toveri surmasi urheasti vihollissotilaita. Sellainen toveri ei koskaan voi olla 'Minsaengdanin' jäsen. Tunnen komennossani olevat sissit parhaiten. Kukaan selustassa oleva ei voi tuntea heitä paremmin. Koska olen vakuut-

tunut siitä, että hän ei ole 'Minsaengdanin' jäsen, minä en lähetä häntä!"

Näillä sanoilla toveri Kim Il Sung lähetti kuriirin takaisin. Tämän jälkeen hän johti kaikki sissit Pohjois-Mantshuriaan ja he murskasivat vihollisjoukot kaikkialla minne menivät, ja vallankumouksen siemeniä kylvettiin Pohjois-Mantshurian tuntemattomaan maaperään ja korealaiset kommunistit suorittivat kiistämättömiä vallankumouksellisia urotekoja.

Me jäimme Uaoyingkouhun ja kärsimme tuskallisia koettelemuksia erottuamme toveri Kim Il Sungista.

Hänen järkevän argumentointinsa pelottamina ryhmäkuntalaiset eivät enää uskaltaneet käydä meihin käsiksi. Mutta sen sijaan he yrittivät pakottaa meidät antautumaan viholliselle tarjoten kullekin 15 *jonin* (silloinen valuutta) suuruisia lahjuksia.

Ahdaskatseiset nationalistit ja ryhmäkuntalaiset halusivat nähdä vihollisen surmaavan meidät kaikki sen jälkeen, kun meidät oli ajettu pois. Se oli todella kammottavaa ja kauheaa! Elävinä piirtyivät silmissäni ne raskaat taistelujen vuodet, joiden aikana olin kamppailut vallankumouksen puolesta.

Vaikka olisimme kuolleet vuorille, me emme ikinä olisi voineet antautua viholliselle.

"Nyt kun olette karkottaneet meidät, teidän ei tarvitse tulla määräilemään mihin meidän on mentävä. Me emme ikinä antaudu viholliselle, mieluummin kuolemme!"

Näin sanoen lähdin sissitukikohtaan yhdessä muutamien tovereiden ja heidän perheidensä kanssa. Tunsin itseni kurjaksi ja surulliseksi. Mutta oli rauhoittavaa ajatella, että meillä oli toveri Kim Il Sung. Me päätimme seurata häntä, vaikka meidän oli kuljettava pitkä matka sankkojen metsien ja syvien lumikinosten läpi voidaksemme liittyä häneen.

Meitä oli viisitoista, emmekä hetkeksikään sydämissämme siirtyneet toveri Kim Il Sungin rinnalta kulkiessamme kohti pohjoista umpihangessa, väistellen vihollisen tarkkaakin tarkempaa valvontaa.

Tämä ei ollut meidän yksinoikeutemme.

Yenchissä, Hunchunissa ja kaikissa muissa paikoissa, joissa toimi korealaisia kommunisteja, kaikki sydämet olivat kääntyneen toveri Kim Il Sungin puoleen.

Hänen ansiostaan Korean vallankumous selvisi voittajana taisteluista. Hänen arvovaltansa ja arvostuksensa ansiosta korealaiset kommunistit olivat pelastuneet tuhon hirvittävästä juoksuhiekasta. Näin me kaikki ajattelimme.

Me kaikki näimme hänen Korean vallankumouksen polun varteen sytyttämänsä merkkitulet.

Koettuamme suuria vaikeuksia ja koettelemuksia me saavuimme Fangshenkoun sankkoihin metsiin Nanhutoussa. Siellä tapasimme Yenchistä evakoituja paikkakuntalaisia. Yksi evakuoiduista, toveri Gang Song Baek, kertoi näin:

"Tämä kurja tilanteemme päättyy kun toveri Kim Il Sung palaa Pohjois-Mantshurian retkeltä. Me odotamme kärsivällisesti hänen pikaista paluutaan."

Metsissä piileskellen he kaivoivat perunapeltoja tinalapioilla hänen paluutaan odotellessaan. Me päätimme jäädä heidän seuraansa.

Juuri samaan aikaan toveri Kim Il Sung tapasi Sojajissa Nanhutoussa toverit, jotka olivat palaamassa Kominternistä, joka oli nimittänyt heidät Etelä-Mantshurian maakuntakomitean sihteereiksi. Siellä hän kutsui koolle kokouksen, mutta me emme tienneet, että hän oli niin lähellä, että olisimme voineet mennä tervehtimään häntä. Myöhemmin sain kuulla siitä. Kokousta oli edeltänyt kaaderien kokous, jossa oli esitelty Kominternin 7. kong-

ressin hyväksymä päätöslauselma fasisminvastaisesta kansanrintamasta. Konferenssissa oli painotettu toistuvasti, että Komintern oli tunnustanut toveri Kim Il Sung esittämän linjan oikeaksi Korean vallankumouksen kannalta, ja että se oli myös vahvistanut hänen selväpiirteisen analyysinsä "Minsaengdanin" vastaisen taistelun äärivasemmistolaisista virheistä ja hänen esittämänsä vaatimukset niiden oikaisemiseksi.

Näin toveri Kim Il Sungin linja pantiin täytäntöön "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa tehtyjen äärivasemmistolaisten virheiden korjaamiseksi.

Perusongelma äärivasemmistolaisten virheiden korjaamisessa "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa oli ratkaistu ja asianmukaiset rangaistukset langetettiin muutamille ahdaskatseisille nationalisteille ja ryhmäkuntalaisille. Mutta heidän pahojen tekojensa jälkivaikutuksia ei vielä oltu kokonaan hävitetty. Se ei ollutkaan mikään yksinkertainen tehtävä.

Kykenemättä omaksumaan vakaata asennoitumista eräät keskitason kaaderit olivat tottuneet epäilemään toisia ja otaksumaan, että jokainen pikkuasia johtui "Minsaengdanin" työstä, sillä heihin vaikuttivat ryhmäkuntalaisten työn jäänteet. Tovereiden yhtenäisyys oli heikentynyt ja periaatteellinen kritiikki puuttui.

Toveri Kim Il Sung ponnisteli väsymättä hävittääkseen nämä jälkiseuraukset ja palauttaakseen yhtenäisyyden ja tiiviyden japanilaisvastaisen aseellisen taistelun riveihin. Uuden 6. divisioonan muodostaminen Nanhutoun konferenssin päätöksen mukaisesti osoittautui keinoksi, jonka avulla kyettiin hävittämään ryhmäkuntalaisten jälkivaikutukset ja rakentamaan lujempi yhtenäisyys ja yhteenkuuluvuus riveissä.

Lähdettyään Nanhutousta toveri Kim Il Sung meni Fusungin piirikuntaan Mihunchenin kautta. Siellä oli

tuohon aikaan erään uuteen divisioonaan määrättävän rykmentin jäseniä ja 4. divisioonan poliittisten asioiden päällikkö.

Poliittinen päällikkö sanoi toveri Kim Il Sungille:

"Kaikki moitteettomat miehet on jo viety ja jäljellä olevia sataa epäillään 'Minsaengdanin' jäsenyydestä. Heille annetaan kullekin vain kolme luotia ja heidät vedetään pois riveistä taistelun aikana. He ovat niin sanoakseni hankalia aineksia."

Toveri Kim Il Sung ei epäröinyt sanoessaan miehelle, että nämä sata siirrettäisiin 6. divisioonaan. Hämmästyneenä poliittinen päällikkö kaivoi esiin nipun asiakirjoja, joissa käsiteltiin "minsaengdanilaisuudesta" epäiltyjä lisäten:

"Olisi mahdotonta määrätä näitä miehiä taistelurivistöihin ennenkuin heitä on pitkän ajan kuluessa tutkittu perinpohjaisesti."

Poliittisen päällikön huolet olivat perusteettomia. Näitä sataa sissiä oli epäilty "minsaengdanilaisuudesta" ilman minkäänlaista syytä sekä poistettu taisteluriveistä. He olivat joutuneet kaikenlaisen halveksunnan ja huonon kohtelun alaisiksi.

Kuunnellessaan puhetta, jonka toveri Kim Il Sung piti Tahuongwain kokouksessa, he olivat uskoneet, että he todella tulisivat vapautumaan tästä hirvittävästä epäilyksestä, mutta heidän odotustensa vastaisesti heitä ei tähän mennessä ollut vapautettu syytöksistä ja he olivat joutuneet alakuloisuuden valtaan. He olivat toivoneet palavasti tapaamista toveri Kim Il Sungin kanssa. Sitten he kuulivat, että hän oli tullut Fusungiin. He riensivät joukolla paikkaan, jossa hän asui.

Toveri Kim Il Sung otti heidän lämpimästi vastaan ja kokosi heidät yhteen paikkaan kokousta varten. Sissit puhuivat hänelle kyyneleet silmissä oloistaan, joiden suh-

teen he eivät voineet vedota kehenkään muuhun.

Heidän patoutuneet tunteensa tulvahtivat esille yhdellä kertaa aivan kuin tulva, joka riistäytyy virraksi. Kukin puhui omasta tilanteestaan: vanhemmistaan, vaimostaan ja lapsistaan, jotka vihollinen oli tappanut sekä siitä miten he olivat omistautuneet vallankumoukselliselle taistelulle monien vuosien ajan. He kysyivät, että miten he voisivat olla "Minsaengdanin" jäseniä. He vakuuttivat kaikki yhdessä hänelle, ettei heillä ollut mitään tekemistä "Minsaengdanin" kanssa ja että he tekisivät parhaansa vallankumouksen etujen puolesta.

Konferenssi kesti kolme päivää. Kuunneltuaan heitä kaikkia toveri Kim Il Sung sanoi:

"Kukaan ei pysty sanomaan, onko joku teistä 'Minsaengdanin' jäsen vai ei, eikä kukaan pysty todistamaan sellaista väitettä oikeaksi tai vääräksi. Mutta minä voin selvästi tässä ja nyt sanoa, ettei täällä ole yhtään ainoaa 'Minsaengdanin' jäsentä, koska te kaikki sanotte niin. Voi olla, että jotkut teistä ovat joskus olleet 'Minsaengdanin' jäseniä, mutta sellaiset ihmiset voivat hyvin aloittaa uuden elämän, jonka aikana he eivät enää ole 'Minsaengdanin' jäseniä. Ne, jotka eivät ole koskaan olleetkaan 'Minsaengdanin' jäseniä, eivät tule kysymykseenkään, sillä heitä on syytetty väärin perustein. Olettepa siis olleet 'Minsaengdanin' jäseniä tai ette, te aloitatte tänään tyhjästä. Te saatte uuden mahdollisuuden. Me emme tule koskaan esittämään kysymyksiä menneisyydestänne. Luotan enemmän siihen, että te haluatte taistella päättäväisesti vallankumouksen puolesta kuin 'lausunnoiksi', 'tutkimustuloksiksi' tai 'aihetodisteiksi' nimitettyjen asiakirjojen nippuun."

Konferenssi kohahti. Silmät loistaen he katsoivat ihmistä, joka niin nopeasti oli ymmärtänyt heidän tunteensa. Toveri Kim Il Sung sytytti asiakirjat tuleen heidän

silmiensä edessä. Ensin he epäilivät silmiään, tuijottaen kuinka liekit nielivät asiakirjat, joihin oli talletettu heitä vastaan esitetyt "syytökset".

Seuraavassa hetkessä he alkoivat itkeä kykenemättä hillitsemään itseään hänen lämpimän luottamuksensa liikuttamina.

On olemassa ei yksi eikä kaksi vaan lukemattomia tarinoita siitä miten käytiin taistelua ryhmäkuntalaisten aiheuttamien jälkiseurausten, siis tovereiden välisen epäluottamuksen, vieraantumisen ja vastakohtaisuuden hävittämiseksi ja terveiden ja periaatteellisten suhteiden palauttamiseksi tovereiden ja sissijoukkojen ja puoluejärjestöjen kesken.

Toveri Kim Il Sungin periaatteena oli luottamus tovereihin ja heidän koettelemisensa toiminnan perusteella. Tämän periaatteen mukaisesti toimien hän kasvatti ja valmensi korealaisia kommunisteja.

Kaikki hänen pelastamansa toverit, mukaanlukien nämä sata valheellisesti "Minsaengdanin" jäseniksi syytettyä toveria, antoivat täyden vaikutusmahdollisuuden tinkimättömälle vallankumouksellisuudelleen japanilaisvastaisen aseellisen taistelun pitkinä vuosina. Tämä tosiseikka on laajasti tunnettu.

Kuten edellä on osoitettu, ryhmäkuntalaisten vehkeilyt japanilaisvastaisen aseellisen taistelun rivistöjä vastaan murskattiin ja jälkivaikutukset voitettiin toveri Kim Il Sungin uhrautuvan taistelun avulla, ja Korean vallankumous selviytyi turvallisesti tästä ankarasta koettelemuksesta. Yhtenäisyys palautettiin vallankumouksen riveihin ja se lähti uudelle tielle kohti loistavaa kehitystä.

* * *

Toveri Kim Il Sung voitti ryhmäkuntalaisten 1930-luvulla Itä-Mantshurian piirikunnissa harjoittaman veh-

keilyn tuloksena "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa syntyneet äärivasemmistolaiset virheet ja pelasti siten Korean vallankumouksen kriisistä.

Mutta ilman tätä menestyksellistä taistelua pitkällinen japanilaisvastainen taistelu ei olisi voinut päättyä voittoon ja kunniaan eikä myöskään olisi ollut mahdollista murskata ryhmäkuntalaisten ja paikallisten separatistien vehkeilyjä vapautuksen jälkeisessä monimutkaisessa tilanteessa. Puoluetta ei olisi voitu puolustaa tuloksellisesti puolueenvastaisten ryhmäkuntalaisten hyökkäyksiltä sodan aikana ja sodanjälkeisellä kaudella.

Juuri tämä voitto, joka saavutettiin ryhmäkuntalaisten vastaisessa taistelussa 1930-luvulla, mahdollisti sen, että voitiin saavuttaa suuri voitto kamppailussa nykyisen kaltaisen täydellisen yhtenäisyyden aikaansaamiseksi korealaisten kommunistien riveissä.

En voi muistella menneitä raskaita kamppailuja ymmärtämättä toveri Kim Il Sungin saavutusten syvällistä merkitystä Korean vallankumoukselle.

XIII
Vakaumus varmasta voitosta

JON MUN SOP

Kun ajattelen japanilaisvastaisen aseellisen taistelun päiviä, tulee eräs asia aina mieleeni kuin se olisi sinne kaiverrettu, muistan toveri Kim Il Sungin sanat kun hän opetti meille, että sissien on lakkaamatta opiskeltava marxismi-leninismiä.

Hurjat taistelut japanilaisia imperialisteja vastaan, tuhansien *ri*den pituiset pakolliset marssit läpi metsien ja lumipeitteisten vuorten, risaisten univormujen aiheuttama jatkuva paleltumisvaara ja ruokavarojen ehtyminen, päiväkausia vailla ruokaviljaa... Tällä jatkuvien koettelemusten tiellä vain marxismi-leninismin totuus ja toveri Kim Il Sungin opetukset pitivät sydämemme elossa valamalla meihin murtumatonta voitonvarmuutta ja vallankumouksellista optimismia.

Hän johti sissitaisteluja laajoilla alueilla, samoin vallankumouksellisten järjestöjen työtä Koillis-Kiinassa ja Korean rajamailla. Vaikka hänen aikataulunsa näin oli kireä ja vaikea, hänellä oli aina aikaa opettaa meille sisseille tunnontarkasti miten meidän oli opiskeltava ja elettävä.

Sissien joukossa päämajan suorassa komennossa olleen vartiokomppaniamme tovereilla oli suurimmat mahdollisuudet hyötyä toveri Kim Il Sungin opetuksista ja luennoista.

Hän puhui aina yksinkertaisella kielellä selittäessään meille "Isänmaan vapautusyhdistyksen 10-kohdan ohjelmaa", "Korealaisten kommunistien tehtäviä", Neuvostoliiton kommunistisen puolueen lyhyttä historiaa", "Sosialismin suurta asiaa" ja niin edelleen. Ennen kaikkea hän korosti täydellisen lojaalisuuden tarvetta kansaamme kohtaan. Uudelleen ja uudelleen hän painotti tarvetta tukea ja puolustaa Neuvostoliittoa ja ottaa avomielisesti oppia kaikesta mitä siellä oli tehty, sekä tarvetta syventää ystävyyttä Kiinan kansan kanssa ja laajentaa ja lujittaa yhteisrintamaa Korean ja Kiinan kansojen välillä yhteisessä japanilaisvastaisessa taistelussa. Tällaisia tehtäviä, hän sanoi, ei voitaisi suorittaa helposti eikä lyhyessä ajassa, vaan niiden täyttäminen tulisi olemaan tulos pitkällisestä ja raskaasta taistelusta.

Opiskelimme jatkuvasti toveri Kim Il Sungin ajatuksia ja omistauduimme kokonaan kamppailulle tehdäksemme hänen ajatuksistaan todellisuutta.

Vuosi 1941 merkitsi kaikkein vaikeimman taistelukautemme alkamista.

Japanilaiset imperialistit jatkoivat hyökkäyksensä laajentamista Kiinaa vastaan uhaten Neuvostoliiton ja Mantshurian välistä rajaa ja tehostivat myös kammottavia "rangaistustoimiaan" sissijoukkojamme vastaan.

He käyttivät meitä vastaan kaikenlaisia katalia ja pahansuopia keinoja suoranaiset väärennökset mukaanlukien.

Seuraava juttu on suora lainaus heidän kirjasestaan, jota levitettiin meidän hämäämiseksemme ja kiristämiseksemme:

"...Neuvostoliitto on solminut hyökkäämättömyyssopimuksen Japanin kanssa. Japanilaiset joukot saavuttavat perättäisiä voittoja Kiinassa... Sissit on eristetty ja

ovat kuin pisara meressä. Miten voisitte taistella keisarillista Japania vastaan?... Antautukaa heti!" Luopioita ja sabotöörejä organisoitiin kalvamaan japanilaisvastaisia sissijoukkoja sisältäpäin, mutta käyttivätpä he millaisia keinoja ja sotajuonia tahansa he eivät kyenneet pysäyttämään etenemistämme taistelussa.

Mitä ankarammin vihollinen ponnisteli, sitä syvemmäksi vakiintui voitonvarmuutemme. Me seisoimme entistäkin tiiviimmin toveri Kim Il Sungin ympärillä. Mikään voima ei voinut tuhota sitä vallankumouksellista toveruutta, joka sitoi meidät, komentajan, upseerit ja sissit, yhteen. Tällaisen voitonvarmuuden ja lujan yhtenäisyyden vallitessa me taistelimme mistään vaikeuksista ja koettelemuksista lannistumatta toveri Kim Il Sungin johdolla.

Eräänä päivänä toveri komentaja antoi minulle yhteystehtävän. Hän käski minun mennä tapaamaan ja ohjaamaan takaisin muutamia tovereita, jotka olivat palaamassa poliittisesta työstä, jota he olivat olleet tekemässä eräällä paikkakunnalla.

Yksi sissimenetelmistämme noihin aikoihin oli siirtää johtoa paikasta toiseen ja määrätä paikka yhteydenottoa varten sen jälkeen, kun pienyksikkö oli lähetetty poliittiseen työhön jollekin paikkakunnalle. Sääntönä ei ollut päivittäisen yhteyden pitäminen vaan jonkun päivämäärän määrittäminen tapaamista varten.

Saavuin sovittuun yhteyspaikkaan keskipäivällä, mutta siellä ei vielä ollut ketään. Ajattelin, että pienyksikön työntekijät olivat piiloutuneet pensaisiin, ja katselin tarkkaavaisesti ympärilleni, mutta en löytänyt ketään.

Viikko kului, mutta odotin yhä. Minun oli vaikea tehdä päätöstä paluusta yksin, kun ajattelin millaista huolta toveri Kim Il Sung kantoi tovereistani ja kun minulla ei olisi mitään ilmoitettavaa. Kylmä hiki oli otsallani,

kun päivä toisensa jälkeen meni ja tiesin hyvin hänen tunteensa, hänen rakkautensa ja huolenpitonsa vallankumouksellisista tovereistamme.

Kävelin ympäriini jyrkillä vuorilla ja sankoissa metsissä ja hakkasin vähän välillä puita suurella kepillä. Tämä oli merkki, jota käytimme etsiessämme jotakuta toveria. Mutta vain itse aiheuttamieni äänten kaiku vastasi sankoista metsistä.

Tunsin itseni syylliseksi. Vaikka olin liikkunut niin nopeasti kuin olin pystynyt, aivan kuin jalkani olisivat olleet tulessa, minusta tuntui, että pääsin eteenpäin hitaasti ja että tovereideni oli täytynyt mennä jonnekin muualle. Kuvittelin näkeväni miesten kasvot kun he harhailivat metsissä yksikköä etsien.

Mikään ei saa ihmistä tuntemaan itseänsä viheliäisemmäksi ja häpeämään enempää kuin se tunne, että on epäonnistunut tärkeässä tehtävässä.

Jatkoin etsintöjäni läpi metsien; mutta turhaan. Lopulta koitti päivä, jolloin minun oli palattava.

Levottomuuteni kasvoi.

Jos minäkään en olisi palannut määräpäivänä, toveri Kim Il Sung huolestuisi vieläkin enemmän ja lähettäisi jonkun toisen toverin etsimään yhteyttä . . . Tämän ajatuksen raastaessa sydäntäni minusta tuntui, että minun oli pakko palata, mutta en kuitenkaan halunnut tehdä niin.

Minusta tuntui kuin olisin kuullut tovereideni huutavan harhaillessaan jossakin. Niinpä käännyin taas takaisin. Ryntäilin hetken edestakaisin metsässä, katsoen kaikkialle ja korvat valppaina jokaisen äänen varalta. Kun etsiskelin heitä tällä tavalla, silmiini sattui äkkiä hiilellä piirrettyjä kirjainmerkkejä erään suuren puun kaarnassa. Riensin lähemmäksi ja luin ne. Sanomassa luki, että toveri Kim Ik Hyon ja toinen toveri olivat kuol-

leet nälkään taisteltuaan vallankumouksen puolesta loppuun saakka. Sydämeni pysähtyi.

Kuolleet nälkään!... Mitä tämä on? Mitä minun pitäisi tehdä?

Miten he ovatkaan mahtaneet kärsiä! Miten kärsimättömästi heidän onkaan pitänyt odottaa saapumistani!

Kun ajattelin, että tämä kaikki oli japanilaisten imperialistien syytä, tunsin käsieni puristuvan nyrkkiin pelkästä vihasta. Mutta nyt ei ollut aikaa kirota vihollista ja katua virheitäni tekemättä mitään muuta.

Päätin löytää heidät keinolla millä tahansa ja pelastaa heidät. Taivalsin metsän läpi, kutsuen heitä nimeltä. Ei tietenkään ollut todennäköistä, että he olisivat olleet lähellä, sillä he olisivat piiloutuneet syvälle metsään pelätessään, että japanilaiset olisivat saattaneet löytää ja häväistä heidän ruumiinsa.

Heidän etsimisensä ei ollut helppo tehtävä.

Kun näin vilahduksen kaniinista ruohikossa, ajattelin että se oli yksi tovereista ja juoksin sen perään. Linnun äänikin sai minun lähtemään juoksuun. Epätoivoissani minä etsin sieltä ja täältä, mutta en löytänyt heitä.

Tuntien tehtäväni toivottomaksi käännyin takaisin omia jälkiäni pitkin.

Mutta kun aloin palata takaisin, minusta tuntui kuin olisin kuullut toveri Kim Il Sungin äänen: "Aiotko palata kotiin ja jättää taaksesi toverit, jotka ovat kuolleet nälkään?" Käännyin jälleen takaisin.

Mitä minun oli tehtävä? Miten voisin löytää heidät?

Juoksin ympäriini ilman päämäärää, tutkien metsää uudelleen.

Äkkiä muistin toveri Kim Il Sungin kerran lausumat sanat.

"Hätätilassa sinun tulee pysyä rauhallisena ja levol-

lisena. Sinun tulee löytää monimutkaisen tilanteen ydin ja hyökätä peräänantamattomassa kommunistisessa hengessä kriittisenä hetkenä ilman epäröintiä. Tästä syystä sinun on pystyttävä harkitsemaan syvällisesti, varomaan ja tekemään oikeita johtopäätöksiä. Tee aina selvä ero nopeuden ja hätäilemisen välillä!"

"Siinäpä se," minä ajattelin. Ensin minun täytyy ajatella miten he olisivat toimineet. Kun he alkoivat tuntea nälkäkuoleman lähestymisen, he alkoivat varmasti etsiä jotakin syötävää. Niinpä menin takaisin sen puun luo, johon he olivat jättäneet sanoman.

He olisivat menneet paikkaan, jonne olemme haudanneet ruokatavaroita ollessamme täällä... Sitten heidän on täytynyt etsiä lähdettä...

Niinpä ryntäsin lähteelle.

Mutta näin, että lähde oli kuolleitten lehtien peitossa, koska kukaan ei ollut pitänyt sitä kunnossa lähtömme jälkeen. Missään ei näkynyt jälkeäkään siitä, että joku olisi käynyt lähteellä.

Seisoin paikoillani ja aloin jälleen miettiä. Mihin he olisivat menneet?

Sitten kuulin jostakin lähistöltä valittavan äänen. Se oli tuskin kuultavissa. Pidätin hengitystäni, jännitin jokaisen hermon ja kuuntelin. Kävelin siihen suuntaan, josta ajattelin äänen kuuluneen, hitaasti, askel askeleelta. Kuulin sen uudelleen.

Sitten löysin ruohikosta jäljen, jota tuskin saattoi havaita.

Varmasti, se oli jalanjälki.

Jalanjäljet ja valitukset johdattivat minut tiheikköön. Sankassa metsässä makasi tiheikköjen välillä suuri kuollut puu ja siinä puun vieressä he nukkuivat, kasvotusten, miltei kokonaan pitkän ruohon kätkössä.

Minä miltei huusin.

Varmistaen etten säikyttäisi heitä minä hillitsin jännitykseni ja kuljin hitaasti ja hiljaa miehenkorkuisten ruokojen lomitse.

Heidän kasvonsa olivat valkoiset, valkoiset kuin lakana. Heidän ympärillään lojui hevosenluita, jotka olimme heittäneet sinne kauan sitten. Luut näyttivät siltä kuin niitä olisi yritetty valmistaa ruuaksi.

Avasin reppuni nopeasti. Pehmitin riisivelliä paahdetulla riisijauholla, jota minulla oli mukanani. Raotin heidän huuliaan, jotka olivat kuivat kuin kuolleet lehdet, ja kaadoin ruokaa vähä vähältä kummankin suuhun.

Hieroin heidän jäseniään ja yritin tekohengitystä. Panin suuni melkein kiinni heidän korvaansa ja sanoin: "Toverit! Piristykää! Kenraali Kim on lähettänyt minut pelastamaan teitä. Kiirehtikää! Piristykää!... Toverit!... Toverit!" Panin vielä korvani vuorotellen kummankin huulille kuullakseni vastauksen.

Aika riensi. Hetken kuluttua toinen avasi silmänsä ja suunsa; minä sanoin taas kovalla äänellä: "Kenraali Kim lähetti minut teitä pelastamaan."

"Mitä?... Kenraali Kim... Missä hän on?"

Lopulta molemmat avasivat silmänsä ja sanoivat tämän miltei yhteen ääneen. Mitkä sanat olisivat voineet ilmaista helpotukseni! Ilosta suunniltani huusin toveri Kim Il Sungin nimeä uudelleen ja uudelleen.

Valo syttyi heidän silmiinsä ja heidän hengityksensä tasaantui, kun hieroin heidän poskiaan. "Me uskoimme, että joku varmasti löytäisi meidät. Niinpä me kirjoitimme siihen puunkylkeen... He halusimme olla hänen vierellään vielä kuolemassakin..."

Minun oli vaikea pidätellä kyyneliäni kun pitelin riisivellikippoa häntä varten. Lopulta me lähdimme komentopaikalle siten, että minä kannoin toista toveria seläs-

säni ja autoin toista kävelemään, ensin toista ja sitten toista. Toinen heistä sanoi huolestuneena:

”Ymmärrätkö... Olemme menettäneet yhden toverin, miten voimme kohdata kenraalin?... Hänen surunsa ajatteleminen saa minut sekäpäiseksi... toveri Mun Sop!” He kertoivat minulle lyhyesti seuraavan tarinan:

Heiltä oli loppunut ruoka, kun he olivat paluumatkalla poliittisesta työstä eräällä paikkakunnalla. Tämän lisäksi vihollinen ajoi heitä takaa niin itsepintaisesti, että heidän oli vaikea vältellä sitä. Pian sen jälkeen kun heidän onnistui paeta yhdeltä takaa-ajavalta ryhmältä, uusi ryhmä ilmestyi heidän eteensä. Tuolloin yksi heidän seurueestaan alkoi horjua.

Sillä välin kun kaksi muuta pesi kasvojaan, hän otti heidän aseensa ja muut pienaseet ja käski heidän antautua. Hän sanoi, että sissit olivat väittäneet ”suurtapahtuman olevan pian käsillä tuloksena Neuvostoliiton ja imperialististen valtojen ristiriitojen kehittymisestä ja että ristiriitoja syntyisi siirtomaiden ja imperialisten välillä” ja ”meidän on valmistauduttava tulevan suuren vallankumoustapahtuman varalta säästämällä japanilaisvastaisia aseellisia voimia, kouluttamalla kaadereita ja ryhtymällä laajamittaiseen työhön eri paikkakunnilla.” Mutta tällaista ei voinut uskoa — tai korkeintaan se saattaisi tapahtua hyvin kaukaisessa tulevaisuudessa, mies oli sanonut.

Neuvostoliitto oli allekirjoittanut hyökkämättömyyssopimuksen Japanin kanssa, niin sanottiin, mutta kuka tietää miten monta vuotta se tulee olemaan voimassa. Ne jotka ovat typeriä, jatkavat, hän sanoi, mutta hän ei nähnyt mitään toivoa.

Oli totta, että noina aikoina taistelumme oli sanoin kuvaamattoman vaikeaa. Japanilaiset imperialistit käyttivät mitä katalimpia ja petollisimpia keinoja. Sellaisen

tilanteen vallitessa voi ymmärtää, että vihollinen pystyi hämäämään sellaisia, joiden vakaumus vallankumouksen tulevaisuuden näkymistä ei ollut luja, ja että tämänkaltaiset ihmiset saattoivat pelätä japanilaisia imperialisteja.

Mutta kuunnellessaan sanoja, jotka lausui mies joka oli valmis pettämään heidät, kaksi muuta eivät antaneet lujan luottamuksensa horjua. He alkoivat selvittää miehelle asioita kärsivällisesti.

"Kuten olet sanonut, japanilaiset roistot riehuvat nyt tilapäisen ylivoimansa tunnossa, ja meidän joukkomme ovat pienet ja vaikeassa tilanteessa tässä vaiheessa. Mutta sinä tiedät, että taistelullamme on oikea päämäärä ja näet vallankumouksen voiton mahdollisuuden. Meillä on oikea johtaja, toveri Kim Il Sung, kymmenet miljoonat ihmiset ovat takanamme ja vallankumousarmeija vahvistuu päivä päivältä, etkö ymmärrä sitä? Miten voit sanoa ettemme me voisi saavuttaa voittoa vallankumouksessa?"

Hän vastasi, että kun vihollisen "rankaisutoimet" tehostuivat ja nälkäkuolema vuorilla uhkasi häntä, niin miten hän voisi katsoa kaukaiseen tulevaisuuteen. Näin sanoen hän kehotti muita kahta antautumaan hänen kanssaan.

Tuijottaen miestä silmät tulvillaan vihaa ja kirouksia toverit julistivat voimakkaasti:

"Vaikka vallankumouksen tulevaisuudennäkymät olisivatkin hämärät, me emme ikinä tulisi polkemaan maahan omaatuntoamme ja seuraamaan sinua. Miten voisimme pettää toveri Kim Il Sungin ja vallankumouksen toverit, jotka ovat tehneet perustavaa työtä vallankumouksen voiton hyväksi näiden kymmenen vuoden ajan vuodattaen vertaan taistelussa vihollista vastaan ja kär-

sien kylmää ja nälkää? Miten voisimme jättää isänmaamme ja kansamme siirtomaaorjuuden synkkyyteen? Voisimmeko lähteä kanssasi vain pelastaaksemme oman henkemme? Jos meidän on kuoltava, me kuolemme mieluummin ollessamme matkalla kenraali Kim Il Sungin luo. Jos haluat mennä, niin mene yksin, mutta anna meille meidän aseemme takaisin. Me jatkamme taistelua."

Kieltäytyen tekemästä näin hän pakeni vieden toisten aseet mukanaan.

Toverukset tulivat alas vuorelta, löysivät lopulta aseensa ja lähtivät sitten etsimään komentopaikkaa, mutta havaitsivat, että se oli jo siirretty toiseen paikkaan. Eläen ruohonjuurilla ja puunkuorella he jatkoivat etsintäänsä, ei yhtä tai kahta päivää, vaan kunnes he olivat lopulta niin uupuneita että kaatuilivat vähän väliä heikkouden vuoksi. Tällä välin he olivat onnistuneet tulemaan melko lähelle sovittua paikkaa, mutta he eivät olleet pystyneet kävelemään enää tuumaakaan.

Näin siis, kantaen yhtä toveria selässäni ja auttaen toista kävelemään tukien häntä käsipuolesta me saavuimme lopulta komentopaikalle, jossa toveri Kim Il Sung otti meidät vastaan suuresti helpottuneena.

Mielessäni on edelleen elävänä se lausunto, jonka toveri Kim Il Sung esitti sissien edessä.

Ihminen voi tehdä virheen ellei hän opiskele lakkaamatta marxismi-leninismiä. Me voimme turista tyyliin "kukaan-ei-tiedä-milloin-voitto-saavutetaan". Olettakaamme esimerkiksi, että olemme ylittämässä vuorta. Kun seisomme vuoren huipulla kaikki vaikeudet voitettuamme, meillä on selkeä näköala kaikkiin suuntiin ja voimme määritellä mitä tietä on paras kulkea. Mutta toisaalta sellaiset, jotka eivät ole kiivenneet ylös saakka vain siksi että se on vaikeaa, saattavat jatkaa matkaa alhaalla ja nähdä vain tiheää aluskasvullisuutta, josta he

eivät löydä ulospääsyä. Tämä johtaa siihen, että he perääntyvät vallankumouksellisesta työstämme.

Kun ihminen aseistautuu lujasti marxismi-leninismillä, hän näkee kaiken hyvin aivan kuin vuoren huipulta. Sitävastoin ne, jotka eivät ole siten aseistautuneet, eivät löydä oikeaa polkua tullessaan yhden tien päähän, vaan vaeltelevat sinne tänne vuoren juurella. Niinpä meidän on opiskeltava marxismi-leninismiä ahkerasti kaikissa vaikeuksissakin ja nähtävä oikein vallankumouksen voiton tulevaisuudennäkymät. Me emme ole liittyneet sisseihin siksi että joku olisi meitä pyytänyt, vaan etsimme sissit omasta tahdostamme ja liityimme heihin kansan etuja silmälläpitäen ja vastustaaksemme imperialismia. Niinpä meidän on toimittava lujan yhtenäisyyden vallitessa ja luotava vankka toveruus. Se on vakuutus kaikkea vastaan.

Näin sanoen toveri Kim Il Sung sanoi, että näiden kahden toiminta oli oikeaa, se oli ilmaus yhtenäisyydestä, jonka avulla sissit voisivat lyödä minkä tahansa vihollisen. Jos ihminen aikoo pysyä uskollisena vallankumoukselle vaikeuksissa ja koettelemuksissakin, hänellä täytyy olla syvä luottamus varmaan voittoon, hän lisäsi.

En ikinä unohda näitä sanoja. Tämä opetus kompassinani minä olen taistellut jatkuvasti ja nähnyt tämän päivän kunniakkaan todellisuuden, ja minä olen varma, että myös tulevaisuudessa tulee tapahtumaan valtavia muutoksia. Tämä vakaumus perustuu Chollima-etenemiseemme, kun kaikki korealaiset ovat ryhmittyneet tiiviisti toveri Kim Il Sungin johtajuuden alaisuuteen, yhtälailla noina päivinä kuin tänäänkin.

Vakaumukseni on, että yhä suurempi tulevaisuus, sosialismin ja kommunismin voitto, tulee olemaan tämän puun hedelmä.

eivät löydä ulospääsyä. Tämä johtaa siihen, että ne perääntyvät vallankumouksellisesta työstään.

Kun ihminen asestautuu lujasti marxismi-leninismillä, hän näkee kaiken hyvin aivan kuin vuoren huipulta. Sitä vastoin ne, jotka eivät ole siten asestautuneet, eivät löydä oikeaa polkua tullessaan yhden tien päähän, vaan vaeltelevat sinne tänne vuoren juurella. Niinpä meidän on omaksuttava marxismi-leninismi ehdottomasti kaikissa vaikeuksissakin ja nähtävä oikein vallankumouksen voiton tulevaisuudennäkymät. Me emme ole liittyneet sisseihin siksi että joku olisi meitä pyytänyt, vaan etsimme sissit omasta tahdostamme ja liityimme heihin kantaen eväät ja elintarpeet ja vastustaaksemme imperialismia. Niinpä meidän on toimittava lujan yhtenäisyyden vallitessa ja luotava vankka toveruus. Se on vakuutus kaikkea vastaan.

Näin sanoen toveri Kim Il Sung sanoi, että meidän kaikkien toiminta oli oikeutettua, se oli ihmisen yhteisyydestä, jonka avulla voisimme voittaa minkä tahansa vaikeuden. Jos ihminen aikoo pysyä uskollisena vallankumoukselle vaikeuksien ja koettelemustenkin keskellä, hänellä täytyy olla syvä luottamus varmaan voittoon, hän lisäsi.

En ikinä unohda näitä sanoja. Tämä opetus kompassinani minä olen taistellut jatkuvasti ja nähnyt tämän päivän kunniakkaan todellisuuden, ja minä olen varma, että myös tulevaisuudessa tulee tapahtumaan vallankumouksia. Tämä vakaumus perustuu Chollima-etenemiseemme, kun kaikki korealaiset ovat ryhmittyneet tiiviisti toveri Kim Il Sungin johtajuuden alaisuuteen, yhtälailla noina päivinä kuin tänäänkin.

Vakaumukseni on, että yhä suurempi tulevaisuus, sosialismin ja kommunismin voitto, tulee olemaan tämän pyynnön hedelmä.

XIV
Unohtumaton vapunpäivä

LIM CHUN CHU

Vietin vapunpäivää vuonna 1940 Korean rajan lähellä sijaitsevan koilliskiinalaisen Antun piirikunnan Chechangtzun lähistöllä toveri Kim Il Sungin seurassa.

Yli kymmenenä vuotena perätysten me olimme viettäneet vapunpäivää, koko maailman työväenluokan juhlapäivää, kesken ankarien aseellisten taistelujemme, joskus sissityylisten "päivällisten" muodossa. Ikinä me emme tuona päivänä olleet olleet nälkäisiä.

Monet vapunpäivät ovat häipyneet muististani, mutta tuon vuoden vapunpäivä ei koskaan jää minulta unholaan. Syy siihen on, että tuona vapunpäivänä tilanne oli vaikea, meillä oli säännösteltyä suolavettä ja viljaa, joka oli loppumaisillaan.

Toveri Ji Bong Son otti repustaan puoli *gun*ia (300 g) maissia, jota hän oli säilyttänyt hätätilannetta varten. Hän höyrytti sen japanilaisessa armeijan pakissa saadakseen sen turpoamaan. Vaikka hän oli lisännyt paljon vettä saadakseen sen turpoamaan, oli turpoamiskyvylläkin rajansa huolimatta voimallisesta höyryttämisestä. Lopulta hänellä oli yksi vadillinen höyrytettyä maissia. Toveri Ji Bong Son pyysi toveri Kim Il Sungia syömään ensin.

Sissit ottivat vähän maissia kukin, mutta toveri Kim Il Sung ei suostunut edes maistamaan sitä.

Hän kieltäytyi itsepintaisesti syömästä sitä sanoen: ”Jakakaa se sairaiden tovereiden kesken. Minä olen hyvässä kunnossa.”

Sairaiden joukossa oli toveri Kim Hong Su, jonka liikanimenä oli ”poikasulhanen”, joksi toverit häntä aina kiusoittelivat, koska hän oli mennyt naimisiin 14-vuotiaana kaukaisessa vuoristokylässä Changpain piirikunnassa. Viisi nuorta sissiä oli sairaana. Kaikki olivat syvästi liikuttuneita toveri Kim Il Sungin heitä kohtaan osoittamasta huolenpidosta, mutta kaikki myös kieltäytyivät voimakkaasti hänen tarjouksestaan ja vaativat että toveri Kim Il Sung söisi maissin.

Mutta he eivät olleet siinä asemassa, että olisivat voineet olla tottelematta toveri Kim Il Sungin määräystä. Toveri Kim Hong Su ja muut viisi sairasta söivät yhdessä tuon vadillisen höyrytettyä maissia ja menivät sitten takaisin vuoteeseen.

He olivat mahdollisesti olleet nälkäisiä niin kauan, että tunsivat olonsa välittömästi paremmaksi maissin ansiosta, mutta tärkeintä oli, että toveri Kim Il Sungin rakkaus antoi heille uutta rohkeutta, joka puolestaan edesauttoi heidän toipumistaan.

Japanilaisten imperialistien tiedustelukone kaarteli yläpuolellamme miltei päivittäin yrittäen paikallistaa sissijoukkomme, ja heidän maavoimansa olivat sijoittaneet ketjun toisensa jälkeen ympärillemme. Tässä piirityksessä vaikeutemme olivat monet. Tehtäviemme päivittäinen täyttäminen syömättä, koska ruokavarat olivat täysin lopussa, on asia, jota ihmiset yleensä eivät pysty käsittämään. Nuoret toverit sanoivat: ”Toivokaamme, että meillä olisi eliksiiriä, jonka avulla olisi mahdollista elää syömättä.” Vaikka meillä olikin runsaasti tällaisia

kuvitelmia, ihmettä ei tapahtunut. Polttava ongelmamme oli minimiravinnon turvaaminen.

Tuona päivänä me päätimme mennä läheiselle purolle pyydystämään sammakoita. Olimme kaukaisessa paikassa vuoristoalueella, joka oli kokonaan aarniometsän peitossa. Talven lumi ei ollut vielä sulanut eivätkä sammakot avanneet suutaan, mutta suurella vaivalla me saimme noin 50—60 kiloa sammakoita.

Muutamissa maissa sanotaan, että hyvin valmistetut sammakot ovat herkkuruokaa. Mutta meillä ei ollut sammakoita varten mitään kastikeaineksia, ja kokkimmekaan eivät olleet perehtyneet senkaltaiseen keittotaitoon.

Sytytimme leiritulen ja kokosimme kaikki sotilaspakit, jotka olimme japanilaisilta ottaneet.

Kaadoimme pakkeihin vettä ja panimme kuhunkin viisi kuusi sammakkoa ja aloimme keittää niitä. Nälkäiset mahamme kurnivat kun kiehuvien sammakoiden maukas tuoksu saavutti meidät. Me emme olleet syöneet mitään useisiin päiviin. Pian, kun kaikki ruoka oli keitetty, me söimme ylellisyysruokamme. Olimme tyytyväisiä.

Illalla sissit sytyttivät nuotion ja kokoontuivat yhteen paikkaan, ja toveri Kim Il Sung oli siellä heidän joukossaan. Hän puhui heille. Hän sanoi:

”Meidän Koreamme on 3 000 *rin* laajuinen maa, se on kirjaimellisesti kauniiden jokien ja vuorten maa. Vuoremme ovat ihania ja jokemme kirkkaita. Missään ei tarvitse puhdistaa vettä. Hedelmällinen maa antaa runsaan, rikkaan sadon. Kansallamme on riittävästi ja säästettäväksikin saakka arvokkaita luonnonvaroja, joten me voimme elää yhdessä hyvin: merentuotteita on itä- ja länsirannikolla ehtymättömiin, mineraaleja kaikkialla, kultaa, hopeaa, kuparia, rautaa ja hiiltä. Mutta japani-

laiset imperialistit ovat riistäneet kaiken tämän kansaltamme.

Maineikkaat Pjongjangin pikkumakaroonit, makeat perunat, Taedong-*gang* joen syksyiset harmaat mullot, runsas kiilloitettu riisi, kaunis Morangbong ja Mangjongdae. Kaikki tämä on elävänä mielessämme. Japanilaiset imperialistit ovat riistäneet meiltä kaikki nämä kauniit näköalapaikat ja luonnonvarat, joista olemme ylpeitä. Mutta urhoollisen taistelumme tuloksena me tulemme muuttamaan tämänpäiväisen sammakkoaterian Taedong-*gang* joen syksyisistä harmaista mulloista valmistettuun ateriaan tulevaisuudessa, joka enää ei ole kaukana. Tätä totuutta ei voida asettaa kyseenalaiseksi.

Me kärsimme nyt nälkää, vihollinen ajaa meitä takaa ja piirittää meitä jatkuvasti, mutta nuo rikolliset eivät pysty koskaan pysäyttämään kulkuamme. Me etenemme voimakkaasti tällä valtatiellämme, emme yksin vaan suuren Neuvostoliiton johdolla etenevien maailman kaikkien työläisten tuella, ja varsinkin juuri Korean kansan tuella, yhdistämällä voimamme sen kanssa.

Joukossamme on ollut hyvin vähän pettureita, jotka ovat antautuneet viholliselle ja muuttuneet luopioiksi tahraten yli kymmenvuotisen vallankumouksellisen historiansa, koska eivät ole kyenneet voittamaan vaikeuksiaan. Nämä pelkurit ovat kurjia olentoja. Kuinka pitkään ihminen voi elää, jos hän oikein yrittää? Enintään 60 vuotta, vai kuinka? Mutta sellaiset pelkurit, jotka eivät voi elää tätä lyhyttä elämää puhtaasti vaan pettävät kansan tahraten omantuntonsa pienen hetkellisen hyödyn takia, ovat säälittäviä.

Vanhoista ajoista lähtien yksinkertainen kansamme on pitänyt kunnia-asianaan elää omantuntonsa mukaan, vaikka elonaikaa olisi vain yksi päivä. Omatuntomme on toisin sanoen sisäinen ilmaus isänmaamme vapautuk-

sen puolesta sykkivästä isänmaallisesta sydämestä. Siihen kätkeytyy lahjomaton taistelutahtomme työväenluokan vapauttamiseksi yhteiskunnallisesti, mitään säikkymätön rohkeutemme ja lujuutemme, kestävyys, jonka avulla pystymme selviytymään kaikista vaikeuksista, sankaruutemme ja muut hyveemme. Tätä me kutsumme vallankumoukselliseksi omaksitunnoksi. Meidän on suojeltava tätä todellisen korealaisen omaatuntoa ja puolustettava isänmaamme kauneutta verellämme.

Takavuosina esi-isämme nousivat yhtenä miehenä aina kun ulkomaiset hyökkääjät tunkeutuivat kauniiseen maahamme ja iskivät maahantunkeutujat rohkeasti takaisin. Taistelkaamme mekin yhtä väsymättömästi karkoittaaksemme japanilaiset imperialistit ja vapauttaaksemme isänmaan tuntien suurta kansallista ylpeyttä..."

Tämä toveri Kim Il Sungin innostava ja ytimekäs puhe sai sissit kokonaan valtoihinsa. Sitten hän lauloi meille "Morangbongin laulun", jota hän oli rakastanut lapsuudestaan saakka.

Keskustelimme innokkaasti toveri Kim Il Sungin kanssa läpi koko yön, käsitellen proletaarisen internationalistisen solidaarisuuden ilmentymiä ja kertoen tarinoita isänmaasta.

Keskustelumme vahvisti luottamustamme siihen, että elämämme oli arvokasta. Keskustelunaiheisiin kuului myös se, että kun oli kulunut yksi vuosisata marxismin perustamisesta, työläiset ja talonpojat olivat onnistuneet saamaan vallan ja rakensivat sosialismia yhdessä kuudesosassa koko maailmaa; että näiden työläisten ja talonpoikien avulla ja tuella työväenluokan liike ja kansallinen vapautustaistelu etenisivät läpi koko maapallon samanaikaisesti kuin kapitalismi, joka nyt oli joutunut yleiseen kriisiin, kulkisi yhä kovemmalla vauhdilla pitkin tuhoon johtavaa tietä.

Eräs toveri kertoi myös tarinoita kenraali Ulji Mun Dokista, kenraali Gang Gam Chanista ja amiraali Li Sun Sinistä sekä muista edeltäjistämme. Hän puhui myös Silla-kulttuurista, joka kerran oli Orientin kulttuurin loistava kukkanen.

Erään toisen toverin puheenvuoro teki meihin myös vaikutuksen. Se käsitteli mittaamattoman arvokasta kulttuuriperintöämme (kuparipainoladontaa, Chomsongin observatoriota, miehitettyjä lentäviä hyökkäysvaunuja, raudoitettuja kilpikonnalaivoja ja kirjaimiamme), joka kokonaisuudessaan muodostaa loistavan sivun maailman kulttuurihistoriassa. Puhuimme myös maailmankuulusta Kumgang-*san*ista, Itäisen meren kirkkaasta vedestä, isänmaamme lauhkeasta ilmastosta ja kirkkaasta aamutaivaasta, kuumista lähteistä ja mineraalivedestä ja saarten pilkuttamien merien kauneudesta.

Kansallamme on pitkät kulttuuriperinteet, se on elänyt kauniissa kukkatarhassa, mutta nyt se joutuu kärsimään koettelemuksia, koska japanilaisroistot ovat riistäneet siltä maan. Ihmiset jättävät rakkaan kotimaansa, ja vanhemmat, vaimot, lapset, veljet ja sisaret joutuvat olemaan kauan erossa toisistaan. He käyvät raskasta ja jaloa taistelua. Se ajatus saa kätemme puristumaan nyrkkiin, ja vihamme vihollista kohtaan välähtelee pistimissämme.

Taistelutahtomme vihollisen karkoittamiseksi vahvistui hänen puhuessaan menneisyydestä. Keskustelimme maastamme, jonne esi-isämme on haudattu, monista kauniista lapsuusajan muistoista; siitä sanoin kuvaamattomasta surusta, jonka olimme tunteneet ylitettyämme Amnok-*gang* ja Tuman-*gang* joet ja vaelleltuamme pitkin ja poikin kerjäten lähdettyämme kotimaasta japanilaisen imperialismin vuoksi; siitä lujasta päättäväisyydestä, jonka perusteella emme ikinä palaisi kotimaahan ennen-

kuin olisimme murskanneet varastelevat japanilaiset imperialistit.

Me ajattelimme, että tuollakin hetkellä tuona päivänä vanhempamme ja veljemme, ahkerat, teeskentelemättömät ja hyvät patriootit kokivat kovia aikoja japanilaisten karkean julmuuden ja riiston kourissa. Me ajattelimme sitä, miten he odottivat auttavaa kättämme. Tämä ajatus täytti sydämemme uudella päättäväisyydellä ja taistelutahdolla, me halusimme karkoittaa japanilaisen imperialistisen vihollisen. Me uudistimme päätöksemme jatkaa taistelua tähän tulevaan suurtapahtumaan saakka. Tämä oli jatkuvasti meidän kantamme.

Niinpä vuoden 1940 vapunpäivä on minulle ja näille tovereille unohtumaton päivä.

"Päivällisillämme" tarjottu sammakkoateria osoittautui paljon herkullisemmaksi kuin monet erikoisherkut. Mikä olisi tärkeämpää kuin se, että me vietimme vapunpäivää rauhassa ja onnellisina toveri Kim Il Sungin kanssa, puhuen isänmaasta sekä oman hedelmällisen elämämme tärkeydestä. Miten voisimme ikinä unohtaa tämän vapunpäivän?

Vapautuksen jälkeen 15. elokuuta me palasimme voitokkaina Pjongjangiin. Me ostimme Pjongjangin pieniä makarooneja, makeita perunoita ja Taedong-*gang* joesta pyydettyjä harmaita mulloja, joista toveri Kim Il Sung oli aina niin ylpeästi puhunut. Me muistimme entiset hyvät ajat niistä nauttiessamme.

Kuten edellä olen teille kertonut, me kykenimme tuolloinkin, japanilaisvastaisen aseellisen taistelun poikkeuksellisen vaikeana aikana, lujittamaan lahjomatonta vallankumouksellista tahtoamme toveri Kim Il Sungin vallankumouksellisen optimismin avulla, hänen innostamianaan ja rohkaiseminaan.

kuin olisimme murskanneet varsinaiset japanilaiset imperialistit.

Me ajattelimme, että tuollakin hetkellä tuona päivänä vanhempamme ja veljemme, ahkerat, tosiseen elämättömät ja hyvät patriootit kokivat kovia sortajan japanilaisten karkean julmuuden ja riiston kourissa. Me ajattelimme sitä, miten he odottivat auttavaa kättämme. Tämä ajatus täytti sydämemme uudella päättäväisyydellä ja taistelutahdolla, me tuhoisimme kaikkialla japanilaisen imperialistisen vihollisen. Me uskoimme päättäneemme jatkaa taistelua tähän tulevaan suurtapahtumaan saakka. Tämä oli jatkuvasti meidän kantamme.

Niinpä vuoden 1940 vapunpäivä on minulle ja muille tovereille unohtumaton päivä.

"Päivällisillämme" tarjottu sammakkokeitto osoittautui paljon herkullisemmaksi kuin monet erikoisherkut. Mikä olisi tärkeämpää kuin se, että me vietimme vapunpäivää rauhassa ja onnellisina toveri Kim Il Sungin kanssa, puhuen isänmaasta sekä oman hedelmällisen elämämme tärkeydestä. Miten voisimme koskaan unohtaa tämän vapunpäivän?

Vapautuksen jälkeen 15. elokuuta me palasimme voitokkaina Pjongjangiin. Me ostimme Pjongjangin pieniä makaroneja, makeita perunoita ja Taedong-joesta pyydettyjä harmaita mulleja, joista toveri Kim Il Sung oli aina niin ylpeästi puhunut. Me muistimme entiset hyvät ajat niistä nauttiessamme.

Kuten edellä olen teille kertonut, me kävimme tuolloinkin, japanilaisvastaisen aseellisen taistelun poikkeuksellisen vaikeana aikana, kulttuurin lahjomatonta vallankumouksellista taistoamme toveri Kim Il Sungin vallankumouksellisen opetuksen avulla, hänen innoittamanaan ja rohkaisemanaan.

XV
Kansallisen vapautuksen suuri suunnitelma

LIM CHUN CHU

Helmikuussa 1936 alkaneen ja useita kuukausia kestäneen Nanhutousta Tungkangiin suuntautuneen pitkän retken merkitys on siinä, että japanilaisvastaisen kansallisen rintaman muodostamisen ja isänmaan elvyttämisen suuri suunnitelma ja ohjelma muotoiltiin näiden kuukausien aikana. Tämä ohjelma valaisi kirkkaasti tien Korean vallankumousta varten.

Unohtaen unen ja levon tarpeen toveri Kim Il Sung omistautui kokonaan suunnittelemaan vallankumouksen tulevaa kurssia ja välittömiä strategisia tehtäviä, joihin olisi ryhdyttävä.

Kysymykset, jotka liittyivät siihen organisaation ja muotoon, joka japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman olisi omaksuttava voidakseen toteuttaa isänmaan elvyttämisen; nämä olivat ajatuksia, jotka täyttivät hänen mielensä. ”Millainen ohjelman on oltava? Mitkä ovat ne vallankumouksen konkreettiset tehtävät, jotka toimivat kokoavana kutsuna? Mitkä ovat ne organisatoriset ja ideologiset suunnitelmat, jotka tarvitaan puolueen perustamista varten? Millaisiin toimenpiteisiin tulisi ryhtyä uudenlaisen vallankumouksellisen tukikohdan muodostamiseksi Changpain alueelle, joka on portti kotimaahan?”

Marssi kulki yli jyrkkien, rosoisten vuorten, mutta kaiken aikaa hänen ajatuksensa viipyivät näissä kysymyksissä ja hän laati mielessään suunnitelmia niiden ratkaisemiseksi ja ohjelman toeuttamiseksi. Vihollista vastaan käytyjen ankarien taistelujen välisinä hengähdystaukoinakin, oltiin sitten marssimassa tai lepäämässä, nämä ajatukset täyttivät hänen mielensä.

Kun sissit öisin leiriytyivät sankoissa metsissä lumimyrskyjen raivotessa hän pysytteli valveilla koko yön, istui leiritulen ääressä kirjoittaen ajatuksiaan muistikirjaansa.

Tällä tavalla muotoutui isänmaan vapautuksen suuri suunnitelma, tällä tavalla se siloteltiin ja muotoiltiin niin että jokaisessa sanassa ja jokaisessa lauseessa paloi isänmaanrakkauden tuli.

Sitä ei laadittu työhuoneessa tai tutkimuskeskuksessa. Sen synnytti taistelu, ja tuon marssin ankarat koettelemukset antoivat Korealle hänen syvälliset, alkuperäiset teoriansa vallankumouksesta.

Oli olemassa ihmisiä, jotka eivät luottaneet omaan voimaansa. He pyyhkäisivät syrjään ajatuksen korealaisesta vallankumouksesta ja odottivat ”maailmanvallankumousta”. Typerät dogmaatikot osasivat pitää meteliä vain siitä, että ”Korean vallankumouksen tulee olla sosialistinen vallankumous”. Samanaikaisesti kuin 30-miljoonainen kansamme raahasi köyhyyden iestä niin sanotut ”patriootit”, jotka pakenivat pelkästään sanan vallankumous kuullessaan etsimään helppoa elämää ja uraa, istuskelivat baareissa, ja pikkuporvarit veisasivat hautajaisvirttä ”Japanista ja Koreasta, yhdestä yhteisöstä” tai ”Japanilaiset ja korealaiset polveutuvat samoista esi-isistä”, aivan kuin rukouksiaan loilottavat munkit. Tällainen tukahduttava ilmapiiri oli levittäyty-

nyt yli koko maamme. Mutta toveri Kim Il Sung yksin oli nähnyt maamme tulevaisuuden oikeasta näkökulmasta ja oli nyt johtamassa Korean kansaa kohti kunniakasta voittoa. Ankarien taistelujen ja koettelemusten karaisemana, sodan ankarat opit saaneena ja verellä kokemuksensa ostaneena hän saavutti selkeän käsityksen riippumattomasta, demokraattisesta Koreasta, tulevasta isänmaasta, jossa demokraattinen vallankumous tulisi voittamaan.

Tämä antoi hänelle erehtymättömän tiedon siitä, että juuri nämä korealaiset vallankumoukselliset, Korean todelliset pojat ja tyttäret, tulisivat ottamaan harteilleen maan loistavan tulevaisuuden rakentamisen tehtävän ja että Korean kansan itsensä olisi toteutettava Korean vallankumous riippumattomasti.

Tämän oivallettuaan hän pani sydämensä ja sielunsa Korean vallankumouksen tulevaisuuden muokkaamiseen, syrjäyttäen unen ja levon ja kohdaten pystypäin kaikki vaikeudet. Hän ei tuntenut pelkoa eikä väsymystä.

Suunnitelma kypsyi ja se siloiteltiin Mihunchenissa Antun piirikunnassa pidetyssä kokouksessa ja lopullisen muotonsa se sai Tungkangissa Fusungin piirikunnassa, ja tästä pitäen hänen syvälliset luovat teoriansa isänmaan elvyttämisestä alkoivat tulla tunnetuiksi hyvin laajasti kansan keskuudessa.

Tungkangin kokous pidettiin vuonna 1936, se kesti toukokuun ensimmäisestä viidenteentoista päivään, ja siellä toveri Kim Il Sungin Nanhutoun kokouksessa esittämälle strategialle annettiin konkreettisempi muoto ja käytännön yksityiskohdista keskusteltiin Nanhutoun kokouksen päätösten perusteella.

* * *

Ensimmäinen kysymys oli uudentyyppisen sissitukikohdan perustaminen palvelemaan Korean kansanarmeijan etenemistä raja-alueilla.

Tällä suunnitelmalla oli suuri taktinen merkitys niiden monien ongelmien riippumattoman ratkaisemisen kannalta, joita tulisi nousemaan esiin Korean vallankumouksen edetessä. Ainoastaan iskemällä vihollista aseiden voimalla aivan kotimaan rajojen tuntumassa voitaisiin kansanjoukkojen taistelutahtoa nostattaa ja ne voitaisiin organisoida ja mobilisoida pitkällä tähtäyksellä. Ilman tätä Isänmaan elvytyksen suuren suunnitelman ja ohjelman toteuttaminen käytännössä ei olisi ajateltavissakaan. Tämä pyhä ja valtava yritys lepäsi toveri Kim Il Sungin johtamien korealaisten kommunistien harteilla.

Vuonna 1935 Yaoingkoun kokouksessa oli päätetty Itä-Mantshurian pysyvien sissitukikohtien hajoittamisesta tapahtuneen kehityksen vuoksi sekä aseellisen taistelun siirtämisestä raja-alueille. Tätä päätöstä oli seurannut valtava menestys, ja joidenkin tovereiden hämmästykseksi nostettiin nyt esiin kysymys uusien sissitukikohtien perustamisesta.

Toveri Kim Il Sung totesi tätä kysymystä käsitellessään:

"Itä-Mantshuriaan pystytetyillä sissitukikohdilla — vapautetuilla alueilla — oli tärkeä rooli siinä työssä, jota korealaiset kommunistit tekivät laajentaakseen ja vahvistaakseen japanilaisvastaisten aseellisten sissijoukkojen rivejä sekä organisoidakseen japanilaisvastaisia kansanjoukkoja.

Me loimme sissitukikohtia alueille, joita oli helppo puolustaa vaatimattomien aseidemme voimalla ja joihin vihollisen oli vaikea hyökätä edes nykyaikaisten aseiden voimalla; me puolustimme näitä tukikohtia ja vallan-

kumouksellisia kansanjoukkoja aseillamme ja annoimme viholliselle ankaria iskuja..."

Korostaen sitä valtavaa merkitystä, joka Itä-Mantshurian sissitukikohdilla oli ollut, toveri Kim Il Sung jatkoi:

"...Oli täysin oikein ja vallankumouksen kehityksen kannalta itse asiassa olennaista, että me säilytimme ja laajensimme vallankumouksellisia voimia ja suojelimme ihmisiä perustamalla kiinteitä sissitukikohtia — vapautettuja alueita — metsiin, joita oli helppo puolustaa, aikana, jolloin vihollinen suoritti joukkomurhia kaikkialla ja yritti epätoivoisesti tuhota vallankumoukselliset voimamme.

Mutta sitten vihollinen omaksui taktiikakseen sissiyksikköjemme toiminnan estämisen ja ryhtyi piirittämään ja ahdistamaan meitä mobilisoimalla suuria asevoimia, jotka olivat vahvuudeltaan kymmentuhantisia. Samanaikaisesti vihollinen omaksui niin sanotun "liittoutumiseen palaamisen linjan" ja pelotteli ja uhkaili niitä kansankerroksia, joiden vallankumouksellinen tietoisuus oli heikko. Tällä tarkoituksella vihollinen muodosti kollektiivisia asuinyhdyskuntia.

Näissä olosuhteissa kiinteisiin sissitukikohtiin jähmettyminen olisi merkinnyt tuhoon antautumista. Voimiemme säilyttämiseksi ja vahvistamiseksi ratkaisevampaa taistelua silmällä pitäen ja antaaksemme viholliselle useita iskuja perättäin, me hajotimme Itä-Mantshurian sissitukikohdat ja siirryimme laajemmille alueille.

...Mutta nyt on käynyt välttämättömäksi perustaa uudentyyppinen sissitukikohta uuden tilanteen vaatimusten mukaisesti. Syy tähän on se, että nykyisen voimatasapainon vallitessa vihollisen ja meidän välillämme samoin kuin asiaa strategian ja taktiikan näkökulmasta tarkastellenkin on sekä mahdotonta että tarpeetonta

järjestää tukikohtia vanhojen menetelmien ja muotojen mukaisesti.

Nyt tarvittavan uudentyyppisen sissitukikohdan tulisi olla sijainniltaan sellainen, että meidän olisi mahdollista ensinnäkin organisoida ja johtaa Korean vallankumousliikettä kokonaisuutena, ja samalla näiden tukikohtien tulisi sijaita sellaisissa paikoissa, jotka antavat meille mahdollisuuden vapaaseen liikehtimiseen ja rajoittamattomaan sissitoimintaan laajoilla alueilla. Tällaisiksi paikoiksi me voimme valita Paekdu-*san* vuoren ympärillä Amnok-*gang* ja Tuman-*gang* jokien varrella sijaitsevat Korean pohjoisimmat alueet sekä Changpain, Linchiangin ja Fusungin piirikuntien ympäristön.

Käyttämällä hyväksemme näiden laajojen metsien tarjoamaa edullista asemaa meidän tulisi pystyttää salaisia leirejä ja organisoida laittomia vallankumouksellisia järjestöjä laajasti näillä alueilla vihollisen hallinnassa olevilla alueilla asuvien kansanjoukkojen keskuuteen.

Uusista sissitukikohdistamme muodostuu murtumattomia linnoituksia, sillä ne sijaitsevat edullisesti Paekdun metsissä ja niitä tukee paikallisten vallankumouksellisten järjestöjen salainen toiminta. Toimimalla näistä tukikohdista käsin ja nojautumalla vallankumouksellisiin järjestöihin me voimme tunkeutua kauas kotimaahan ja levittää japanilaisvastaisen aseellisen taistelun liekkejä vastustamattomalla voimalla.

Tämä merkitsee sitä, että Paekdu-*san* vuoren ympärillä olevalle alueelle sijoitetuista tukikohtaleireistä tulee muodostumaan Korean vallankumouksen linnake.

Tällainen linnake luo meille mahdollisuudet johtaa armeijaa taitavasti sekä tehdä vihollinen avuttomaksi soveltamalla yliluonnollisen nopeuden strategiaa.

”Eivät ’voittamattomalla mahdillaan’ kerskuvien japanilaisten imperialistien ’keisarillisen armeijan’ aseet, ko-

netuliaseet eivätkä lentokoneet ja pommitkaan", toveri Kim Il Sung jatkoi, "pysty tuhoamaan vallankumouksemme linnaketta ja me voimme saavuttaa suurta menestystä työssä Korean vallankumouksen organisoimiseksi ja johtamiseksi kokonaisuutena, kun sissit rakentavat linnakkeen tälle luonnostaan edulliselle alueelle ja ympäröivät sen salaisten järjestöjen laajalla verkostolla sekä soveltavat oikein yliluonnollisen nopeuden sissitaktiikkaa."

Kokouksen osanottajat saivat hänen sanoistaan selkeän käsityksen ongelmista sekä vankkaa itseluottamusta. Heistä tuntui, että he saattoivat katsoa eteenpäin selkeän luottavaisina, ja ne jotka eivät aluksi olleet ymmärtäneet oikein uuden sissitukikohdan luomisen merkitystä, tajusivat pian, että se oli käytännöllinen askel eteenpäin korealaisten kommunistien päämäärärikkaassa vallankumouksellisessa taistelussa, joka perustui kaikkien Korean vallankumoukseen liittyvien kysymysten riippumattoman ratkaisemisen periaatteeseen. Se sai kokousväen yksimielisen kannatuksen.

Kokous otti esille myös Isänmaan vapautusseuran (IVS) perustamiskysymyksen.

Toveri Kim Il Sung esitti kokoukselle lopullista harkintaa varten historiallisen IVS:n 10-kohtaisen ohjelman sekä julistuksen sen hyväksymisestä, jotka hän itse oli laatinut tehtyään uupumattomasti suunnittelutyötä raskaan marssin ja ankaran vihollistoiminnan aikana.

IVS:n 10-kohtainen ohjelma olennoi Korean tilanteen realiteetit ja heijasti vallankumouksen tulevaisuutta. Se analysoi syvällisesti vallankumouksellista tilannetta marxilais-leniniläisestä lähtökohdasta käsin, kotimaamme yhteiskunnallis-taloudellisia oloja sekä luokkavoimien tasapainoa 1930-luvulla; se määritteli Korean vallankumouksen luonteen, tehtävät, strategiset ja taktiset peri-

aatteet. Se oli täysin sopusoinnussa työtätekevien joukkojen, työläisten ja talonpoikien perusetujen kanssa ja se vastasi kaikkien isänmaallisten kansankerrosten yhteisiä kansallisia etuja.

Kokouksen osanottajat näkivät, ensimmäistä kertaa Korean historiassa, Korean vallankumouksen tien selkeästi viitoitettuna. He olivat suunniltaan ylpeydestä ja ilosta, koska Korean kansalla ja korealaisilla kommunisteilla oli lopultakin oma selkeä ohjelmansa, joka avasi tien voittoon ja antoi heille mahdollisuuden marssia luottavaisina ja voitokkaina pitkin vallankumouksen tietä. He saattaisivat kohdata takaiskuja ja vaikeuksia ja heidän pitäisi tehdä suuria uhrauksia matkalla, mutta nyt heillä oli päämäärä, johon pyrkiä, ja he saattoivat taistella jatkuvasti horjumatta, joutumatta kokemaan turhautumista, tulisipa eteen millaisia vaikeuksia tahansa. Nyt he saattoivat nähdä edessään demokraattisen, riippumattoman Korean, jossa työ ja onni odotti kaikkia valtiovallan yhdenvertaisina ja ylpeinä omistajina, oman maansa isäntinä.

Kokous hyväksyi innokkaasti IVS:n 10-kohtaisen ohjelman omaksuen sen Korean vallankumouksen suureksi ohjelmaksi.

Innostus ei ollut hiukkaakaan pienempi, kun Julistus IVS:n perustamisesta esitettiin kokouksen osanottajille. Julistuksesta ilmeni kansan palava suuttumus sen johdosta, että japanilaiset imperialistiroistot olivat tunkeutuneet maahan, kansan monien sukupolvien ajan hallussaan pitämään kauniiseen kolmentuhannen *rin* laajuiseen kotimaahan, ja että sivistynyt ja viisas Korean kansa oli alistettu orjaksi sorron ja riiston alaisuuteen. Julistuksessa todettiin, että kansan rakkaus omaan maahansa ja sen riippumattomuushenki korealaisena kansakuntana olivat yhtä korkealla kuin vanhoinakin aikoina.

Tämä voimakas riippumattomuuden henki sai kaikkien kokouksen osanottajien sydämet liikuttumaan.

Julistuksessa painotettiin myös kansan käymää loistavaa japanilaisvastaista taistelua. Korean luovuttamisen oli vuonna 1905 hyväksynyt vain kourallinen — viisi kappaletta — pettureita. Mutta aina siitä pitäen Korean kansa oli taistellut jatkuvasti japanilaisen imperialismin rikollisia tekoja vastaan: ”Oikeudenmukaisten vapaaehtoisten” taistelu, maaliskuun 1. päivän kansannousu, kansakunnanlaajuiset lakot ja varsinkin loistava japanilaisvastainen aseellinen taistelu.

Niinpä julistuksessa sanottiin: ”... Maan riippumattomuus ja vapautus tullaan varmasti saavuttamaan, jos koko Korean kansa liittyy yhteen, liittyy japanilaisvastaiseen isänmaan vapautusrintamaan ja tekee aktiivisesti työtä sen päämäärien edistämisen puolesta.

Niiden joilla on varoja, pitäisi antaa rahaa, niiden joilla on tavaraa, pitäisi antaa ruokatarvikkeita ja niiden joilla on taitoa ja voimaa, pitäisi antaa taitonsa ja voimansa käytettäväksi...” Mikä kansallinen ylpeys, itseluottamus ja taisteluhenki noihin sanoihin sisältyikään!

Ilmaistuaan luottamuksen voittoon ja julistettuaan IVS:n perustetuksi, lausunnossa kutsuttiin innostavasti jokaista liittymään IVS:aan ja taistelemaan IVS:ssä, järjestäytyneessä japanilaisvastaisessa kansallisessa yhteisrintamassa Korean riippumattomuuden puolesta.

Julistus saavutti yksimielisen, innokkaan hyväksymisen, ja lämpimästi ehdotettiin, että julistus julkistettaisiin toveri Kim Il Sungin nimissä. Mutta toveri Kim Il Sung esitti vastalauseensa. Hän sanoi, että IVS:lle pitäisi antaa kansallinen muoto, koska oli välttämätöntä ryhmittää kaikki Korean kansan japanilaisvastaiset voimat tämän elimen ympärille. Siksi julistuksessa käytettävän nimen tulisi kuulua jollekulle tunnetulle vanhemmalle

ja maineikkaalle toverille, joka on osallistunut Korean riippumattomuusliikkeeseen ”Oikeudenmukaisten vapaaehtoisten” taistelusta ja maaliskuun ensimmäisen päivän kansannoususta saakka.

Mutta kokous päätti, ettei Korean kansan keskuudessa kukaan ollut paremmin tunnettu kuin toveri Kim Il Sung, joka oli johtava koko kansakuntaa.

Toveri Kim Il Sung antoi sitten Julistuksen IVS:n perustamisesta salanimellä Kim Dong Myong 5. toukokuuta 1936, kun kokous oli vielä koolla.

Toveri Kim Il Sung valittiin IVS:n puheenjohtajaksi ja seuran 10-kohtainen ohjelma julkistettiin.

IVS:n puheenjohtajan ominaisuudessa toveri Kim Il Sung puhui IVS:n muodostamisen merkityksestä ja sen järjestöjen tulevaan laajentamiseen ja vahvistamiseen liittyvistä kysymyksistä. Hän sanoi: ”IVS:n muodostamisella tulee olemaan ratkaiseva merkitys Korean kansan japanilaisvastaisessa kansallisessa vapautustaistelussa ja siitä tulee muodostumaan tärkeä tekijä, joka toimii renkaana kansainvälisessä fasisminvastaisessa kansanrintamaliikkeessä.

Nyt meidän on laajennettava IVS:n järjestöjen verkostoa ja yhdistettävä asevoimien ympärille mitä laajimmat japanilaisvastaiset voimat.

Me emme saa tässä yhteydessä unohtaa, että meidän tulee ennen kaikkea lujittaa kommunistien ja työväenluokan rivien järjestöllistä ja ideologista yhtenäisyyttä sekä vahvistaa niiden johtavaa asemaa yhteisrintamassa. Samanaikaisesti IVS:n ohjelman on tultava syvällisesti tutuksi kansanjoukoille kaikilla tasoilla. Siksi eri paikkakunnilla asuvien ihmisten erikoispiirteet tulisi ottaa tarkasti huomioon.”

Hän painotti, että muodostettaessa, laajennettaessa ja lujitettaessa seuran järjestöjä olisi kysymys siitä, tu-

leeko työtä tehdä avoimesti vai salassa, ratkaista ottaen vakavasti huomioon kunkin paikkakunnan tilanteen erikoispiirteet. Hän sanoi, että oli olemassa muutamia erikoisnäkökohtia, jotka oli pidettävä mielessä muodostettaessa seuran osastoja ja laajennettaessa ja lujitettaessa sen järjestöjen verkostoa paikoissa, missä korealaiset asuvat Koillis-Kiinassa samoin kuin Koreassakin. Hän totesi:

"...Ensinnäkään ei ole viisasta käyttää kaikissa järjestöissä samaa nimeä. On tehtävä ero alueilla, joilla sosialistinen valistus on kehittynyt ja alueilla, joilla nationalistinen virtaus on voimakas. Seuran osastoille tulisi antaa erilaisia nimiä — Isänmaan vapautusseura yhdessä paikassa, Kansallinen vapautusliitto toisessa paikassa ja Japanilaisvastainen liitto taas toisessa paikassa."

Toveri Kim Il Sung korosti yhä uudelleen, että laajennettaessa ja lujitettaessa yhteisrintaman järjestöverkostoa meidän pitäisi hyvin ja rehellisesti olla yhteistyössä työväenluokan, talonpoikaisjoukkojen ja muiden eri yhteiskuntapiirejä edustavien ihmisten kanssa. Esittäen tieteellisen analyysin Korean monimutkaisista poliittisista ja sosiaalisista ominaispiirteistä yksityiskohtaisia esimerkkejä esittäen hän osoitti asennoitumisen ja työmenetelmät eri kansankerrosten parissa tapahtuvaa työtä varten.

Ottaen esimerkiksi nationalistit hän sanoi:

"Meidän tulee tehdä ero nationalistien yläkerroksen ja alempien joukkojen välillä. Myös ylempi kerros on jaettava huolellisesti kahteen kategoriaan: niihin, jotka ovat suhteellisen luotettavia ja haluavat edistystä, ja niihin jotka eivät sellaisia ole.

Jos teemme sen virheen, että tarkastelemme kaikkia nationalisteja samassa valossa, me emme pysty voitta-

maan puolellemme niitä ihmisiä, joiden kanssa me todella voimme tehdä työtä käsi kädessä.

Se olisi suuri menetys. Meidän tulee siksi lähestyä tietoisesti niitä ihmisiä, joiden kanssa voimme olla yhteistoiminnassa, ja vaikuttaa heihin kärsivällisen selvitystyön ja vakuuttelun avulla.

On järkevää aloittaa esittelemällä heille edeltäjiämme, jotka ovat taistelleet maan puolesta menneisyydessä, ja nostattaa vähitellen heidän tukahdutettuja japanilaisvastaisia tunteitaan. Ja meidän tulee tehdä työtä saadaksemme heidät liittymään IVS:aan omasta halustaan kansallista ylpeyttä tuntien. Samanaikaisesti meidän tulee opettaa heidät vihaamaan luopionationalisteja, vaikuttaa heihin jatkuvasti omalla kommunistisella esimerkillämme. . . . Tällä tavalla he alkavat ymmärtää, että me kommunistit olemme todellisia patriootteja . . ."

Uskonnollisten henkilöiden suhteen hän sanoi:

"Uskonto on kuin ooppiumi, ja ooppiumin käytöstä ei voida päästä eroon yhdessä päivässä. Uskonnolliset ihmiset uskovat että heidän uskonoppinsa on 'totuus' ja he ovat valmiit uhraamaan elämänsä sen puolesta. Heitä voidaan verrata ooppiumin käyttäjiin, joiden on vaikea olla yhtäkään päivää ilman ooppiumia.

Jos olemme tahdittomia ja ryhdymme saarnaamaan heille, että uskonto on taikauskoa, niin miten he reagoivat? He kumartuvat, sulkevat silmänsä ja alkavat rukoilla jumalaa: "Oi Herra! Pelasta sieluni paholaisten ja saatanan kiusauksilta!"

On typerää yrittää saada heidät luopumaan yhdessä päivässä uskonnollisista käsityksistään, jotka ovat juurtuneet heihin pitkän ajan kuluessa. Meidän tulee siis keskittyä herättämään heidän kansallinen ylpeytensä. Tässä työssä meidän ei tule kääntyä ylemmän luokan puoleen vaan tehdä työtä alempien luokkien ja tavallisten usko-

vaisten parissa, erityisesti herkkätunteisen nuorison keskuudessa. Meidän on saatava heidät ymmärtämään, että uskovainenkin tarvitsee kotimaan; että itse asiassa mitään uskonnonvapautta ei voida taata siirtomaassa ja että uskonnollinen vapaus voidaan taata vain kun maa on riippumaton.

Meidän tulee opettaa kristityille miten heidän kansallismieliset uskonveljensä taistelivat Korean riippumattomuuden puolesta sen jälkeen, kun japanilaiset imperialistit olivat sen miehittäneet; kertoa buddhalaisille se historiallinen tosiseikka, että St. Sosan, Samyongdang ja monet muut isänmaalliset buddhalaiset munkit ovat taistelleet urhoollisesti japanilaisia hyökkääjiä vastaan Imjinin isänmaallisessa sodassa.

Meidän tulee muistuttaa Chondogyohon uskovia Jon Bong Junin johtamasta talonpoikaisnoususta (Kabon talonpoikassodasta) samoin kuin heidän uskonveljiensä japanilaisvastaisista liikkeistä, ja Daejonggyoon uskovia tulee nostattaa oikeutettuun suuttumukseen korealaisina kysymällä heiltä miten kansakunta, jolla on 4 000-vuotinen pitkä ja loistokas historia, voisi sietää inhoittavien japanilaisten kolonialistien harjoittamaa epäinhimillistä kohtelua ja halveksuntaa.

... Meidän tulee näin kehittää voimallisesti työtä ryhmittämällä vähitellen uskovaisetkin japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman ympärille..."

Todellinen tilanne tuohon aikaan oli, että useat uskonnot olivat levinneet laajalle Hwanghaen ja Pjonganin maakunnissa sekä Korean muissa osissa, ja uskontojen kanssa tekemisissä olevien ihmisten määrä ei ollut niinkään pieni. Niinpä toveri Kim Il Sungin painostus teki uskovaisten saamisesta mukaan japanilaisvastaiseen kansalliseen rintamaan yhden korealaisten kommunistien tärkeistä velvollisuuksista.

Tästä jatkaessaan hän opetti heille käytännön sääntöjä ja työmenetelmiä naisten, nuorten, lasten ja erilaisten "japanilaisvastaisten yksikköjen" parissa tehtävää työtä varten.

Korostaen tarvetta käyttää laajasti hyväksi vihollisen tuntemia laillisia järjestöjä ja ryhmiä työssä IVS:n järjestöjen laajentamiseksi ja lujittamiseksi toveri Kim Il Sung viitoitti tehtäviä seuraavin sanoin:

"...Alkaen iltakursseista, urheilukerhoista, sosiaalisista kokouksista, koulujen kannatusyhdistyksistä, uskonnollisista järjestöistä, maaseudun kehittämisjärjestöistä jne. meidän tulee käyttää laajasti hyväksi vihollisen muodostamia taantumuksellisiakin järjestöjä. Tällaisten järjestöjen jäsenistön keskuudessa liikkuen meidän kommunistien tulee auttaa ihmisiä ymmärtämään kansakunnan todellinen tila ja herättää heidän luokkatietoisuutensa väsymättömän selvitystyön ja vakuuttelun avulla sekä vetää heidät asteittain japanilaisvastaiseen kansalliseen yhteisrintamaan.

Tämä tehtävä on hyvin vaikea ja se edellyttää huolellista harkintaa. Vallankumouksellinen historia opettaa meille, että pikkuseikkakin voi paljastaa järjestön salaisuudet. Pitäen tällaisista tapauksista aiheutuneiden veristen taistelujen opetukset mielessämme meidän tulee vaalia vallankumouksellista valppauttamme jatkuvasti..."

Hän korosti, että oli tarpeen kehittää uudelle ja korkeammalle tasolle joukoille suunnattua poliittista propagandaa, joka on välttämätöntä japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman kasvun kannalta, sekä esitti meille ne periaatteet, joita on noudatettava tehtäessä laitonta propaganda- ja agitaatiotyötä.

"...Mitä propagandamme ja agitaatiomme tarvitsevat tavoittaakseen joukkojen sydämet ja liikuttaakseen nii-

tä? On olennaista, että propagandistit itse ymmärtävät selkeästi todellisen tilanteen samoin kuin niiden ihmisten erikoislaadun, joita he pyrkivät tavoittamaan. Jos he ymmärtävät ihmisiä vain vähän tai eivät ollenkaan, heidän propaganda- ja agitaatiotyönsä kärsii subjektivismista ja formalismista eikä palvele mitään tarkoitusta. Sekä suullisen että kirjallisen propagandan, visuaalisten apukeinojen, sanoma- ja aikakauslehtien tulee olla kieleltään sujuvia ja sisällöltään rikkaita.

Älkää käyttäkö liiallisia ja vaikeita sanoja. Muutamat sanat, jos niiden ymmärtäminen on ihmisille helppoa ja jos ne koskettavat heidän sydämiään, ovat paljon tehokkaampia kuin tuhannet sanat, jotka ovat vaikeita ja joilla siten on huono vetovoima. Varsinkin työllemme äärimmäisen välttämättömän salassapidon vuoksi lentolehtinen, jota on vaikea ymmärtää ja epämukava kuljettaa mukana, on hyvin vähän hyödyllinen..."

Puhuessaan propagandan ja agitaation aiheista toveri Kim Il Sung painotti, että on tehtävä ero puolueen ja vallankumousarmeijan sisällä käytettävän aineiston ja laajoille japanilaisvastaisille kansanjoukoille tarkoitetun aineiston välillä.

"...Tärkeimmät aiheet, joita puolueen jäsenten ja vallankumousarmeijan tulisi opiskella, ovat strategiamme ja taktiikkamme perustana olevat marxismi-leninismiin nojautuvat periaatteet, miten vallankumouksellisia joukkoja ohjataan ja tämän työn menetelmät, puolueen ja vallankumouksellisten järjestöjen rakentamisen teoria, japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman muodostaminen ja puolueen ohjaustyö tässä rintamassa ja niin edelleen.

Mutta laajoille japanilaisvastaisille joukoille suunnattavan propagandan tulee keskittyä selvittämään IVS:n 10-kohtaisen ohjelman tarkoitusta kuulijoiden erilaisen

yhteiskunnallisen aseman mukaisesti. Samalla on välttämätöntä kertoa ihmisille Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön saavutuksista ja suuresta voimasta, johdattaa ihmiset tukemaan ja puolustamaan Neuvostoliiton saavutuksia, sekä antaa heille luja luottamus vallankumouksen voittoon.

Luokkakasvatusta on voimistettava ja työtä tieteellisen sosialismin aatteiden levittämiseksi työläisten ja talonpoikien ja vallankumouksellisen sivistyneistön keskuuteen on tehostettava. Ainoastaan tällä tavalla voidaan turvata työväenluokan johtava rooli japanilaisvastaisessa kansallisessa yhteisrintamassa. . ."

Niiden viisaiden ja konkreettisten ohjeiden perusteella, jotka toveri Kim Il Sung antoi IVS:n järjestämisestä ja laajentamisesta japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman järjestönä, 10-kohtaisesta ohjelmasta ja IVS:n perustamisjulistuksesta, me saimme täydellisen ja selkeän kuvan vallankumouksen tulevaisuudesta maassamme, sillä sen jokainen yksityiskohta kävi jokaiselle kouriintuntuvaksi ja selväksi.

Kokouksen kaikki osanottajat ihailivat suuresti toveri Kim Il Sungin ainutlaatuista marxilais-leniniläistä käsityskykyä ja älyä, hänen syvällistä analyysiaan ja näkemystään poliittisesta tilanteesta ja luokkasuhteista Koreassa sekä hänen jaloa isänmaanrakkauttaan.

Kansan vastaus oli uusi omanarvontunto ja ylpeys johtajansa viisaasta johtotaidosta, luja luottamus vallankumouksen voittoon. Niin ihmiset antoivatkin innokkaan tukensa hänen strategiselle linjalleen IVS:n järjestämisessä.

Kokous ryhtyi sitten käsittelemään käytännön yksityiskohtia, jotka liittyivät marxilais-leniniläisen puolueen perustamiseen Koreassa. Alusta pitäen toveri Kim Il Sungin johtamat korealaiset kommunistit olivat taistel-

leet väsymystä tuntematta hävittääkseen ryhmäkuntalaiset pyrkimykset nurkkakuntalaisten ainesten keskuudesta, syövän, joka oli kalvanut Korean kommunistista liikettä, sekä lopettaakseen sen ajattelutavan, että ihmisen on luotettava toisiin oman voimansa asemesta; päämääränä oli kommunistien rivien yhtenäisyyden ja solidaarisuuden lujittaminen sekä kommunistisen ytimen kohottaminen korkeammalle tasolle ja sen vahvistaminen.

Vallankumouksen asia oli joutunut kärsimään siitä vasemmistolaisesta seikkailupolitiikasta, jota olivat harjoittaneet ryhmäkuntalaiset ainekset ja ahdaskatseiset nationalistit, jotka johtivat kansanjoukot vastuuttomiin kansannousuihin 1930-luvun alkupuolella; Korean kommunistinen liike oli joutunut kärsimään vakavia tappioita myös niiden vehkeilyjen takia, joihin ryhmäkuntalaiset olivat syyllistyneet käydessään taistelua "Minsaengdania" vastaan äärivasemmistolaisittain vuodesta 1933 lähtien. Selvitettyään kaikki nämä takaiskut toveri Kim Il Sung seisoi nyt vankasti eturivissä riippumattomine mielipiteineen ja itseluottamuksen hengessä korealaisena kommunistina ja nosti vallankumouksen jaloilleen kriisistä sekä kasvatti ja valmensi vallankumouksen johtavan ydinjoukon.

Näissä olosuhteissa myös Komintern asettui täysin tukemaan toveri Kim Il Sungin linjaa puolueen perustamiseksi sekä korealaisten kommunistien työtä innostaen ja kannustaen heitä viemään työn puolueen perustamiseksi nopeasti päätökseen.

Niinpä kokous ryhtyi käsittelemään kysymystä puolueen muodostamisesta toveri Kim Il Sungin Nanhutoun kokouksessa esittämällä tavalla. Tässä kokouksessa hän käsitteli konkreettisia valmisteluja puolueen perustamista varten.

Painottaen kommunistisen ydinjoukon vankan rakentamisen välttämättömyyttä hän sanoi:

"...Puolueen perustaminen edellyttää määrättyä järjestöllistä runkoa. Tämä järjestöllinen runko koostuu varsinaisessa taistelussa karaistuneesta ja koetellusta kommunistisesta ydinjoukosta. Niinpä meidän kommunistien on nyt vietävä eteenpäin työtä ydinjoukkomme rivien laajentamiseksi ja lujittamiseksi luodaksemme perustan puolueelle..."

Toveri Kim Il Sung korosti puolueen järjestöjen jatkuvan laajentamisen ja lujittamisen tarvetta.

"...Meidän tulee laajentaa ja lujittaa puolueen järjestöjä jatkuvasti ohjaamalla puolueen piiriin niitä työläisten, talonpoikien ja vallankumouksellisen sivistyneistön edistyneimpiä edustajia, jotka ovat karaistuneet ja jotka on koeteltu sissitaistelussa tai japanilaisvastaisessa vallankumouksellisessa taistelussa. Tätä työtä ei nyt pidä tehdä ainoastaan sissien keskuudessa ja Koillis-Kiinassa; sitä on tehtävä aktiivisesti myös kotimaassa. Tähän mennessä me emme ole vielä ryhtyneet tähän työhön asianmukaisesti edistyksellisten työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön jäsenten keskuudessa kotimaassa, mutta tästä lähtien meidän on luotava puolueen järjestöverkosto kotimaahan, voitettava määrätietoisesti vasemmisto- ja oikeistopoikkeamat, korealaisen kommunistisen liikkeen aiemmat heikkoudet, ja ryhmitettävä kaikki kommunistit puolueen järjestöihin..."

Hän pani suurta painoa kaikkien puolueen jäsenten kasvattamiseen ja valmentamiseen lahjomattomiksi vallankumoustaistelijoiksi, ja ehdotti puolueen työkomitean organisoimista kotimaahan muodostettavien puoluejärjestöjen ohjaamiseksi yhtenäisesti sekä ryhtymistä työhön puolueen perustamiseksi. Kokous antoi yksimielisen tukensa hänen ehdotuksilleen puolueen perustamisen val-

mistelemiseksi ja erityisesti hänen hyvin perustelluille ja kaukonäköisille ajatuksilleen puoluejärjestöjen organisoimiseksi kotimaahan ja niiden laajentamiseksi ja voimistamiseksi, jotta voitaisiin laskea luja perusta marxilais-leniniläisen puolueen perustamiselle tulevaisuudessa.

Kokouksessa keskusteltiin myös Korean kansan vallankumousarmeijan uudelleenorganisoimisen kysymyksestä. Tässä yhteydessä toveri Kim Il Sung esitti *Juche*en nojautuvan kantansa, että Korean vallankumouksen pitäisi edesauttaa maailman vallankumousta toteuttamalla Korean vallankumous menestyksellisesti. Tämä ajatus hyväksyttiin yksimielisesti ja se sai kaikkien osanottajien täyden tuen ja kannatuksen.

* * *

Juuri tämä toveri Kim Il Sungin Tungkangin kokouksessa esittämä Korean vallankumouksen suuri ohjelmallinen linja muodosti käännekohdan Korean vallankumouksessa 1930-luvulla ja samalla se viitoitti tien sille demokraattiselle kehitykselle, joka oli tapahtuva Koreassa vapautuksen jälkeen.

Tämän linjan mukaisesti Korean kansan vallankumousarmeijan yksiköt perustivat uuden sissitukikohdan Korean rajoille ja ryhtyivät puoluejärjestöjen laajentamiseen ja voimistamiseen sekä kotimaassa että Changpain alueella. Niinikään ryhdyttiin työhön japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman muodostamiseksi IVS:n välityksellä ja Kansallinen vapautusliitto perustettiin niinikään, mikä johti suureen nousuun vallankumouksellisessa toiminnassa ja toi Korean koko vallankumouksellisen liikkeen yhtenäisen valvonnan ja ohjauksen alaisuuteen.

Changpain piirikunnassa sijaitsevat Shangkangkou, Chungkangkou ja Hsiankangkou muutettiin vallankumouksellisiksi alueiksi ja yksinomaan näillä alueilla IVS:aan liittyi satoja tuhansia ihmisiä; suuret japanilaisvastaiset kansanjoukot liittyivät kotimaassa Kansalliseen vapautusliittoon, Japanilaisvastaiseen liittoon jne., mikä oli omiaan kiihdyttämään japanilaisvastaista vallankumouksellista taistelua laajalla joukkopohjalla.

Korean kansa alkoi pian nähdä selvästi, että maan tulevaisuus tulisi muotoutumaan toveri Kim Il Sungin luoman suuren ohjelman pohjalta. Tuntien ylpeyttä ja lujaa luottamusta vallankumouksen voittoon, kun Pochonbossa oli sytytetty isänmaan vapautuksen merkkituli ja kun kansan vallankumousarmeija saavutti jatkuvasti voittoja raja-alueilla, ihmiset liittyivät joukoittain japanilaisvastaiseen rintamaan.

Tämä toveri Kim Il Sungin ohjelmallinen linja avasi uuden aikakauden, josta Korean kansa tuntee suurta ylpeyttä, se avasi uuden ja kunniakkaan sivun 1930-luvun historiassa, se oli loistokas ajanjakso vallankumouksemme historiassa.

Kun tämä suuri ohjelma toteutettiin käytännössä, korealaiset kommunistit saattoivat tervehtiä isänmaan vapautuksen kirkasta aamunkoittoa osoittaen murtumattoman taisteluhenkisyytensä raskaassa, pitkällisessä japanilaisvastaisessa aseellisessa taistelussa. Juuri tältä perustalta, jonka muodosti tieteellinen strategia ja taktiikka, Korean kansa saattoi edetä menestyksellisesti uuden yhteiskuntamme rakentamisessa vapautuksen jälkeen.

Kunniakkaan puolueemme perustaminen niissä vaikeissa olosuhteissa välittömästi vapautuksen jälkeen, kun puolueenvastaiset lahkolaiset, vieraat elementit, nurkkakuntalaiset, vallankumouksen luopiot ja kaiken-

sävyiset pikkuporvarit olivat pukeutuneet patriotismin ja johtajuuden viittaan; demokraattisten uudistusten menestyksellinen toteuttaminen pitäytyen lujasti aitoon kansanvaltaan ja pitäen kiinni IVS:n 10-kohtaisesta ohjelmasta kasvaneesta 20-kohtaisesta ohjelmasta sekä tämänpäiväisten loistavien voittojen saavuttaminen sosialistisessa rakennustyössä; kaikki nämä voitot johtuvat yksinomaan siitä tosiasiasta, että korealaiset kommunistit toveri Kim Il Sungin kaltaisen suuren johtajan johdolla hyväksyivät tämän suuren ohjelman niin kauan sitten kuin 1930-luvulla ja rakensivat sille kiviperustalle, joka oli luotu pitkällisen japanilaisvastaisen aseellisen taistelun kuluessa.

XVI
Suon ylittäminen

LI UL SOL

Koillis-Kiinassa, Tunhuan piirikunnan Hsiaohaerhpalingissä pidettiin elokuussa 1940 konferenssi. Tässä konferenssissa toveri Kim Il Sung ehdotti, että otettaisiin käytäntöön pienyksikkötoimintaan siirtymisen strategia, tarkoituksena vihollisen raivokkaan, laajamittaisen offensiivin tyhjäksi tekeminen. Hän oli analysoinut huolellisesti tilannetta, jossa Korean vallankumous nyt oli.

Tämän strategian mukaisesti Korean kansan vallankumousarmeijasta muodostettiin pienyksiköitä, jotka lähetettiin eri alueille. Hän asettui henkilökohtaisesti johtamaan erästä pientä joukkoa ja johti kulkua.

Meidän oli määrä marssia Yenchiin Tunhuan sankkojen metsien läpi toveri Kim Il Sungin komennossa. Meitä oli vähän, vain kaksikymmentä henkeä. Meidän kaikkien sydämet olivat täynnä luottamusta ja lujaa päättäväisyyttä, me halusimme voittaa kaikki vaikeudet ja olla epäonnistumatta mukana todistamassa vallankumouksen suurta voittoa hänen johdollaan.

Raskaan vastuun painaessa harteitamme me olimme lujittaneet päättäväisyyttämme marssiessamme hänen komennossaan tietäen, että vihollinen oli käynyt raivokkaammaksi kuin koskaan aikaisemmin. Toveri Han Chang Bong ja toveri Kim Hak Song toimivat tiedusteli-

joina edessä ja takana. Näin me toveri komentajaa vartioiden lähdimme matkaan.

Olimme kävelleet noin 30—40 *ritä* tiheäkasvuisessa metsässä, kun toveri Han Chang Bong tuli nopeasti takaisin ase kädessään. Hän ilmoitti löytäneensä edestäpäin jälkiä ja jalanpainautumia, jotka osoittivat vihollisen juuri lähteneen paikalta lyhyen oleskelun jälkeen.

Tämän kuullessaan toveri Kim Il Sung vilkaisi meihin hymyillen. Hän sanoi:

"... Näyttää siltä, että vihollinen on mennyt jonnekin muualle väsyttyään odottamaan meitä. Meidän tulee pysyä valppaina ja on turvallisempaa seurata heitä... Lähdetään!"

Me vartioimme häntä tarkasti pitäen samalla liikkeemme salassa ja raivasimme tietämme tiheikköjen läpi jättäen aina pienen välimatkan seuraavaan. Vasta kun yö alkoi pimetä me olimme selviytyneet metsästä. Edessämme avautui syvä räme, jonka keskellä virtasi puro.

Jos yrittäisimme ylittää sen ja mennä toisella puolella selvästi näkyvään paikkaan ennen pimeää, oli olemassa vaara, että vihollinen saattaisi havaita meidät, mutta pimeässä meidän olisi vaikea ylittää suota kuuttomassa yössä. Näin me näimme asian. Tätä ajatellen seisoskelin katsellen ruohikon yli, kun toveri Kim Il Sung määräsi meidät lepäämään. Tarkasteltuaan aukeaa kiikareillaan hän sanoi, että 10 *rin* päässä oli vihollisen parakkeja.

Jos aiomme päästä Yenchiin, ei meillä ollut muuta vaihtoehtoa kuin ylittää tämä suo. Suon ylittämisen vaikeuden lisäksi oli olemassa vihollisen kohtaamisen mahdollisuus missä tahansa, koska vihollisen parakit olivat niin lähellä.

Kun istuimme tuijottamassa märkää suota syksyinen

aurinko laski ja maahan laskeutui pimeys. Iltatähdet alkoivat tuikkia.

Äkkiä silmiini sattui valonvälähdys, joka näkyi toisella puolella suota, joka meidän oli määrä ylittää. Ajatellen että se oli ehkä tulikärpäsen kajastusta istuin edelleen tarkkailemassa. Sitten yksi miehistä palasi tiedusteluretkeltä ja ilmoitti nähneesä oudon valon vastakkaisella puolella. Toveri Kim Il Sung ilmoitti myös nähneensä sen ja lähetti tiedustelijan takaisin asemaansa.

Hetken kuluttua hän käski meidän tarkastaa aseemme ja varusteemme ja nousi hitaasti seisomaan.

Hän varoitti, että toisella puolella suota, joka meidän olisi ylitettävä, oli vihollisjoukkoja ja että vihollisen parakit olivat vain 10 *rin* päässä. Hän antoi yksityiskohtaiset ohjeet siitä miten suoniitty oli ylitettävä ja miten pakollista marssia oli jatkettava, miten toimittava, jos vihollinen sattuisi huomaamaan, sekä määräsi paikan uutta kokoontumista varten, jos meidän olisi pakko hajaantua.

Seurasimme häntä ilman että vihollinen olisi huomannut ja saavuimme turvallisesti virran luo, jonka ylittäminen oli kaikkein vaarallisinta. Sen yli kulki aivan lankkusillan lailla pitkä, kuollut puu.

10-metrisen virran ylittäminen puun päällä kävellen pimeydessä oli vaikea tehtävä.

Jos horjahtaisi kuolleen puun rungolta, läiskähdys saattaisi havahduttaa vihollisen huomaamaan liikkeemme, puhumattakaan vaarasta, jonka putoaminen aiheuttaisi hengelle. Ja tietysti se muodostaisi vaaran sekä toveri komentajalle että kaikille tovereille. Tämä tilanne iskeytyi ensin mieleeni, sillä hermoni olivat hyvin jännittyneet.

Sillan päässä seisoessani hän tuli odottamatta vierel-

leni ja tarttui minua kädestä. Kaikki epäilykseni katosivat hetkessä. Hänen ojennetun kätensä lämpimän kosketuksen tuntien olin ylittänyt sillan ennenkuin huomasinkaan.

Minun jälkeeni hän tarttui toisia tovereita kädestä auttaakseen heidät yli. Tiedustelijat menivät ensin ja pääsimme kaikki turvallisesti toiselle puolelle.

Mutta äkkiä kuului ympäriltämme raskaiden konetuliaseiden ääniä sekä kiväärinlaukauksia. Hän pyysi muutamia meistä tulemaan perässään. Hän raivasi tietä vaarallisen suon yli ja siirtyi sen reunaan. Toveri Choe In Dok ja minä panimme kiireesti konekiväärimme kuntoon ja suuntasimme ne kohti vihollisen raskaiden konetuliaseiden välähdyksiä. Kivääritulemme jatkui hetken ajan.

Kykenemättä paikallistamaan meitä umpimähkään ampunut vihollinen joutui sekasorron tilaan yllätyksellisen sulkutulemme takia, ja kovaäänisten konetuliaseiden vaiettua terävät kiväärinlaukauksetkin hiljentyivät.

Oli selvää, että vihollisen konekiväärimiehet ja joukko vihollissotilaita oli hiljennetty.

Me lopetimme ampumisen ja aloimme liikkua nopeasti, mutta olimme varmoja siitä että vihollinen liikkeemme huomatessaan hyökkäisi kimppuumme. Sitten toverit, jotka olivat loikanneet polun varteen toveri Kim Il Sungin kanssa, alkoivat tulittaa hyökkäykseen valmistautuvaa vihollista.

Tajusimme miten vihollissotilaat kamppailivat sekasorron vallassa kiljuen aivan kuin olisivat olleet meidän käsissämme.

Suojauduimme maavallin taakse ja laukaisimme hurjan yhteislaukauksen vihollissotilaita kohti heidän tullessaan näkyviin.

Jouduttuaan tulen kohteeksi molemmilta puolilta vi-

hollinen menetti useita miehiä ja perääntyi pakokauhun vallassa.

Me käytimme tätä tilaisuutta nopeasti hyväksemme päästäksemme maantielle, ja niin liikuimme nopeasti ennättääksemme sovittuun paikkaan kuitenkin koko ajan valppaina pimeässä.

Toveri Kim Il Sung katseli itse ympärille varmistaakseen, että me kaikki olimme turvassa ja määräsi meidät aloittamaan välittömästi. Vaikka vihollinen olikin perääntynyt voimakkaan vastahyökkäyksemme voimasta, hän ennusti, että vihollissotilaat tulisivat varmasti uudelleen jäljillemme.

Hänen ennustuksensa oli oikea. Me marssimme hetken ja kuulimme sitten takaamme vihollisen aseiden äänet. Mutta toveri Kim Il Sung käski meidän kulkea suoraan maantietä kohti. Olimme juosseet jonkin matkaa, kun saimme eräältä tiedustelijalta sanan, että vihollisia oli myös edessä.

Hän määräsi meidät pysähtymään. Muutamien piti lähteä vuorten sivuitse kohti etelää ja toveri Choe In Dokin käskettiin ladata konekiväärinsä täyteen.

Kun aloimme kuulla vihollisen aiheuttamia ääniä edestä päin toveri Kim Il Sung käski jäljelle jääneitä sissejä kulkemaan hieman taaksepäin pitäen etäisyyden takana tulevaan vihollisen sopivana. Sitten meidän käskettiin tulittaa molempia ryhmiä, kun vihollissotilaat tulivat luodinkantaman päähän kummaltakin puolelta.

Toveri Choe In Dokin konekivääri hakkasi nopeaa rattat-taata ja vihollisen huudot kuuluivat aivan läheltä. Silloin me tajusimme, mikä oli toveri Kim Il Sungin suunnitelma, kun hän oli käskenyt meidän jatkaa maantien laitaa pitkin.

Toveri Choe In Dok lakkasi ampumasta ja pujahti maantieltä seuratakseen nopeasti toveri Kim Il Sungia.

Hiukan myöhemmin me saavuimme vuoren etelärinteelle. Haimme asemat pensastosta. Siellä istuen saatoimme nähdä suoraan maantielle vuorelta.

Kaksi vihollisryhmää tapasivat maantiellä. Pimeässä ne molemmat luulivat, että toinen ryhmä oli meidän sissiryhmämme, joka tuli vastakkaisesta suunnasta. Ne keskittivät valtavan tulituksen toisiaan vastaan!

Kukaan ei voi kuvailla mielihyväämme ja kiitollisuuttamme!

Jälleen kerran toveri Kim Il Sungin ylivoimainen taktiikka teki meihin voimakkaan vaikutuksen emmekä kyenneet peittelemään ihailuamme, joka kohdistui häneen. Hänellä oli aina sormituntuma kaikkeen mitä tapahtui ja hän arvioi kunkin tilanteen tarkasti murskatakseen vihollisen. Tämä oli hänen taktiikkansa.

Tuona päivänä vihollissotilaat taistelivat toisiaan vastaan kokonaisen tunnin. Tuona yönä me leiriydyimme vuorelle, josta saatoimme nähdä Hantsungkoun kylän.

Kun olimme päättäneet pakollisen marssimme näin menestyksellisesti selviydyttyämme kaikkein pahimmasta, me emme saaneet heti unta, ja olimme niin onnellisia, että vielä makuusijojemme valmistamisen jälkeenkin me kerroimme toisillemme tarinoita taisteluista ja päätimme entistä lujemmin suojella päämajaa voittamalla kaikki vaikeudet, olisivatpa ne millaisia tahansa.

XVII
Kalassa Olgi -joella

BAEK HAK RIM

Ankarimmankin japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana toveri Kim Il Sung rakasti kalastamista.

Kun tein työtä Olgi-joen rannalla olevassa sankassa metsässä syksyllä 1939 näin ensimmäistä kertaa hänen kalastavan. Joki virtaa Antun piirikunnan halki Koillis-Kiinassa.

Meitä oli siellä vartiokomppanian jäseniä sekä koko joukko huoltojoukkoihin kuuluvia tovereita, jotka suorittivat valmisteluja talvea varten tehden talvivaatteita ja muuta sellaista kaikkia yksikköjä varten.

Me kannoimme kaikki uudet univormut yksikköihin salamannopeasti ja annoimme erään tilanherran veljen, nimeltään Yu Tong Sa, jonka olimme kaapanneet varoja kootessamme, palata kotiin.

Varhain eräänä aamuna toveri Kim Il Sung lähetti noutamaan minua ja käski minun tuoda paljon neuloja.

Ihmettelin hiukan mitä hän aikoi paikata ja kysyin: "Mitä aiotte ommella? Minä voisin auttaa teitä."

"Ei kiitos. Tuo vain neulat, ole hyvä", hän vastasi aivan ilmeisesti minua kiirehtien.

Määräyksen mukaan toin useita neuloja jotakin tuntematonta tarkoitusta varten.

Hän kääri ne pumpuliin ja sytytti tulitikun pannen pumpulin palamaan.

Palavassa pumpulissa neulat kuumenivat punaisiksi. Jäähtyessään neulat menettivät lujuutensa. Hän pani neulat vuorotellen puunpalasen päälle ja teki avoimen V-kirjaimen muotoisen koukun kunkin neulan päähän. Sitten ne käyristettiin taitavasti ja karaistiin uudelleen. Hänen taitonsa koukkujen valmistuksessa hämmästytti minua.

Kun kaikki oli valmista, hän käski minut mukaansa ja me menimme ensin joen rannalle.

Metsäilma on varhaissyksyllä kirkasta ja virkistävää. Joen vesi oli helmenkirkasta ja se virtasi kuilusta, jonka näimme usvan läpi.

Toveri Kim Il Sung valitsi paikakseen vedestä esiin pistävän kiven miltei keskeltä jokea ja alkoi kalastaa.

"Oho! Onpa se iso!" hän huusi iloissaan.

Kalat nousivat vedestä ja hän sai niitä useita peräjälkeen.

Minun koukkuuni ei sen sijaan tarttunut kalan kalaa, vaikka minä olin viskannut siimani vain tuuman päähän hänen siimastaan. Minua hiukan ärsytti, kun hän sai kalaa koko ajan kun minä puolestani ongin tyhjän takia. Kuvittelin, että olin väärässä paikassa kun menin joen rantaa ylös ja alas löytääkseni hyvän paikan, mutta lopulta palasin hänen lähelleen. Mutta yksikään kala ei vieläkään tarttunut syöttiini. Viskoin siimaani harkitsemattomasti sinne tänne enkä saanut kalan kalaa.

Hän hymyili huomatessaan tunnelmani ja sanoi:

"Onkimisessa on omat temppunsa. Siinä täytyy tuntea kalojen mielenlaatu ja käyttää sitä tuntemusta hyväksi niiden pyydystämisessä. Vanhassa sananparressa sanotaan, että kenraali tuntee hyvin vihollisen ja itsensä. Vihollisen lyöminen on mahdollista vain hankkimalla

oikeita tietoja vihollisen lukumääräisestä vahvuudesta, sen aseistuksesta, taktiikasta, sen vahvoista ja heikoista kohdista sekä arvioimalla omat voimat oikein. Sama pätee kalastuksessakin. Ei voi odottaa saavansa kalaa ellei tunne kalojen mielenlaatua, niiden suosikkikarikoita ja piilopaikkoja sekä suosikkisyöttejä..."

Hän selitti, että minä en ymmärtänyt kalojen luonnetta ja kertoi minulle yksityiskohtaisesti niiden luonteenpiirteistä ja siitä miten niitä oli ongittava. Hän kehotti minua heittämään siiman virtausten väliin ja kivien tai karikkojen välikköihin.

Ja pian alkoi kala tarttua minunkin syöttiini, kun toimin hänen ohjeittensa mukaan. Kiskoessani ylös kalan toisensa perään olin mittaamattoman onnellinen. Se oli hyvin mielenkiintoista.

Kun nyt olin tajunnut onkimisen todellisen riemun minä sanoin: "Nyt minä käsitän miksi pidätte onkimisesta. Se on teidän mielestänne hauskaa, vai mitä?"

Toveri Kim Il Sung sanoi hymyillen:

"Olet tainnut huomata onkimisen ilon. Mutta minä en kalasta vain saaliin aiheuttaman ilon takia. Tietysti kalastaminen on hauskaa, mutta siihen liittyy toinenkin piirre, joka yhtälailla mielenkiintoinen. Esimerkiksi runoilija luo runoja heittäessään siiman veteen, tai vapa kädessä seisoskeleva keksijä saattaa löytää ratkaisun ongelmaan, jota hän ei ole kyennyt selvittämään aikaisemmin. Nämä ovat asioita, joista voi nauttia yhtä paljon kuin kalastamisesta itsestäänkin. Nämä ihmiset tuntevat syvemmän tyydytyksen kuin minkä antaa vain pelkkä kalastaminen.

Jos viskaat siiman veteen ja yrität ajatella asioita, jotka ovat sinua askarruttaneet, huomaat, että niiden ratkaiseminen on helppoa..."

Minua hävetti, etten ollut tajunnut hänen sisäisiä tun-

teitaan paremmin. Vaivuin ajatuksiini joksikin aikaa.

Päinvastoin kuin olin ajatellut — että toveri komentaja vain lepuuttaisi aivojaan onkiessaan — hän ajattelikin syvällisesti vallankumousta!

Tämän tajuttuani huomasin, että hän oli vaipunut syviin ajatuksiin ja tuijotti veden pintaan siihen kohtaan missä siima painui veden alle.

"...Yu Tong San veli ei luultavasti ole saapunut sinne, vai onko?" hän sanoi vilkaisten minuun. Ennenkuin ehdin vastata hän sanoi aivan kuin vastauksena omaan kysymykseensä: "Kun japanilaiset saavat hänen vetoomuksensa, nousee suuri häly."

Tämän kuullessani tajusin, että hän mietti miten japanilaiset tulivat reagoimaan Yu Tong San rahankeräyksen yhteydessä kaapatun ja myöhemmin vapautetun veljen paluuseen.

Kun hän istui siinä siima vedessä hän laati toimintasuunnitelmaa: Mikä vihollisen reaktio tulisi olemaan? Kuinka paljon joukkoja mobilisoitaisiin ja milloin ne saapuisivat? Miten estää niiden eteneminen ja miten hyökätä niitä vastaan?

Tällaisia ajatuksia toveri Kim Il Sung mietti onkiessaan.

Äkkiä hän nousi, käski minun lähteä ja lopetti onkimisen. Samana iltana toveri Kim Il Sung ja sissit nauttivat hyvän kalaillallisen ja sen jälkeen vietimme iloisia hetkiä iltamissa.

Hän toimi aivan kuin ei olisi ollenkaan kuvitellut, että vihollinen silläkin hetkellä liikehti henkeään pidätellen hyökätäkseen meidän kimppuumme. Tarkkaillessani häntä päättelin, että hän aivan ilmeisesti oli saanut pääsuunnitelman valmiiksi ja oli valmis iskemään vihollista.

Odotusteni mukaisesti toveri Kim Il Sung määräsi sissit liikkeelle seuraavana aamuna. Siivosimme kaiken,

emme jättäneet jälkeemme edes paperipalaa tai jalanjälkeä ja toimimme siten aivan hänen ohjeittensa mukaisesti ja lähdimme matkaan. Suuntasimme kohti Santaokouta Antun piirikunnassa.

Sadoittain japanilaisia sotilaita parveili Olgi-joen leirille pian sen jälkeen kun sissit olivat sen evakuoineet, mutta heille se merkitsi täydellistä epäonnistumista. He sytyttivät tyhjät rakennukset tuleen raivon vallassa ja perääntyivät.

Muulloinkin toveri Kim Il Sungilla oli tapana pohtia strategiaa ja taktiikkaa kalastaessaan.

Nyt kun sissit ymmärsivät hänen tapansa he olivat aina iloisia nähdessään hänet onkimassa, aavistaen että oli syntymässä jokin suuri suunnitelma. Saapuessaan Miaolingin solaan osallistuttuaan Hsiaohaerhpalingin konferenssiin seuraavan vuoden 1940 elokuussa toveri Kim Il Sung oli tehnyt jälleen samoin, kuulin eräältä toverilta.

Siihen aikaan toveri Kim Il Sung johti vain osaa vartiokomppaniasta. Tämän huomatessaan vihollinen mobilisoi suuren joukon häntä jäljittämään. Vartiokomppanian toverit marssivat suojellakseen häntä ja pitääkseen vihollisen loitolla. Mutta tilanne oli sellainen, että vihollisyksikkö toisena jälkeen oli kannoillamme, eikä meillä ollut aikaa edes ajatella kalastamista.

Mutta tästä huolimatta toveri komentaja antoi määräyksen levätä heti kun saavuimme eräälle joelle ja meni kalastamaan tovereiden Jon Mun Sop ja Li Ul Sol kanssa.

Aluksi sissit eivät tienneet mitä tehdä, mutta sitten he rentoutuivat. "Kun näemme, että toveri komentaja menee kalastamaan, on selvää, että hätätilanne on ohi", he sanoivat ja asettuivat lepäämään. Hetken kuluttua he olivat syvässä unessa.

Näytti siltä, että toveri Kim Il Sung alkoi kalastaa juuri tämä mielessään. He eivät marssin takia olleet pystyneet nukkumaan pitkään aikaan ja sissien lukumäärä oli pieni, joten silloinkaan, kun hän määräsi heidät lepoon, oli nukkuminen vaikeaa. Kun sissit olivat nukkuneet väsymyksensä pois hän palasi joelta, määräsi heidät marssimuodostelmaan ja liikkeelle sanoen: "Nyt te olette levänneet vähän, joten jatkakaamme marssiamme."

Mutta olimme marssineet vasta kymmenisen *ritä* kun hän määräsi meidät jälleen lepäämään. Sissit kysyivät: "Pitäisikö meidän pystyttää teltat?" Mutta hän käski heidän levätä kivien suojassa sanoen: "Mihin te telttoja tarvitsette? Minusta tuntuu, että kivien suojassa on viileää, joten teidän on parasta levätä siellä ja johtaa vihollinen taitavasti jäljiltämme." Yläpuolellamme, tien laidalla, kohosi jyrkkiä kallioita, ne muodostivat hienon suojan, joka ei näkynyt tieltä. Ei kulunut aikaakaan, kun tielle ilmestyi sadoittain takaa-ajavia vihollissotilaita, mutta he menivät ohi huomaamatta, että me olimme siellä. Toverit, jotka kertoivat meille tämän tarinan, matkivat hengästynyttä vihollisupseeria, joka oli yllyttänyt miehiään "ajamaan sissejä takaa nopeasti, koska nämä olivat jo marssineet 30 *ritä*."

Silloin sissit ymmärsivät, että toveri Kim Il Sung oli laatinut tämän suunnitelman huolellisesti vihollisen harhauttamiseksi samalla kun oli hätätilanteessa kalastellut kaikessa rauhassa. Päätettyään karistaa takaa-ajavan vihollisen kannoilta toveri komentaja oli marssin aikana etsinyt kunnollista suojapaikkaa ja löytänyt lopulta nämä kalliot miestensä suojaksi. Asiaa ylimalkaisesti tarkastellen tämä vaikutti melko uhkarohkealta, mutta mitä enemmän ajattelimme asiaa, sitä enemmän me ihailimme hänen loistavaa taktiikkaansa. Olivatpa japanilaiset roistot miten ovelia ja katalia tahansa, he eivät pystyneet

kuvittelemaan, että sissit olisivat piiloutuneet kallioille lepäämään aivan muutaman kilometrin päähän vihollisesta.

Toveri Kim Il Sung loi tällaisen erinomaisen taktiikan arvioimalla oikein vihollisen sotilaallisen voiman, takaa-ajavan vihollisen ja sissien välisen etäisyyden, tarvittavan ajan ja niin edelleen sekä ottaen huomioon typerän vihollisen luonteenlaadun. Kun vihollinen oli mennyt ohitsemme toveri komentaja antoi määräyksen: "Pystyttäkää nyt telttanne!" Pystytettyään telttansa sissit lepäsivät kaikessa rauhassa kunnes taas jatkoivat marssiaan.

XVIII
"Mikään ei ole mahdotonta kun vain päätämme sen tehdä"

PAK YONG SUN

Puolueemme ja kansamme kunnioitettu ja rakastettu johtaja opetti meille:

"Itseluottamus on tärkeimpiä kommunistisia vallankumouksellisia luonteenpiirteitä ja kommunistisen hengen ilmentymiä. Kommunistien tulisi aina käyttää hyväksi oman maansa kansan voimaa johtaakseen vallankumouksen voittoon, ja heidän pitäisi tietää miten uusi yhteiskunta rakennetaan murtautumalla kaikkien vaikeuksien lävitse omalla voimalla."

Aina tutkiessani tätä toveri Kim Il Sungin unohtumatonta opetusta palaavat kuin salama mieleeni tapaukset, jotka sattuivat japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana.

Tapasin toveri Kim Il Sungin Hsiaowangchingissä vuoden 1933 alussa.

Olin noihin aikoihin Wangchingin sissitukikohdassa opettamassa "Yongil-pommin" käyttöä.

Olin juuri aloittanut "Yongil-pommia" käsittelevän luennon sissitovereilleni Tafangtzussa, Hsiaowangchingissä, kun joku nuori mies tuli luokseni ystävällinen hymy kasvoillaan.

En tiennyt kuka hän oli. Mutta koska sissit katsoivat

häneen tuttavallisen kunnioittavasti, tajusin, että kyseessä oli joku muu kuin tavallinen sissi.

"Teidän tulee oppia käyttämään käsikranaattia kunnolla tällä kertaa. Te ette saa antaa pommin vahingoittaa itseänne tuhotessanne vihollisia!"

Katsoen sisseihin hän neuvoi heitä tällä tavalla ja tuli sitten minun luokseni, tarttui ystävällisesti käteeni ja kyseli yksityiskohtaisesti miten pommin valmistaminen sujui. Tässä hänen sanojensa ydin:

"... Sinä teet hienoa työtä. Toivon, että sissien lisäksi opetat kaikille tukikohta-alueella oleville aikuisille ja lapsille miten käsikranaattia käytetään, kun nyt olet täällä. Sitten suurella vaivalla valmistamasi aseet tuhoavat tehokkaasti enemmän vihollisia...

Tee enemmän käsikranaatteja. Kuten tiedät, ei ole mitään paikkaa, mistä voisimme saada aseita ja ruokaa, joten meidän on tehtävä kaikki itse..."

Näin sanoen hän meni ulos.

Vasta luentoni jälkeen kuulin, että hän oli todellakin toveri Kim Il Sung.

Sen jälkeen palasin Yenchiin saamatta uudelleen tilaisuutta tavata häntä.

Mutta toveri Kim Il Sungin tuolloiset sanat innostivat minua valtavasti ja uudistin päättäväisyyteni tuottaa ja korjata enemmän aseita.

Siitä lähtien tein lujemmin työtä tehdäkseni kaiken mahdollisen.

Tällä tavalla me kykenimme valmistamaan puutykkejä ja korjaamaan kivääreitä, iskureita, iskulukkoja ja turvalukkoja omin voimin.

Ei missään nimessä ollut helppoa valmistaa osia tarkkuuslaitetehtaissa valmistettuihin kivääreihin ja revolvereihin, kun meillä oli vain sellaisia yksinkertaisia työkaluja kuten kirveitä, sahoja, vasaroita, pihtejä ja vii-

loja. Meidän maassamme on olemassa taru, joka kertoo, että neuloja tehtiin hiertämällä rautahuhmarta kiveä vasten, ja totta puhuen me emme noina päivinä olleet yhtään sen helpommassa tilanteessa.

Mutta aina kun eteeni nousi vaikeuksia, muistin toveri Kim Il Sungin sanat ja tein työtä kaksinkertaisella innostuksella.

Keväällä 1936 tein työtä Mihunchenissä ja eräänä päivänä minulle kerrottiin, että toveri Kim Il Sung oli tulossa.

Odotin hänen saapumistaan innokkaasti saadakseni varmuuden, että hänellä olisi niin paljon aikaa, että voisin tavata hänet ja että siten saisin mahdollisuuden saada häneltä vielä yksityiskohtaisempia ohjeita, kuten olin toivonut.

Sotilaiden tilat olivat tuolloin salaisen leirimme toisella laidalla ja toisessa reunassa sijaitsi paikka, jossa me korjasimme aseita.

Toveri Kim Il Sung toimi puheenjohtajana eräässä kokouksessa sotilaiden tiloissa, mutta hän tuli usein työpaikalleni taukojen aikana ja kertoi minulle paljon asioita.

”Sinäkö se todella olet, metsästäjä-Pak (lempinimeni)! Sinulla on varmasti kovat ajat!”

Hän tunnisti minut heti ja puhui kiintymystä osoittavalla äänellä ja esitti yksityiskohtaisia kysymyksiä aseiden korjaustyöstäni.

Eräänä päivänä hän otti käteensä kiväärin, jonka olin tuonut pajaan korjatakseni sen rikkoutuneen tukin, tutki sitä hetkisen kiinnostuneena ja sanoi sitten: ”Ovat särkeneet hyvän kiväärin. Sitä ei kai voi korjata?”

Näytin hänelle itse tekemäni kiväärinperän, joka lojui lämmitetyllä lattialla kuivumassa, ja kerroin hänelle että aioin korvata rikkoutuneen tukin tällä.

Tunnustellen vastaveistettyä tukkia joka puolelta hän huomautti: "Tämä on todella hyvin samanlainen kuin tuo tehtaassa tehty! Millaista puuta sinä käytit ja millaisella työkalulla sen veistit?"

Vastasin, että olin veistänyt sen tavallisesta tukkipuusta kirveellä ja veitsellä. Sitten toveri Kim Il Sung keräsi karkeat työkalumme yksi kerrallaan, tutki niitä kiinnostuneena ja kysyi minulta jälleen: "Teitkö koskaan puusepän töitä rautatehtaalla ennenkuin ryhdyit vallankumoukselliseksi?"

Sanoin hänelle etten ollut milloinkaan toiminut puuseppänä ja että olin vain auttanut isääni pajassa lapsuudessani.

Tämän kuultuaan toveri Kim Il Sung kääntyi vierellään olleiden tovereiden puoleen ja sanoi:

"...Katsokaapas! Mikään ei ole mahdotonta kun vain päätämme sen tehdä. Tällä toverilla ei ollut mitään kokemusta puusepän tai sepän töistä ennenkuin hän tuli mukaan vallankumoukseen. Mutta nyt ei ole mitään, mitä hän ei osaisi tehdä, koska hän on tehnyt työtä päättäväisesti vallankumouksen puolesta, näettekö? Jokainen ajattelisi, että tämä kivääriinperä on tehty tehtaassa. Kuka voisi uskoa, että se on tehty noin hyvin kirveellä?..."

Hän jatkoi edelleen:

"...Sinun täytyy tuottaa jatkuvasti enemmän käsikranaatteja ja korjata enemmän aseita, tehdä siten suurempi palvelus vallankumoukselle.

Korjaa kaikki niin, ettei yksikään kivääri eikä yksikään ammus joudu hukkaan, ja tee itse mitä meillä ei ole.

Toverimme ovat hankkineet kaikki kiväärimme ja ammuksemme oman henkensä uhalla. Yhtäkään näistä

arvokkaista aseista ei pitäisi jättää korjaamatta ja heittää pois, vai mitä?..."

Hänen sanansa saivat minut tuntemaan suunnatonta ylpeyttä työstäni ja lupasin jälleen kerran täyttää tehtäväni epäonnistumatta, ponnistellen yhä tinkimättömämmin, uskollisena hänen ohjeilleen.

Myöhemmin, toveri Kim Il Sungin määräyksestä, minä perustin salaisen leirin Tazhenchangiin, Fusungin piirikuntaan, jossa tein työtä asevaraston, sairaalan ja ompeluryhmän vastaavana, ja siirryin sitten Paekdu-*san* vuoren salaiselle lerille saman vuoden talvella.

Kun saavuin sinne, siellä puhuttiin, että toveri Kim Il Sung oli tulossa muutaman päivän kuluttua.

Mutta huomasin, ettei hänen majoitustilojaan ollut vielä järjestetty. Seuraavana päivänä kiirehdin valmisteluja majan rakentamiseksi niin pian kuin mahdollista. Kun ajattelemme asiaa tavallisissa oloissa, on hyvin vaikea tehtävä rakentaa hirsimaja ja sovittaa siihen ovi ja ikkunat, kirjoituspöytä ja tuolit veistämällä hirsiä talvipakkasessa pelkkien kirveiden ja sahojen avulla. Edelleen työ oli saatava valmiiksi ennen toveri Kim Il Sungin saapumista. Jos aikaa olisi ollut paljon, asia olisi ollut aivan toinen.

Mutta mikään ei ole mahdotonta, jos yritämme itseluottamuksen vallankumouksellisessa hengessä ja etsimme ratkaisun omin voimin hinnalla millä hyvänsä, kuten toveri Kim Il Sung oli aina meille opettanut.

Me kahlasimme rintaan saakka ulottuvissa kinoksissa, kaadoimme puita kirveillämme ja sahoillamme ja raahasimme ne alas. Tällä tavalla toveri Kang ja minä rakensimme tuona päivänä hirsimajan, jossa hänen oli määrä asua.

Toveri Kim Il Sung saapui Hehhsiatzukoun salaiselle leirille seuraavana päivänä.

Hän oli mielissään minut nähdessään. Hän kaivoi repustaan, jota hänen lähettinsä oli kantanut, viilan ja metallisahan ja ojensi ne minulle sanoen:

"Toverimme hankkivat nämä sinulle. Annoin sen heille tehtäväksi, kun he lähtivät muutamille paikkakunnille maanalaiseen työhön. Tee niiden avulla parempia käsikranaatteja ja korjaa enemmän aseita."

Sydämessäni ailahti suuri liikutuksen tunne, kun ajattelin sitä huolenpitoa ja ajattelevaisuutta, jota hän osoitti meitä asevarastossa olevia kohtaan.

Toveri Kim Il Sungin ihanteiden mukaisesti kaikki hänen miehensä keräsivät talteen jokaisen löytämänsä romurautapalan tai naulan ja toivat ne asevarastooni. Tällä tavoin kootusta romuraudasta ja muista materiaaleista me valmistimme käsikranaatteja ja niiden avulla me korjasimme aseita.

Tuona päivänä toveri Kim Il Sung tutki rakentamaamme majaa ja ilmaisi suuren tyytyväisyytensä.

"... On todella ihastuttavaa, että olette rakentaneet tämän hienon majan talvella. Teidän pitää rakentaa toinenkin, kun nyt olette päässeet rakentamisen alkuun..."

Hän antoi minulle sitten tehtäväksi mennä Hungtoun vuorelle toveri Kangin kanssa ja pystyttää sinne salaisen leirin asevarastoa varten sekä huoneen ompeluryhmälle.

"Tee paljon käsikranaatteja. Lähetän sinulle paljon ruutia, rautaromua, rautalankaa ja muita tarvikkeita. Ja tulen itse sinne ensi uudenvuodenpäivänä, joten rakentakaa kyllin suuri talo, jotta voimme kaikki kokoontua yhteen..."

Toveri Kim Il Sung pyysi tätä meiltä lähtiessään.

Hänen ohjeittensa mukaisesti me menimme Hungtoun vuorelle ja rakensimme neljässä päivässä suuren hirsimajan, jossa oli riittävästi lämmitettyä lattiapinta-alaa

yhden komppanian majoittamista varten, sekä asevaraston.

Kun salainen leiri oli valmis, käsikranaattimateriaalia rupesi saapumaan, joten me teimme yötä päivää työtä toimittaaksemme yksiköille kranaatteja.

Uudenvuodenpäivä lähestyi.

Me kiirehdimme valmistelujamme toveri Kim Il Sungin vastaanottamista varten. Meillä ei tietenkään tuolloin ollut mitään erityisiä ruokatarvikkeita uudenvuoden juhla-ateriaa varten.

Me päätimme valmistaa tärkkelyksestä pieniä makarooneja, jotka ovat toveri Kim Il Sungin lempiruokaa. Ongelmana oli nyt miten tehdä pikkumakarooneja. Me saatoimme tehdä kaiken kirveellä, mutta siitä ei ollut mitään apua sylinterinteossa, vaikka yritimme parhaan kykymme mukaan. Toveri Kang ehdotti silloin, että puristaisimme tärkkelystahnan suoraan peltipurkkiin, joka sijoitettaisiin puristimen alle. Teimme purkin pohjaan paljon reikiä ja puristimme tahnan siihen puristimella, jonka olimme tehneet omin käsin. Tuloksena oli, ettei purkki pysynyt paikoillaan, joten me kaadoimme nuoren haaraisen puun ja panimme purkin oksien väliin ja jännitimme kaksi rautalanganpätkää sen alle pitämään sitä paikoillaan. Niin meidän onnistui lopulta tehdä pikkumakarooneja.

Toveri Kim Il Sung tuli luoksemme uudenvuodenpäivänä lupauksensa mukaisesti ja teimme makaroonimme puristimellamme.

Toveri Kim Il Sung hämmästyi pikkumakaroonit nähdessään ja huudahti:

”Mistä saitte pikkumakarooneja täällä vuorilla!”

Kuultuaan miten olimme valmistaneet laitteen hän tutki sitä tarkasti ja sanoi:

”. . . Jos yritämme näin kovasti omin voimin, me voim-

me valmistaa pikkumakarooneja ja parempiakin asioita täällä vuorilla..."

Nämä sanat saivat meidät vakuuttumaan entistä lujemmin siitä, ettei mikään ole mahdotonta, jos vain tekee työtä koko sydämellään ja sielullaan vallankumouksen etujen puolesta.

Oman myöhemmän kokemukseni perusteella ymmärrän nyt syvällisemmin kuin milloinkaan aikaisemmin mitä toveri Kim Il Sung todella tarkoitti sanoillaan.

Toveri Kim Il Sung lähti jälleen rintamalle johtaen miehiään henkilökohtaisesti, ja antoi meille kiireelliseksi tehtäväksi valmistaa *boson*eita (korealaisia vanutäytteisiä sukkia) rintamayksikön jäsenille aseiden korjaustyön lisäksi.

Meidän piti valmistaa useita tuhansia pareja *boson*eita yhdessä viikossa. Tehtävä oli erittäin vaikea suoritettavaksi sillä yhdellä ainoalla ompelukoneella, joka meillä oli käytettävissämme.

Mutta kun ajattelimme, että toverimme joutuivat rintamalla taistelemaan vihollista vastaan ilman *boson*eita, me heittäydyimme työhömme ja päätimme lujasti saada sen päätökseen mahdollisimman pian, tuli mitä tuli.

Ompeluryhmän jäsenet tekivät työtä yötä päivää vuorottain pitäen koneen käynnissä koko ajan.

Mutta neula, ainoa joka meillä oli, meni rikki jo ennen kuin olimme saaneet puoliakaan *boson*eista valmiiksi. En tiennyt mitä olisi pitänyt tehdä. Muutaman päivän kuluttua odotimme lähettejä, joiden oli määrä viedä tavarat pois.

Pak Su Wan, Kim Su Bok ja muut toverit alkoivat tehdä *boson*eita käsin. He tekivät työtä läpi yön. Mutta tehtävän saattaminen loppuun käsin ajoissa olisi täysin mahdoton tehtävä.

Mutta ompelukoneen neulaa ei mistään vuorilta saat-

tanut hankkia ja sellaisen valmistaminenkin olisi hyvin vaikeaa.

Totta oli, että me teimme käsikranaatteja ja jopa korjasimme pienoisrevolvereita vasaroiden, pihtien, viilojen ja muiden sellaisten työvälineiden avulla.

Me olimme myös tehneet ompelukoneeseen puolapesän. Mutta miten voisimme tehdä neulan viilalla?

Tunsin itseni hermostuneeksi ja kärsimättömäksi.

"Miten voin ilmoittautua toveri komentajalle? Miten voin ilmoittaa hänelle, että 'olen epäonnistunut vallankumouksellisen tehtävän suorittamisessa rikkoutuneen neulan takia' ", minä ajattelin itsekseni. Silmiini nousi kuva asetovereistani, jotka taistelivat vihollista vastaan luotisateessa.

En voinut kestää enempää.

"Ei ole olemassa mitään, mitä en voisi ratkaista toteuttaessani vallankumouksellista tehtävää", minä sanoin ja ryhdyin kiireesti hiertämään teräslanganpätkää kiveä vasten tehdäkseni siitä neulan koneeseen.

Jos se olisi ollut vähän paksumpi, olisin voinut pitää sitä kädessäni ja työstää sitä vapaasti. Mutta teräslanka oli niin ohut, että saatoin tuskin pitää sitä kynsieni välissä, eikä ole helppo tehtävä porata neulansilmää eikä edes tehdä siihen uurretta. Sananparsi sanoo, ettei se ole yhtään helpompaa kuin uurtaa kalabassin sisältöä tupakansiemenellä leikkaamatta sitä.

Koko yön minä kamppailin teräslankapätkän kanssa, joka oli kovin liukas ja lipsuva, mutta kärsivälliset ponnisteluni tuottivat lopulta jotakin, joka muistutti ompelukoneen neulaa.

Sanat eivät riittäneet kuvaamaan iloani, kun huomasin sen sopivan erinomaisesti ompelukoneeseen.

Mutta jo muutaman tikin jälkeen neula katkesi.

Istuin jälleen ylhäällä koko yön, tein toisen neulan ja karkaisin sen sitten kuumakäsittelyn avulla.

Sekin katkesi käden käänteessä.

Ilmeisestikään teräslankapätkä ei kelvannut, yrittäisinpä miten kovasti tahansa.

Mitä sitten oli käytettävä? Meillä ei ollut aikaa hankkia lujempaa teräslankaa eikä meillä ollut tarpeellisia välineitä, jotta olisimme voineet suorittaa tälle tarpeellisen kuumakäsittelyn!

Olin aivan toivoton. Juuri sillä hetkellä tulivat mieleeni toveri Kim Il Sungin sanat. "Mikään ei ole mahdotonta kun vain päätämme sen tehdä."

Sillä hetkellä huomasin, että olin ollut taipumaisillani vaikeuksien edessä ja toistin:

"En ole vielä ajatellut kylliksi. Mikään ei ole mahdotonta, jos mietin sitä uudelleen ja uudelleen."

Yritin peräänantamattomasti keksiä jonkin muun keinon.

Äkkiä tavallinen silmäneula tuli mieleeni. Pidin sitä sormieni välissä ja tutkin sitä uudelleen ja uudelleen. Mietin voisinko saada jostakin paksumman neulan, kun yhtä äkkiä muistin sen suuren neulan, jota toveri Kang piti hatussaan ja jolla hän korjasi kenkiään.

Kiskoin sen irti toveri Kangin hatusta ja ryhdyin miettimään.

Kysymys oli siitä miten porata silmä ohueen ja kovaan neulaan. Sen tekeminen tuntui minusta täysin mahdottomalta mietinpä sitä kuinka ankarasti tahansa.

Miten voisin tehdä reiän niin kovaan, pyöreään ja ohueen teräkseen, vaikka minulla olisi hyvin pieni pora, jolla voisin sen porata?

Ajattelin tätä pidellen suurta neulaa kädessäni ja tutkin asiaa mielessäni. "Eikö ole mitään muuta keinoa, jonka turvin voisin porata sen?"

Sitten tuli mieleeni ajatus, että "saattaisi olla mahdollista käyttää olemassaolevan neulan silmää ilman että tarvitsi nähdä sitä vaivaa, että poraa uuden reiän."

Tämä ajatus oli avain, jonka avulla pystyin avaamaan sotkuisen solmun.

Ryhdyin kuumentamaan neulan sitä päätä, jossa silmä oli, voidakseni sovittaa sen ompelukoneeseen.

Mutta tämäkään ei ollut helppo tehtävä.

Pieninkin lipsahdus saattaisi tukkia neulansilmän, ja kärjen teroittaminen olisi tuskin mahdollista jos yrittäisin pitää reiän auki.

Ajateltuani asiaa tarkkaan panin pienen rautalankapalan neulansilmään ja aloin viilata sen päätä teräväksi.

Minulla oli todella vaikeaa, mutta onnistuin teroittamaan neulan paksun pään. Ja sitten oli edessä seuraava hankaluus. Miten leikata sen pintaan uurre, jota pitkin lanka kulkee?

Neula oli niin pieni ja luiskahteleva, että saatoin tuskin pitää sitä sormieni välissä. Millään keinolla en pystynyt käsittelemään sitä viilalla. Heti kun oli saanut siitä otteen sormilla, se putosi ennenkuin huomasinkaan. Ja kun yritin viilata sitä, se lipsahti käsistäni.

Kouristuksenomaiset ponnisteluni eivät johtaisi mihinkään, jos yrittäisi tehdä työtä paljain käsin. Mietin kovasti keinoa jolla olisin voinut saada uurteen aikaan.

Jonkin ajan kuluttua katkaisin erään romurautakappaleen kahtia ja panin neulan niiden väliin ja kiinnitin ne tiukasti halkoon ja ryhdyin huolellisesti leikkaamaan uurretta viilan avulla.

Sormieni väärä kosketus aiheuttaisi sen, että linjasta tulisi vino. Jos olisi tehnyt vinon linjan, olisivat kaikki siihenastiset ponnisteluni olleet turhia.

Taistelin neulan kanssa huomaamatta aamunkoittoa ja sitten kirkkaassa päivänvalossa.

Nyt neula oli valmis, sen pää teroitettu ja siinä oli uurre. Mutta kun yritin asettaa sen ompelukoneeseen, se ei sopinut, koska toinen pää oli liian ohut. Minä kiersin siihen ohuen rautalankarenkaan ja juotin sen sitten sopimaan koneeseen.

Ompeluryhmä asetti sen koneeseen ja ryhtyi sitten ompelemaan kangasta varovaisesti. Se toimi hienosti. Ryhmän jäsenet tanssivat ilosta, hurraten ja syleillen toisiaan.

Mutta lanka katkesi tuon tuostakin, kun kone oli ollut toiminnassa jonkin aikaa, ja me emme pystyneet ompelemaan nopeasti. Otin neulan irti ja vedin langan uurteen läpi paikallistaakseni kohdan, joka oli katkaissut langan. Se osoittautui aivan pieneksi kohoumaksi, joka vaikka olikin paljaalle silmälle miltei näkymätön, törrötti neulansilmän ja uurteen välissä katkoen lankaa.

Tuo kapeassa urassa oleva ulkonema oli poistettava. Meillä ei kuitenkaan ollut mitään työkalua, jolla puhdistaa uurretta, joka oli liian kapea viilalle, veitselle ja poralle.

Mietittyäni ankarasti hetkisen viilasin palan rautalankaa ohuemmaksi kuin neula ja suoristin sen. Sitten panin tämän neulansilmän ja uurteen väliin ja kiersin sitä ympäri kunnes karheus oli poissa.

Nyt lanka ei katkeillut ja saatoimme ommella kunnollisella vauhdilla.

Sain siis neulan valmiiksi tällaisen ponnistelun avulla. Mutta se ei kestänyt kauaa, vaan katkesi, kun olimme ommelleet muutaman tusinan *boson*eita, koska se oli heikompi kuin oikea ompelukoneenneula. Niinpä lähetin erään miehen toiselle salaiselle leirille noutamaan pari isoa neulaa. Me ryhdyimme jälleen työhön valmistaaksemme pari neulaa ompelukonetta varten.

Tällä tavalla me teimme *boson*it ja lähetimme ne yksikölle määräajassa.

Mitä iloa ja ylpeyttä tunsimmekaan, kun olimme täyttäneet meille osoitetun vallankumouksellisen tehtävän.

Aina kun ajattelen noita aikoja, joudun vielä tänäkin päivänä liikutuksen valtaan; muistan japanilaisvastaisen aseellisen taistelun päivät, jolloin me taistelimme, edessämme kaikenlaisia vaikeuksia, ja ratkaisimme kaikki ongelmat itse toveri Kim Il Sungin osoittamassa vallankumouksellisessa itseluottamuksen hengessä, sekä noita aikoja seuranneet rakennustyön ajat, jolloin rakensimme uuden maamme vapautuksen jälkeen.

Toveri Kim Il Sungin vallankumoukselliset ajatukset mahdollistivat sen, että maamme nyt kukoistaa ja kehittyy itsenäisenä, riippumattomana maana, rikkaana ja voimakkaana sosialistisena teollisuus- ja maatalousmaana, joka kohoaa merkittävänä idästä.

Me teimme ankarasti työtä sodanjälkeisen elvytyksen puolesta, kiristimme vöitämme ja säästimme jokaisen pennin, uskollisina toveri Kim Il Sungin opetuksille ja hänen viisaalla johdollaan. Tuloksena tästä työstä olemme rakentaneet tyhjästä voimakkaan raskaan teollisuuden, jonka avulla pystymme rakentamaan sulattoja ja voimaloita sekä tuottamaan kuorma-autoja, traktoreita ja suuria koneita itseämme varten, sekä luoneet kevyen teollisuuden. Samanaikaisesti olemme rakentaneet sosialistisen maatalouden, joka turvaa meille riittävän ravinnon.

Meidän maassamme on laskettu luja perusta kansan hyvinvoinnin tulevalle edistämiselle käyttämällä kaikinpuolisesti hyväksi monipuolisia ja runsaita luonnonvarojamme omien ponnistelujemme ja oman tekniikkamme avulla.

Koreamme on kyllin vauras mahdollistaakseen sen,

että pohjoisosan ihmisten lisäksi myös eteläosan ihmiset voisivat elää ihmisarvoista ja yltäkylläistä elämää ketään kadehtimatta, ja vahvistaa poliittista ja taloudellista perustaa kansallista jälleenyhdistämistä silmälläpitäen.

Aina kun ajattelen ylpeätä maatamme, jolla on ollut voimaa ratkaista itse kaikki vallankumouksessamme politiikan, talouden ja kulttuurin alalla esiin nousseet kysymykset, päätän yhä vankemmin tehdä työtä lujemmin, elää ja taistella siinä vallankumouksellisessa itseluottamuksen hengessä, jota toveri Kim Il Sung on meille teroittanut japanilaisvastaisen aseellisen taistelun alkuajoista lähtien.

XIX

Pitkää ikää!

CHOE IL HWA

Elokuun 15. päivän aamuna 1961, vapautuksen 16. vuosipäivänä talooni tuli kaksi nuorta miestä, jotka sanoivat:

"Pääministeri tulee ehkä käymään luonamme ennen puolta päivää, isoäiti."

Olin hyvin hämmästynyt ja ajattelin:

"Pääministeri tulee käymään talossani, vaikka hänellä on niin kiire valtion asioissa!"

Olin niin kovin kiitollinen hänen ystävällisyydestään, etten oikein tiennyt mitä minun olisi pitänyt tehdä, mutta lastenlapsieni avustamana ryhdyin nopeasti siistimään taloa.

Mutta pääministeri oli jo paikalla. Hän otti minua kädestä ja sanoi: "Mitä kuuluu, äiti?"

Olin niin hämilläni, että kykenin tuskin tervehtimään häntä kunnolla.

Hän tuli sisään vaimonsa ja kahden lapsensa kanssa, jotka tervehtivät minua kohteliaasti, ja sitten hän pyysi minun perhettäni istuutumaan. Hän esitti kysymyksiä elinoloistamme ja perheeni terveydestä.

"Miten olette voinut palattuanne Koreaan?" hän kysyi. "Missä poikanne ovat työssä?"

Hän oli meille yhtä ystävällinen kuin omalle perheel-

leen. Aluksi tunsimme kaikki itsemme hämillisiksi ja jäykiksi hänen läsnäolonsa vuoksi, mutta pian rentouduimme ja juttelimme kotiasioistamme, niin suurista kuin pienistäkin, aivan epäröimättä kuin pidetylle sukulaiselle, jota emme olleet tavanneet pitkään aikaan.

”Kiitos teidän, toveri pääministeri, me elämme onnellisina tässä mukavassa talossa, josta näkyy kauniille Taedong-*gang* joelle”, minä sanoin hänelle. ”Poikani ovat työssä ja lapsenlapseni käyvät koulua. En osaa kuvitellakaan mitään tätä parempaa.” Kun ilmaisin kiitokseni hänelle tällä tavalla, hän sanoi tyytyväisesti hymyillen:

”Minusta on oikein hauska kuulla se.”

Sitten hän meni ikkunan luo ja seisoi siinä katsellen ulos Taedong-*gang* joelle.

”Miten hieno näköala!” Sitten hän kääntyi minuun päin ja kysyi:

”Onkohan se majanne, jossa huolehditte minusta kun olin sairaana, vielä pystyssä?”

Kerron hänelle, että luultavasti maja oli poltettu maan tasalle, koska pian hänen siellä olonsa jälkeen oli pantu toimeen ”rangaistusoperaatio”. Hän seisoi hetken ajatuksiinsa vaipuneena ja sanoi sitten:

”Näköala majan takaiselle vuorelle ja sen edessä olevalle virralle oli todella upea... Ja läheisen lähteen vesi oli hyvin makeaa, eikö totta?”

Hän meni sille kohdalle lattiaa, jossa lattianalainen lämmityslaite oli ja istuutui ja jatkoi:

”Silloinkin te panitte minut istumaan lämpimimpään paikkaan lattialämmitteisessä huoneessa kuten tämäkin ja annoitte minulle kauravelliä ja hunajavettä, vai kuinka? Tuo hunajavesi pelasti minun henkeni!”

Ja hän muisteli lämpimästi, että paputahnakeitto oli ollut hyvin herkullista ja että karkeassa paputahnassa oli ollut aivan erityinen maku.

Oli hyvin surullista ajatella, että olin tuolloin niin köyhä, etten kyennyt kunnolla huolehtimaan hänestä enkä antamaan hänelle mitään erityisruokaa. Kuitenkin hän puhui noista päivistä sellaisella kiitollisuudella, että tunsin häpeäväni. Olin niin tunteitteni vallassa, että minun oli vaikea löytää sanoja vastatakseni hänelle.

* * *

Täsmälleen 29 vuotta sitten perheeni oli lähtenyt kotikylästämme, Samjangin alapiirikunnan Musanin piirikunnan Pohjois-Hamgyongista elantoa etsimään. Etsittyämme kaikkialta Pohjois-Chientaosta ja Ninganista me menimme kauas vuorille, 12 kilometrin päähän Taweitzun kylästä, joka oli Laoyehlingin vuoren juurella. Sinne me rakensimme majan ja asetuimme asumaan.

Paikka oli syrjässä, vailla nimeä tai numeroa.

Se oli syvällä sankassa metsässä, jonne aurinko paistoi vain valjusti päivälläkin. Matalan, yksihuoneisen majamme ympärille me istutimme pieniä mäntyjä, jottei se näkyisi edes lähietäisyydeltä. Kun menimme työhön pellolle, joka oli noin kahdeksan kilometrin päässä, huolehdimme siitä ettemme jättäneet mitään jälkiä. Tällä tavalla me elimme täysin piilossa ulkomaailmalta.

Kun vietimme näin yksinäistä elämää vuorilla paetessamme japanilaisten imperialistien, maanomistajien ja kapitalistien sortoa, me kaipasimme yhteiselämää hyvin paljon. Mutta mielemme oli ainakin rauhallinen, sillä saatoimme kasvattaa ruokamme kaskeamismenetelmällä tehdyillä pelloillamme joutumatta kärsimään riistosta, ja paikassa, jossa ei ollut roistoja, jotka olisivat meitä suututtaneet.

Puron, jonka yli kulkivat astinkivet, toisella puolella oli myös piilomökki, jossa asui mieheni veli perheineen. Vain nämä kaksi taloa oli rakennettu synkkiin met-

siin kuin petojen luolat. Ainutkaan ihminen ei lähestynyt tätä paikkaa vuosikausiin, ja ensimmäiseen kahteen vuoteen kukaan ei huomannut, että tässä yksinäisessä paikassa asui ihmisiä.

Sitten eräänä päivänä saapui hyvin kunnioitettavia vieraita.

Muistini mukaan se tapahtui vuoden 1934 loppupuolella, toisena vuotena kun olimme vuorilla: sydänyöllä joku kolkutti oveen.

Olin survonut hirssiä huhmareessa koko päivän ja jauhanut papuja tahnaksi sinä iltana, ja olin juuri vaipunut syvään uneen, kun kuulin kolkutuksen ja heräsin pelästyneenä. Koko perhe makasi hengitystään pidätellen ja appeni, Jo Taek Ju, joka oli nukkunut lähinnä ovea, avasi sen.

"Olemme japanilaisvastaisia sissejä", sanoi yksi vieraista, "älkää ollenkaan pelätkö". He sanoivat meille, että asia oli kiireellinen ja jatkoivat keskusteluaan ulkona tulematta sisään taloon.

He sanoivat kuulleensa eräältä 28 kilometrin päässä olevassa Shipienlinzun kylässä asuvalta vanhalta korealaiselta, että kaukana Laoyehlingin vuorten kätköissä oli talo, jossa eli korealaisia. He olivat hakeneet taloamme kaiken päivää, mutta turhaan.

Kun tuli pimeää, he kapusivat vuorelle ja katselivat alas toivoen havaitsevansa valoa, ja sieltä he olivat havainneet mökkimme himmeän valon ja tulleet alas.

"Toveri komentaja on sairas", he sanoivat. "Hän makaa rinteellä vähän matkan päässä täältä. Saammeko tuoda hänet tänne kotiinne lepäämään joksikin aikaa?"

He kertoivat meille miksi he olivat nähneet niin paljon vaivaa löytääkseen talomme.

Vasta kun tajusimme, että he olivat sissejä, me tunsimme helpotusta ja katsoimme kaikki ulos ovesta. Aivan

oven takana seisoi kaksi nuorta sotilasta kuluneissa univormuissaan harteillaan palanen valkeaa kangasta.

Appeni oli hyvin hämmästynyt kuullessaan, että sissiyksikön sairas komentaja oli itse kenraali Kim Il Sung.

"Mitä!" hän huudahti. "Miksi ette tuoneet häntä sisään suoraa päätä? Miten ajattelematonta!"

Toruen sissejä tällä tavalla hän kiirehti miestäni ja poikaani Yong Sonia lähtemään sissien mukaan ja auttamaan heitä kenraali Kim Il Sungin kantamisessa hoputtaen heitä koko ajan.

Sitten hän kääntyi minun puoleeni, käski minun sytyttää kiireesti tulen huoneen lämmittämiseksi sekä keittämään vettä yhdessä padassa ja kauravelliä toisessa. Kun mieheni ja poikani olivat rientäneet matkaan sissien kanssa minä siivosin hiukan huonetta, tein tulen ja panin jauhoa pataan valmistaakseni puuroa yrittäen hillitä jännitystäni.

Appeni oli kuullut kenraali Kim Il Sungista. Hän sanoi:

"Kenraali Kim Il Sung on suuri komentaja, joka johtaa korealaisia armeijanyksikköjä Itä-Mantshuriassa antaen murskaavia iskuja japanilaisille."

Minä olin hyvin liikuttunut. Ajattelin miten mahdotonta meidän kaltaistemme ihmisten olisi ollut tavata sellaista henkilöä aivan kuin mitään erityistä ei olisi tapahtunut. Tällaiset ajatukset laukkasivat päässäni kun touhusin keittiössä.

Hetken kuluttua sissit palasivat kantaen nuorta miestä. Oli hyvin pimeää, ja nyt satoi vielä luntakin. Ja mikä pahinta, koko paikka oli täysin vailla polkuja, kaikkialla oli tiheässä pensaita ja pieniä mäntyjä, joiden vuoksi paarien kantaminen oli mahdotonta. Niinpä sissien oli pakko kantaa häntä selässä vuorotellen yli kahdeksan

kilometrin matka raivaten tietä syvän lumen läpi. Me asetimme hänet nopeasti tulen ääreen.

Hänen nuoret kasvonsa tekivät vaikutuksen ensisilmäyksellä, mutta niistä kuvastui vakava sairaus. Hän oli tajuton ja vaikersi.

Sydäntäni särki ja olin hyvin huolissani, koska tiesin että kysymyksessä oli niin tärkeän asian puolesta kamppaileva ihminen, jonka armoilla oli kymmeniä tuhansia vihollissotilaita, ja joka oli ylittänyt vuoria kuin salama, mutta makasi nyt tajuttomana.

Sairaudesta saamiensa kokemusten perusteella appeni sanoi, että meidän pitäisi saada kenraali hikoilemaan, koska hän epäilemättä kärsi kovan pakkasen aiheuttamasta vakavasta kylmettymisestä. Hän käski minun tuoda kiireesti kuumaa vettä ja hunajaa, jota olimme keränneet vuorilta.

Kun olimme juottaneet hänelle kupillisen kuumaa hunajavettä me riisuimme häneltä päällystakin ja kengät, asetimme hänet tulisijan viereen ja peitimme hänet huovilla.

Nyt punastun kun ajattelen niitä resuisia huopia, joilla hänet peittelimme. Mutta olimme silloin niin huolissamme, ettemme ajatelleet sitä hetkeäkään.

Appeni ryhtyi hieromaan hänen jäseniään sanoen: "Hierominen ja hikoileminen parantavan kylmettymisen."

Minä istuin vuoteen jalkopäässä ja hieroin hänen nilkkojaan toivoen vakaasti hänen pikaista toipumistaan.

Huone oli täynnä sissitaistelijoita, mutta se oli liian kapea, jotta he kaikki olisivat mahtuneet sisään. Muutamien oli jäätävä ulos raivoisaan lumimyrskyyn vartioimaan. Sissit olivat hyvin huolestuneita, ja muutamat heistä pyyhkivät kyyneliä silmäkulmastaan. Ilmapiiri oli levottomuudesta ja huolesta raskas, sillä tajuttomana

makaava ihminen oli kenraali Kim Il Sung, joka oli Korean kansalle kullanarvoinen.

"Ei ole hyvä parveilla täällä ja häiritä potilasta", appeni sanoi sisseille hiki otsallaan potilasta hieroen. "Älkää surko. Menkää kaikki toiselle mökille lepäämään."

Vastahakoisesti he menivät puron yli mieheni veljen mökille ja vain kaksi henkivartijaa jäi perheemme seuraan.

Kun huone kävi näin hiljaiseksi tunsin sydämeni raskaammaksi ja levottomuus sai minut vieläkin hermostuneemmaksi.

Noin tunnin kuluttua appeni kosketti otsaansa kädellään ja sanoi helpottuneella äänellä: "Hän alkaa hikoilla." Sitten hän käski minun hakea hiukan hunajalla maustettua kauravelliä.

Minä riensin keittiöön, siivilöin vähän jauhovelliä ja toin sitä vadillisen sekoitettuani siihen hiukan hunajaa. Me nostimme häntä hiukan pystyyn antaaksemme hänelle velliä. Sen jälkeen jatkoimme hieromista jonkin aikaa. Hieno puna kohosi hänen kasvoilleen ja hän nukahti.

"Hyvä", appeni sanoi, päästäen syvän helpotuksen huokauksen, "nyt olemme voittaneet taudin". Hän käski minun lopettaa hieromisen ja jättää hänet nukkumaan. Me istuimme häntä katsellen samalla kun sissit kertoivat meille hänestä kuiskaten.

Kuunnellessani heitä minä tunsin selvästi, vaikkakin syytä ymmärtämättä, että pian koittaisi Korean kansalle päivä, jolloin se voisi nauttia vapaudesta ja elää mukavasti, kun tämä suuri nuori ihminen toipuisi. Niinpä istuin hänen vierellään levottomana ja tarkkailin jokaista ilmettä ja lihasten liikettä hänen kasvoillaan ja pyyhin hikeä hänen otsaltaan.

Kun päivä oli koittamaisillaan hän avasi silmänsä henkäisten syvään. Me olimme niin iloisia, että menimme kaikki lähemmäksi ja kysyimme yhteen ääneen: "Miten voitte?"

"Tunnen oloni nyt niin hyväksi, että minusta tuntuu että voisin vaikka lentää", hän sanoi sointuvalla äänellä. "Tämän perheen ansiosta minä olen toipunut." Hän kiitti perhettämme yhä uudelleen ja uudelleen.

Olimme hyvin liikuttuneita emmekä osanneet vastata mitään.

Hän pyysi meitä kohottamaan itseään, joten me järjestimme niin, että hän saattoi nojata huopiin ja tyynyihin. Hän katsoi meihin ja pyysi vakavasti meitä nyt menemään levolle. "Te ette ole voineet nukkua koko yönä. Olkaa hyvät ja nukkukaa nyt vähän."

Toinen vartijoista riensi toiseen mökkiin viemään iloisia uutisia, ja pian sissit ryntäsivät sisään.

Voin vieläkin nähdä silmissäni nämä sissit sen pitkän ja unettoman yön jälkeen, jonka he olivat viettäneet huolehtien johtajastaan ja nyt iloisina nähdessään hänen istuvan.

"Toveri komentaja!" oli kaikki mitä he saattoivat sanoa, ja he painoivat päänsä alas kyyneleet silmissä.

"No tässä minä olen, paljon parempana. Älkää huolehtiko", hän sanoi hymyillen ja taputti yhtä edessään seisovaa nuorta sissiä. Heidän ilonsa oli rajaton! Voivatko he tehdä muuta kuin iloita nähdessään kenraalin, jota he kunnioittivat Korean vallankumouksen merkkitulen sytyttäjänä, toipuvan niin vakavasta sairaudesta.

He pystyivät voittamaan kaikki vaikeudet vain hänen tuellaan. Lukumääräisesti heitä oli vain vähän, mutta he pystyivät murtautumaan vihollisen piirityksistä uhmaten Pohjois-Mantshurian purevaa pakkasta.

He hymyilivät, mutta eivät löytäneet sanoja ilmaistakseen syvää liikutustaan.

Katsellen sissejä hellin katsein hän sanoi: "Lakatkaa nyt huolehtimasta minusta ja sanokaa jotakin. Olen aiheuttanut teille paljon levottomuutta, vai kuinka?"

Hänen leveän hymynsä piristäminä heidän kasvonsa kirkastuivat. Yksi nuori sissi sanoi leveästi hymyillen: "Toveri komentaja, olimme aivan hädissämme, kun vihollinen piiritti meitä ja te makasitte siinä tajuttomana."

Sissit kertoivat meille miten he olivat onnistuneet löytämään ulospääsytien kuoleman kidasta erään vanhan korealaisen avulla kaikkein kriittisimmällä hetkellä, vaikeassa tilanteessa, kun heillä oli mukanaan sairas, tajuton johtajansa. Hän oli palaamassa Pohjois-Mantshurian retkeltä (oli kysymys ensimmäisestä Pohjois-Mantshurian retkestä), ja hänen yksikkönsä pääosa oli lähtenyt matkaan ensin ja hän itse myöhemmin muutamien sissien kanssa.

Heidän täytyi raivata tiensä rintaan saakka ulottuvan lumen läpi, ja vihollinen, joka oli lukumääräisesti enemmän kuin kymmenkertainen, lähti ajamaan heitä takaa. Joka päivä heidän oli käytävä kymmenen tai useampia ankaria taisteluita ylivoimaista vihollista vastaan. Marssiessaan syvässä lumessa he väsyivät, ja mikä pahinta, ruokatavarat loppuivat.

Saatoin hyvin kuvitella miten raskasta heillä on täytynyt olla, kun he kulkivat paksun lumen läpi sankoissa metsissä taistellen vihollista vastaan ilman ruokaa. He sanoivat, että jokaisen askeleen ottaminen tuotti vaikeuksia.

Näissäkin olosuhteissa, he jatkoivat, toveri Kim Il Sungin huolena olivat sissit. Silloinkin kun sattumalta saatiin jotakin ruokaa hän ei itse ottanut mitään vaan

tarjosi ruoan miehilleen, ja joka päivä hän auttoi väsyneitä sissejä marssirivistöissä. Niin hän uupui enemmän kuin kukaan muu. Tämän lisäksi hän oli viettänyt päiviä ja öitä Pohjois-Mantshurian hirvittävissä pakkasissa, ja lopulta hän sai kylmettymisestä aiheutuneen kuumeen.

He kertoivat sitten yksityiskohtaisesti miten he, 17 nuorta sissiä (he olivat kaikki iältään 17—18 vuotiaita komppanian komentajaa lukuunottamatta) olivat matkanneet kohti Laoyehlingin vuorta yli kymmenen päivän ajan kantaen sairasta komentajaa paareilla ja taistellen heitä seuraavia vihollisen "rangaistusjoukkoja" vastaan.

"Kun saavuimme Laoyehlingin vuoren juurella sijaitsevan Huangchoulingin Shipienlientzussa olevalle metsätyöläisten kämpälle, vihollinen hyökkäsi kimppuumme paitsi takaa päin niin myös edestä ja sivuilta", yksi heistä sanoi.

Kun vihollinen piiritti heitä joka puolelta ja he eivät kyenneet löytämään mitään ulospääsytietä, he menivät metsämiesten kämppään ja keskustelivat siellä miten paeta viholliselta. Mutta heidän keskustelunsa eivät johtaneet mihinkään. He eivät löytäneet mitään ulospääsytietä.

Jos komentaja ei olisi ollut sairas, he olisivat voineet epätoivoisella yrityksellä murtautua vihollisen piirityksestä, mutta se oli nyt mahdotonta, koska heidän oli taattava sairaan ja tajuttoman komentajan turvallisuus. Toveri Kim Il Sung taisteli aina vihollista vastaan poikkeuksellisella taktiikalla, mutta hän ei nyt kyennyt antamaan ohjeita. Sissit olivat todella ymmällään.

Katsellessaan levottomana hänen kuumeen punaamia kasvojaan Taek Man ei pystynyt hillitsemään itseään vaan puhkesi kyyneliin, he kertoivat. Edes komppanian komentaja ei saanut häntä lopettamaan itkuaan. Huoneessa oli kiinalaisiin vaatteisiin pukeutunut vanha mies,

joka istui heidän vierellään kuunnelleen heidän puhettaan. Hän oli korealainen, joka oli metsäkämpän valvojana. Hän kysyi miksi nuori mies itki.

"Me olemme Itä-Mantshurian sissiyksikön jäseniä", yksi heistä kertoi. "Meidän täytyy pelastaa komentajamme, mutta me emme pysty keksimään mitään keinoa."

Tämän kuullessaan vanha mies kysyi: "Kuka komentaja on?" Kun hän kuuli, että komentaja oli itse kenraali Kim Il Sung, hän riensi paarien vierelle ja katsoi tarkasti hänen kasvojaan ja kysyi vielä kerran: "Onko hän todella kenraali Kim Il Sung?"

Sitten vanhus alkoi puhua sujuvaa koreaa: "Minä olen myös korealainen. Minä olen jo vanha enkä pelkää antaa henkeäni, jos se tapahtuu hänen puolestaan."

Vanhus kertoi heille, sissi jatkoi, että hän oli elänyt siellä salaa välttääkseen japanilaisia, kätkien korealaisen kansallisuutensa ja puhuen vain kiinaa ja eläen kiinalaisittain. Hänen poikansa, Kim Hae San, joka oli Ninganin suojeluskunnan jäsen, oli tapettu taistelussa.

"Teen parhaani, vaikka tulosta en voikaan taata", sanoi Kim-vanhus.

Hän ehdotti, että he käyttäisivät hyväkseen metsäleirin omistajaa, joka tulisi pian Ninganista reellä, jota he voisivat käyttää päästäkseen vaarasta.

Nyt komppanian komentaja puhui ensimmäistä kertaa: "Vanhus sanoi: 'Omistaja on Ninganin vaikutusvaltaisimpia ihmisiä, ja jos hän käyttää vaikutusvaltaansa, edes rangaistusjoukot eivät kykene uhkailemaan teitä. Kun reet tulevat, teidän täytyy sitoa hänet tiukasti ja saada hänet lupaamaan, että hän tekee mitä käskette. Ja muistakaa sitoa myös minut aivan hänen silmiensä edessä, jotten jälkeenpäin joutuisi vaikeuksiin.' Me emme voineet hyväksyä vanhuksen ehdotusta hetkessä. Me olimme epävarmoja tuloksesta ja epäröimme lopullisen

päätöksen tekemisessä, sillä se olisi lopullinen uhkayritys, jossa panoksena olisivat henkemme."

Komppanian komentaja sanoi, että pitkällisen harkinnan jälkeen hän ravisteli varovasti komentajaa saadakseen hänet heräämään ja kysyäkseen mitä tehdä.

"Kenraali Kim Il Sung pystyi tuskin tulemaan tajuihinsa, mutta kuultuaan miten asiat olivat hän sanoi: 'Jätän kaiken teidän huoleksenne!' ja näiden sanojen myötä hän vaipui jälleen tajuttomuuteen.

Sissit epäröivät yhä eivätkä pystyneet tekemään päätöstä, mutta aika riensi nopeasti ja päivä alkoi pian kajastaa. Oli selvää, että niin pian kuin olisi valoisaa, vihollinen hyökkäisi kämpälle joka suunnalta.

Kun sissit vielä epäröivät mitä tehdä, viisi rekeä pyyhälsi pihalle yksi toisensa jälkeen, aivan kuin Kim-vanhus oli odottanutkin.

Aikaa ei ollut hukattavaksi ollenkaan. He ryntäsivät ulos ja sitoivat sekä metsäleirin omistajan että Kim-vanhuksen. He vaativat omistajaa alistumaan heidän vaatimuksiinsa.

Tajuttuaan, että oli kysymys hänen elämästään ja kuolemastaan, omistaja lupasi vastahakoisesti tehdä mitä he käskisivät.

Yksi nuorista sisseistä, matkien metsäleirin omistajaa puuttui puheeseen:

"Kokonaan vapisten omistaja sanoi: 'Hyvä on, herra. Minä ajan ensimmäisessä reessä ja teen tien selväksi huutamalla. Sitten te seuraatte minua muiden rekien kanssa!'"

Komppanian komentaja ja yksi sissi, molemmilla kiinalaiset puvut sotilasunivormujensa päällä, istuivat ensimmäiseen rekeen välissään omistaja, jonka kädet olivat sidotut peitteen alla ja jonka molempia kylkiä painettiin pistoolilla. Toisessa reessä oli metsätyöläisten työpukui-

hin pukeutuneita sissejä, täysin valmiina hätätilanteen varalta. Ja kolmannessa reessä, he sanoivat, makasi huovalla peitelty toveri Kim Il Sung.

Neljännessä ja viidennessä reessä olivat loput sissit, valppaina ja valmiina ottamaan kenraalin ennalta määrätyssä kohdassa, jos jotakin tapahtuisi.

Heidän suunnitelmansa oli sellainen, että jos kaikki menisi hyvin se olisi onni kaikille, mutta jos asiat menisivät vikaan, komppanian komentaja ja muutamat sissit taistelisivat vihollista vastaan viimeiseen hengenvetoon saakka sillä aikaa kun toiset sissit veisivät kenraalin turvalliseen paikkaan.

Sissit kertoivat voitonriemuisina miten viisi rekeä, näiden valmistelujen suorittamisen jälkeen, lähti takaisin Ninganiin johtavaa tietä pitkin.

Aseet valmiina työvaatteittensa alla he olivat kaikki niin jännittyneitä, että tunsivat sydämensä miltei pysähtyvän.

Jos metsäleirin omistajalta pääsisi pieninkin lipsahdus tai jos hän antaisi epäilyttäviä merkkejä "rangaistusjoukkojen" sotilaille, peli olisi pelattu.

Jos olisi ollut kysymys vain heistä itsestään, sissit olisivat olleet valmiit kuolemaan valittamatta annettuaan hyvän löylytyksen "rangaistusjoukoille", mutta jos nyt jouduttaisiin kahakkaan, toveri Kim Il Sungin henkilökohtainen turvallisuus joutuisi vaarannetuksi.

Viittoen innostuneena käsillään yksi sisseistä jatkoi kertomusta.

"Aseita pitelevät kätemme vapisivat, ja me kaikki seitsemäntoista keskitimme huomiomme omistajan pienimpäänkin liikkeeseen hermot äärimmilleen kiristyneinä. Pian näimme 'rangaistusjoukkojen' miehiä leiritulen ääressä.

"Mitä rekiä nämä ovat?" huusi vartiomies. 'Pysähtykää!' Komppanian komentaja viittasi päällään omistajalle ja tönäisi häntä pistoolilla kylkeen. Me pidätimme hengitystämme ja pidimme pistoolimme valmiina.

" 'Metsämiehiä on sairaana ja me viemme heitä sairaalaan, kuten näkyy!' huusi omistaja ja reki viiletti salamana vartiopaikan ohi. Seuraavat reet menivät ohi niinikään pysähtymättä."

Ne ohittivat seuraavankin vartiopaikan, samoin ilman vaikeuksia, ja kaikki olivat jo hieman helpottuneita.

Nuorin sissi ryhtyi jatkamaan tarinaa:

"Mutta kun tulimme viimeiselle vartiopaikalle ja metsäleirin omistaja huusi, vartiomies tuli tielle ja karjaisi: 'Pysäyttäkää rekenne, tutkin teidät'."

"Sydämemme alkoivat pamppailla. Omistaja oli hyvin peloissaan ja takelteli. Kaikki oli hiuskarvan varassa. Huomatessaan omistajan kangertelevan komppanian komentaja tönäisi häntä kovasti kylkeen pistoolillaan.

Aivan kuin olisi saanut rohkeutensa takaisin omistaja huusi kovalla äänellä takaisin: 'Mitä sinä oikein puhut? Etkö näe että potilaat ovat vakavasti sairaita? Hei kuski, eteenpäin täydellä vauhdilla.' Ja reki kiiti eteenpäin kuin luoti, toiset reet seurasivat perässä.

Pelästynyt vartija ei edes tajunnut hypätä syrjään vaan seisoi vain paikoillaan ja reet roiskuttivat lunta hänen päälleen."

Kertoessaan tarinaa nuori sissi nousi seisomaan ja esitti miten komppanian komentaja oli tökännyt pistoolillaan omistajan kylkeen.

He sanoivat, että kun he olivat ohittaneet viimeisen vartiopaikan, he huomasivat olevansa hiestä märkiä huolimatta tuon talvipäivän ankarasta pakkasesta.

* * *

Kun kuuntelin tarinaa, sydämeni pamppaili jännityksestä.

Mikä hetki!

Jos metsäleirin omistajassa olisi paljastunut vähänkin epäröintiä tai jos vartiomies olisi ollut uteliaampi, he olisivat varmasti joutuneet taisteluun!

Pelkkä ajatuskin toi minulle kylmän hien.

Appeni vetäisi syvään henkeä ja käänsi silmänsä vielä kerran kenraaliin. Hän sanoi:

"Te olette todellakin taivaan suojeluksessa."

Sissit jatkoivat kertomustaan.

Livahdettuaan menestyksellisesti vartioasemien ohi reet ajoivat vielä jonkin matkaa. Ensimmäinen reki jatkoi matkaansa kohti Ningania ja muut kääntyivät sivutielle.

Hieman etäämpänä komppanian komentaja ja toinen sissi nousivat pois ensimmäisestä reestä ja tulivat laaksoon, jossa me asuimme.

Kun olimme kuulleet koko tarinan kenraali toisteli koko ajan sitä miten ystävällinen Shipienlintzun metsäkämpällä ollut vanhus oli ollut.

Hänen sanansa saivat minut ajattelemaan: "kukapa korealainen ei olisi valmis uhraamaan omaa henkeään kenraali Kim Il Sungin vuoksi, johon koko Korean kansalla oli yhtä suuri luottamus kuin päivittäin nousevaan aurinkoon!"

Tunsin yhä suurempana vastuun hänen terveytensä palautumisesta. "Minun täytyy hoitaa häntä vielä suuremmalla huolella, jotta hän toipuisi niin pian kuin mahdollista", sanoin itselleni.

Pian oli aivan valoisaa. Valmistaakseni puuroa kenraalille, joka näytti voivan vähän paremmin ja oli noussut istumaan, ja tehdäkseni siitä niin maukasta kuin mah-

dollista minä murskasin jauhoja huhmareessa, pesin ne kirkkaassa lähdevedessä ja valmistin aamiaista.

Sen päivän jälkeen kenraali kieltäytyi pysymästä vuoteessa. Mutta hän oli edelleen hyvin laiha ja hänen kasvonsa olivat kalpeat. Nyt hän tarvitsi hyvää ruokaa, jonka avulla hän voisi saada voimansa palautumaan nopeasti; mutta mitä ravitsevaa ruokaa olisi ollut mökissämme, joka sijaitsi kaukana vuorilla piilossa ulkomaailmalta? Me emme voineet pitää edes kanoja, joten meillä ei ollut ainuttakaan munaa, puhumattakaan lihasta, jota olisimme voineet hänelle syöttää.

Vaikka olisin mielelläni taivaltanut satoja *ritä* saadakseni hänelle lihaa, se oli liian vaarallista. Se olisi voinut johtaa kenraalin olinpaikan paljastumiseen ja kohtalokkaisiin seurauksiin.

Olin huolissani joka kerta valmistaessani hänelle ruokaa, ja minua hävetti niin etten voinut nostaa katsettani kun asetin ruoan hänen eteensä. Parhaimmillaan ruoka oli ohran ja hirssin sekaista puuroa, joka tarjottiin hänelle villivihanneksista tehdyn keiton ja karkean paputahnan kanssa. Meillä oli riittävästi papuja, ja jos olisin voinut tehdä hänelle paputahnaa toipumisen aikana, se olisi ollut omiaan parantamaan hänen ruokahaluaan. Mutta en saanut mistään suolavettä, joten en voinut valmistaa edes paputahnaa, ja niin minun oli pakko tarjota hänelle vain karkeaa paputahnaa.

Huomatessaan minun kätkevän kasvoni asettaessani ruokaa hänen eteensä oli hänellä tapana ylistää sitä sanoen: "Villeistä vihanneksista valmistettu keitto on maukasta ja kastike on hyvää. Ja paputahna on erikoisen mukavaa."

Vaikka ruoka oli kuinka vaatimatonta, hän söi sen aina hyvällä ruokahalulla. Hän istui päivällispöydässä yhdessä sissien kanssa eikä koskaan syönyt ennenkuin

sissitkin olivat ottaneet lusikkansa. Jos tarjolla oli papu-tahnaa tai jotain muuta erikoista hän työnsi astian ensin sisseille.

"Pelkäänpä, että me syömme perheenne koko tämänvuotisen ruokavaraston, ja teiltä loppuu ruoka, hän sanoi näyttäen huolestuneelta.

"Älkää surko", minä sanoin. "Meillä on tarpeeksi viljaa, vaikka se onkin karkeaa."

Mutta tämäkään ei näyttänyt tekevän häntä levolliseksi.

Hänen terveytensä palautui nopeasti. Neljäntenä päivänä saapumisensa jälkeen hän pystyi jo lukemaan ja keskustelemaan sissien kanssa. Viikkoa myöhemmin hän jaksoi mennä käymään mieheni veljen talossa puron toisella puolella, jonne miehet olivat majoittuneet, ohjaamaan näiden opintoja. Ja pian hän jaksoi jo mennä vuorelle tarkastamaan pinnanmuodostusta.

Eräänä päivänä, kun hän oli viettänyt tällä tavalla noin viisitoista päivää, hän sanoi äkkiä että oli aika lähteä.

"Miten te voisitte mennä läpi syvän lumen, kun ette ole vielä saanut voimianne kokonaan takaisin?" sanoi appeni, yrittäen taivutella häntä. Mutta kenraali piti kiinni siitä, että hänen oli lähdettävä. Tietysti nuo viisitoista päivää kuluivat kuin siivillä, mutta ne ovat päiviä, joita en ikinä unohda.

Sisseistä oli tullut minulle kuin omia poikia tai nuorempia veljiä, he auttoivat minua talousaskareissa. Lepäämättä hetkeäkään koko aikana he kokosivat polttopuita vuorilta, kantoivet vettä ja murskasivat viljaa huhmareessa päivisin. Aloin todellakin pitää heitä omaan perheeseeni kuuluvina.

Yhtä yötä ennen heidän lähtöä minä murskasin hirssiä

ja ohraa heille mukaan kenttäaterioita varten. Sinä yönä satoi paljon lunta.

Aamu koitti. Heidän oli aika lähteä. Ennen lähtöään hän puristi vuorotellen meidän jokaisen kättä ja sanoi apelleni:

"Meitä nuoria Korean poikia on syytettävä siitä, että teidän on elettävä ilotonta elämää täällä piilossa ulkomaailmalta vieraassa maassa, jonne teidän on ollut pakko tulla elantoa etsimään. Mutta luottakaa meihin ja odottakaa. Se päivä on varmasti koittava, jolloin me korealaiset, miehet ja naiset, vanhat ja nuoret, voimme elää rauhassa vapautetussa maassamme, vapaina huolista ja levottomuudesta."

Hän neuvoi meitä yhä uudelleen ja uudelleen muuttamaan lähemmäksi Lotzukoun aluetta, koska olisi hyvin todennäköistä, että vihollinen tehostaisi "rangaistusoperaatioitaan" keväällä. Sitten hän jätti meille hyvästit.

Yong Son, vanhin poikani, seurasi heidän mukanaan oppaana aina Wangchingkoun piirikunnassa sijaitsevaan Palinkouhun saakka. Palatessaan hän kertoi mitä kenraali oli sanonut erotessa:

"Me menemme nyt takaisin sissiyksikköömme ja jatkamme taistelua kunnes olemme vapauttaneet Korean. Sitten tapaamme uudelleen vapaassa kotimaassamme."

Kun he olivat menneet, meistä tuntui edelleen että he olivat rinnallamme, ja varsinkin öisin meistä tuntui kuin olisimme vielä kuulleet sissien laulavan ja nähneet heidän tanssivan. Tunsimme itsemme yksinäisiksi ja talo tuntui kovin tyhjältä ilman heitä.

Kun hän oli mennyt me aivan kuin yhteisellä päätöksellä istuimme hiljaa tulen ääressä, jossa hän oli maannut, ja tunsimme tyhjyyden, joka oli jäänyt hänen jälkeensä.

Aivan kuin hän oli ennustanut lähtiessään vihollisen

"rangaistusjoukot" tulivat seuraavan vuoden helmikuussa vuorille, missä asuimme. Ne kiertelivät kaikkialla vuorilla ja ampuivat umpimähkään.

Kenraalin neuvojen mukaisesti koko perheemme lähti eräänä yönä mökistämme ja muutti Taipingkouhun Lotzukoussa, missä asetuimme eräälle kiinalaiselle tilanherralle kuuluneeseen viljelysmajaan.

Luulen, että oli kesäkuu, sillä kitkemistyöt olivat kiireisimmillään, kun eräänä päivänä suuri joukko meidän sotilaitamme tuli Taipingkouhun ja kyläläiset lähtivät heitä tervehtimään. Armeijamme, he sanoivat, oli paluumatkalla saavutettuaan suuren voiton Laoheishanin taistelussa. Me menimme kaikki hurramaan sissitaistelijoille maantien varteen paikalle, josta he kulkivat ohi.

Sitten, marssivien rivistöjen keskellä näin merkittävän näköisen miehen. Sydämeni alkoi hakata. Ei ollut epäilystäkään. Se oli hän. Se oli kenraali Kim Il Sung, joka oli ollut luonamme toipumassa sairaudestaan edellisenä talvena!

Olin juuri ryntäämäisilläni häntä kohti mitään ajattelematta kun appeni pysäytti minut aavistaessaan mitä olin tekemäisilläni.

"Älä pysäytä häntä. Hänellä on tärkeitä tehtäviä", hän sanoi.

Syvällä sydämessäni toivoin kovasti saavani tavata hänet, mutta en voinut. Kun kylämme naiset puhuivat hänestä, en maininnut sanallakaan, että hän oli ollut kodissamme. Jos olisin tehnyt niin, se olisi vaikuttanut kerskumiselta.

Seuraavana päivänä, kun appeni käveli pitkin tietä, hän kohtasi kaksi nuorta sissiä, jotka olivat olleet kodissamme edellisenä talvena. Sitten myöhemmin samana päivänä, kun olin kitkemässä peltoja, kenraali itse vieraili talossamme henkilökohtaisesti muutamien sissien

kanssa. Hän oli jopa tuonut meille vähän lihaa, kuten myöhemmin kuulin. Hän tervehti appeani ja jutteli hänen kanssaan pitkän aikaa. Sinä päivänä mieheni nuorempi veli makasi sairaana vuoteessa. Nähdessään hänet makuulla kenraali kyseli hänestä ja ennen lähtöään pani vähän rahaa hänen tyynynsä alle.

Palatessani pellolta ja kuultuani hänen käynnistään minä liikutuin niin etten pystynyt sanomaan sanaakaan. Miten sellainen suurmies saattoi olla niin ajattelevainen, että kiinnitti huomionsa jopa sellaisiin pikkuasioihin?

Seuraavana päivänä, kun istuimme kaikki yhdessä puhellen innokkaasti kenraalista, kaksi sissiä tuli taloomme aivan odottamatta, taluttaen valkoista hevosta.

”Tämä hevonen on osa Laoheishanin taistelun sotasaalista”, sissit sanoivat. ”Toveri komentaja on lähettänyt sen teille lahjaksi. Hän pyysi meitä kertomaan teille, että vaikka hevonen on vähän laiha, te voitte syöttää sitä, ja siitä tulee hyvä hevonen, jota voitte käyttää viljan jauhatuksessa ja peltojen kyntämisessä ja se voi siten auttaa teitä maanviljelyksessä.”

Me seisoimme paikoillamme aivan sanattomina.

Tarttuessaan hevosen ohjaksiin appeni vapisi innostuksesta. Miltä hänestä tuntuikaan, kun hänen pitkällinen unelmansa vetoeläimen saamisesta oli muuttunut todeksi! Miten paljon paremmin hän voisikaan viljellä maata kenraalin ansiosta!

Me syötimme hevosta hyvin ja käytimme sitä tilalla, mutta pelkäsimme hiukan, että se saattaisi kiinnittää vihollisen huomion. Niinpä me seuraavana vuonna möimme sen ja ostimme härän, koska tuolloin vihollinen saattoi ottaa minkä tahansa hyvän hevosen sotilaallisiin tarkoituksiin sellaisen löytäessään.

Myöhemmin muutimme Pohjois-Mantshuriaan paetessamme vihollisen ”rangaistusoperaatioita”, mutta jou-

duimme kokemaan kovia, koska emme pystyneet saamaan siellä mitään työtä. Perheemme olisi silloin varmaankin kuollut nälkään, ellei meillä olisi ollut härkää. Kun jouduimme tiukkaan tilanteeseen emmekä löytäneet palaakaan maata, jota olisimme voineet viljellä, härkä oli ainoa keino, jolla saatoimme ansaita elantomme. Mieheni ja vanhin tyttäreni keräsivät pensasapilaa Nanhutoun ulkopuolella sijaitsevasta Amahutzun laaksosta ja härkä kuljetti sitä markkinoille. Härän avulla me pystyimme juuri ja juuri pysymään hengissä useiden vuosien ajan, vaikka ruokamme olikin vain vetistä velliä.

"Olemme elämämme velkaa kenraali Kim Il Sungille", oli kiitollinen ajatus, joka aina oli mielessämme. Mutta me ymmärsimme, että meidän oli pidettävä tämä kallis salaisuus omana tietonamme.

Huhtikuussa 1960 matkasin takaisin Koreaan, kotimaahani, sydän tulvillaan liikutusta siitä ajatuksesta, että minulla olisi kunnia tavata toveri Kim Il Sung uudelleen vapautetussa maassani.

Oli vapunaatto vuonna 1960.

Seisoessani jälleen rakkaan isänmaani maaperällä ja katsellessani Pjongjangin katuja, joita reunustivat monikerroksiset rakennukset, minä muistin mitä hän oli sanonut yli 20 vuotta sitten lähtiessään talostamme.

"Oli aivan kuin hän sanoi; me voimme elää onnellista elämää aivan kuin muutkin ihmiset tässä aurinkoisessa maassamme!" minä ajattelin itsekseni.

Päivä saapumiseni jälkeen minulle annettiin kunnia tavata hänet.

Olin ajatellut, että kun tapaisin hänet, minä kertoisin hänelle niistä monista asioista, joita oli sattunut perheellemme noiden 20 vuoden aikana, mutta kun oli kasvotusten hänen kanssaan, minä vaikenin, unohtaen kaikki sanat.

Hän otti minut vastaan kuin oman äitinsä. Hän tarttui minua kädestä ja johdatti minut istumaan. ”Millaisia vaikeuksia teidän onkaan täytynyt kokea sen jälkeen!” hän sanoi. Mutta minä en voinut puhua. Saatoin vain istua ja katsella hänen kasvojaan, hänen ystävällisiä, anteliaita kasvojaan.

Kun istuin häntä katsellen hänen hymyilevät kasvonsa kävivät vakaviksi. Kyyneleet valuivat poskilleni ilman että voin sille mitään.

”Miksi itkette, äiti, tällaisena onnen päivänä?” hän sanoi.

Vasta kun hän sanoi näin minä tajusin että olin kyynelissä. Onnistuin mumisemaan:

”Se johtuu siitä, että muistan päivän, jolloin te, toveri pääministeri, erositte meistä,” minä sanoin. ”Te sanoitte meille silloin, että vielä koittaisi sellainen aurinkoinen päivä, jolloin voisimme tavata toisemme kevein sydämin. Ja tässä minä olen, ja minulla on kunnia tavata teidät uudelleen kotimaassamme. Olen niin onnellinen, että minä, vanha nainen, vuodatan ilon kyyneliä.

Tämän kuullessaan hän tarttui vielä lujemmin käteeni. Olin niin liikutuksen vallassa, etten millään pystynyt muistamaan kaikkia niitä asioita, joista olin ajatellut hänelle kertoa kun tapaisimme.

Nyt, sen jälkeen kun perheemme on palannut rakkaaseen kotimaahan, minulla on ollut kunnia tavata hänet monissa yhteyksissä, mutta en koskaan ollut rohjennut ojentaa hänelle pientä muistolahjaa, jota olin säilyttänyt povellani häntä varten.

”Miten uskaltaisin tarjota hänelle sellaista arvotonta esinettä muiden läsnäollessa?” minulla oli ollut tapana sanoa itselleni.

Sitten vuonna 1961, huhtikuun 15. päivänä, hänen syntymäpäivänään, minä annoin sen hänelle. Yhdessä

hänen koko perheensä kanssa minä osallistuin pääministerin syntymäpäiväjuhliin. Minua kohdeltiin kuin perheenjäsentä. Otin esiin täytekynän, jota olin säilyttänyt povellani ja ojensin sen hänelle sanoen:

"Rakas pääministeri, se valkoinen hevonen, jonka te otitte Laoheishanin taistelussa ja annoitte meille lahjaksi, on muuttunut täksi täytekynäksi. Aivan kuin te kehoitittekin me ruokimme sitä hyvin ja käytimme sitä viljelytöissä. Sitten myimme sen ja ostimme tilalle härän, koska hevonen olisi saattanut kiinnittää vihollisen huomion. Ja sitten, sen jälkeen, me vaihdoimme härkää monta kertaa. Jollei meillä olisi ollut härkää, perheemme ei olisi ikinä pystynyt hankkimaan elantoaan, vaan olisi nääntynyt nälkään. Härkä antoi meille elannon. Vapautuksen jälkeen me veimme sen osuustilalle (myöhemmin kansankommuuniin). Kun tällä kertaa lähdimme kotiin, saimme korvauksen härästä ja minä ostin tämän täytekynän. Olen tuonut sen lahjaksi teille, sillä haluan että te elätte kauan, ainakin kymmenen tuhatta vuotta. (Koreankielinen, täytekynää merkitsevä sana on sananmukaisesti 'kynä joka kestää kymmenen tuhatta vuotta'.) Olkaa hyvä ja ottakaa se vastaan."

Ottaessaan täytekynän käteensä hän sanoi lämpimästi: "Vai on Laoheishanin taistelussa nappaamamme hevonen muuttunut täksi täytekynäksi!"

Hän näytti täytekynää perheelleen hyvin iloisena ja tarttui vielä kerran lujasti käteeni sanoen: "Kiitos, äiti!"

Kun pääministeri kävi luonani elokuun 15. päivänä 1961 ja viipyi yli puolitoista tuntia jutellen vanhoista ajoista, kaikki nuo menneet asiat tulvahtivat mieleeni elävinä kuin ne olisivat tapahtuneet vasta eilen.

Sama ihminen, jota olin hoitanut hänen sairaana ollessaan pienessä mökissämme, istui nyt kodissani hymyillen sydämellisesti ja katsellen ikkunasta Pjongjangin

komeita katuja lastenlasteni pyöriessä ja hyppiessä ilosta. Kun katselin häntä hänen tuijottaessaan ulos ikkunasta sydämeni sanoi jälleen:

"Eläköön hän pitkään!"

Toistelin sitä yhä uudelleen ja uudelleen sydämeni syvyyksissä.

"Toivon, että elätte kymmenen tuhatta vuotta sosialismin ja kommunismin rakentamiseksi maahamme, yhä onnellisemman ja vapaamman maanpäällisen paratiisin luomiseksi nousevalle sukupolvelle!"

XX
”Voimakkaalla tahdolla voitetaan kaikki vaikeudet”

NAM DONG SU

40-miljoonaisen Korean kansan suuren johtajan toveri Kim Il Sungin viisaalla johdolla taistelevat sissit saavuttivat voittoja olipa heidän kestettävä millaisia tahansa vaikeuksia ja koettelemuksia 15-vuotisen japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana. Juuri toveri komentaja kantoi harteillaan isänmaamme kohtaloa, viitoittaen tietä uudelleensyntymiseemme kansakuntana japanilaisten imperialistien siirtomaavallan synkimpinä päivinä. Ja tänäkin päivänä juuri hän johtaa kansaamme voittoon ja kunniaan.

Aseellisen taistelun kuluessa me aseistauduimme toveri Kim Il Sungin kaiken voittavilla vallankumouksellisilla aatteilla, kasvoimme vallankumouksellisiksi taistelijoiksi, joista jokainen ”vastaa sataa vihollista”, ja hän huolehti meistä veljellisellä rakkaudella ja me taistelimme kuin kuolematon feeniks-lintu.

Juuri siksi, että japanilaisvastaiset sissit aina ajattelivat ja toimivat toveri Kim Il Sungin opetusten mukaisesti ja taistelivat kunniantunnon ja itseluottamuksen hengessä, he eivät koskaan antautuneet vihollisen edessä olipa tilanne miten vaikea tahansa, vaan taistelivat ja voittivat.

Haluan kertoa teille eräästä henkilökohtaisesta koke-

muksestani. Se mitä kerron, on vain yksi monista japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikaisista sissikokemuksista.

Helmikuussa 1940 haavoituin vaikeasti jalkaan Daehongdanin taistelussa Musanin alueella ja sain hoitoa Olgi-joen Godung-laaksossa erossa pääyksiköstä.

Olgi-joen Godung-laakso on hyvin sovelias paikka. Siellä päin on paljon samanlaisilta näyttäviä vuoria. Siten vihollisen oli vaikea paikallistaa laaksoa jollei tietä ollut mitenkään merkitty. Lähellä oli lähde ja laakso sijaitsi varjoisassa kulmauksessa, joka oli mukavassa paikassa ajatellen käyntejä muissa paikoissa. Vihollisen rangaistusjoukot eivät pystyneet löytämään sitä. Ne eivät kiinnittäneet vuoren pohjoisrinteisiin paljoakaan huomiota, koska ajattelivat, että sissijoukkojen selustan salaiset leirit ja sairaalat sijaitsisivat vuorten aurinkoisilla eteläisillä rinteillä. Niinpä me pystytimme salaisen leirin juuri sinne.

Vaikka paikka oli turvallinen, vaikeudet olivat moninaiset lääkintähoidon alalla. Meillä oli silloin vain yhdenlaista lääkettä, paketti mustaa voidetta, jonka toverimme olivat tuoneet, ja ainoa hoitoväline oli teräksinen ompeluneula, jota käytimme pinsettien asemesta.

Eräs vanha mies lähetettiin vuoristolaisryhmästä mukaani minua hoitamaan. Me autoimme toinen toistamme voittamaan näiden hankalien olosuhteiden aiheuttamat vaikeudet. Vaikeuksia nousi esiin yksi toisensa jälkeen. Haavani paheni päivittäin paranemisen sijasta, ja me olimme käyttäneet miltei kaikki ne paleltuneet perunat, jotka sain jättäessäni yksikköni. Vaikka haavani aiheutti minulle paljon tuskia, minun oli kestettävä ne ja puhdistettava haavaa neulan ympärille kiedotulla pumpulilla.

Kun vaikeutemme lisääntyivät, vanhus alkoi marista. Eikä siinä kaikki, vaan joskus pahalla tuulella ollessaan

hän saattoi sanoa: "Aina sinä valitat", jos pyysin häntä tekemään jotakin. Aluksi ajattelin, että oli kysymys vain huonosta tuulesta, joka johtui siitä että asiat olivat kovin huonosti, enkä kiinnittänyt siihen paljon huomiota. Mutta eräänä päivänä hän katosi mukanaan minun vaatteeni, nahkavyöni ja jokapäiväiset tarvikkeeni ja jätti jälkeensä vain keittoastian.

Tässä miehessä eli vielä niitä vanhoja ajatuksia, jotka olivat peräisin siltä ajalta, kun hän oli vuoristolaisryhmän jäsen. Hän horjui ja hoiperteli vaikeuksien edessä ja hylkäsi vallankumouksen tien ja muuttui rappioituneeksi luopioksi.

Tovereideni oli määrä tulla katsomaan minua viidentoista päivän kuluttua siitä kun petturi pakeni leiriltä 1. maaliskuuta. Tuntien vihaa petturia kohtaan minä odotin päivää, jolloin toverini saapuisivat ja laskin päiviä. Mutta päivät kuluivat ja toverini eivät tulleet, todennäköisesti hankalan tilanteen vuoksi. Maaliskuu meni ja oli jo huhtikuu. Olin ilman lääkintähoitoa ja ruoka oli loppunut odottaessani päivän toisensa jälkeen, vaikka söin vain muutamia kuivattuja sieniä päivässä.

Yritinpä koota voimiani miten ankarasti tahansa, tunsin että jaksoin tuskin liikuttaa sormiani. Kun suljin silmäni minusta tuntui, että leijailin ilmassa tai olin vaipumassa pohjattomaan kuiluun.

"Jos asiat etenevät näin", minä ajattelin, "en pysty enää ikinä seisomaan jaloillani. Tunsin katkeraa suuttumusta sen takia, että asetettuani henkeni altiiksi vallankumouksen asian puolesta ja valittuani vallankumouksellisen taistelun tien minä nyt kuolisin taistellen omaa heikkouttani vastaan, kykenemättä enää milloinkaan taistelemaan japanilaisia imperialisteja vastaan taistelukentällä."

Katkeraa inhoa tuntien kiskaisin huovan ylitseni kai-

kin voimin. Sen huovan oli heittänyt ylitseni toveri komentaja, kun olin lähtenyt kohti salaista leiriä. Ruumistani ympäröivä lämpö tuntui aivan toveri komentajan lämpimältä huolenpidolta. Kuva urheasta komentajastamme nousi silmieni eteen, ja rauhallisesti minä ajattelin, "— minä en saa kuolla. Jos kuolen, jos en selviä näistä vaikeuksista, olenko yhtään parempi kuin tuo petturi, joka pakeni? Minulla ei ole oikeutta kuolla ennen aikojani. Ainoa oikeus, joka minulla on, on elää ja taistella vallankumouksen riveissä toveri komentajan johdolla —"

* * *

Mieleeni palasivat elävästi päivät, jotka olin viettänyt toveri komentajan päivittäisen ohjauksen ja lämpimän huolenpidon alaisuudessa. Marraskuussa 1936 olin mennyt Changpain alueelle toveri Kim Il Sungin kutsusta. Silloin ryhdyimme kiipeämään Doegolin huipulle aamun koitteessa ja kun olimme ylittäneet vuoren, oli jo yö. Lumipeite oli sinä vuonna poikkeuksellisen paksu, ja ankara lumimyrsky raivosi kovalla vauhdilla peittäen edelläni kävelleiden tovereitteni jalanjäljet, mutta koska odotin tapaavani toveri komentajan, minä unohdin kiipeämisen hankaluudet tuolla mutkittelevalla vuoristopolulla.

Toveri komentajan lähettämä kuriiri tapasi meidät, kun saavuimme Tungkangiin Fusungin piirikunnassa. Hän kertoi meille, että toveri komentaja oli sanonut hänelle hänen lähtiessään matkaan:

"Nämä toverit ovat saattaneet kohdata paljon vaikeuksia ennenkuin he pääsevät tänne, joten mene niin nopeasti kuin mahdollista ja ohjaa heidät tähän paikkaan. Huolehdi heistä hyvin, sillä he ovat joutuneet kärsimään paljon niiden katalien ihmisten takia, jotka ovat syyl-

listyneet äärivasemmistolaisiin virheisiin 'Minsaengdanin' vastaisessa taistelussa..."

Toveri komentaja oli käskenyt kuriirin opettaa meille mitä meidän olisi tehtävä, jos juuttuisimme syvään lumeen. Meidän pitäisi maata hiljaa; sillä jos kamppailisimme vapauttaaksemme itsemme me vaipuisimme vain syvemmälle ja syvemmälle.

Kun kuulimme kuriirilta toveri komentajan ajattelevaisuudesta tunsimme sydämemme lämpimiksi. Minä liikutuin hänen sanojensa johdosta enemmän kuin muut. Olin joutunut kärsimään hirvittäviä vaikeuksia suurvaltashovinistien sekä heidän suosioonsa madelleiden ryhmäkuntalaisten äärivasemmistolaisista virheistä taistelussa "Minsaengdania" vastaan. Tunsin todellista elämäniloa toveri komentajan sanat kuullessani.

Minua oli aivan perusteettomasti syytetty "Minsaengdanin jäsenyydestä" ja vainottu kaikin mahdollisin tavoin. He suunnittelivat lähettävänsä minut vihollisen hallitsemalle alueelle ja erottavansa minut vallankumouksesta.

Mutta olin päättänyt, että minua varten oli olemassa vain vallankumouksen tie, sanoisivatpa he mitä tahansa. Olin päättänyt omistaa elämäni vallankumouksen asialle. Me kestimme silloin koettelemuksen luottaen lujasti siihen, että Korean vallankumouksen kohtaloa harteillaan kantava toveri komentaja tulisi varmasti pelastamaan maamme kriisistä. Ja niin hän tekikin. Hän johdatti Korean vallankumouksen vaikean vaiheen lävitse ja antoi sille uuden elämän kunnes se nousi jälleen uudella voimalla. Juuri niin suuresti kunnioittamani ja syvästi arvostamani toveri komentajan tapaamisen odotus innoitti sydäntäni ja lisäsi taisteluhenkeäni.

Teimme vaikean matkan turvallisesti ja saavuimme

saman vuoden joulukuun 29. päivänä Hehhsiatzukoun salaiselle leirille, jossa toveri komentaja oli. Hän tervehti meitä hirsimajan ulkopuolella ja puristi jokaisen kättä kiittäen meitä siitä, että olimme nähneet suuren vaivan tullaksemme hänen luokseen.

Meille annettiin uudet univormut ja kengät. Tämä oli ensimmäinen univormuni sisseihin liittymiseni jälkeen. Ennen saapumistamme toveri komentaja oli käskenyt erään pienen yksikön valmistaa meitä varten talviunivormut.

Uusissa univormuissamme meistä tuntui kuin olisimme leijailleet ilmassa.

Muutamia päiviä myöhemmin vietimme uudenvuodenpäivää kodikkaassa ilmapiirissä toveri komentajan kanssa. Vannoin olevani valmis kuolemaan toveri komentajan takia. Siitä hetkestä lähtien, kun hän syleili minua, minä ryhdyin kaikin voimin valmentautumaan vallankumoukselliseksi taistelijaksi toveri komentajan veljellisen rakkauden ja lämpimän huolenpidon alaisuudessa. Juuri tämä kokemus synnytti sydämessäni todellista iloa sen johdosta, että olin vallankumouksellinen taistelija, ja minä ymmärsin mitä todellinen onni on.

Osallistuin moniin taisteluihin toveri komentajan henkilökohtaisella johdolla, mukaanlukien Pochonbon taistelu ja taistelut Musanin alueella, ja päiväni kuluivat hedelmällisesti ja vallankumoukselliselle sopivalla tavalla toteuttaessani toveri komentajan minulle osoittamia vallankumouksellisia tehtäviä.

Juuri Daehongdanin taistelussa Musanin alueella minä haavoituin jalkaani ja minun oli jätettävä toveri komentajan johtama Korean kansan vallankumousarmeijan pääyksikkö saadakseni hoitoa.

Nähdessään minun haavoittuneen toveri komentaja

avasi itse haavan ja tutki sen tarkasti ja sanoi huolestuneen näköisenä:

"Haava näyttää olevan hyvin vakava. Sinun on saatava nopeasti hoitoa. Jos haava päättäväisyytesi avulla parantuu, pystyt taas pian palaamaan yksikköön ja tarttumaan jälleen kivääriisi. Sinun tehtäväsi on nyt taistella sairauttasi vastaan sen sijaan että taistelisit vihollista vastaan kivääri kädessä."

Hän käski lähettien siirtää minut hiljaiseen telttaan ja valmistaa minulle riisivelliä sanoen että minulla pitäisi olla riittävästi voimia päästäkseni turvalliseen paikkaan selustassa.

Vaikka toveri komentajalla oli hyvin kiire joukkoja komentaessaan hän tuli ystävällisesti tapaamaan minua vielä lähtöpäiväni aamuna. Nähdessään minun kamppailevan voidakseni nousta vuoteelta hän tarttui minua harteista ja pani minut takaisin makuulle sanoen: "Sinä et näytä terveeltä."

Olin silloin hyvin heikko, sillä haavaa särki oikein kovasti ja sää oli kylmenemässä. Yritin kätkeä kivun, mutta turhaan. Toveri komentaja osasi lukea miestensä ajatukset.

Hän tunnusteli haavaani ja kysyi mihin kohtaan koski eniten. Hän kysyi minulta oliko minun lämmin ja käski lähettien noutaa huovan ja levittää sen päälleni. Lähetit katsoivat toisiaan tietämättä mitä tehdä, sillä huopaa käytti toveri komentaja itse! Nähdessään lähettien epäröivän huovan tuomista hän haki sen itse ja levitti sen ylleni.

"Miten minä voin käyttää toveri komentajan huopaa? Hän lepää vain vähän, koska laatii vallankumouksen strategiaa ja taktiikkaa eikä nuku tarpeeksi. Vain jos hän pysyy terveenä me voimme jatkaa taistelua jolle me elämme ja saavuttaa lopullisen voiton..."

Kyyneleet silmissä yritin saada lähetit ottamaan huovan takaisin. Mutta toveri komentaja sanoi kääntäen samalla huovan toisen pään estääkseen kylmän ilman pääsemisen lähelle minua:

"Toveri Dong Su! Älä kieltäydy huovasta. Me voimme saada niitä lisää. Jos haluat palauttaa sen minulle, tee niin kun haavasi on parempi ja olet palannut yksikköön. Älä sure! Käytä tätä huopaa ja parane!"

Kyyneleet valuivat pitkin poskiani.

Myöhemmin kun jo makasin haavoittuneena poissa yksikköni luota, toveri komentaja lähetti toveri O Il Namin luokseni seuraavien rohkaisevien sanojen myötä: "Toveri Dong Su ei kuole. Voimakkaalla tahdolla voitetaan kaikki vaikeudet."

"Voimakkaalla tahdolla voitetaan kaikki vaikeudet."

* * *

Toistelin näitä sanoja yhä uudelleen ja uudelleen. Miten ne antoivatkaan minulle voimaa kun kärsin yksin ja haavaa särki, sietämättömien vaikeuksien hetkinä, kun sydämeni joskus vaipui epätoivoon!

Miettiessäni menneitä tähän tapaan avasin hiljaa silmäni. Kaikki oli hiljaista, ainoa pehmeä ääni oli kevään vesien solina. Se murtumaton taistelutahto ja luottamus voittoon, jota toveri komentaja oli viljellyt minussa, nosti jälleen mielialaani.

"Minun täytyy elää ja mennä toveri komentajan luo!"

Ryömin ulos teltasta. Oli vielä kylmä, mutta ilmassa saattoi jo erehtymättä havaita kevään. Lehmushalkojen puuhiili rätisi ja kipinöi. Ajattelin, että kaikki olisi hyvin niin kauan kuin tuli palaisi, ja tutkin palavat hiilet tarkasti aivan kuin ne olisivat arvokkaita kiviä ja peitin ne tuhkalla.

Minun oli löydettävä jotakin syötävää saadakseni hiukan voimia takaisin, joten ryömin rinnettä pitkin etsimään ruokaa. Siellä ja täällä aurinkoisissa paikoissa näkyi jo vihreää ruohoa. Palasin takaisin mukanani hiukan syötäväksi kelpaavaa ruohoa, joka nousi oraalle ensimmäisenä, ja keitin sen keittoastiassa. Sinä yönä join villiruohosta tehtyä keittoa ja tunsin itseni hiukan voimakkaammaksi.

Ajattelin: "Pian vuorilla kasvaa runsaasti ruohoa. Voin elää villillä ruoholla, jos ei muuta syötävää ole. Sissialueilla ihmiset olivat pysyneet hengissä pelkän ruohon avulla yhteen aikaan, vai mitä?"

Päätin mielessäni, että haavani pitäisi parantua niin pian kuin mahdollista ja sitten lähtisin etsimään yksikköäni sen sijaan että vain odottaisin täällä tovereitteni saapumista.

Jokainen päivä oli vaikeaa taistelua sairautta vastaan, mutta aina päivän koittaessa minä join edellisenä iltana valmistamaani ruohomehua, kiipesin vuorenrinteelle hakemaan lisää villiruohoa, joka oli alkanut kasvaa voimakkaasti, ja pesin haavaani lähdevedellä. Sitten aloin opetella uudelleen kävelemään tukien itseäni kahden puun väliin pingotettuun, oman pituuteni korkeudella olleeseen köyteen ja laskin askeleitani: "Yksi, kaksi..."

Nousin ylös ja kaaduin jälleen, ja kun kaaduin, nousin jälleen jaloilleni. Jatkuvan ponnistelun ansiosta minun onnistui jonkin ajan kuluttua ottaa muutamia askeleita kerrallaan. Eräänä päivänä noihin aikoihin lähdin teltasta etsiäkseni kuivaa puuta nuotioon, mutta mustia pilviä alkoi nousta taivaalle, joka uhkaili sateella. Niinpä sytytin ylös kaivetun tammenjuurakon palamaan ja toin sen sisälle teltaan, jottei tuli sammuisi sillä aikaa kun olisin poissa. Kuljin kuolleen männyn luo, joka oli noin 300 metrin päässä. Ravistelin puuta

monta kertaa sen oksista kiinni pitäen, mutta sen juuret olivat niin tiukasti maassa etten pystynyt vetämään sitä irti. Vedin kaikin voimin, sillä olin päättänyt pitää nuotion palamassa keinolla millä hyvänsä. Äkkiä yksi oksa katkesi ja minä lensin jaloiltani ja vaivuin tajuttomuuteen.

Kun palasin tajuihini, sadekuuro oli ohi. Huomasin olevani yltä päältä mustelmilla ja oli minussa muutama vuotava haavakin. Sidoin köydenpätkän puunoksaan ja toisen pään vyötärölleni ja hinasin oksan teltalle. Ohitin lähteen ja pääsin lopulta tasaiselle maalle. Äkkiä näin jotakin kiiltävää tasamaan reunalla olevan kiven päällä. Katsoessani sitä lähempää huomasin, että se oli suuri käärme. Heti kun näin sen makaavan kiemuralla ja työntelevän kieltään ulos minä tajusin että minun olisi parempi pyydystää se kuin paeta sitä. Kun se nosti päätään, minä iskin sitä lujasti kahdella yhteen liitetyllä kepillä. Toinen keppi katkesi. Käärmeen, joka oli maannut kiertyneenä kiven keskellä olleen kohouman ympärillä, pää murskautui, kun iskin sitä kiveä vasten. Hakkasin sen päätä aina vain kunnes se oli kuollut. Huusin ilosta. Kun palasin teltalle, huomasin että kaikki oli läpimärkää, mutta tammenkanto, jonka olin pannut telttaan, savusi edelleen. Nyljin käärmeen, leikkasin sen pieniksi paloiksi ja paahdoin palat tulessa. Panin palan suuhuni. Se oli herkullista. Se tuntui suurenmoiselta ihmisestä, joka ei ollut maistanutkaan mitään mainittavaa pitkiin aikoihin.

En puhu pitempään kokemuksistani siellä, paitsi että kerron jotakin joka tapahtui 10. kesäkuuta, 110 päivää sen jälkeen kun olin jäänyt yksin teltalle.

Tuona päivänä minä kiipesin vuorelle, joka oli takanani, raskasta jalkaani laahaten. Kompastuin erääseen kantoon ja menin tajuttomaksi. En tiedä miten kauan

siinä makasin. Heräsin kun kuulin nimeäni huudettavan jostakin kaukaa.

"Toveri Dong Su! Toveri Dong Su!"

Käännyin ääniä kohti. Ei ollut epäilystäkään. Äänet kutsuivat minua. Yritin huutaa heille, mutta sain aikaan tuskin minkäänlaista ääntä.

Minua kutsuivat äänet kovenivat ja tulivat lähemmäksi. "Toveri Dong Su! Mitä sinä täällä teet?"

"Sinä olet elossa!"

Etsijät olivat kolme toveriani. Heidän joukossaan oli komppanian poliittinen komissaari ja toveri, joka oli liittynyt sisseihin Changpain alueella.

Syleilimme toisiamme ja tanssimme piirissä ilosta itkien. Toveri komentaja ei ollut unohtanut minua ja oli lähettänyt nämä toverit etsimään minua. Jälleen kerran minä ymmärsin miten syvästi toveri komentaja meistä huolehti. He kertoivat minulle hänen lähettäneen matkaan kaksi ryhmää eri aikoina yhden miehensä takia, vaikka japanilaiset imperialistit jahtasivat raivokkaasti Korean kansan vallankumousarmeijan yksikköjä muutamien kymmenien tuhansien sotilaiden ja poliisien voimin, jotka oli levitetty Tuman-*gang* joen seutuville sekä Antun, Holungin ja muutamiin muihin piirikuntiin.

Ensimmäinen ryhmä, joka ei koskaan ollut löytänyt olinpaikkaani, oli tehnyt kaikkensa löytääkseen minut, mutta turhaan. Sitten nämä kolme olivat valmistaneet varusteet ja hajautuneet etsimään minua kolmelta eri alueelta. Heidän yrittäessään löytää olinpaikkaani toveri, joka oli liittynyt sisseihin Chanpain alueella, näki eräässä puussa kaiverruksen "Alas japanilainen imperialismi." "Nam Dong Su elää." Minä olin leikannut nuo sanat paikkaan, jossa kolme jokea kohtasi, kun aloin jälleen kävellä, jotta minua mahdollisesti etsivät toverit voisivat ne siitä lukea.

Saadessaan tietää, että olin edelleen elossa, tämä toveri jatkoi etsimistä kunnes löysi minut tajuttomana. Sinä päivänä juhlin kohtaamistamme syömällä riisiä sydämeni kyllyydestä niin kovin pitkän ajan jälkeen ja kerroin heille kaiken mitä minulle oli noina kuukausina tapahtunut.

Seuraavana päivänä lähdimme aamun koitteessa. Teltta, jossa olin asunut yksin 110 päivää, lähde ja siellä seisova puu näyttivät vilkuttavan minulle hyvästiksi.

Haavani ei ollut kokonaan parantunut, mutta toverini auttoivat minua kävelemään leirille.

Koko japanilaisvastaisen aseellisen taistelun ajan rakastettu johtajamme toveri Kim Il Sung koulutti meitä japanilaisvastaisia aseistettuja sissejä omien murtumattomien vallankumouksellisten aatteidensa ja voitonvarmuuden hengessä, koulutti meistä vallankumouksellisia taistelijoita, jotka kykenevät voittamaan kaikki vaikeudet. Vielä nykyäänkin saan uutta voimaa ja rohkeutta noiden päivien muistoista kun joudun kohtaamaan vaikeuksia tai monimutkaisia ongelmia. Puolueemme kaikilla jäsenillä ja koko kansallamme on edessään monimutkainen ja vaikea tehtävä, lopullisen voiton saavuttaminen Korean vallankumoukselle.

Mutta ovatpa vaikeudet ja koettelemukset millaisia tahansa, me marssimme kunnioitetun ja rakastetun johtajamme, toveri Kim Il Sungin johdolla, ja juuri siihen kätkeytyy voittamattomuutemme.

Ei voi olla olemassa tätä suurempaa onnea tai kunniaa. Osoittaen täydellistä lojaalisuutta toveri Kim Il Sungille meidän tulee luoda puolueeseen yhtenäinen ideologinen järjestelmä, rakentaa yksinomaan hänen vallankumouksellisten aatteidensa pohjalle.

Tänä päivänä amerikkalainen imperialismi ja sen lakeija, Pak Jung Hin klikki, ponnistelevat epätoivoisesti

kiristääkseen jännitystä ja jopa provosoidakseen uuden sodan. Mutta me jatkamme vallankumouksellista etenemistämme ja saavutamme Korean vallankumoukselle kansakunnanlaajuisen voiton aseistautuneina toveri Kim Il Sungin vallankumouksellisilla opetuksilla. Me pidämme kunniassa suuren 10-kohtaisen poliittisen ohjelman, puolueen edustajakokouksen päätökset ja toveri Kim Il Sungin tasavallan perustamisen 20-vuotisjuhlassa antaman selonteon.

kriisiaikaiseen jännitystä ja jopa provosoidakseen uuden sodan. Mutta me jatkamme vallankumouksellista etenemistämme ja saavutamme Korean vallankumoukselle kansakunnan lopullisen voiton aseistautuneina toveri Kim Il Sungin vallankumouksellisilla opetuksilla. Me pidämme kunniassa suuren 10-kohtaisen poliittisen ohjelman, puolueen edustajakokouksen päätökset ja toveri Kim Il Sungin tasavallan perustamisen 20-vuotisjuhlassa antaman selontekoon.

XXI
Pitkän marssin johdossa

JON MUN SOP ja CHOE IN DOK

Japanilaisia imperialisteja vastaan käydyn aseellisen taistelun kaikki viisitoista vuotta muodostivat suurten vaikeuksien ja jatkuvien koettelemusten kauden, taistelun ajasta ja paikasta riippumatta. Mutta kaikkein vaikeinta oli kuitenkin epäilemättä marssilla talvella 1938.

Sillä yli sata päivää, jokainen niistä, siirryttäessä Nanpaitzusta Potaningtzuun, oli veristen taistelujen päivä kun kamppailtiin kaikilta suunnilta hyökkääviä kymmeniä tuhansia vihollissotilaita vastaan kaikkialla. Lunta oli maassa miehen mitalta ja lämpötila laski 40 astetta nollan alapuolelle samanaikaisesti kun hiipivä nälkiintyminen ja sairaus olivat jokapäiväiset seuralaiset.

Marssin aikana tuona talvena Changpain vuorijonojen harjanteiden yli kuljetut tuhannet *rit* muodostivat ankaran ja epätoivoisen sissitaistelun pitkän luvun, mutta tässä taistelussa, joka käytiin elämästä ja kuolemasta, Korean vallankumous selviytyi kriisistä voittajana ja sen tuloksena tapahtui vallankumouksessa uusi nousu.

Vihollisen massiiviset asevoimat oli keskitetty Korean sisäpuolelle ja rajan tuntumaan kaikkialle Changpain alueella, vartiojoukkoja oli siroteltu sinne tänne saattamaan meitä ansaan. Ja kaikki ihmiset, jotka asuivat

Korean sisäpuolella sekä rajan tuntumassa, joutuivat kaikenlaisten raakuuksien, pidätysten, vangitsemisten, kidutusten ja murhien uhreiksi.

Tunkeutuminen Changpain raja-alueille näissä olosuhteissa merkitsi kulkemista syvälle vihollisjoukkojen Paekdu-*san* vuorijonon ja Linchiangin ympärille muodostamaan kolmioon. Vaarana oli joutuminen vihollisen ansaan siinä määrin, ettei enää koskaan pystyttäisi palaamaan Koillis-Mantshurian laajoille alueille.

Toveri Kim Il Sung tajusi tämän paremmin kuin kukaan muu.

Mutta siitä huolimatta hän teki rohkean päätöksen lähteä tälle marssille ja otti itse johdon käsiinsä pelastaakseen Korean vallankumouksen ja pitääkseen elossa vallankumouksen jatkamisen hengen.

Monia tovereita, jotka toimivat Isänmaan vapautusseurassa Changpain alueella ja Kansallisessa vapautusliitossa Korean sisäpuolella, pidätettiin japanilaisten imperialistien toimeenpanemissa ratsioissa syksyn 1937 ja vuoden 1938 aikana. Tästä seurasi maanalaisen järjestön tuhoutuminen. Juuri tästä syystä toveri Kim Il Sung päätti rakentaa uudelleen tuhotut järjestöt ja antaa ihmisille uuden näköalan Korean vallankumoukseen.

Aika oli Korean kannalta synkkä. Omatekoiset marxilaiset ja nationalistit olivat muuttuneet kauppamiehiksi ja muutamat olivat jopa alentuneet vihollisagenteiksi. Muutamat olivat paenneet ja kadonneet ja kaiken rappion nähdessään päätelleet toivottomina, että Korean riippumattomuus ei milloinkaan olisi mahdollinen. He eivät nostaneet päätään uusien väkivaltaisuuksien pelossa.

Tässä kaiken valon pois sulkevassa pimeydessä ainoastaan toveri Kim Il Sungin johtamat kommunistit kykenivät antamaan uutta elämää ja voimaa vallankumouk-

selliselle liikkeelle, ja isänmaan kohtalo lepäsi hänen harteillaan.

Tämä oli meidän "pitkä marssimme". Se oli todellisuudessa loistava voitto, joka saavutettiin toveri Kim Il Sungin viisaalla johdolla ja jonka teki mahdolliseksi vain sissien rajaton uskollisuus johtajalle, mikä mahdollisti sen että sissit kykenivät voittamaan kaikki vaikeudet. Emme voi olla tuntematta mitä suurinta liikutusta ja ylpeyttä aina kun ajattelemme noita aikoja.

VAIKEUKSIEN JA KOETTELEMUKSIEN LÄVITSE

Oli tuon vuoden joulukuun alku, kun toisen alueen armeijan yksiköt toveri Kim Il Sungin henkilökohtaisella johdolla lähtivät kohti Changpaita tarkoituksenaan tunkeutuminen syvälle kotimaahan. Tämä oli marraskuussa Mengchiangin piirikunnassa pidetyn Nanpaitzun konferenssin päätöksen mukaista.

Heti alusta alkaen jouduimme vaikeuksiin.

Lunta oli paljon ja ankara pakkanen jatkui. Noin 70 000 miehen vahvuinen vihollinen oli aivan kannoillamme. Kiinan mantereella rintama oli enemmän tai vähemmän juuttunut paikoilleen, joten japanilaisella imperialismilla oli ylimääräisiä joukkoja, joita se työnsi näille alueille japanilaisvastaisia sissejämme vastaan kaikkialla Etelä- ja Pohjois-Mantshuriassa laajamittaisia "puhdistusoperaatioita" varten pitääkseen yllä "selustan turvallisuutta". Noin 200 000 miehen vahvuiset joukot, joiden joukossa oli ns. "voittamattoman" Kwantungin armeijan yksikköjä, Kiinan mannermaalta pois vedettyjä "eturintamajoukkoja", runsaasti nukke-Mantshukuon armeijan ja poliisivoimien jäseniä sekä ilmavoi-

mien eskadroona, mobilisoitiin myös laajamittaiseen offensiiviin sissejä vastaan.

Japanilaiset imperialistit olivat erityisen huolissaan toveri Kim Il Sungin päämajasta ja suunnittelivat "tuhoavansa" meidät japanilaisvastaiset sissit Länsi-Chientaossa, joka on lähellä Korean rajaa. Vihollinen tajusi, että sekä sissien tuhoaminen että Korean vallankumouksellisen liikkeen elämänvaltimon katkaiseminen oli mahdotonta niin kauan kun toveri Kim Il Sungin päämaja oli olemassa.

Niinpä marssi olikin jatkuvaa taistelua laajoja vihollisjoukkoja vastaan aivan alusta lähtien. Vihollinen käytti monenlaista taktiikkaa pyrkiessään saamaan meidät ansaan. Vihollisen oli ollut tapana koota aseellisia joukkoja sieltä ja täältä saatuaan selville liikkeemme ja käynnistää meitä vastaan hyökkäysaaltoja. Mutta tuon vuoden talvesta lähtien vihollinen määritteli "rangaistustoiminta-alueita" ja asetti etukäteen joukkoja niihin avainasemiin, joissa ajatteli meidän toimivan, ja käytti sitten pitkän matkan takaa-ajon taktiikkaa saatuaan selville yksikkömme olinpaikan ja seurasi meitä itsepintaisesti.

Mutta me seisoimme tiukasti toveri Kim Il Sungin ympärillä vakuuttuneina siitä, että me voisimme iskeä takaisin vihollisen minkä tahansa hyökkäyksen hänen erinomaisen johtonsa avulla.

Olimme täysin uupuneita, kun saavutimme Changpain piirikunnan rajat murskattuamme vihollisen toistuvia päällekarkauksia päivittäin ja raivattuamme tiemme läpi miehenkorkuisten kinosten. Univormumme olivat kuluneet miltei puhki, pakkanen oli ankara ja ruoka oli miltei lopussa, joten meidän oli pysyteltävä hengissä kuivatuilla retiisinlehdillä.

Mutta vihollinen kävi kimppuumme jatkuvasti. Ei

riittänyt se, että tuhannet vihollissotilaat ajoivat meitä kiihkeästi takaa, vaan heitä makasi tuhansittain odottamassa meitä myös laaksoissa ja Changpain vuorilla. Heitä oli kaikkialla ympärillämme ja he panivat toimeen epätoivoisia hyökkäyksiä. Vihollisen suunnitelmiin kuului ilmiselvästi "pyyhkäistä meidät pois" yhdellä iskulla sen jälkeen kun se olisi ensin saanut meidät piiritetyksi lumessa ja estänyt siten meiltä syömisen ja nukkumisen. Näin se tahtoi hivuttaa meidät kuolemaan. Suuren yksikön jatkuva liikehdintä vaikutti näissä oloissa mahdottomalta.

Tehtyään tarkkoja huomioita vihollisen suunnitelmista toveri Kim Il Sung kutsui koolle yksikköjen johtajien kokouksen.

"Tällä kertaa vihollinen käyttää 'puhdistuskampanjassaan' uutta taktiikkaa. Sen suunnitelmiin kuuluu väsyttää meidät seuraamalla meitä aivan kannoillamme ja käynnistämällä pitkiä hyökkäyksiä päämääränään meidän 'tuhoamisemme' yhdellä iskulla, kun taistelukykymme on alentunut.

On selvää, että vihollisen talvisen 'rangaistusoperaation' päätarkoituksena on 'hävittää' päämajamme. Vihollinen tietää varsin hyvin, että muiden sissiyksikköjen murskaaminen on mahdotonta ellei tätä tehdä.

Niinpä onkin tärkeää, että säästämme voimiamme keskittämällä, hajoittamalla ja siirtämällä yksikköjämme ripeästi vihollisen käsitysten sekoittamiseksi..."

Toveri Kim Il Sung omaksui uudet taktiset menetelmät selvittääkseen tilanteen. Yksikköjen oli liikuttava kolmeen eri suuntaan.

Päätettiin, että vartiokomppania ja konekivääriryhmä lähtisivät kulkemaan Changpain piirikunnan Chitaokoussa sijaitsevan Chiatsaishuin suuntaan toveri Kim Il Sungin johdolla; seitsemännen rykmentin oli määrä toimia

Hehhsiatzukoussa samassa piirikunnassa toveri O Jung Hupin johdolla ja kahdeksannen rykmentin sekä riippumattoman pataljoonan Tungkangin alueella Fusungin piirikunnassa toveri Kim Ilin johdolla.

Ompeluryhmän sekä heikkojen ja vanhojen oli määrä lähteä Changpain piirikunnan Chingfengissä sijaitsevalle salaiselle leirille.

Vihollinen joutui tilapäisen sekasorron valtaan ja sen voimat hajosivat pahasti, kun toisen alueen armeija lähti kolmeen eri suuntaan.

Mutta vihollinen huomasi päämajamme liikkeet ja kokosi uudelleen hajotetut yksiköt ja keskitti niiden hyökkäysvoiman vartiokomppaniaa vastaan ja havaitsimme välttämättömäksi jatkaa marssiamme äärimmäisen vaikeissa olosuhteissa. Toveri Kim Il Sungin johtamassa vartiokomppaniassa ja konekivääriryhmässä oli vain muutamia veteraaneja. Suuri enemmistö oli 17—18-vuotiaita, mutta he kaikki olivat taistelijoita, jotka oli koulutettu ja karaistu teräksenlujiksi ja jotka olivat valmiit antamaan oman henkensä vallankumouksen puolesta.

Lumipeite oli tuona vuonna poikkeuksellisen raskas Changpaissa, ja kun nukuimme leiritulen äärellä, suli lumi vähitellen tulen ympäriltä maahan saakka. Kun aamulla heräsimme löysimme mustaa tuhkaa lumen alta, ja se näytti aivan samalta kuin jos olisi katsonut kaivoon.

Siellä missä lumipeite ei ollut niin paksu jouduimme kuitenkin kahlaamaan rintaan saakka ulottuvassa lumessa. Tien raivaaminen lumen läpi ei olisi ollut helppoa vaikkei meillä olisi edes ollut mitään kannettavaa. Oli kyllin raskasta pysytellä pystyssä eteenpäin liikkumista edes mainitsematta. Monta kertaa meidän oli pyörittävä lumessa kovettaaksemme sitä ennen kuin saatoimme liik-

kua eteenpäin. Sattui usein, että jopa voimakasrakenteinen sissi vaipui lumeen eikä pystynyt nousemaan siitä edes kuljettuaan ensin satakunta metriä eteenpäin.

Olisimme voineet tehdä matkaa paljon paremmin, vaikka polku olikin jyrkkä ja vaikka marssi olikin raskas, jos meillä vain olisi ollut riittävästi ruokaa ja kunnon vaatteet, mutta meidän oli taivallettava eteenpäin vaikka olimme kuinka nälkäisiä, päiväkausia, taistellen vihollista vastaan kaiken aikaa; ja kun hätäannoksiksi tarkoitettu paahdettu riisijauhokin loppui meidän oli tungettava suuhumme lunta.

Paljas iho paistoi sieltä täältä kuluneiden vaatteittemme alta ja kenkämme olivat täysin muodottomia. Useimpien meistä oli ollut pakko sitoa jalkoihimme hihnasäärystimet tai kääriä jalat eräältä metsäkämpältä saamaamme lehmänvuotaan, joka kiinnitettiin tuohesta valmistetulla kuidulla.

Kun aurinko paistoi lumipinnalle se muuttui liukkaaksi kuin lasi. Kun kävelimme hangen päällä jalkamme upposivat syvälle liukkaan pinnan läpi ja jään reunat, jotka olivat veitsenterävät, leikkasivat säälimättömästi vaatteitamme ja ihoamme.

Vaikeuksia, jotka vihollisen tiukasti takaa-ajamat miehet joutuivat kokemaan tuolla marssilla läpi Mantshurian ankaran talven, jossa lehtikuusenkin sanotaan halkeavan kylmästä, on mahdoton kuvata.

Aika ajoin tunsimme käsiemme, jalkojemme, nenämme ja väliin jopa koko ruumiimme menevän kylmästä tunnottomaksi; usein me hautauduimme lumeen raivoisien lumimyrskyjen aikana.

Pakkasen ankaruutta ja ruumiimme kärsimyksiä kuvaa se tosiseikka, että komentajien ja miesten iho kesi seuraavan vuoden keväänä.

Vihollinen oli syönyt kunnolla ja sillä oli kunnon

vaatteet, mutta se näytti olevan täysin pakkasen ja lumen armoilla, eikä se uskaltanut kaartaa edellemme vaan seurasi vain meidän lumeen tallaamissamme jäljissä.

Muutamilla konekivääriryhmän jäsenillä oli tapana jättäytyä rivistöistämme jälkeen ja maata odottamassa vihollista ja ampua vihollisen tiedustelijoita periaatteella yksi luoti vihollista kohti, ja ottaa rivistöt sitten taas kiinni vihollisen jouduttua sekasorron valtaan. Tämänkaltaisissa tapauksissa rivistömme oli ennättänyt siirtyä noin sata metriä eteenpäin konekivääriryhmästä, mutta välimatkaa kiinni otettaessa se tuntui mailien mittaiselta, ja yliväsyneille miehille se oli äärimmäisen vaikeaa.

Jos joku kaatui, oli hänen hyvin vaikea päästä uudelleen jaloilleen. Me taivalsimme tyhjin vatsoin päiväkausia; me otimme maasta lunta ja työnsimme sitä suuhumme jos satuimme kaatumaan. Meillä oli tapana istua lumessa ja nukahtaa näissäkin olosuhteissa kun meidät määrättiin lepoon, ja pelkästä väsymyksestä ja unen puutteesta saatoimme jopa nukahtaa kävellessämme. Kerran pysähdyimme hetkeksi lepäämään ja istuimme siinä nukkumassa kun muutamia vihollissotilaita ilmestyi aivan eteemme aivan pienen matkan päässä meistä.

Livahdimme sivuun henkeämme pidätellen, mutta toveri Kim Gi Su istui edelleen paikallaan nukkuen, tietämättä mitään lähellä olevasta vihollisesta.

Minä (Jon Mun Sop) menin hänen luokseen hiljaa, ravistelin häntä kovasti herättääkseni hänet ja siirryin nopeasti pois vetäen häntä perässäni. Hän ei vieläkään ollut täysin valveilla ja kaatui maahan puoliunisena.

Olimme loppuun väsyneitä ja kärsimme unen puutteesta emmekä voineet sytyttää tulta yläpuolella lentelevien viholliskoneiden takia. Ne lentelivät ylitsemme matalalla melkein vuorenhuippuja koskettaen. Me nukahdimme lumeen ilman leiritulta, ja kun heräsimme lak-

kiemme lipat ja korvasuojuksemme olivat aivan huurteessa. Mutta nämä ja monet muut vaikeudet voittaen me jatkoimme raskasta marssiamme taistellen vihollista vastaan. Kun nyt ajattelen noita aikoja, hämmästyn silloista kestävyyttämme ja voimaamme.

Mikä oli voimamme salaisuus? Olen varma, että se oli sydämiimme juurtunut toveri Kim Il Sungin murtumaton vallankumouksellinen henki.

Miten oli mahdollista ettei toveri Kim Il Sung itse väsynyt loppuun kestäessään nälkää miestensä rinnalla ja jakaessaan ankarat taistelut ja raskaan marssin vaivat heidän kanssaan? Mutta hän ei ikinä puhunut väsymyksestään tai koettelemuksista. Hän yritti koko ajan rohkaista miehiä.

Aluksi, kun vartiokomppania ja konekivääriryhmä erosivat rykmentistä, muutamat nuoret sotilaat ihmettelivät peloissaan mitä yksikkö niin pienenä voisi vihollista vastaan sen piirittäessä.

Tästä tietoisena toveri Kim Il Sung määräsi kenttäleirin ja konferenssin. Hän selitti, että kun kohdattiin vihollisjoukkojen laajoja keskityksiä, oli välttämätöntä säästää meidän voimiamme ja hajottaa vihollisen voimia omilla eri suuntiin tapahtuvilla liikkeillämme. Hän painotti, että vain pieni yksikkö pystyi välttämään vihollisen raskaat keskitykset nopeiden liikkeiden avulla.

"Meidän on heikennettävä vihollista väsyttämällä se Changpain sankkoihin metsiin. Meidän on kestettävä tämä talvi ratkaisemalla ruokakysymys ja taistelemalla itsemme ulos vihollisen piirityksestä. Vasta sitten voimme jälleen palata kotimaahamme ja pelastaa vallankumouksen sen kriisistä..."

Me saimme hänen sanoistaan uutta voimaa kärsivällisen kaksituntisen selvityksen aikana.

Toveri Kim Il Sung tarkasti jokaisen miehen repun ja

jalkineet miltei joka aamu ja näki vaivaa huolehtiakseen siitä, että ne olivat hyvässä järjestyksessä.

Kun miesten oli kierittävä lumessa painaakseen sitä kasaan poluksi, he näkivät usein toveri Kim Il Sungin kauempana edessään polkemassa lunta jaloillaan. Ei ollut helppoa mennä rivistön eteen sen takapäästä tai palata takaisin taakse, mutta toveri Kim Il Sung teki sen useita kertoja päivässä ja innosti siten miehiä.

Horjuvat jalkamme tulivat vakaammiksi kun ajattelimme: "Hänkään ei voi olla immuuni väsymykselle!" Olimme niin heikkoja, että saatoimme tuskin seisoa jaloillamme, mutta voimat palautuivat jollakin tavalla, kun toveri Kim Il Sung tuli lähelle.

"No, vilkastuhan hieman. Piristy. Voitetaan nämä koettelemukset ja sitten voimme marssia isänmaahan!"

Hänen sanansa uudistivat voimamme ja me kuljimme eteenpäin askel askeleelta hammasta purren. Kerran yksi vanhemmista miehistä, joka halusi liittyä niihin jotka suurella vaivalla polkivat muille polkua lumeen, meni auttamaan kuuntelematta muita, jotka yrittivät häntä hillitä. Mutta hän oli niin kevyt ettei pystynyt polkemaan lunta kovasti.

Tämän nähdessäni minä (Jon Mun Sop) juoksin rivin kärkeen ja aloin kieriä lumessa myös kuuntelematta muita, jotka sanoivat etten voisi tehdä työtä hyvin, koska olin hentorakenteinen. Kaikeksi onnettomuudeksi jäin kiinni paikkaan, jossa lumi oli kasautunut kinoksiksi. Lumikinos oli kaksi kertaa niin korkea kuin minä enkä pystynyt pääsemään pinnalle kamppailimpa miten kovasti tahansa. Minua ylös nostaen joku sanoi: "Sinäkö se olet, toveri Mun Sop! Kun joudut paksun lumen ansaan, älä ponnistele. Makaa vain paikoillasi ja lumi kovenee ja sitten onnistut pääsemään pois."

Ylös katsoessani näin että auttajani oli toveri Kim Il Sung. Sydämeni lämpeni.

Marssi ei käynyt ollenkaan helpommaksi päivien kuluessa. Kun pääsimme erääseen laaksoon Fuhou-järven lähistöllä eräs uusi alokas, joka ei enää pystynyt kestämään koettelemuksia, pakeni ja liittyi vihollliseen. Siitä pitäen vaikeutemme lisääntyivät.

Tilanne kävi yhä pahemmaksi, koska vihollinen sai petturin suusta kuulla, että yksikköämme komensi toveri Kim Il Sung. Hän antoi viholliselle sissien nimet sekä tietoja sovellettavasta taktiikasta sekä suunnasta, johon olimme kulkemassa, joten vihollinen kiersi sivuitsemme pannakseen toimeen uusia hyökkäyksiä.

Toveri Kim Il Sung ei hukannut aikaa muuttaessaan suuntaa ja kehotti meitä marssimaan mahdollisimman kovaa vauhtia kun alokas oli karannut meiltä. Me näimme toveri Kim Il Sungin silmissä säälinsekaisen kärsimättömyyden tunteen kun hän näki nuorten miesten kaatuvan lumeen, nousevan ylös ja kaatuvan jälleen. Tilanne oli vaarallinen, sillä takaamme kuului laukauksia. Olisi äärimmäisen vaikeaa taistella takaa-ajavaa vihollista vastaan, jos tilanne pysyisi muuttumattomana.

Toveri Kim Il Sung teki taivalta mietteissään. Pian hän kutsui toveri O Baek Ryongia ja lähetti hänet hyökkäämään eräälle metsätyömaalle ja tuomaan meille sieltä hevosia. Suunnitelmana oli hajoittaa tuhannet vihollissotilaat, jotka keskittivät hyökkäystään meitä vastaan ja ratkaista samalla kertaa ruokaongelma.

Toveri Kim Il Sung antoi täsmälliset ohjeet siitä miten vihollinen oli hämättävä ja saatettava sekasorron valtaan ja houkuteltava pois metsätyömaalle tehtävän hyökkäyksen jälkeen.

Viittä miestä johtaen toveri O Baek Ryong lähti Chitaokouhun ja jätti taakseen niin paljon jalanjälkiä

kuin mahdollista uskotellakseen viholliselle, että siihen suuntaan oli lähtenyt suuri joukko, ja sitten jättämättä ollenkaan jalanjälkiä he tulivat metsätyömaan lähelle eräässä laaksossa Chitaokoun takana ja ryhtyivät vartioimaan työmaata. He piiloutuivat ja antoivat rekien mennä ylämäkeä ohitse ja hyökkäsivät sitten alaspäin tulevien rekien kimppuun, ja kaappaamistaan hevosista he veivät viisi Chiatokoun suuntaan johdattaakseen vihollisen sinne päin.

Sitten he tappoivat useita hevosia pistimillään ja veivät yksikölle varaston hevosenlihaa.

Kuten toveri Kim Il Sung oli ennustanutkin vihollisjoukot lähtivät seuraavana aamuna kohti Chitaokouta, mutta turhaan.

Meidän oli syötävä hevosenliha raakana. Me emme voineet käristää sitä, koska vihollliskoneet pitivät seutua silmällä.

Koska meillä ei ollut suolaa meidän oli mutusteltava liha raakana ja sellaisenaan, mutta koska olimme hikoilleet paljon marssin aikana ja syöneet lunta me saimme ripulin ja tunsimme itsemme hyvin heikoiksi.

Mutta meillä ei ollut mitään muuta syötävää, joten meidän oli pakko syödä hevosenlihaa. Viiden tai kuuden päivän ajan me söimme sitä, mutta inhosimme sitä niin ettemme pystyneet nielemään enää palakaan. Kun harvoin saatoimme sytyttää leiritulen, me grillasimme lihan keppien nenässä ja pystyimme syömään sitä sillä tavalla.

Olimme hyvin pahoillamme sen takia ettemme pystyneet tarjoamaan keitettyä riisiä kunnioitetulle ja rakastetulle toveri Kim Il Sungille. Jos keräsimme hieman riisijauhoa repuistamme ja annoimme sen hänelle, hän antoi sen aina yksikön heikoimille.

Juuri noihin aikoihin, kun siirryimme toiseen suuntaan tapahtui, että toveri Kim Il Sung jakoi riisijauhonsa tasan

lähettien kesken ja kieltäytyi itse ottamasta sitä yhtään.

Toveri Kim Il Sung säästi silloin tällöin jaettavia maissinjyviä, ja marssin aikana, nähdessään jonkun olevan hyvin heikkona ripulista ja pystyvän hädintuskin liikkumaan eteenpäin, hän antoi sairaalle maissinjyviä ja sanoi rohkaisevasti: "Pane nämä suuhusi ja pureskele hyvin ja saat niistä vähän voimaa." Toveri Kim Il Sung ei poistunut paikalta ennenkuin jyvät olivat asianomaisen suussa. Silmät kyynelissä nämä vannoivat hiljaa: "En käänny millonkaan tältä valitsemaltani tieltä vaikka kuolisin."

Olimme niin väsyneitä, että kun meidät määrättiin lepäämään tai leiriytymään, me nukahdimme heti istuuduttuamme vaikkapa lumeen. Toveri Kim Il Sungin täytyi olla ainakin yhtä väsynyt kuin mekin olimme. Mutta hän ei levännyt lepoaikana tai leiriytymispaikalla. Annettuaan määräyksen levosta hän tapasi kävellä rivistöjen ympäri ja tehdä huomioita leiritulesta ja miesten jalkineista.

Kerran meillä oli tauko päiväsaikaan. Kaikeksi onneksi ei näkyvissä ollut viholliskoneita, joten meidän käskettiin rakentaa nuotio, paahtaa hevosenlihaa ja syödä 30 minuutin kuluessa.

Minä (Choe In Dok) yritin rakentaa nuotiota kovalla kiireellä, mutta sain aikaan vain savua, sillä tuli ei suostunut palamaan. Leiriä valvonut toveri Kim Il Sung tuli paikalle ja teki nuotion omin käsin. Hän keräsi lumeen asetetut polttopuut ja teki niistä kartionmuotoisen kasan, joka alkoi loimuta kirkkaasti miltei savuamatta heti kun hän pani sen tuleen.

"Näin nuotio on rakennettava," toveri Kim Il Sung sanoi hymyillen.

Leiriytyessämme toveri Kim Il Sung oli viimeinen, kun käytiin nukkumaan, ja ensimmäinen, kun noustiin ylös.

Näissäkin olosuhteissa hän luki säännöllisesti leiriytymisen aikana ja piti päiväkirjaa. Kun meidän piti leiriytyä ilman leiritulta vihollisen valvonnan takia, olimme kaikki levottomia emmekä nukkuneet hyvin.

Sellaisina hetkinä toveri Kim Il Sung tapasi sanoa meille:

”Varokaa ettette päästä jalkojanne paleltumaan. Jalat ovat sisseille sama asia kuin siivet linnuille. Siivetön lintu on kuollut lintu, ja jos meidän jalkamme jäätyvät, edessämme on kuolema. Joten teidän tulee kaikissa olosuhteissa varoa jalkojenne palelluttamista...”

Pala nousi kurkkuuni joka kerta kun näin toveri Kim Il Sungin päällystävän kangaspaloilla nuorten sissien kuluneita kumipohjaisia kenttäkenkiä kiinnittämättä pienintäkään huomiota omiin kuluneisiin kenkiinsä.

Hevosenlihavarastomme loppui alle viikossa ja tilanne oli jälleen vakava. Metsätyömaalle suoritetun hyökkäyksen hälyyttämänä vihollinen etsi epätoivoisesti kaikkialta metsätyömaan ympäristöstä ja Shihsantaokousta, mutta tajutessaan etsivänsä yksikkömme sieltä turhaan, se ryhtyi raivokkaasti jäljittämään meitä. Marssimme jälleen kiivaasti, ahtaen lunta suuhumme ja taistellen vihollisjoukkoja vastaan aina niiden hyökätessä. Usein sattui, että joku kaatui tajuttomana maahan äärimmäisestä väsymyksestä ja nälästä kivääri suunnattuna kohti vihollista, vaikka vihollisen luoti ei ollut edes osunut. Sellainen särki aina sydäntä.

Miten toveri Kim Il Sungin onkaan täytynyt kärsiä nähdessään sellaisia ääritapauksia! Mutta aina kun jouduimme vaikeuksiin, toveri Kim Il Sungin onnistui karistaa vihollinen jäljiltämme ovelalla taktiikalla ja järjestää miehille mahdollisuus lepoon ja voimiensa palauttamiseen.

Joskus meillä oli tapana seurata jonkin aikaa vihollis-

sotilaiden jälkiä ja jättää sitten sellaisia jälkiä kuin olisimme asettuneet lepäämään. Toisinaan taas, kun tilanne oli epätoivoinen, meillä oli tapana kaivautua lumeen ja antaa vihollisen mennä ohi, ja levätä siten toipuaksemme väsymyksestä.

Joskus epätoivoisessa tilanteessa me saatoimme saada voimamme takaisin hieromalla käsiemme välissä vehnäntähkiä, jotka olimme ottaneet eräältä metsätyömaalta levätessämme eräässä laaksossa Fuhou-järvellä ja syömällä sitten vehnänjyviä.

Kiersimme erään Fuhou-järven lähellä sijaitsevan vuoren ympäri kahdesti yhtenä päivänä tuhansien vihollisten takaa-ajamina. Vihollinen oli juuri saanut vahvistukseksi useita satoja uusia miehiä. Kun kiersimme vuorta toista kertaa (vuoren kiertäminen kertaalleen kesti yhden päivän) meidän onnistui jättää ensimmäinen takaa-ajajien joukko kauas taaksemme. Mutta vahvistuksena saapunut uusi ryhmä löysi meidät ja tuli meidän ja ensimmäisen ryhmän väliin.

Nopean tilannearvion suorittaen toveri Kim Il Sung käski meidän kaataa ohjausseipään pituisia puita. Tietämättä mihin niitä tarvittaisiin me kannoimme seipäitä harteillamme. Pian saavuimme paikkaan, josta olimme aloittaneet ensimmäisen kierroksen vuoren ympäri. Täällä törröttivät maasta kaadettujen puiden kannot.

Toveri Kim Il Sung käski meidän asettaa seipäät kantojen yli ja ylittää tuoreen lumen lankkusiltaa pitkin. Ylitettyämme paikan otimme seipäät pois varoen jättämästä jalanjälkiä. Me toistimme tämän useita kertoja kulkien noin 500 metriä metsään. Sitten toveri Kim Il Sung asetti vartijan noin 300 metrin päähän meistä ja käski kaikkien muiden levätä.

Minä istuin koreanhirven taljalla ja lepäsin pei-

tellen itseni valkoisella kankaalla. (Meillä jokaisella oli tuolloin koreanhirven talja repussamme.)

Hetken kuluttua saimme vartiomieheltä tiedon, että vihollinen oli ohittanut kohdan ja käveli saman Fuhou-järven lähellä sijaitsevan vuoren reunaa seuraillen. Kun alkoi pimetä, kuulimme laukauksia alhaalta päin.

"Antaa niiden taistella toisiaan vastaan sydämensä kyllyydestä!" toveri Kim Il Sung sanoi iloisesti nauraen. Tajuamatta että me olimme paenneet ansasta kaksi vihollisryhmää taisteli keskenään. Kuulimme äänekästä kivääritulta läpi yön.

Lepäsimme sinä yönä hyvin kuunnellen vihollisen kivääritulta suurta tyydytystä tuntien. Seuraavana päivänä vihollinen tajusi kadottaneensa meidät ja kuolleensa ja haavoittuneensa koottuaan se vetäytyi.

HORJUMATTA

Kärsittyään tappion toisensa jälkeen toveri Kim Il Sungin johtaman yksikkömme kourissa vihollinen keskitti enemmän joukkoja Changpain vuorille ja suoritti etsintöjä metsien kaikissa kolkissa käyttämällä hyväkseen useita lentokoneita, jotka lensivät niin matalalla että näyttivät miltei koskettavan puiden latvoja. Tämä tietenkin vaikeutti entisestään meidän marssiamme.

Vihollinen ei ainoastaan keskittänyt voimiaan ja hyökännyt kaikista suunnista, vaan myös pommitti meitä. Useita tuhansia sotilaita ja poliiseja oli sijoitettu kaikkialle Changpain vuorille ja meidän oli taisteltava vain yhden komppanian voimalla kun kimppuumme hyökättiin maalta ja ilmasta pyrkimyksenä ajaa meidät umpikujaan ja estää meitä piileskelemästä.

Viholliskoneet lensivät metsien yllä hyvin matalalla,

pudottaen umpimähkään pommeja ja nostattaen valtavia lumipilviä ja rätisyttäen aseitaan läpi hiljaisten metsien. Mutta vihollisen mitkään hyökkäykset, olivatpa ne miten epätoivoisia tahansa, eivät kyenneeet murtamaan meidän tahtoamme.

Niinpä kuljimme päivästä päivään päästämättä ilmoille savunhäivääkään, ja kun viholliskone ilmaantui taivaalle, me kaivauduimme lumeen tai kävimme makuulle peittäen itsemme valkealla kankaalla. Vihollinen pudotti pommeja umpimähkään ja ampui sokeasti, ja tietysti vaikeutemme lisääntyivät.

Me emme voineet syödä, levätä tai sytyttää nuotiota, koska vihollisen luodit saattovat yhtäkkiä lentää vihelläen edestä tai takaa ja viholliskoneet pudottelivat pommeja taivaalta, joten meidän oli kuljettava eteenpäin, kaaduttava ja noustava jälleen pystyyn ja kuljettava aina ja aina vain eteenpäin.

Me laskeuduimme lukemattomiin laaksoihin ja kapusimme jälleen ylös läpi Changpain sankkojen metsien, raivaten tietämme läpi tiheikköjen. Kuljimme ympäriimme tällä alueella koko talven ja elimme luottamuksesta tulevaan kevääseen, voiton ja Korean vallankumouksen kevääseen. Se ettemme antautuneet vaikka kärsimykset olivat hirveitä, olin yksinomaan toveri Kim Il Sungin viisaan ohjauksen ansiota.

Vihollinen oli pitänyt sissien ja varsinkin toveri Kim Il Sungin päämajan poispyyhkäisemistä helppona juttuna, mutta nyt se oli kärsimättömyytensä vuoksi aivan kauhuissaan ja sekasortoinen.

Se ymmärsi nyt, ettei se pystynyt alistamaan meitä yksinomaan väkivallalla, joten se yritti kalvaa meitä sisältä päin. Marssin kaikkein vaikeimmassa vaiheessa vihollinen lähetti vakoojia ja levitti lentolehtisiä tien varsille ja pudotti niitä kaikkialle missä kuljimme. Vihollinen oli pet-

tureilta saanut kuulla, että olimme suuressa ahdingossa, ja uskoi typerästi voivansa houkutella meitä helpon elämän, joutilaisuuden ja naisten syötillä.

"Miksi nälkiintyisitte ja paleltuisitte vuorilla? Jos tulette alas vuorilta, voitte elää mukavasti."

Vihollinen levitti sissejä loukkaavia kuvia; se käytti lentolehtisiä ja lappusia, joissa antautuneet kertoivat elävänsä mukavasti hienoissa taloissa, ja lehtisissä oli kuvia ja valokuvia, joita ihminen tuskin saattoi katsoa.

Mutta mitä kavalammaksi vihollisen vehkeily kävi, sitä lujemmin me purimme hammasta suuttumuksesta ja vihasta. Jokainen haluaa syödä hyvää ruokaa, käyttää hienoja vaatteita ja elää mukavasti. Olisiko olemassa ketään, joka ei tietäisi, että on parempi elää onnellisena vanhempien, vaimon ja lasten kanssa kuin elää jatkuvassa kuolemanvaarassa, nälässä ja kylmässä syvissä lumipeitteisissä metsissä? Mutta emmekö kamppailleet näiden vaikeuksien ja koettelemuksien läpi juuri siksi, että emme vain me itse vaan myös 30 miljoonaa maanmiestämme voisivat elää vapaina ja onnellisina?

"He ovat eläimiä; antakaa heidän levittää lentolehtisiään niin paljon kuin haluavat. Luulevatko he, että me horjumme tuumaakaan tällaisten asioiden takia?"

Olimme päättäväisempiä kuin koskaan ja viha poltti meitä.

Toveri Kim Il Sung sanoi useita kertoja:

"Vihollinen yrittää nyt kalvaa meitä sisältä päin. Siksi meidän on terästettävä valppauttamme. Onpa elämä tällä hetkellä miten ankaraa tahansa, voiton päivä tulee varmasti koittamaan. Jos kestämme kolme kuukautta, lumi alkaa sulaa.

Kun lumi sulaa, näyttämö on valmis meidän toimia. Meidän on ponnisteltava kaikin keinoin kunnes voimme taas marssia isänmaahamme."

Aina kun toveri Kim Il Sung näki jonkun olevan erityisissä vaikeuksissa hän tapasi mennä ja kulkea hänen rinnallaan ja häntä auttaessaan kertoa samalla imperialismin ristiriidoista ja erityisesti japanilaisesta imperialismista, rohkaista ihmistä sanomalla, että japanilainen militarismi oli tuomittu ja että me tulisimme varmasti voittamaan. Hän puhui sosialistisesta Neuvostoliitosta, joka oli saavuttanut suuren voiton, sekä isänmaan rakennustyöstä vapautuksen jälkeen.

Aina kun kuulimme hänen puhuvan tällä tavalla sydämessämme alkoi palaa voimakkaampi voitonvarmuus ja silmämme alkoivat loistaa ja mieleemme nousi kuva isänmaamme valoisasta tulevaisuudesta.

”Vaikka voiton saavuttamiseen menisi aikaa enemmän kuin meidän elinaikamme, me emme saa luovuttaa. Me emme voi kulkea mitään muuta tietä, vai kuinka? Vihollinen on murhannut vanhempamme, vaimomme ja lapsemme ja tuhonnut synnyinmaamme, ja tämä meidän on viholliselle kostettava oman henkemme uhalla. Muuta tietä emme voi kulkea.”

Näin päättäväisyytemme lisääntyi mietiskellessämme näitä toveri Kim Il Sungin päivittäisiä opetuksia.

Vaikka joutuisimme kuolemaan taistellessamme lumimyrskyjä, kylmää ja nälkää vastaan vihollisen meitä piirittäessä tai taistellessamme vihollista vastaan, me emme voisi kääntyä tältä tieltä. Kukaan ei pelännyt koettelemuksia eikä kuolemaa.

”Me voimme kuolla koettelemusten keskellä, mutta viholliselle emme antaudu milloinkaan!”

Linnoittaen ajatuksemme näillä sanoilla me etenimme askel askeleelta, laahaten tunnottomia, paleltuneita ja haavoittuneita jalkojamme.

Vaikka olimme niin väsyneitä, että kaaduimme helposti ja saatoimme kompastua vaikka oljenkorteen, me tais-

telimme kuitenkin aina kuin tiikerit kun kohtasimme vihollisen. Kun löysimme vihollisen vakoojien levittämiä lehtisiä, me panimme niiden sijaan omia propagandalehtisiämme ja jatkoimme matkaa. Me järkeilimme, että vihollinen keräisi ne talteen raportin tekemistä varten ja niin me voisimme vaikuttaa heistä muutamiin, vaikkapa edes yhteenkin henkilöön.

Vihollisen ei onnistunut saavuttaa päämääräänsä aseiden voimalla, lentolehtisillä eikä vakoojilla. Vaikka vaikeutemme lisääntyivät kuinka, me voitimme ne ryhmittyneinä tiiviisti toveri Kim Il Sungin ympärille, ja vedimme vihollista nenästä kerran toisensa jälkeen, antaen sille iskun toisensa jälkeen.

Vaikka olimme äärimmäisen uupuneita ja pystyimme tuskin liikuttamaan itseämme tai seisomaan suorina, me autoimme toinen toistamme ja kuljimme eteenpäin iskien takaisin viholllisen hyökkäykset, ylittäen jyrkät vuoret ja raivaten tietämme rintaan saakka ulottuvan lumen läpi.

Jos olisimme jääneet rivistöistä askeleenkin kerrallaan me emme olisi pystyneet seisomaan jaloillamme tai jäämään henkiin. Niinpä me kävelimme kuin yksi mies, jotta kukaan ei jäisi jälkeen. Mikään voima ei ollut kyllin vahva murtamaan teräksenlujia rivejämme. Japanilainen imperialismi, kaikesta mahdistaan ja voimastaan huolimatta, ei kyennyt murtamaan tätä yhtenäisyyttä.

Vihollinen oli sekä ovela että itsepintainen. Vihollinen meni äärimmäisyyksiin saakka ja uhkaili vanhempiamme, vaimojamme ja lapsiamme ja lähetti heitä luoksemme toivoessaan voivansa horjuttaa päättäväisyyttämme. Mutta se unelma oli turha. Miten olisivat vanhemmat, vaimot ja lapset painostaneet poikiaan, miehiään ja isiään antautumaan viholliselle? Vastoin vihollisen odotuksia perheemme pyysivät meitä kestämään talven ja lyömään

vihollisen, sekä antoivat meille yksityiskohtaisia tietoja vihollisesta. Se ei johtunut siitä, etteivät he olisi tienneet panevansa henkensä alttiiksi ja joutuvansa vihollisen vainon kohteeksi kotiin palatessaan. He tiesivät kaiken tämän täydellisesti, mutta eivät epäröineet.

Minulle (Choe In Dok) kerrottiin myöhemmin, että vihollinen oli uhkaillut isääni ja lähettänyt hänet O Jung Hipin johtamaan rykmenttiin, joka kulki eri suunnalla kuin meidän.

"Vihollinen lähetti minut tänne hankkimaan tietoja teistä. Mutta voisinko minä auttaa vihollista kun poikani In Dok on teidän kanssanne?" Niinpä isäni antoi mukanaan tuomansa viljan ja muun ruoan sisseille ja ohjasi rykmentin ulos vihollisen piirityksestä ennen kuin palasi kotiin.

"Taistelkaa hyvin. Jos tapaatte poikani, olkaa hyvät ja kertokaa hänelle ettei koskaan lakkaisi taistelemasta... Sanokaa hänelle, että kuolee mieluummin kuin antutuu viholliselle!"

Nämä olivat isäni sanat hänen lähtiessään takaisin, näin minulle kerrottiin.

Kun vihollinen epäonnistui yrityksessään käyttää hyväkseen perheitämme se kävi yhä epätoivoisemmaksi ja verenhimoisemmaksi.

Sallikaa minun kertoa eräästä kerrasta vaikean marssin aikana, kun olimme houkuttelemassa vihollista esiin Shihsantaokoun lähellä. Me olimme sillä kertaa onnistuneet hankkimaan hiukan ruokaa hyökkäämällä erääseen vihollisen kannalta strategiseen paikkaan, mutta suolavarastomme oli ollut lopussa jo useita kuukausia. Suolan puute oli vaikuttanut silmiimme ja jalkamme tuntuivat epävarmoilta. Toveri Kim Il Sung antoi kahdelle tavaroitamme kantaneelle kyläläiselle 1 000 *won*ia ja pyysi

heitä hankkimaan suolaa. Mutta toinen heistä oli kyläpäällikkö ja osoittautui vihollisen asiamieheksi. Kotiin palattuaan hän kertoi poliisille suolatilauksesta. Se antoi vihollisella mahdollisuuden juonitella saadakseen meidät ansaan ja tuhotakseen meidät.

He sekoittivat suolaan myrkkyä. Heidän suunnitelmanaan oli tehdä meidät liikuntakyvyttömiksi ja napata meidät sen jälkeen.

Kyläpäällikkö palasi ja kertoi meille, että suolaa tulisi pian.

Toveri Kim Il Sung epäili juonta, koska mies palasi tyhjin käsin, ja ryhtyi ristikuulustelemaan miestä. Näin selvisi, että mies oli toiminut poliisin tiedottajana. Hänet teloitettiin heti.

Tietämättä mitä oli tapahtunut vihollinen lähetti muiden henkilöiden mukana hiukan suolaa ja pakkauksen savukkeita, mutta toveri Kim Il Sung näki koko vehkeilyn lävitse ja kielsi miehiä koskemasta suolaan.

Mutta seuraavana päivänä muutamat miehet, joilla oli paha ripuli, menivät tajuttomiksi. Koska suolanpuute oli vaivannut sissejä pitkään, yksi miehistä ajatteli että hän voisi aivan hyvin ottaa hiukan suolaa, jos vain pesisi sen ensin. Veden pinnalla oli hiukan öljyä, hän ajatteli ettei se haitannut mitään ja maistoi sitä. Kului kaksi tai kolme tuntia ja mitään ei tapahtunut. Tämän huomattuaan muutamat muutkin maistoivat suolaa sanoen: "Ei tässä ole mitään vikaa, maistetaan vain suolaa." Mutta seitsemän tai kahdeksan tunnin kuluttua myrkyn vaikutus alkoi näkyä.

Me annoimme ensiapua miehille, jotka makasivat liikkumattomina. Onneksi kukaan ei kuollut. Toveri Kim Il Sung istui ajatuksiinsa vaipuneena vakava ilme kasvoillaan.

Kun aurinko nousi vihollinen ajatteli myrkyn vaikuttaneen ja alkoi liikehtiä suurin joukoin. Tilanne oli hyvin vaikea — me emme voineet paeta ja jättää sairaita miehiä emmekä voineet noin vain kohdata vihollista, jonka joukot olivat useita kertoja omaa yksikköämme suuremmat. Ainoa ajatuksemme oli, että meidän on puolustettava päämajaa, jossa toveri Kim Il Sung oli, keinolla millä hyvänsä; sydämemme olivat vastuusta raskaat.

"Kaivakaa repuista kaikki ammukset mitä meillä on. Meidän on tänään käytävä taistelu, jonka luonne on ratkaiseva." Toveri Kim Il Sung antoi määräyksiä päättäväisellä äänellä ja katseli vihollisen suuntaan terävin silmin.

Noihin aikoihin meillä oli runsaasti ammuksia, vaikka meiltä puuttui kaikkea muuta. Reppumme olivat täydet. Sydäntämme särki kun ajattelimme vallankumousta ja toveri Kim Il Sungia kaivaessamme ammuksia repuistamme. Me asetuimme taisteluasemiin sankarillisella päättäväisyydellä: "Sinä kuolet ja minäkin kuolen." Mutta toveri Kim Il Sung oli hyvin rauhallinen. Kun katsoimme häntä katkeruus kaikkosi sydämistämme ja ryhdyimme toimintaan vakuuttuneina voitosta.

Me taistelimme tuona päivänä yhdeksästä aamulla viiteen illalla ahdistaen vihollista. Vihollisia kaatui joukoittain, mutta yhä heitä oli myös kannoillamme. On todennäköistä, että vihollinen kärsi tuona päivänä koko talven "rangaistuskampanjoiden" suurimmat tappiot. Lukemattomia ruumiita makasi lumessa, mutta vihollinen piti yhä pintansa.

Vihollisen raivokkaat hyökkäykset alkoivat heiketä vasta viideltä illalla. Tätä tyventä hyväksemme käyttäen me vetäydyimme niin, että edellä kulkivat päämaja ja myrkytyksen saaneet miehet, ja takaosassa tulimme minä

(Choe In Dok) ja eräs toinen mies tuoden mukanamme takajoukkoa O Baek Ryongin johdolla.

Meidän oli raivattava tiemme lumen läpi auttaen toinen toistamme, vaikka me kaikki olimme niin väsyneitä, että meidän oli vaikea liikkua, joten tunnissa me pystyimme kulkemaan vain lyhyen matkan.

Suojataksemme yksikkömme etenemistä me kolme makasimme odottamassa lumessa ja kun vihollisen tiedustelijoita ilmestyi me annoimme heidän tulla noin 10—15 metrin päähän napaten heidät sitten yhden kerrallaan. Sitten mekin jatkoimme matkaa.

Seuraavana päivänä taistelimme vihollista vastaan viisi tai kuusi kertaa ja ammuimme tiedustelijat aina kun heitä tuli näkyville. Lumi oli niin syvää, että vihollisen oli mahdotonta tehdä kiertoliikettä ja siirtyä eteemme hyökkäystä varten. Vihollinen tiesi oikein hyvin, että jos se olisi yrittänyt tehdä näin se olisi paleltunut kuoliaaksi lumessa muutaman ensimmäisen sadan metrin päässä. Vihollinen saattoi vain kulkea meidän jäljissämme. Se oli enin mihin se pystyi. Vihollinen lähetti kunkin suuren yksikön edellä kolme tiedustelijaa, ja juuri nämä tiedustelijat me ammuimme yhden toisensa jälkeen. He olivat menettäneet tuona päivänä miltei 100 tiedustelijaa ja ampuivat meitä sokeasti jonkin matkan päästä. Mutta me emme horjuneet vaan jatkoimme luottaen lujasti voittoomme, huolimatta siitä miten vihollinen keskitti tulensa meihin ja mitä temppuja se käytti.

Vakaumuksemme oli luja kuin kallio, joka on vankasti maassa kiinni, kallio, joka ei liikahda edes silloin kun raivoisa lumimyrsky ravistelee taivasta ja maata. Olipa lumipeite kuinka paksu tahansa tai talven kylmyys millaista hyvänsä me emme voineet murtua, koska elämämme nousi syvältä toveri Kim Il Sungin ajatuksista ja tahdosta.

ALOITTEEN OTTAMINEN

Me jatkoimme tätä raskasta marssia kulkien ristiin rastiin Changpain vuorilla läpi talven vihollisen hyökkäillessä kymmenin tuhansin meitä vastaan kaikilta suunnilta. Mutta kyseessä ei ollut hädissään pakeneva lauma, vihollisen takaa-ajamat joukot.

Toveri Kim Il Sung piti aloitteen aina käsissään ja hyökkäsi vihollista vastaan ja puolusti yksikköjämme ylivoimaisella taktiikalla. Olipa tilanne miten vaikea tahansa, hän onnistui aina karkoittamaan vihollisen jäljiltämme, lyömään sen, pelastamaan yksikkömme jokaisesta kriisistä soveltamalla yhä rohkeampaa ja myönteisempää taktiikkaa kunkin tilanteen mukaisesti.

Kun vihollinen sai selville päämajan olinpaikan, se lähetti suuria joukkoja peräjälkeen ajamaan meitä itsepintaisesti takaa, niin ettemme olleet hetkeäkään poissa vaaravyöhykkeestä, mutta sellaisina aikoina toveri Kim Il Sung käytti rohkeaa taktiikkaa hyökkäämällä vihollista vastaan selustasta.

”Kun vihollinen keskittää joukkojaan Changpain vuorille, meidän on nyt hyökättävä selustaan, missä on vain vähän vihollissotilaita, ajettava nämä joukot sekasortoon ja hajotettava ne.”

Tämän suunnitelman mukaisesti toveri Kim Il Sung esitti rohkean ajatuksen hyökkäyksestä Chitaokoun metsätyömaalle ja Tayangchaan ja Changpaihin vihollisen selustassa johtavalle maantielle.

Silloisessa tilanteessa saattoi tuskin kuvitella että meillä olisi ollut riittävästi voimaa hyökätä vihollisen selustaan. Marssittuaan yötä päivää, jatkuvien taistelujen äärimmilleen väsyttämät ja hirvittävässä nälässä olevat miehet tuntuivat olevan romahduksen partaalla. Meitä oli

vain komppanian verran, joten olisi ollut typerää hyökätä vihollisen keskitystä vastaan.

Niinpä toveri Kim Il Sung ajatteli, että vihollinen oli keskittänyt joukkonsa Changpain vuorille ja jättänyt selustan tyhjäksi, joten olisi paras hyökätä selustaan, jos toimisimme rohkeasti ja nopeasti.

Analysoiden täysin kaikki olosuhteet ja voimatasapainon toveri Kim Il Sung toteutti hyökkäyksen Chitaokoun metsätyömaalle ensimmäisenä askeleena ja hyökkäsi sitten Tayangchaan ja Changpaihin johtavalle maantielle saattaakseen samalla kertaa vihollisen sekasortoon ja ratkaistakseen ruokakysymyksen. Toveri Kim Il Sung kutsui luokseen toveri Han Chon Chun ja antoi hänelle tehtäväksi suorittaa hyökkäyksen Tayangchaan.

Chitaokoun metsätyömaalle suoritetun hyökkäyksen hälyyttämänä vihollinen oli vetäytynyt selustasta ja keskitti voimiaan jälleen vuoristoalueille. Tämän seurauksena "rangaistusjoukkoja" jäi vain erityisen suuriin kyliin, ja pienissä yhteisöissä oli vain "suojeluskuntajoukkoja".

Ottaen kaiken tämän huomioon toveri Kim Il Sung kehotti toveri Han Chon Chunia lähestymään kylää hiljaa ja toteuttamaan yllätyshyökkäyksen ja vetäytymään takaisin nopeasti kun oli ensin jättänyt vastakkaiseen suuntaan johdattavia jälkiä.

Toveri Han Chon Chu lähti kohti Tayangchata mukanaan vain viisi miestä. Tehtävä ei ollut helppo, koska miehet olivat väsymyksen ja nälän uuvuttamia ja kylä oli 80 *rin* päässä. Mutta he suorittivat tätä taistelutehtävää varten huolellisia valmisteluja luottaen lujasti voittoon saatuaan ensin yksityiskohtaiset ohjeet toiminnallista suunnitelmaa varten.

Toiset miehet antoivat heille reppujensa pohjalta kourallisen kuivattua hevosenlihaa ja ne, joilla oli hiukan

paremmat kengät, riisuivat ne ja ojensivat ne tovereilleen.

Tämän hyökkäysryhmän lisäksi toveri komentaja lähetti toveri Han Ik Sun maantielle kahden miehen kanssa pysäyttämään vihollisen reen.

Nämä kaksi kommandoryhmää menivät näin syvälle vihollisen selustaan mitä vaikeimmalla hetkellä. Han Chon Chun johtama ryhmä raivasi tiensä paksun lumen läpi ja saapui eräälle Tayangchan lähellä sijaitsevalle vuorelle. Piiloutuen lumeen tien varrella he odottivat, että talonpojat olisivat tulleet hakemaan polttopuita. Kun paikalle tuli rehellisen näköinen talonpoika, he kysyivät häneltä millainen oli tilanne Tayangchassa.

Kuultuaan miesten olevan toveri Kim Il Sungin johtaman sissiyksikön jäseniä talonpoika oli hämmästynyt mutta hyvin onnellinen, koska vihollinen oli levittänyt joukkojen keskuudessa sellaista väärää huhua, että "toveri Kim Il Sungin yksiköt, jotka olivat juuttuneet lumeen, olivat joko paleltuneet kuoliaaksi tai paenneet."

Talonpoika kertoi heille, että Tayangchassa majailevat viholliset olivat lähteneet metsästämään fasaaneja eivätkä palaisi ennen seuraavaa päivää ja että riisimyllyssä oli runsaasti riisiä. He kuulivat myös, että siellä oleva riisi oli talonpoikien toimittama kiintiö ja että vihollissotilaat kiillottivat riisiä joka päivä ja että talonpojat pakotettiin kantamaan kiillotettua riisiä, mutta että vihollinen ei vartioinut heitä kun he tekivät tätä. Kuten toveri Kim Il Sung oli arvioinutkin eivät selustan vihollisjoukot olleet varuillaan.

Varmistettuaan tämän tilanteen kommandoryhmä pyysi miestä valmistamaan talonpoikaisvaatteita viidelle miehelle kuten tämä oli luvannut. Talonpojiksi pukeutuneina he kantoivat polttopuita selässään ja menivät riisimyllylle. Siellä oli todellakin runsaasti riisiä.

Toveri Han Chon Chu osoitti yhtäkkiä kiväärillään vihollisen asiamiehenä toimineen myllynomistajan tyttären miestä.

"Milloin talonpojat tulevat kantamaan riisiä?" Mies, joka tajusi nyt että puunhaakkaajat olivatkin sissejä, alkoi vavista ankarasti.

"He tulevat pian" hän sanoi. Hän pyysi miehiä ottamaan riisiä niin paljon kuin haluaisivat. Riisi oli jo luovutettu viranomaisille, joten hän ei menettäisi mitään.

Pian tulikin 30—40 talonpoikaa riisiä kantamaan.

Toveri Han Chon Chu puhui talonpojille poliittisesta tilanteesta. He olivat hyvin iloisia nähdessään sissien ilmestyneen suureen kylään aivan rajan tuntumassa kirkkaassa päivänvalossa, sissien, joita japanilaiset imperialistit olivat väittäneet "tuhon omiksi".

He tarjoutuivat kantamaan riisiä sissien puolesta. Niin talonpojat kantoivat riisin lähelle Chitaokouta ja palasivat sitten kyläänsä. Viisi miestä täytti reppunsa ja kaivoi loput riisistä maahan.

Yksikkömme odotti kiihkeästi viiden miehen paluuta. Nopeasti nämä palattuaan valmistivat riisivelliä ja tarjosivat sitä asetovereilleen.

Toveri Kim Il Sung lakkasi äkkiä syömästä riisivelliä ja istui tovin ajatuksissaan lusikka kädessään ja sanoi aivan kuin itsekseen: "O Jung Hup ja toiset toverit ovat nyt nälkäisiä".

Me liikutuimme suuresti kun ajattelimme toveri Kim Il Sungin lämmintä rakkautta hänen ajatellessaan toveri O Jung Hupia ja toisia tovereita, jotka kamppailivat läpi jääkylmän tuulen sankoissa metsissä harhauttaen vihollista. Meidän oli vaikea niellä riisivelliä kun ajattelimme asetovereitamme, jotka joutuivat taistelemaan tyhjin vatsoin ja ilman lepoa, vihollisen poukkoillessa siellä ja täällä.

Kun nälkämme oli laantunut ja voimamme olivat pa-

lanneet me nousimme heti ylös ja tunsimme olevamme kyllin voimakkaita lyömään vihollisia miten paljon tahansa.

Han Ik Sun hyökkäyspartio palasi myös täytettyään tehtävänsä menestyksellisesti.

Sissi-iskut Tayangchan kylässä ja maantiellä kirkkaassa päivänvalossa saattoivat vihollisen suureen sekasortoon. Vihollinen ajatteli, että sissit oli ajettu Changpain vuorten syvyyksiin ja mahdollisesti saatu paleltumaan kuoliaiksi tai että heidät ainakin ennen pitkää pystyttäisiin tuhoamaan. Nyt nämä Tayangchan ja maantielle suunnatut odottamattomat iskut saivat sen hyvin varuilleen.

Vihollinen ajatteli, että joko jostakin oli ilmestynyt suuri sissiyksikkö tai sitten "Kim Il Sungin päämaja", jonka he olivat uskoneet täydellisesti piirittäneensä, oli livahtanut renkaasta vahingoittumattomana. Koska hyökkäys oli suoritettu kaukaisessa selustassa he päättelivät, että sen takana täytyi olla huomattavien voimien.

Miten vihollinen olisi voinut edes kuvitella sissiyksiköjemme ehtymättömän voiman lähdettä? Iskujemme jälkeen vihollinen lakkasi ajamasta meitä takaa ja asetti jonkin verran joukkoja puolustamaan selustaa ja samaan aikaan se teki kaikkensa löytääkseen päämajayksikön eri suunnilla toimivien yksikköjen joukosta.

Löydettyään taas jälkemme vihollinen ryhtyi taas seuraamaan meitä entistäkin itsepintaisemmin. Asiat kävivät meille hyvin vaikeiksi kun kannoillamme oli lumessa jatkuvasti meidän voimiamme useita kertoja voimakkaammat vihollisjoukot. Mutta silloinkaan me emme milloinkaan perääntyneet väistääksemme tavaa-ajavaa vihollista.

Toveri Kim Il Sung sovelsi nopean, rohkean liikehdinnän taktiikkaa — vihollista raahattiin edestakaisin suun-

nitelmallisesti, se väsytettiin ja käynnistettiin sitten yllätyshyökkäys mahdollisimman suuren joukon tuhoamiseksi yhdellä iskulla.

Joskus ryntäsimme keskelle vihollisen leiriä ampuen umpimähkään johdattaksemme viholliset, jotka olivat puoliksi unissaan, ampumaan toisiaan. Joskus jätimme jälkiä vastakkaiseen suuntaan, livahdimme piiloon ja hyökkäsimme sitten niiden kimppuun, jotka seurasivat jalanjälkiämme raivaten tietä lumen läpi.

Erään kerran minä (Choe In Dok) yhdessä toveri Han Ik Sun ja erään toisen miehen kanssa otin osaa tällaiseen operaatioon.

Eräänä yönä toveri Kim Il Sung kutsui meidät luokseen ja kehotti meitä tunnustelemaan maaperää noin kahden kilometrin päässä olevalla vihollisleirillä. Ryömimme koko yön takaisin samaa tietä kuin olimme tulleet ja saavuimme vihollisleirille ennen aamunkoittoa. Me näimme vihollisen suuria jälkiä ja näimme kirkkaita valoja ja kuulimme sotilaiden äänekästä puhetta.

Peitimme itsemme valkoisella kankaalla ja menimme eteenpäin kunnes olimme kyllin lähellä vihollista voidaksemme hankkia tietoja sen toimista.

Äkkiä, noin sata metriä edessämme, me näimme jonkin valkoisen liikkuvan meidän suuntaamme. Kun se lähestyi meitä huomasimme, että se oli noin kymmenen miehen vahvuinen naamioitunut vihollispartio. Annoimme partion tulla noin 50 metrin päähän ja ammuimme viholliset sitten täyteen luoteja. Suunnitelmaamme kuului vihollisen saattaminen sillä tavalla sekasorron tilaan ja sen herättäminen. Mutta äkkiä me kuulimme kiväärinlaukauksia takaa ja myös sivuilta. Silloin tajusimme ensimmäistä kertaa olevamme keskellä vihollisleiriä.

”Sitä parempi meille. Annetaan niiden taistella hetki toisiaan vastaan!” Näin sanoen toveri Han IK Sun käski

meidän ampua yhden laukauksen kumpaankin suuntaan, josta kiväärilaukaukset olivat kuuluneet.

Niinpä laukaisimme yhden laukauksen eteenpäin, yhden selustaan ja yhden oikealle ja vasemmalle ja livahdimme nopeasti tihemme. Vihollinen ampui edelleen sokeasti pimeässä. Kun olimme päässeet vuorenharjanteelle, saatoimme vielä kuulla vihollisten ampuvan toisiaan kasvavalla voimalla.

Kävi niin, että kaikki miehet olivat pompanneet vuoteistaan ja taistelivat toisiaan vastaan. He jatkoivat taistelua huutaen "uraa" kunnes oli valoisaa.

Kun ilmoittauduimme toveri Kim Il Sungille ja annoimme selontekomme hän nauroi ja sanoi, että emme me vaan vihollinen joutui kokemaan helvetin pakkasessa.

Me olimme karaistuneet vuorilla kokiessamme kylmää ja nälkää pitkän ajan kuluessa. Me emme kärsineet tappioita ja komppaniamme säilyi entisellään, vaikka vaikea marssimme kestikin kuukausia. Vihollinen sai meiltä selkäänsä tai paleltui kuoliaaksi ja jätti lukemattomia ruumiita lojumaan lumeen sankkoihin metsiin. Mutta vieläkään se ei ottanut opikseen näistä katkerista opetuksista vaan jatkoi edelleen takaa-ajoamme.

Vihollisen ajaessa meitä takaa entistä itsepintaisemmin marssimme kävi yhä vaikeammaksi, joten toveri Kim Il Sung laati suunnitelman johtaakseen henkilökohtaisesti yksikköä hyökätäkseen Shihsantaokouhun, joka oli vihollisen kannalta strateginen paikka. Tiedustelijamme olivat salakuunnelleet puhelinlinjaa ja saaneet tietoonsa, että eräs vihollisyksikkö, joka oli kärsinyt suuria tappioita ajaessaan meitä takaa ja palatessaan Shihsantaokouhun, aikoi lähteä kohti Changpaita seuraavana aamuna. Vihollisyksikön moraali oli hyvin alhaalla. Komentaja oli kaatunut ja vihollisyksikkö oli vetäytymässä selustaan.

Toveri Kim Il Sung valmisteli meidän hyökkäystämme Shihsantaokouhun hetkellä, jolloin siellä olisi vain varuskuntajoukkoja ja jolloin hyökkäys aiheuttaisi sekasortoa vihollisen keskuudessa ja soisi meille mahdollisuuden täydentää varastojamme, joiden avulla oli tarkoitus juhlia uudenvuodenpäivää, joka oli muutaman päivän kuluttua. Shihsantaokouhun hyökkääminen oli vaikea tehtävä. Se oli yksi vihollisen "rangaistuskampanjoiden" päätukikohdista ja toisella puolella Amnog-*gang* jokea oli Singalpa. Jos Shihsantaokussa alkaisi taistelu japanilaiset varuskuntajoukot Singalpassa ryntäisivät jäätyneen Amnog-*gangin* yli, ja Changpaihin ja Chiuchiatieniin sijoitetut joukot saapuisivat nopeasti vahvistukseksi.

"Tämä tulee olemaan meille taistelua elämästä ja kuolemasta. Hyökkäämällä tähän paikkaan saatamme karkoittaa vihollisen kauas."

Toveri Kim Il Sung meni hyökkäyksen yksityiskohtiin ja käsitteli peräytymistä, jonka oli tapahduttava salamannopeasti. Hän asettui johtoon henkilökohtaisesti O Baek Ryongin ja eräiden muiden miesten kanssa.

Saavuimme Shihsantaokouhun keskiyöllä. Toveri O Baek Ryongin johtama pääjoukko murtautui kaupungin portin läpi erittäin nopeasti ja piiritti vihollisvaruskunnan parakit, sulkien sotilaat täydellisesti parakkeihin keskittämällä tulen heihin.

Tätä hyväksemme käyttäen me hyökkäsimme vihollis-keskuksiin kuin salama ja Baekbawin ohitettuamme menimme takaisin vuorille, jossa meidän oli määrä levätä vähän aikaa.

Tarkastaessaan kaappaamiamme lehmiä toveri Kim Il Sung huomasi, että muutamat niistä kuuluivat kyläläisille, ja käski meidän palauttaa ne omistajilleen.

Vihollisen omistamien lehmien sarviin oli leimattu kiinalainen kirjainmerkki "Wang" (kuningas), mutta olim-

me napanneet lehmät pimeässä ja huomasimme vasta nyt, että muutamat nappaamistamme lehmistä kuuluivatkin kyläläisille.

Kun toveri Kim Il Sung pyyteli ihmisiltä anteeksi lehmien vuoksi eräs nuori mies sanoi hänelle: "Kenraali, meidän kahden veljeksen on nyt lähdettävä. Veljeni menee huomenna naimisiin."

Toveri Kim Il Sung hämmästyi kovin kuullessaan tämän ja puristaen tulevan sulhasen ja hänen veljensä kättä hän sanoi anteeksipyytävästi: "Olen hyvin pahoillani. Jos olisin tiennyt sen en olisi vaivannut teitä."

"Älkää meitä surko", nuorukainen sanoi.

"Olisi parempi pitää hääseremoniat vasta sitten, kun vallankumous on suoritettu loppuun. Mutta jos me kiirehdimme nyt takaisin kotiin meillä on kyllin paljon aikaa suorittaa valmistelut hääseremoniaa varten."

Nämä sanat kuullessaan toveri Kim Il Sung sanoi iloisesti nauraen: "Kun maastamme tulee riippumaton, pitäkäämme sinulle taas suuri hääseremonia."

Meille tavaroita kantaneet kyläläiset palasivat koteihinsa toveri Kim Il Sungin sanojen liikuttamina.

Vihollinen joutui kaaoksen valtaan, kun sissit yhtäkkiä hyökkäsivät sen tärkeimpiin kuuluvaan selustakeskukseen. Syntynyttä sekasortoa hyväksi käyttäen meidän onnistui päästä Fuhou-järvelle Changpain vuorille ilman että vihollinen näki meitä. Matkallamme tapasimme "vuoristolaisryhmän" jota vihollisen "rangaistusjoukot ajoivat takaa, ja lyötyämme vihollisen takaisin yhdessä ryhmän jäsenten kanssa me liityimme yhteen.

Sitten menimme syvälle Fuhou-järven lähelle sijaitsevaan laaksoon ja juhlimme uutta vuotta.

Uuden vuoden lähestyessä toveri Kim Il Sung ajatteli selustassa velvollisuuksiaan suorittavia miehiä sekä Chingfengin leirillä olevaa ompeluryhmää ja lähetti muu-

tamia miehiä viemään näille hiukan Shihsantaokousta kaapattuja tavaroita ja lihaa.

Meillä oli varaa levätä hyvin useita päiviä teltoillamme ensimmäistä kertaa Changpain alueella koko marssin aikana. Me tasoitimme lumen kuolleiden puiden ympäriltä ja kiinnitimme teltat niihin, ja kun alkoi pimetä, me menimme noin sadan metrin päähän ja rakensimme nuotion hyöryttääksemme riisiä ja pidimme huolta ettei vihollinen voisi nähdä tulta.

Eräänä päivänä kolme miestä, konekivääriryhmän päällikkö, toveri Kim Won Il ja minä (Jon Mun Sop) menimme valmistamaan illallista. Äkkiä näimme useita valkeaan kankaaseen kääriytyneitä miehiä liikkeessä usean sadan metrin päässä. Siristimme silmiämme ja näimme, että he olivat epäilemättä vihollissotilaita, mutta ihmettelimme mikseivät he olleet alkaneet ampua meitä, vaikka etäisyys oli niin pieni.

Annoin merkin tovereillemme ja palasin hitaasti pääyksikön suuntaan teeskennellen ettemme olisi huomanneet vihollista. Muut tarkkailivat myös hiljaisuuden vallitessa sotilaiden liikkeitä. Ajatellen ettemme olleet huomanneet heitä he tulivat hiipien lähemmäksi leiriämme.

Kun ilmoitimme asiasta toveri Kim Il Sungille hän mietti hetken ja sanoi sitten:

”Oli hyvä, että teeskentelitte ettette muka huomanneet heitä. Vaikuttaa siltä, että vihollinen yrittää salaa piirittää meidät. Vartiokomppanian täytyy lähteä liikkeelle ensin ja livahtaa pohjoiseen. Konekivääriryhmän päällikkö suojaa yksikköä samalla kun pitää vihollista tarkoin silmällä. Mutta älkää ampuko. Toimikaa herättämättä vihollisen huomiota.”

Me aloimme hiipiä pois hiljaisuuden vallitessa. Olimme sankassa metsässä ja lunta oli puiden ympärillä yli 50 senttimetrin paksuudelta, joten tiedustelijamme eivät ol-

leet nähneet lähestyvää vihollista eikä myöskään vihollinen pystynyt huomaamaan meidän pakoamme.

Kun olimme kulkeneet noin 500 metriä näimme "rangaistusjoukkojen" jättämät leveät jäljet. Vihollisjoukot, jotka liikkuivat etelään ja pohjoiseen, olivat sulkemassa piiriä. Onneksi meidän onnistui livahtaa aukosta ennen sen sulkeutumista.

Toveri Kim Il Sung tunsi tarkoin pinnanmuodostuksen ja tajusi nopeasti vihollisen taktiikan, joten hän ymmärsi nopeasti millaista piiritystä vihollinen yritti ja käski meidän livahtaa kohti pohjoista. Me ylitimme vihollisen jäljet ja hävitimme jalanjälkemme ja kiipesimme toisella puolella olevalle harjanteelle ja lepäsimme.

Pian kuulimme sarjan kiväärinlaukauksia paikasta, jossa olimme olleet. Laukaukset kuullessaan toveri Kim Il Sung sanoi nauraen:

"Ampuvat toisiaan. Mutta ilman teitä olisimme olleet tosi pinteessä."

Hän istui hetken mietteissään ja sanoi:

"Heidän strategiansa tuntuu nyt olevan meidän piirittämisemme rintamahyökkäyksen sijasta. Siksi meidän olisi paras siirtyä pois täältä niin pian kuin mahdollista. Jos vihollinen hyökkää ja yrittää piirittää meidät metsässä meidän täytyy siirtyä tasangoille ja jatkaa matkaa. Jos vihollinen tulee tasangoille, me palaamme metsiin."

Toveri Kim Il Sung oli jo laatinut taktisen suunnitelman vihollisen hämäämiseksi täydellisesti. Laskeuduimme vuorelta sinä yönä ja marssimme rohkeasti pitkin maantietä Amnok-*gang* joelle läpi vihollisalueen keskuksen.

Tämä rohkea toiminta oli vallitsevissa olosuhteissa, hän painotti, turvallisin ja paras tapa vauhdittaa etenemistämme.

Vihollinen haki meitä turhaan, harhaillen edestakaisin

sankoissa metsissä, joten sen oli samaan aikaan mahdoton kiinnittää maantiehen riittävää huomiota öiseen aikaan. Taivalsimme sinä yönä 200*ritä* ja saavuimme Pafangtingtzun keskityskylää vastapäätä olevan vuoren huipulle, jonne pystytimme telttamme ja lepäsimme toista kertaa marssin aikana. Vuoristolaisryhmämme oli kaivanut tähän paikkaan hiukan viljaa, joten meillä oli riittävästi ruokaa joksikin aikaa.

Vihollinen ei voinut kuvitellakaan meidän makaavan matalana huutoetäisyydellä vuorella aivan sitä vastapäätä. Siellä me lepäsimme ja opiskelimme useiden päivien ajan.

Juuri tässä paikassa me tervehdimme voiton kevättä, jota me niin kiihkeästi olimme odottaneet. Changpain sankoissa metsissä vietetyn ankaran talven selkä alkoi vihdoin taittua ja lumi alkoi sulaa kaikkialla, minne aurinko pääsi säteineen. Voiton kevät, josta toveri Kim Il Sung oli puhunut meitä rohkaistakseen ja jota me olimme hartaasti odottaneet, oli vihdoin saapunut.

* * *

Marssimme edelleen Chiatsaishuin tuolla puolen sijaitsevaan Potatingtzuun liittyäksemme muihin yksiköihin ja saavuttaaksemme vieläkin suurempia voittoja. Vihollinen ei enää pystynyt ajamaan meitä vaikeuksiin. Vaikka univormumme olivat kuluneita ja vaikka olimme ruumiillisesti väsyneitä, mielialamme oli korkealla ja askeleemme kevyet.

Kun saavuimme Potatingtzuun ja pystytimme sinne leiriä toveri Kim Il Sung sanoi:

”Olemme päässet talven läpi turvallisesti. Teistä nuorista miehistä on tullut valmiita taistelijoita käytyänne läpi kaikkien vaikeuksien. Nyt ei ole enää mitään ongelmia.

Uusi elämä syntyy keväällä kaikkialla. Seisokaamme rinnatusten ja marssikaamme tänä keväänä kotimahamme. Nostakaamme voiton soihtu ja kiidättäkäämme se Koreaan!"

Pelkkä ajatuskin siitä sai sydämemme sykkimään kiivaammin. Katsellessamme Paekdun harjanteita varhaisessa huhtikuussa, kun aurinko lämpeni päivä päivältä me tunsimme voiton tunteen kohottavan sydämiämme.

Toveri Kim Il Sung lähetti miehiä moniin paikkoihin ja kutsui kaikki toisen aluearmeijan yksiköt, seitsemäs rykmentti, kahdeksas rykmentti ja ompeluryhmä mukaanlukien, koolle Potatingtzuun. Syleilimme asetovereitamme valtavan riemun vallassa.

Miten onnen liikuttama toveri Kim Il Sung olikaan! Hän otti rykmentinkomentajan O Jung Hupin syleilyynsä eikä pitkään aikaan kyennyt sanomaan sanaakaan.

Pidettiin toisen aluearmeijan puoluekomitean samoin kuin sotilaiden kokous, joissa tehtiin yhteenveto talvitoiminnasta vuosina 1938—39 sekä keskusteltiin suunnitelmista, jotka liittyivät kotimaahan suunnattavaan marssiin.

Toisen aluearmeijan puoluekomitean kokouksessa toveri Kim Il Sung esitteli suunnitelmansa laajamittaisesta kevätoffensiivista sekä toisesta ryntäyksestä kotimaahan. Tämän suunnitelman mukaisesti toinen aluearmeija suorittaisi laajamittaisen offensiivin.

Yksikkömme eivät olleet vain pystyneet iskemään takaisin vihollisen talvista offensiivia ja säilyttämään voimaansa, vaan ne olivat myös karaistuneet niin että riveistämme oli muodostunut teräksenlujia ja niitä lujitti murtumaton taisteluhenki. Me olimme edenneet voimakkaasti lumivyöryn lailla yli vihollisen.

Huhtikuun 12. päivänä me hyökkäsimme Chiuchiatieniin, jonne oli keskitetty suuret vihollisjoukot, ja jat-

koimme hyökkäystä Shihwutaokouhun, Panchienhkouhun ja muihin vihollisketkuksiin.

Vihollisjoukot olivat väsyneitä jouduttuaan raahautumaan meidän jäljissämme läpi talven Changpain vuorilla, ja nyt me murskasimme ne niiden oman alueen sydämessä.

Tämän toiminnan oheistuotteena ratkesivat myös univormu- ja jalkineongelmat, aseista ja ruoasta puhumattakaan, ja me suoritimme täysimittaisia valmisteluja marssiaksemme kotimaahan.

Changpain alueiden ihmiset, jotka nyt näkivät suurten sissiyksikköjen hyökkäävän vihollisen kannalta strategisiin kohteisiin, olivat iloissaan ja voitonvarmoja.

Koko tällä alueella ihmisiä olivat masentaneet japanilaisten imperialistien levittämät väärät huhut, joiden mukaan kansan vallankumousarmeija oli muka tuona talvena "tuhottu". Vihollisen hyökkäykset olivat tuhonneet Isänmaan vapautusseuran järjestöt, mutta nyt ihmisten sydämet heräsivät taas eloon ja täyttyivät voitonvarmuudella.

Me toimme kevään ja toivon kirkkaat ja lämpimät säteet sinne missä raskaat, mustat pilvet olivat roikkuneet taivaalla, ja lähdimme sitten taas marssimaan, kohti kotimaata.

Yksikkömme ylittivät Amnok-*gang* joen 18. päivänä toukokuuta 1939 ja aloittivat toiminnan Musanin alueella sytyttäen Korean kansalle isänmaan vapautuksen kirkkaan merkkitulen. Korean vallankumous, joka oli ollut niin kriittisessä tilanteessa, pääsi jälleen kokemaan voimallisen nousun, ja näin osoitettiin maailmalle ylpeästi, että Korean kansa ei ainoastaan elänyt vaan myös taisteli ja saavutti voittoja.

Tämän kaiken mahdollistivat raskas marssi Manpaitzusta Changpaihin sekä Korean kansan viisaan johtajan

toveri Kim Il Sungin viisas ohjaus ja vallankumouksellinen innostus.

Kun nyt jälkeenpäin ajattelemme liikuttuneina tuota yli 100 päivää kestänyttä raskasta marssia, emme voi olla ymmärtämättä, että nykyinen suuri Chollima -eteneminen maassamme on jatkoa niille tuhansille *ri*lle, jotka taitoimme voittaen lukemattomia vaikeuksia ja koettelemuksia.

Juuri toveri Kim Il Sungin henkilökohtainen johto noina päivinä johdatti meidät voittoon taistelussa isänmaan vapauden ja kansan vapautuksen puolesta. Sen ansiosta meillä on nyt sosialistinen paratiisi. Se on Paekdu-*san* vuoren hengen ansiota — tulosta voittoon saakka taistelua epäröimättä jatkaneen ja kaikissa vaikeuksissa aloitteen käsissään pitäneen toveri Kim Il Sungin voittamattomista aatteista. Niinpä me nyt etenemmekin Cholliman vauhdilla, laukkaamme huippunopeasti kohti sosialismin korkeaa vuorenhuippua.

XXII
Aidon kansanvallan – kansan vallankumoushallituksen pystyttäminen

JON CHANG CHOL

"Korean demokraattinen kansantasavalta on poliittisessa valtarakenteessaan perinyt korealaisten kommunistien ja muiden korealaisten patrioottien käymän voitollisen japanilaisvastaisen aseellisen taistelun loistavat vallankumoukselliset perinteet. Kansamme koti- ja ulkomaisia vihollisia vastaan puolueemme johdolla käymässä raskaassa taistelussa saavuttamat suuret vallankumoukselliset saavutukset ovat sen perintöosa." Näin sanoi suuri ja rakastettu johtajamme toveri Kim Il Sung.

Kun ajattelen tätä opetusta joudun syvän liikutuksen valtaan, muistan ne vaikuttavat päivät, jolloin toveri Kim Il Sung itse, omaten kaukonäköisen kuvan Korean vallankumouksen tulevaisuudesta, ryhtyi ensimmäistä kertaa pystyttämään kansamme vallankumouksellista valtaa japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana.

Aidon vallankumouksellisen kansanvallan pystyttäminen sissitukikohdissa — vapautetuilla alueilla — oli silloin mitä kiireellisin tehtävä, jonka avulla voitiin lujittaa ja kehittää tukikohtia sekä laajentaa ja voimistaa japanilaisvastaista aseellista taistelua edelleen. Samanaikaisesti oli olennaisen tärkeää Korean kansan japanilaisvastaisen kansallisen vapautustaistelun eteenpäinmenon kannalta kokonaisuudessaan.

Wangchingin sissitukikohdassa oli ennen toveri Kim Il Sungin saapumista ongelma, joka oli kiireellisesti ratkaistava, ja siihen mennessä tukikohdassa ei ollut jälkeäkään vallankumouksellisesta järjestyksestä tai vallankumouksellisesta elämäntavasta.

Sissitukikohdat oli juuri rakennettu Tuman-*gang* joen varsille, ja japanilaiset imperialistit olivat käynnistäneet "rankaisuoperaationsa" tukikohtia vastaan, ja Itä-Mantshurian alueilla heidän hirmutekonsa saavuttivat sellaisen raakuuden asteen ja mittakaavan, että senkaltaista oli tuskin aiemmin muualla nähty.

Minun tehtävänäni oli silloin vallankumouksellisten lehtien julkaiseminen Lishukoun laaksossa Wangchingin sissitukikohdassa. Yksinomaan Wangchingissa japanilaiset imperialistit suorittivat päivittäin hirvittäviä joukkomurhia Yongchangtungissa, Paichukoussa, Shihxianissa ja monissa muissa paikoissa.

Sissitukikohtiin taivalsi päivittäin runsaasti ihmisiä. Monilta hirviömäiset japanilaiset imperialistit olivat tappaneet vanhemmat, vaimon ja lapset ja monilta nuo hirviöt olivat polttaneet talon. Oli niitä, jotka eivät enää olleet pystyneet sietämään japanilaisten imperialistien, tilanherrojen ja kapitalistien harjoittamaa riistoa Koreassa, ja jotka siksi olivat paenneet rakastetusta kotimaastaan ja vaeltaneet Koillis-Kiinaan.

Tilanne oli sellainen, että sissitukikohdissa tarvittiin viipymättä aitoa vallankumouksellista valtaa.

Ainoastaan senkaltainen kansanvalta mahdollistaisi uuden vallankumouksellisen järjestyksen pystyttämisen sissitukikohtiin, sinne parveilevien ihmisten elämänolojen vakiinnuttamisen sekä vallankumouksen voimallisen eteenpäinmenon, ihmisten mobilisoimisen ja organisoimisen täysimittaiseen vastarintaan iskemään takaisin vihollisen hyökkäykset.

Sissitukikohtiin tuolloin perustettuihin vallankumouksellisiin ja joukkojärjestöihin soluttautuneet vasemmisto-opportunistit vehkeilivät aiheuttaakseen tukikohdissa sekasortoa ja epäjärjestystä ja tilanne oli hyvin vakava. Monet vallankumoukselliset joutuivat eroon vallankumouksellisista ja joukkojärjestöistä ja vallankumoukselliset voimat hajaantuivat. Monet ihmiset ymmärsivät vallankumoukselle suurta haittaa aiheuttaneiden vasemmisto-opportunistien todellisen luonteen, mutta he eivät tienneet miten tilanne olisi pitänyt oikaista.

Tällaiset olivat olosuhteet, kun toveri Kim Il Sung saapui Wangchingiin.

Me otimme hänet vastaan suurella ilolla.

Heti Wangchingin sissitukikohtaan saavuttuaan hän ryhtyi kaikin voimin etsimään oikeaa ratkaisua valtakysymykseen. Hän sai pian selkeän käsityksen todellisista ongelmista ja suoritti huolellisen poliittisen analyysin vasemmisto-opportunistien vehkeilyjen aiheuttamasta tilanteesta.

Toveri Kim Il Sung painotti, että vasemmisto-opportunisteilta puuttui selkeä käsitys vallankumouksen senhetkisestä luonteesta ja välittömistä tehtävistä, he eivät myöskään ymmärtäneet miten vallankumous olisi voitu toteuttaa menestyksellisesti. Tästä kritiikistä hän jatkoi osoittamalla, että sissitukikohtiin oli perustettava aito kansan vallankumoushallitus.

Tämä hänen esittämänsä linja tulkitsi oikein vallankumouksen objektiivisia vaatimuksia sekä tyydytti kansan pitkäaikaisia toiveita saada itse harjoittaa valtaa. Se oli loistava sovellutus hänen suuresta *Juche*-periaatteestaan.

Hän selitti kaikille, että Korean vallankumous oli imperialismin ja feodalismin vastainen demokraattinen vallankumous. Hän painotti, että Korean vallankumouksen

välittömänä päämääränä oli syrjäyttää japanilaisten imperialistien siirtomaakomento sekä saavuttaa kansallinen vapautus. Tältä perustalta hän opetti selkeästi, että tulevaisuudessa pystytettävän vallan tuli olla aitoa vallankumouksellista kansanvaltaa, sisältää nämä päämäärät, nojautua työväenluokan johtamaan työväenluokan ja talonpoikaiston liittoon sekä saada mukaan japanilaisvastaisten voimien laajat joukot. Hän opetti, että tämän kansanvallan tulisi toteuttaa demokraattista politiikkaa, joka heijastaa oikein paitsi työläisten ja talonpoikien niin myös kaikkien japanilaisvastaisten kansankerrosten etuja.

Niin toveri Kim Il Sung ei ainoastaan osoittanut oikeaa tietä valtakysymyksen ratkaisemiseen, tietä, jota me olimme innokkaasti etsineet, vaan ryhtyi myös opettamaan laajoille kansanjoukoille oikeaa linjaa, ja näillä keinoin, sekä ideologisesti että teoreettisesti, hän voitti useissa eri paikoissa vehkeilevien vasemmisto-opportunistien propagoimat virheelliset aatteet.

Vuoden 1933 keväällä pidettiin Wangchingin konferenssi, josta muodostui merkkipaalu kansan vallankumoushallituksen pystyttämisessä.

Itse en osallistunut kokoukseen, mutta toverit antoivat minulle siitä myöhemmin yksityiskohtaisen selonteon.

Konferenssissa toveri Kim Il Sung eritteli ja arvosteli vasemmisto-opportunistien virheitä, koska nämä olivat ajaneet neuvostojen linjaa, ja murskasi opportunistit siten täydellisesti.

Kun sissitukikohdat — vapautetut alueet — luotiin, vasemmisto-opportunistit olivat ryhtyneet kopioimaan mekaanisesti sitä mitä muissa maissa oli tehty, yrittäen soveltaa niitä ajatuksia Koreaan, vaikka ne eivät ollenkaan soveltuneet vallankumouksen senaikaisiin olosuhtei-

siin. Heitä vaivasi aatteellinen horjuvaisuus ja dogmatismi, ja he olivat muodostaneet moniin paikkoihin "neuvosto"-muotoisia alueellisia hallituksia puhuen välittömästi sosialismista. He vaativat sosialistisen politiikan toteuttamista ottamatta huomioon Korean vallankumouksen luonnetta ja sen subjektiivisia ja objektiivisia olosuhteita. Epäröimättä he tekivät sellaisenkin äärivasemmistolaisen virheen, että takavarikoivat jopa keskivarakkaiden talonpoikien maat, hyläten kokonaan kaiken yksityisen omistuksen.

Vasemmisto-opportunistien tämänkaltaisten vastuuttomien toimien vuoksi monet ihmiset, jotka olivat tulleet sissitukikohtiin taistellen vihaamaansa japanilaisimperialismia vastaan, menettivät rohkeutensa. Monet ihmiset, jotka olisi voitu voittaa vallankumouksen puolelle vallankumouksellisen ohjeuksen ja jatkuvan kasvatuksen avulla, jopa lähtivät sissitukikohdista.

Vasemmisto-opportunistien epäviisas toiminta ei päättynyt tähänkään. He loivat keinotekoisia rajoja jakaen asutut alueet "punaisiin" ja "valkoisiin", joista ensimmäiset merkitsivät sissitukikohtia ja jälkimmäiset japanilaisten imperialistien hallitsemia alueita. He kutsuivat vihollisen hallitsemia alueita "lakeijoiden kyliksi" ja noudattivat äärivasemmistolaista linjaa, joka sulki näiden alueiden ihmiset ilman perusteita ja ilman mitään erottelua ulkopuolelle. He leimasivat puolitukikohdissa asuvat ihmiset "kaksinaamaisiksi" ja epäilivät ja vieraannuttivat heitä.

Nämä vasemmisto-opportunistien toimet saivat monet ihmiset, jotka joko tukivat vallankumousta tai tunsivat sitä kohtaan myötätuntoa, vetäytymään syrjään ja vieraantumaan vallankumouksen asiasta. He sulkivat ulkopuolelle jopa sellaisia ihmisiä, jotka olivat vapaaehtoisesti tulleet toteuttamaan vallankumousta. He toimivat

aivan kuin vain he itse olisivat olleet ihmisiä, joilla oli luja "vallankumouksellinen mieli".

Toveri Kim Il Sung arvosteli ankarasti ja paljasti vasemmisto-opportunistien tällaiset vehkeilyt sekä tämän linjan vaarat. Hän painotti tarvetta pystyttää kansan vallankumoushallitus, aito kansanvalta.

Wangchingin konferenssissa toveri Kim Il Sung korosti tarvetta panna alulle japanilaisvastaisen kansallisen yhteisrintaman liike menetelmänä, jonka avulla voitaisiin saada mukaan kaikki japanilaisvastaiset voimat. Hän painotti, että vallankumouksen luonteen ja sen välittömien tehtävien valossa kansan vallankumoushallitus oli perustettava työväenluokan johtaman työläisten ja talonpoikien liiton muodostamalle perustalle, ja että siinä pitäisi olla mukana kaikkien japanilaista imperialismia vastustavien luokkien ja kerrostumien. Hän teki myös jälleen täysin selväksi, että tämä oli ainoa oikea tie, jota kulkemalla vallankumousta voitaisiin kehittää tilanteen objektiivisten vaatimusten mukaisesti.

Hän esitti selkeästi ja konkreettisesti kansan vallankumoushallituksen perustehtävän sekä keinot ja menetelmät, joiden avulla tämä tehtävä voitaisiin menestyksellisesti täyttää.

Hän kiinnitti syvällistä huomiota maakysymyksen ratkaisemiseen, sillä se oli maamme väestön ehdottoman enemmistön muodostavien talonpoikien pitkäaikainen ja kallis toive. Hän sanoi ettei maata pitäisi takavarikoida erotuksetta maareformin nimissä, vaan selkeitä vallankumouksellisia periaatteita noudattaen japanilaisten imperialistien ja japanilaismielisten lakeijoiden maat olisi otettava haltuun ja jaettava talonpojille, joilla ei joko ole ollenkaan maata tai joilla on sitä hyvin vähän.

Edelleen tiukasti vallankumouksellisiin periaatteisiin pitäytyen hän lausui kapitalistisesta omistuksesta, että

ainoastaan japanilaisten imperialistien ja komprador-kapitalistien omaisuus olisi takavarikoitava.

Nämä viisaat toimenpiteet muodostivat keinon, jonka avulla japanilaisvastaiset voimat voitiin yhdistää maksimaalisesti ja keskittää niiden voima japanilaisen imperialismin, päävihollisen, lyömiseen.

Hänen tieteellinen analyysinsa oli paljastanut, että jopa joillakin pien- ja keskisuurilla tilanherroilla sekä kansallisilla kapitalisteilla oli japanilaisvastaisia ajatuksia, koska japanilaiset imperialistit olivat soveltaneet myös heihin joukkomurhien ja ryöstön politiikkaa. Sissitukikohdissa olevan moninaisen väestön erikoispiirteet paljastuivat myös, ja hänen esittämänsä linja oli oikea ja oikeudenmukainen.

Kokouksessa toveri Kim Il Sung asetti tehtävät, joita kansan vallankumoushallituksen oli ryhdyttävä täyttämään.

Hän luetteli tehtävät, jotka sisältyivät reformeihin, jotka muodostivat perustavanlaatuisen käännekohdan kansamme historiassa: japanilaisen imperialismin sekä feodalismin jäänteiden perinpohjainen hävittäminen, demokraattisten oikeuksien ja vapauden takaaminen kansalle sekä kahdeksantuntisen työpäivän käytäntöönottaminen, sukupuolten tasavertaisuus sekä demokraattinen ja edistynyt koulutus ja niin edelleen.

Erityisen terävästi hän kritisoi vasemmisto-opportunistien virheellisiä toimia, kun nämä katsoivat joukkoja alaspäin äärivallankumouksellisten tunnusten suojista ja panivat painon omiin "vallankumouksellisiin teorioihinsa" ja "viisauteensa"; hän painotti, että sitä vallankumoushallitusta, jonka aiomme pystyttää, ei voitaisi perustaa muutamien ihmisten vastuuttomilla väittämillä eikä "viisaudella", vaan mahdollisimman laajojen kansanjoukkojen yhteisellä tahdolla, ja että vain kansan aktiivinen tuki ja

osallistuminen mahdollistaisi sellaisen vallan pystyttämisen ja lujittamisen. Tästä syystä kaikkien kommunistien tulee aina pitää mielessään, että heidän tulee mennä syvälle joukkojen, vallan haltijoiden, keskuuteen sekä voimistaa poliittista työtä joukkojen keskuudessa, hän totesi.

Vasta silloin me tajusimme selvästi millainen valta sissitukikohtiin oli pystytettävä ja mitä etuja siitä vallankumoukselle koituisi. Olimme syvästi tietoisia siitä, että meidän oli pidettävä Korean vallankumouksen etu aina ja kaikissa olosuhteissa etusijalla, ja että meidän tulisi pitää kiinni *Juche*-asennoitumisesta Korean vallankumouksen kunkin konkreettisen tilanteen mukaisesti.

Aidon vallankumouksellisen kansanvallan pystyttäminen sissitukikohtiin aiheutti toveri Kim Il Sungille paljon kiireitä. Siitä huolimatta hän suoritti voimallista poliittista työtä siinä ohella, kun ohjasi sissiyksikköjä sekä vallankumouksellisia järjestöjä sissitukikohdissa.

Tuon vuoden kesällä, esimerkiksi, hän oli mennyt pieneen Tafangzun kylään, jossa hän ohjasi puoluejärjestön kokousta, joka avasi vallankumouksellisten silmät.

Kokous pidettiin puun alla keskellä Tafangtzun kylää, ja siihen osallistui kymmenisen puolueen jäsentä ja vallankumouksellisten järjestöjen johtajaa.

Kokouksessa toveri Kim Il Sung käsitteli yksityiskohtaisesti niin kutsutussa "neuvostojen" linjassa paljastuneita vasemmistolaisia virheitä sekä tarvetta muodostaa laaja japanilaisvastainen kansallinen yhteisrintama.

Hän puhui niin yksinkertaisella tavalla, että ns. "neuvoston" puheenjohtaja ja sihteeri, jotka olivat läsnä kokouksessa, sanoivat yksimielisesti silmiensä avautuneen, ja lisäsivät, että he ymmärsivät nyt miten vahingollista oli muodostaa paikallisia "neuvostoja".

Toveri Kim Il Sungin taitavalla johdolla sissitukikoh-

tiin perustettiin kansan vallankumoushallitus, muodostettiin vapautettuja alueita "neuvostojen" asemesta.

Wangchingin sissitukikohdassa kansan vallankumoushallituksen aluekomitea perustettiin Chayahossa. Hallitusedustajien vaali suoritettiin Susuipingin kylässä.

Se ilo ja riemu, joka syntyi sissitukikohtien ihmisten keskuudessa, kun he ensimmäistä kertaa elämässään pitivät valtaa omissa käsissään ja saattoivat valita omat paikalliset toimihenkilönsä, oli sanoin kuvaamaton.

Toveri Kim Il Sung, joka oli läsnä kokouksessa, selitti yksinkertaisin sanakääntein syyn siihen miksi "neuvosto" piti organisoida uudelleen kansan vallankumoushallitukseksi. Hän sanoi:

"...Hallitusta, jonka me aiomme perustaa, ei tule johtamaan minkäänlainen kuningas, se ei myöskään tule palvelemaan tilanherrojen, kapitalistien eikä minkään yksityisten henkilöiden etuja, vaan siitä tulee kansamme hallitus, joka tekee työtä kansan oikeuksien ja onnen puolesta sekä vapauden ja riippumattomuuden puolesta; tämä hallitus tulee antamaan talonpojille maata, takaamaan naisille yhtäläiset oikeudet miesten kanssa sekä antamaan jokaiselle mahdollisuuden oppia, tehdä työtä ja elää hyvin...

...Voittaaksemme takaisin isänmaan ja elääksemme onnellisina meidän täytyy kaikkein ensimmäiseksi taistella japanilaisia roistoja vastaan loppuun saakka. Ainoastaan sillä tavoin toimien voimme saada onnen omaksemme... Sissiarmeijan on tehtävä työtä kansan hyväksi ja kansan on puolestaan autettava sissiarmeijaa. Niiden, joilla on rahaa, tulisi lahjoittaa rahaa ja niiden, joilla on tietoa, tietoa; ja jos sadat ja tuhannet ihmiset liittyvät yksimielisinä yhteen yhteisen päämäärän puolesta ja taistelevat loppuun saakka vallankumous tulee päättymään voittoon..."

Sissitukikohtiin perustettu kansan vallankumoushallitus oli korealaisen kansakunnan monituhatvuotisen historian ensimmäinen todellinen kansanvallan elin, se oli vallankumouksellista valtaa, joka takasi ihmisille aidon vapauden ja onnen.

Kansan vallankumoushallitus toteutti demokraattisen reformin toisensa jälkeen täyttääkseen kansan hartaat toiveet.

Kuusitoista vuotta täyttäneille miehille ja naisille annettiin oikeus valita ja tulla valituiksi vaaleissa. Pystytettiin perinpohjainen diktatuuri taantumuksellisten tilanherrojen, komprador-kapitalistien, japanilaismielisten lakeijoiden ja kansakunnanpettureiden kourallista vastaan. Heiltä riistettiin kaikki poliittinen vapaus ja oikeudet ja heidän taloudelliset jalansijansa hävitettiin täydellisesti.

Samanaikaisesti sissitukikohtiin soluttautuneiden vastavallankumouksellisten ja taantumuksellisten vastarinta, myyräntyö- ja hajotustoiminta murskattiin täydellisesti ja pyyhkäistiin olemattomiin.

Kansan vallankumoushallitus takavarikoi japanilaisten imperialistien ja petoksellisten japanilaismielisten tilanherrojen, japanilaismielisten aineisten ja kansakunnanpettureiden maat ja jakoi ne maksutta talonpojille, joilla oli maata vähän tai ei ollenkaan. Se julisti kahdeksantuntisen työpäivän, minimipalkkajärjestelmän sekä poisti kaikki verot ja peruutti kaikkien japanilaisten imperialistien sekä heidän lakeijoidensa kansalle antamien lainojen takaisinmaksun. Se toteutti myös sukupuolten tasa-arvoisuuden, otti käytäntöön pakollisen maksuttoman koulujärjestelmän, perusti kansanvalistusjärjestelmän, jonka puitteissa sotilaallinen ja tuotannollinen toiminta yhdistettiin, sekä ryhtyi toimenpiteisiin kansan elinolojen turvaamiseksi. Kansan vallankumoushallituksen toimenpiteiden ansiosta sissitukikohdissa olevat ih-

miset saattoivat luoda uuden järjestyksen ja järjestelmän, jonka puitteissa he nauttivat poliittisesta vapaudesta ja oikeuksista, ja he saattoivat tehdä työtä ja oppia sydämensä halusta ensi kertaa elämässään.

Toveri Kim Il Sungin viisas johto ja hänen suurilla vallankumouksellisilla aatteillaan aseistautuneiden ja hänen vallankumouksellisen työmenetelmänsä ja kansanomaisen työtyylinsä omaksuneiden toimihenkilöiden ponnistelut merkitsivät sitä, että kansan vallankumoushallitus suoriutui tehtävistään hyvin ja täytti taloudellis-organisatoriset sekä kulttuuris-kasvatukselliset tehtävänsä.

Jo näissä vaikeissa olosuhteissa, kun japanilaiset imperislistit järjestivät joka päivä "rankaisuoperaatioitaan", kansan vallankumoushallitus loi koko kansan puolustusjärjestelmän ottamalla kaikki sissitukikohdissa olleet ihmiset mukaan japanilaisvastaisiin itsepuolustusjoukkoihin sekä muihin puolisotilaallisiin järjestöihin, organisoimalla ja mobilisoimalla ihmisiä voimakkaasti taisteluun vihollisen lyömiseksi ja vallankumouksellisten saavutusten puolustamiseksi. Se järjesti myös viljelytyöt ravinnon hankkimiseksi, teki työtä tavaranvaihdon ja jakelun hyväksi sekä ryhtyi toimenpiteisiin ihmisten elinolojen järjestämiseksi. Samanaikaisesti rakennettiin ammus- ja vaatetustehtaita. Kaikki tämä loi sisseille ja sissitukikohtien väestölle mahdollisuuden taistella yhtenä miehenä vihollista vastaan kaikkein vaikeimmissakin olosuhteissa, toinen toistaan auttaen ja tukien.

Sissitukikohdissa suoritettiin aktiivista joukkokulttuurityötä kuten esitettiin voitonvarmuutta ja vallankumouksellista optimismia tulvillaan olevia vallankumouksellisia näytelmiä, lauluja ja tansseja, ja monia vallankumouksellisia lehtiä julkaistiin voimakkaana ideologisena aseena vihollisen tuhoamiseksi, arvokkaana ideologisena ravintona vallankumoukselle. Monia noihin aikoihin painettuja

vallankumouksellisia julkaisuja levitettiin sissitukikohtien lisäksi myös vihollisen hallinnassa olevilla alueilla.

Kansan vallankumoushallituksen perustamisen jälkeen toveri Kim Il Sung ryhtyi ponnistelemaan huolehtiakseen sissitukikohdan ihmisistä ja heidän tarpeistaan. Hän näytti itse käytännön esimerkkiä aidon kansanvallan harjoittamisessa järjestämällä ja ohjaamalla kansan elämää vastuuntuntoisesti ja palvelunhaluisesti.

Mitkään sanat eivät riitä kuvaamaan sitä suurta ja syvää rakkautta ja huolenpitoa, jota hän osoitti sissitukikohtien ihmisiä kohtaan noina raskaiden, ankarien taistelujen päivinä. Kuten jo japanilaisvastaisten sissien muistelmista tiedetään, hän lähetti kerran kaukana vihollislinjojen takana käydyssä ankarassa taistelussa haltuunotettuja omenoita sissitukikohtien lapsille ajatellen, etteivät nämä vielä koskaan olleet saaneet maistaa kotimaansa omenoita: ja kun ihmiset antoivat hänelle itse huolella valmistamiaan vanutäytteisiä vaatteita ja kenkäparin, hän antoi ne sissitukikohdan vanhuksille, vaikka hän itse joutui kulkemaan ohuissa vaatteissa talvipakkasessa.

Huolestuneena ihmisten kärsimyksistä tukikohdassa hän ahdisti vihollista Sanchakoussa ja kaappasi suuren määrän kangasta, josta osan lähetti tukikohtiin niin että jokainen sai uuden puvun,ja osa toimitettiin kaukaisille, vihollisen hallinnassa oleville alueille. Niistä monista tositarinoista, joita kerrotaan hänen isällisestä huolenpidostaan tukikohtien ihmisten elämänolosuhteiden parantamiseksi minä haluaisin kertoa tässä yhden, joka kuvaa hänen huolenpitoaan Tuitelazin ihmisistä.

Palattuaan ensimmäiseltä Pohjois-Mantshurian retkeltään toveri Kim Il Sung oleskeli erään Kim Gwan Se -nimisen vanhuksen kodissa Tuitelazissa toipuakseen retken aikana saamastaan taudista.

Vanha Kim, joka oli köyhä talonpoika, oli elänyt Poh-

jois-Hamgyongin maakunnassa ennen kuin tuli Tuman*gang* joen yli, kun häneltä oli riistetty maat. Hän pysytteli jotenkuten hengissä tekemällä työtä Saegggyong-*ri*ssä tai kalastamalla, ja sitten hän muutti sissitukikohtaan.

Oleskellessaan vanhan Kimin kotona toveri Kim Il Sung keskusteli usein Kimin ja muiden naapurien kanssa, vaikka olikin huonossa kunnossa, saadakseen täyden kuvan siellä elävien talonpoikien elämänolosuhteista ja tarpeista.

Ihmisten ilo oli suuri, kun he huomasivat puhujan toveri Kim Il Sungiksi, jota he jo pitkään olivat ihailleet.

He olivat joutuneet kärsimään kauan japanilaisten imperialistien, tilanherrojen ja kapitalistien ankaran riiston ja sorron oloissa tapahtuneesta sanoin kuvaamattomasta nöyryyttämisestä ja huonosta kohtelusta ja olivat täysin tietoisia siitä, kuka oli järjestänyt heille vapaan ja onnellisen elämän sissitukikohdissa. Niinpä he ilmaisivat yhä uudelleen ja uudelleen lämpimät kiitoksensa kaikesta siitä, mitä kenraali Kim Il Sung oli tehnyt, jotta he nyt saattoivat elää sellaisessa siunatussa maailmassa, sekä siitä maasta, jota hän oli heille antanut, maasta, jota oli heidän esi-isiensä ajoista lähtien arvostettu kuin omaa henkeä ja jota he olivat niin kauan ja hartaasti toivoneet omakseen.

Hän muistutti heille, että monet muut korealaiset talonpojat joutuivat edelleen kärsimään köyhyyttä ja huonoa kohtelua, koska japanilaiset imperialistit, tilanherrat ja kapitalistit olivat riistäneet heiltä maat, ja sanoi:

"...Kun ajattelen heidän ryysyjään ja nälkäänsä saatan tuskin nukkua. Miten paljon verta, hikeä ja kyyneleitä köyhät talonpoikamme ovatkaan Koreassa vuodattaneet maan takia! Meidän on tyydytettävä heidän pitkäaikainen maankaipuunsa. Tehdäksemme sen meidän

on ajettava japanilainen imperialismi maastamme niin pian kuin mahdollista ja pystytettävä riistosta ja sorrosta vapaa kansan valtio koko Korean alueelle. Kun kansanhallitus on pystytetty kolmentuhannen *rin* maahamme, jossa on vuolaita ja kauniita jokia sekä vuoria, ja kaikki ihmiset ryhtyvät rakentamaan uutta elämää, hallituksen tulee kaikkein ensimmäiseksi tyydyttää kansamme enemmistön muodostavien talonpoikien maankaipuu. Se päivä on varmasti koittava..."

Vanha Kim ja muut kyläläiset, jotka kuulivat häneltä, että talonpojista tulisi oman maansa isäntiä vapautetussa isänmaassa ja että he eläisivät uuden yhteiskunnan maaseudulla karistaen harteiltaan köyhyyden ja lukutaidottomuuden, josta olivat joutuneet kärsimään sukupolvien ajan, sanoivat myöhemmin toistuvasti, että he tajusivat selvästi miten syvästi hän kantoi huolta ihmisten toiveista ja miten kauas isänmaan ja kansakunnan tulevaisuuteen hän näki.

Vanha Kim oli noihin aikoihin hyvin suruissaan siitä ettei pystynyt tarjoamaan toveri Kim Il Sungille hiukkaakaan lääkettä. Kimin perhe teki kaikkensa auttaakseen toveri Kim Il Sungin jälleen tervehtymään, sillä hän oli Korean vallankumouksen ja kaikkien korealaisten ylevä johtaja. Mutta koska Kimin perhe oli kovin köyhä ja eli syvässä laaksossa sissitukikohdassa, se ei voinut tehdä muuta kuin tarjota hänelle sipulinjuurikeittoa ja tattarijauhoa.

Mutta toveri Kim Il Sung oli enemmän huolissaan vanhan Kimin perheen elinolosuhteista kuin omasta terveydestään.

Vanhan Kimin vaimo ei ollut terve. Haavoittunut karhu oli eräänä päivänä hyökännyt hänen kimppuunsa vuorilla, ja tässä kahakassa hänen kätensä meni poikki ja hän sai kasvoihinsa vaikeita haavoja. Toveri Kim Il Sung

oli hyvin huolissaan, koska nainen ei ollut saanut välttämätöntä hoitoa vaurioituneeseen käteensä.

"...Äiti, meillä ei ole mahdollisuutta antaa teille hiukkaakaan lääkettä, vaikka kuinka sitä toivoisimme. Tämä johtuu yksinomaan siitä, että japanilaisroistot ovat riistäneet meiltä isänmaamme. Äiti, me toivomme vilpittömästi, että eläisitte kauan, kunnes saamme isänmaamme takaisin. Se päivä on varmasti koittava, jolloin voitte elää maailmassa, joka on vapaa sairauden aiheuttamista huolista ja murheista..."

Vanhan Kimin perhe ja kaikki tuitelatzilaiset kärsivät ruoan puutteesta ja olivat hyvin huolissaan seuraavan vuoden viljelystöistä, koska heiltä puuttui sekä siemenviljaa että vetoeläimiä. Saatuaan nämä tosiseikat tietoonsa vanhan Kimin luona toveri Kim Il Sung lähti kylästä jo ennen kuin oli kokonaan tervehtynyt.

Myöhemmin kyläläiset saivat vastaanottaa kymmenisen vetoeläintä sekä ruokatarvikkeita.

Parantaakseen tuitelazilaisten elämää ja auttaakseen heitä suorittamaan asianmukaisia valmisteluja maanviljelystä varten toveri Kim Il Sung johti henkilökohtaisesti neljännen ja viidennen kommpanian miehet sekä nuorten vapaaehtoisjoukot hyökkäykseen japanilaisten imperialistipirujen johtamaa Talizukoussa sijaitsevaa metsätyömaata vastaan ja lähetti tuitelazilaisille runsaasti sieltä anastettuja ruokatarvikkeita ja vetoeläimiä.

Jonkin aikaa myöhemmin hän lähetti heille jälleen viljelystöitä varten avustusrahoja seuraavaa vuotta varten Yaoyingkoun alueellisen hallituksen välityksellä.

Toveri Kim Il Sungin ohjeiden mukaan lasten joukkojen johdossa tuolloin toimineet toverit sekä kommunistisen nuorisoliiton osaston sihteeri veivät rahat ihmisille Tuitelaziin ylittäen vihollislinjat oman henkensä uhalla.

Oltuaan ilman viljaa pitkän aikaa tuitelatzilaiset olivat

eläneet pitkään kasvien juurilla. Ajoittain heidän oli onnistunut ostaa leseitä Laotzukousta ja he olivat käyttäneet höyrytetyistä leseistä ja kasvien juurista valmistettua seosta ravinnokseen. Mutta nyt heillä oli rahaa niin niukasti, etteivät he olleet voineet ostaa edes leseitä. Tämän ankaran puutteen takia miehet ja naiset, sekä nuoret että vanhat, pysyivät tuskin enää jaloillaan.

Kyläläiset liikuttuivat suunnattomasti, kun toveri Kim Il Sung toimitti heille niin paljon apua rahojen, viljan ja vetoeläinten muodossa. He kykenivät liikutukseltaan vain puristamaan avustustarvikkeita tuovien tovereiden käsiä kyyneleet silmissä.

"... Kenraali ei ole meitä unohtanut, vaan lähetti meille rahaa... Miten ikinä pystymme maksamaan nämä hänelle takaisin?"

Vanhat harmaapäiset miehet pyyhkivät kyyneleitä kämmeniinsä ja puhuivat yhdessä naisten ja nuorten kanssa: "Me muistamme viljelystöistämme huolta kantavan kenraalin ystävällisyyden. Hän muistaa meitä, vaikka joutuu joka päivä taistelemaan japanialaisia imperialistipiruja vastaan. Me emme jätä tuumaakaan maata kesannolle, vaikka vihollisen 'rankaisuoperaatiot' pakottaisivat meidät kylvämään siemenen kymmenen tai vaikkapa sata kertaa."

Tuona vuonna tuitelazilaiset saattoivat ostaa viljaa kenraalin lähettämillä rahoilla ja ratkaista ruokaongelman käyttämällä viljan ja syötävien ruohojen sekoitusta, millä keinoin he pystyivät säästämään viljaa myös siemeneksi. He eivät jättäneet tuumaakaan maata kesannolle, ja vetoeläimistä osoittautui olevan suunnaton apu maanviljelyksessä.

Elämä sissitukikohdissa oli kaikkea muuta kuin helppoa.

Vihollinen järjesti "rankaisuoperaatioita" öin ja päivin syyllistyen törkeisiin rikoksiin, murhiin ja tuhopolttoihin. Kun ruoka loppui, sissien oli usein selvittävä pellillä ruohonjuurilla ja puunkuorella. Taloja poltettiin talvipakkasten aikana jatkuvasti ja ihmisten oli vietettävä yökausia vailla mitään suojaa.

Ihmiset eivät sissitukikohdissa kuitenkaan koskaan menettäneet rohkeuttaan. He rakensivat uudelleen samaan paikkaan polttipa vihollinen heidän suojansa kuinka monta kertaa tahansa. Menettäessään vihollisen hyökkäyksissä rakastamansa vanhemmat tai vaimon tai poikansa he vain puristivat hampaansa yhteen ja tekivät työtä maapalallaan ja istuttivat uutta siementä.

Heillä oli huonot vaatteet ja he olivat köyhiä, ja japanilaisten imperialistihyökkääjien julmuudet kävivät yhä hirvittävämmiksi, mutta kukaan ei koskaan edes ajatellut sissitukikohdasta lähtemistä.

Mikä teki mahdolliseksi sen, että sissitukikohtien ihmiset taistelivat jatkuvasti, murtumatta vaikeuksissa ja koettelemuksissa, jotka olivat niin ankaria, ettei niitä voi edes kuvailla, ja mikä sai heidät pysymään niin uskollisina sissitukikohdille, että he eivät voineet elää hetkeäkään erossa niistä?

Selitys on se, että heihin oli tehnyt syvällisen vaikutuksen toveri Kim Il Sungin perustaman kansan vallankumoushallituksen politiikka, joka oli antanut heille mahdollisuuden nauttia vapaudesta, onnesta ja täysistä oikeuksista oman kohtalonsa herroina, mikä oli kaikkein arvokkain asia jota ei rahallakaan voi ostaa ja että he saivat nyt ensimmäistä kertaa elämänsä aikana kokea olevansa vapaita riistosta ja sorrosta ja jokainen sai yhtäläisen oikeuden tehdä työtä ja opiskella.

He olivat täysin tietoisia siitä, että sellainen elämä oli

mahdollista vain toveri Kim Il Sungin erinomaisen johtajuuden ansiosta. Tätä he eivät millonkaan unohtaneet.

Näin todella oli asianlaita. Toveri Kim Il Sungin suuri Juche-aate ja hänen erinomainen johtajuutensa kansan vallankumoushallituksessa, joka oli prototyyppi siitä aidosta kansanvallasta, joka myöhemmin pystytettiin vapautettuun kotimaahan, olivat tukikohtien perusta. Nämä vapauden tukikohdat oli pystytetty lujiksi, vaikka samalla oli jatkuvasti käytävä ankaraa taistelua japanilaista imperialismia vastaan sekä taistelua vasemmisto-opportunistien vehkeilyjä vastaan. Sissitukikohdista muodostui vallankumouksen strateginen keskus, jonka avulla Korean kansan japanilaisvastainen kansallinen vapaustaistelu saattoi edetä.

Tämän taistelun aikana hän kehitti edelleen marxilaisleniniläistä teoriaa valtakysymyksestä, joka on vallankumouksen peruskysymys, antaen siten suuren panoksensa kansainväliselle vallankumoukselliselle liikkeelle.

Näin sissitukikohtien ihmiset tekivät uhrautuvasti työtä pystyttääkseen tukikohtiin uuden järjestelmän ja järjestyksen, ryhmittyneinä tiiviisti Korean vallankumouksen johtajan toveri Kim Il Sungin ympärille, ja taistelivat kuolemaa uhmaten vallankumouksen arvokkaimman saavutuksen, vallankumouksellisen kansanvallan puolustamiseksi voittaen suurta rohkeutta osoittaen kaikki sanoin kuvaamattomat vaikeudet ja koettelemukset.

Sissitukikohtien taipumattamat ihmiset taistelivat toveri Kim Il Sungin ympärille ryhmittyneinä lujan yhtenäisyyden vallitessa sissien kanssa puolustaen vapauden tukikohtia neljä viisi vuotta mahdottomissa olosuhteissa. He taistelivat päivän toisensa jälkeen vuosikausia japanilaisten imperialistien piiritystä ja hyökkäyksiä vastaan. Se oli taistelua toveri Kim Il Sungin perustaman vallankumouksellisen kansanvallan suojaamiseksi ja puolus-

tamiseksi, taistelua elämää itseään arvokkaampien aarteiden, kansan vapauden ja onnen puolustamiseksi.

Se, että he kykenivät puolustamaan sissitukikohtia miltei viisi vuotta ja selviytymään kaikista vaikeuksista ja karaistumaan ennennäkemättömän taistelun tuoksinassa, oli osoitus toveri Kim Il Sungin suurten vallankumouksellisten aatteiden suuresta elinvoimaisuudesta. Se paljasti sen suuren voiman, joka on vallan kiistattoman johtajan johdolla käsiinsä ottaneella kansalla.

1930-luvun ensimmäisellä puoliskolla toveri Kim Il Sung oli perustanut kansan vallankumoushallituksen ryhmittäen kaikki kansankerrokset tiiviisti vallankumouksen punaisen lipun alle. Vuonna 1936 linja kokonaisuudessaan oli laadittu ja Korean vallankumous eteni rakentaen aiemmille saavutuksille ja käyttäen hyväksi taistelussa saavutettua kokemusta. Luotiin Isänmaan vapautusseuran kymmenen kohdan ohjelma, jossa olennoituvat Korean vallankumouksen suuret vallankumoukselliset linjat. Ensimmäisessä artiklassa sanotaan: ”Muodostetaan laaja japanilaisvastainen rintama mobilisoimalla Korean kansa murskaamaan rosvomaisen japanilaisen imperialismin komento ja pystyttämään Koreaan aito kansanhallitus.”

Toteuttaakseen tämän suuren ohjelman hän ryhtyi voimallisesti organisoimaan ja mobilisoimaan Korean kansaa taisteluun, joka lopulta johti maan vapauttamiseen.

Välittömästi vapautuksen jälkeen, kansanvallan marxilais-leniniläiseen linjaan ja japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana saatuihin kokemuksiin perustaen toveri Kim Il Sung, jopa silloisissa hyvin monimutkaisissa olosuhteissa, pystytti kaikille tasoille kansankomiteat ja julisti 20-kohtaisen poliittisen ohjelman, joka laajensi ja olennoi Isänmaan vapautusseuran 10-kohtaista ohjelmaa. Tämä osoitti tien koko Korean kansalle, ja näin pysty-

tettiin Korean demokraattisen kansantasavallan hallitus ja todellinen valta annettiin Korean kansalle.

Liike oli kasvattanut syvät juuret toveri Kim Il Sungin johtaman japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana. Hänen henkilökohtaisen huolenpitonsa ansiosta se kasvoi ja kukoisti ja siitä tuli täysikasvuinen puu, Korean demokraattinen kansantasavalta — kunniakas isänmaamme — vapauden ja riippumattomuuden lipun alla. Sosialismin ja kommunismin rakentaminen on sen hedelmä.

Koska kansalla oli tämä valta, Korean vallankumouksen voimakas ase, toveri Kim Il Sungin johdolla, se kykeni saavuttamaan historiallisen voiton Yhdysvaltain imperialismista, joka kerskui olevansa "mahtavin maailmassa"; lyhyen ajanjakson kuluessa se kykeni hävittämään vuosisataisen takapajuisuuden ja köyhyyden sekä pystyttämään mitä edistyneimmän sosialistisen järjestelmän, rakentamaan voimakkaan riippumattoman kansantalouden, pystyttämään koko kansan puolustusjärjestelmän sekä aloittamaan kansallisen hyvinvoinnin ja kukoistavan kulttuurin aikakauden taiteiden ja jalojen moraalisten piirteiden ollessa täydessä kukassaan.

Maamme etenee, taistelee ja etenee toveri Kim Il Sungin suuren Juche-aatteen mukaisesti, riippumattomana politiikassaan, omavaraisena taloudessaan ja itseensä luottaen kansallisessa puolustuksessa. Me olemme "Cholliman maa", "Juchen kehto", sosialismin malli".

Kansanvaltamme edelleen lujittamisesta ja kehittämisestä toveri Kim Il Sung opetti:

"Me olemme pystyttäneet kansanvallan vasta tasavallan pohjoisosaan emmekä ole vielä saavuttaneet voittoa vallankumoukselle kansakunnanlaajuisesti. Niinpä meitä odottaakin nyt raskas vallankumouksellinen tehtävä saavuttaa kansakunnanlaajuinen voitto vallankumoukselle.

Toisin sanoen meidän on edelleen lujitettava voittoamme, vahvistettava tasavallan hallitusta ja puolustettava sosialistisia saavutuksiamme ja edelleen yhdistettävä koko Korea ja vietävä vallankumous päätökseen koko maassa tasavallan lipun alla... Tärkeänä tehtävänä meillä on vielä Etelä-Korean kansan vallankumouksellisen taistelun tukeminen ja kannustaminen, Etelä-Korean kansan vapauttaminen ja isänmaamme yhdistäminen.

"Me emme voi milloinkaan jäädä tyytyväisinä lepäämään jo saavuttamiemme voittojen jälkeen. Meidän tulee lujittaa valtaamme ja ryhmittää sen ympärille entistä vankemmin koko työväenluokka, talonpoikaisto, työtätekevä sivistyneistö sekä kaikki muut kansankerrokset vahvistaaksemme vallankumouksellisia voimia ja muodostaaksemme niistä sellaisen voiman, joka kykenee iskemään takaisin minkä tahansa vihollisen rohkeasti milloin tahansa se ryhtyisikin hyökkäämään, sekä tukeaksemme Etelä-Korean kansaa."

Kansanvallan lujittaminen ja kehittäminen, poliittisten, ideologisten ja aineellisten valmistelujen suorittaminen entistä täydellisemmin, suuren vallankumouksellisen tapahtuman vastaanottaminen entistä määrätietoisemmin kunnioitetun ja rakastetun johtajan toveri Kim Il Sungin opetusten mukaisesti; se on tehtävämme. Tärkeintä on aseistautua täysin toveri Kim Il Sungin vallankumouksellissa aatteilla ja vakiinnuttaa lujasti puolueemme yhtenäinen ideologinen järjestelmä. Tätä me puolustamme kaikkina aikoina, kaikkialla ja ehdottomasti, toteuttaen hänen määräyksiään ja ohjeitaan kaikissa olosuhteissa, vallankumouksellistaen ja työväenluokkaistaen koko yhteiskunnan ja ryhmittäen koko kansan näillä keinoin entistä tiiviimmin hänen ympärilleen.

Toveri Kim Il Sungin, suuren johtajamme, joka omisti kaikki voimansa isänmaamme ja kansamme vapauden

ja onnen saavuttamiselle vieden Korean vallankumouksen voittoon taisteltuaan 40 vuotta sen puolesta, hänen viisaalla johdollaan ja hänen suurilla vallankumouksellisilla aatteillaan aseistautuneena kansamme tulee varmasti saavuttamaan kansallisen yhdistymisen tasavallan lipun alla, ja se päivä on varmasti koittava, jolloin 40-miljoonainen kansamme voi nauttia vapaudesta ja onnesta, jonka hän on meille voittanut.

XXIII

”Kaikkien vallankumousta tekevien ihmisten tulee tehdä poliittista työtä”

CHOE BONG SONG

”Vallankumousta ei voi tehdä ilman kansaa. Jos haluaa tehdä vallankumouksen, on liitytttävä yhteen joukkojen kanssa ja ryhmitettävä eri yhteiskuntakerrostumia edustavat laajat kansankerrokset vallankumoukselliseksi voimaksi.

Laajojen joukkojen vallankumouksen riveihin ryhmittämisen ja niiden vallankumouksellisen innostuksen nostattamisen poliittinen tehtävä on vallankumouksellisen toiminnan ensimmäinen tehtävä, kaikkien vallankumouksellisten tärkein tehtävä.

Niinpä kaikkien vallankumousta tekevien ihmisten tulee tehdä poliittista työtä. Jotta näin voitaisiin toimia on ymmärrettävä syvällisesti eri elämänaloja edustavia laajoja kansanjoukkoja sekä suoritettava niiden keskuudessa propaganda- ja kasvatustyötä.”

Tätä toveri Kim Il Sung opetti meille yhä uudelleen ja uudelleen koko japanilaisvastaisen aseellisen taistelun ajan, ja henkilökohtaisella esimerkillään vallankumouksellisissa työmenetelmissä hän näytti meille tietä.

Japanilaisvastaisen taistelun alkuaikoina työssämme ilmeni vakava puute — me emme kyenneet tekemään riittävästi työtä liittääksemme laajat joukot vallankumouksellisiin riveihin, organisoidaksemme ja mobilisoi-

daksemme ne vallankumoukselliseen taisteluun japanilaista imperialismia vastaan.

Jotkut työntekijät ajattelivat vain omaa arvokkuuttaan kansan edessä, ja me kärsimme paljon siitä puutteesta, että ihmisille puhuttiin mahtipontisesti toistelemalla teknisiä termejä, joita ei itsekään kunnolla ymmärretty, sekä kiinnitettiin liian vähän huomiota yleisöön eikä välitetty paljonkaan siitä ymmärsivätkö joukot todella vai eivät.

Vaikka joukot olisivat kuunnelleet puheitamme koko päivän, ne eivät olisi ymmärtäneet mitä sanoimme, koska yritimme tuoda esiin omia tietojamme käyttämällä sellaisia vaikeita termejä kuin "porvarillinen yhteiskunta", "hegemonia", "ideologia" ja "proletariaatti".

Siksi ei ollutkaan ollenkaan sattuma, että jotkut ihmiset kyselivät meltä noihin aikoihin merkitsikö sana "neuvosto" (soviet) jonkinlaista päähinettä.

Minä toimin silloin kommunistisen nuorisoliiton osaston sihteerinä Tafangzussa (Tunglinin kylässä) Wangchingin sissitukikohdassa. Tein propagandatyötä tällä tavalla nuorison keskuudessa lastaten puheeni vaikeilla teknisillä termeillä, joita en itsekään kunnolla ymmärtänyt.

Muistan että kerran, halutessani näyttää muille miten paljon muka tiesin, käytin sanoja, joita en itsekään ymmärtänyt, valmistellessani asioita kommunistisen nuorisoliiton osaston kokouksen asialistalle. Käytin sellaisia fraaseja kuten "Minsaengdanin vastainen oppositiotaistelu", joka tietenkin sai yläpuolellani olevat arvostelemaan minua.

Tällainen käytäntö oli pääeste työssä laajojen vallankumouksellisten voimien saamiseksi japanilaisvastaisiin järjestöihin, niiden organisoimiseksi ja mobilisoimiseksi vallankumoukselliseen taisteluun japanilaista imperialis-

mia ja sen asiamiehiä, tilanherroja ja kapitalisteja vastaan.

Juuri tällaisena aikana toveri Kim Il Sung tuli Hsiaowangchingin sissitukikohtaan oikaisemaan tätä tendenssiä sekä kaavamaista tyyliämme propagandatyössä ja ohjaamaan työtä joukkojen ryhmittämiseksi vallankumouksellisiin järjestöihin.

En ikinä unohda mitä silloin tapahtui.

Olimme luonnollisesti hyvin innoissamme ja mielissämme saadessamme mahdollisuuden tavata toveri Kim Il Sungin, jota kunnioitimme ja rakastimme, sillä hänen maineensa oli jo tuolloin kiirinyt kauas.

Kun sitten kuulimme toveri Kim Il Sungin puhuvan, meitä liikutti syvästi se erilainen tapa jolla hän puhui, aivan eri tavalla kuin työtämme ohjanneet toimihenkilöt.

Toveri Kim Il Sung selvitti tarkasti juuri ne kysymykset, joihin me halusimme selvennystä, hän puhui yksinkertaisesti eikä käyttänyt vaikeita tai muodollisia sanontoja, vaan niiden sijasta jokapäiväisiä sanoja. Toveri Kim Il Sung huomautti, että sen jälkeen kun sissijoukot olivat organisoituneet ja kun sissitukikohdat oli luotu, niin sissit samoin kuin kansakin olivat nousseet yhteiseen taisteluun tukikohdan puolustamiseksi, ja painotti tämän olevan suuri voitto. Selvittäen, että vallankumouksellisten voimien jatkuva laajentaminen ja voimistaminen oli välttämätöntä voiton lujittamisen ja Korean vallankumouksen lopullisen voiton saavuttamisen kannalta toveri Kim Il Sung sanoi, että oli olennaisen tärkeää luoda lujat siteet kaikkiin japanilaista imperialismia vastustaviin ihmisiin ja perustaa ”neuvoston” asemesta kansan vallankumoushallitus, jonka toimintaan osallistuisivat työläisten ja talonpoikien ympärillä kaikkia yhteiskuntapiirejä edustavat laajat joukot.

Saatan edelleen palauttaa elävästi mieleeni kuvan toveri Kim Il Sungista puhumassa suurella tunteella, esittäen esimerkkinä tilanherra Changin tapausta.

Tilanherra Chang oli jäänyt asumaan alueelle, missä sissit toimivat, ja toimittanut näille vapaaehtoisesti ruokaa ja muuta materiaalia.

Japanilaiset varuskuntajoukot uhkailivat häntä syyttäen häntä salaisesta yhteydenpidosta "kommunistiroistoihin", ja määräsivät hänet muuttamaan Wangchingin kaupunkiin. Mutta hän kieltäytyi taipumasta imperialistien uhkailujen edessä ja sanoi: "Miten minä voisin lähteä kaupunkiin ja jättää taloni ja tilani, viljani ja karjani? On totta, että annoin sisseille ruokaa, mutta en minä kommunisti ole. Minä vain rakastan isänmaatani." Lopulta vihollinen sytytti tuleen hänen talonsa, joka paloi kolme päivää verhoten savulla koko kylän.

Muistuttaen meitä tästä toveri Kim Il Sung kysyi meiltä olisiko oikein takavarikoida tällaisten ihmisten talo ja omaisuus maareformia toteutettaessa. Hänen sanansa osuivat suoraan sydämiimme. Hän painotti, että jos aiomme toteuttaa Korean vallankumouksen japanilaisen imperialismin kasvaneen aggression ja vehkeilyn oloissa, oli välttämätöntä saada mukaan kaikki japanilaisvastaiset voimat. Hän sanoi, että oli virhe ajatella, että voisimme vetää selkeän rajaviivan "punaisten" ja "valkoisten" alueiden välille ja omaksua vihamielisen asenteen ihmisiin, jotka asuivat meidän "valkoisiksi" nimittämillämme alueilla: että onnistuaksemme vallankumouksessa meidän oli välttämätöntä johdattaa siihen mukaan jopa kansalliset kapitalistit, puhumattakaan vihollisen hallitsemilla alueilla asuvista ihmisistä.

Toveri Kim Il Sung osoitti meille, että Korean kansan japanilaisvastaisten voimien yhdistämiseksi oli välttämätöntä, että työtämme tehtäisiin eri yhteiskuntapiirejä

edustavien ihmisryhmien aseman ja poliittisen tason vaatimusten edellyttämällä tavalla.

Häntä kuunnellessamme oivalsimme mikä laaja näköala oli avautunut silmiemme eteen. Hyvin liikuttuneina ja innostuneina pyysimme häntä puhumaan enemmän, unohtaen kokonaan sen asian, että hänellä oli valtava työpaine ja hänen täytyi niin ollen olla hyvin väsynyt.

Kaikki kommunistisen nuorisoliiton työntekijät, joita toveri Kim Il Sung tällä tavalla kaksi eri kertaa henkilökohtaisesti ohjasi, kykenivät ensimmäistä kertaa ymmärtämään miten oli tehtävä työtä eri yhteiskuntakerrostumiin kuuluvien ihmisten parissa ja miten oli luovuttava kaavamaisuudesta, joka oli niin ilmeinen poliittisessa työssämme joukkojen organisoimiseksi. Tuloksena oli, että he oppivat tekemään propagandatyötä helposti ymmärrettävin sanoin, toveri Kim Il Sungin opetusten mukaisesti.

Wangchingin piirikunnassa vuonna 1933 pidetyssä kommunistisen nuorisoliiton laajennetussa kokouksessa hän opetti meille varsinkin sitä miten nuorison parissa tehtävässä työssä oli käytettävä hyväksi erilaisia muotoja, kunkin ryhmän erikoispiirteet huomioonottaen, ja työmme kohentui suuresti paitsi sissitukikohdissa niin myös vihollisen hallitsemilla alueilla.

Toveri Kim Il Sungin nuorisoaktivisteille pitämistä puheista mieleeni jäivät varsinkin seuraavat sanat:

”Toverit, jos suhtaudutte täysin samalla tavalla nuorisoliiton jäseniin sissitukikohdissa ja nuoriin vihollisen hallitsemilla alueilla, te ette pysty saavuttamaan toivottuja tuloksia ja lisäksi te voitte saada aikaan sellaista, joka on täysin toiveittenne vastaista...

On välttämätöntä ymmärtää syvällisesti eri alueilla vallitseva erilainen tilanne, erilaiset tavat ja tottumukset, Korean ja Kiinan kansojen kulttuurinen perintö

sekä erilainen poliittinen taso sekä eri yhteiskuntapiirejä edustavien nuorten tarpeet. On välttämätöntä sovittaa työnne heidän vaatimustensa mukaiseksi tähän ymmärtämykseen perustuen. Edelleen teidän on ymmärrettävä kunkin yksilön henkilökohtainen luonne. Jos aiotte suoriutua työstänne hyvin, teidän on kiinnitettävä huomiotanne näihin ja moniin muihin asioihin..."

Näistä sanoista muodostui työmme selkeä ohjenuora ja kunnollinen toimintaohje. Ryhdyin vakavasti toimintaan työmme parantamiseksi siten, että se vastaisi nuorisomme ominaispiirteitä. Saimme suuria nuorisojoukkoja mukaan kommunistisen nuorisoliiton järjestöihin ja kasvatimme ja organisoimme kiinalaisia nuoria vihollisen hallinnassa olevassa Tungin kylässä ja sen ympäristössä.

Työmme oli vihollisen hallitsemilla alueilla hyvin monimutkaista. Minulla ei ollut mitään kokemusta työstä kiinalaisten nuorten parissa. He olivat meille muukalaisia, mutta pidin mielessäni toveri Kim Il Sungin jokaisen sanan ja yritin puhua heille yksinkertaisesti tehdessäni poliittista työtä heidän keskuudessaan ja vedota heihin sillä tavalla.

Päätin ensin panna alulle työn niiden kiinalaisten nuorten parissa, jotka tekivät työtä tilanherrojen renkeinä, ja yritin löytää tilaisuuksia päästäkseni puhumaan heille yksinkertaisesti monista heidän omaan elämäänsä liittyvistä kysymyksistä. Kun puhuin heille monista heitä kiinnostavista asioista he alkoivat kiinnostua sanomastani ja tulivat tapaamaan minua säännöllisesti pyytäen minua puhumaan heille. Aina tilaisuuden tullen puhuin heille vähä vähältä japanilaisen imperialismin hyökkäysluonteesta sekä tilanherrojen harjoittamasta riistosta sekä selvitin yksinkertaisin sanoin miten välttämätöntä sekä Korean että Kiinan kansojen oli liit-

tyä yhteen taistelussa riistosta ja sorrosta vapaan uuden yhteiskunnan luomiseksi.

Kerroin heille myös, että kenraali Kim Il Sungin johtamat yhtyneet japanilaisvastaiset aseelliset yksiköt, joihin kuului myös Wu I-chengin johtama yksikkö, olivat saavuttaneet voiton hyökkäyksessä Tungningin piirikeskusta vastaan. Kiinalaiset nuorukaiset, jotka olivat kuulleet toveri Kim Il Sungista ja kunnioittivat häntä, olivat hyvin innostuneita tämän uutisen kuultuaan ja päättivät nousta vallankumoukseen.

Tällä tavalla nuorisoliitto-osastomme sai vaikutuspiiriinsä kiinalaisten aktiivityöläisten ydinjoukon, muiden muassa Ping Kuein, ja onnistui pystyttämään monia vallankumouksellisia järjestöjä vihollisen hallitsemille alueille.

Näiden kokemusten perusteella tajusin miten syvällistä oli toveri Kim Il Sungin opetusten viisaus ja oikeus.

Kun toveri Kim Il Sung oleskeli Hsiaowangchingissä, hän tapasi aina japanilaisvastaisten itsepuolustusjoukkojen jäseniä ja tukikohdan ihmisiä ja keskusteli heidän kanssaan sekä oli itse esimerkkinä poliittisessa joukkotyössä huolimatta siitä tosiseikasta, että hän oli hyvin kiireinen ohjatessaan sissitoimintaa ja puoluetyötä. Näin me saatoimme omaksua hänen joukkotyömenetelmänsä ja jäljitellä toveri Kim Il Sungin taitoja.

Muistan erityisesti toveri Kim Il Sungin poliittisen työn niiden metsätyöläisten ja uittotyöläisten keskuudessa, joita hän henkilökohtaisesti organisoi ja ohjasi.

Vuonna 1934 metsätyöläisiä ja uittotyöläisiä alkoi liittyä Yaoyingkoun sissitukikohtaan, ja he pyörittivät yksityisessä omistuksessa ollutta metsätyömaata tukikohdan sisällä. Noihin aikoihin oli mahdotonta kuljettaa ratapölkkyjä ja puutavaraa Yaoyingkousta, koska sinne oli perustettu sissitukikohta. Wangchingin vuoristoalueil-

la oli runsaasti puutavaraa. Puutavarakauppiaat kävivät tukikohdassa toistuvasti pyytäen meitä ratkaisemaan puutavarakuljetuskysymyksen, mutta jotkut ahdaskatseiset työläiset eivät suostuneet tähän pyyntöön vaan sanoivat sellaisen toiminnan hyödyttävän vihollista.

Mutta toveri Kim Il Sung ei nähnyt asiaa näin. Hän sanoi, että vaikka oli totta että vihollinen saattaisi käyttää hyväkseen tukikohdasta pois kuljetettavaa puutavaraa, niin tärkeämpää oli kuitenkin se, että me voisimme ratkaista ravinnon ja muiden tarvikkeiden hankkimiseen liittyvät kysymykset puutavarakauppiaiden välityksellä. Ja vielä tärkeämpi asia oli, että me voisimme vaikuttaa vallankumouksellisesti työläisiin, herättää heidän luokkatietoisuutensa ja muodostaa ydinjoukon vallankumousta varten.

Toveri Kim Il Sung osoitti tälle kysymykselle oikean ratkaisun ja johti henkilökohtaisesti poliittista työtä työläisten keskuudessa omalla vastuullaan.

Hän sanoi: "Työmme metsätyöläisten keskuudessa on äärimmäisen tärkeää. Työväenluokka on vallankumouksen johtava luokka. Meidän on keskitytttävä kehittämään työläisten luokkatietoisuutta ja vallankumouksellistamaan heitä. Tämä siitä syystä, että meidän on pyrittävä vahvistamaan vallankumouksellisia rivistöjä edelleen tekemällä näistä työläisistä työväenluokasta peräisin olevien ihmisten ydinjoukko. Tosiasia on, että työväenluokkaisen taustan omaavien ihmisten lukumäärä ei ole riittävä vallankumouksemme riveissä." Hän kehoitti kommunistisen nuorisoliiton osastoamme keskittämään poliittisen työmme metsätyöläisiin.

Toimin noihin aikoihin kommunistisen nuorisoliiton aluekomiteassa Yaoingkoussa, ja ryhdyin tekemään työtä pääasiassa metsätyöläisten keskuudessa. Tutkiessani alueen työläisten taustaa havaitsin että kaikki siel-

lä olleet työläiset olivat korealaisia maahanmuuttajia, jotka olivat tehneet työtä enemmän tai vähemmän vakituisesti Tuitelazissa.

Ottaen huomioon sen tosiseikan, että heidän oli määrä pysyä sissitukikohdassa suhteellisen pitkän aikaa toveri Kim Il Sung kehoitti meitä tekemään työtä heidän parissaan päämäärähakuisesti ja tietoisesti pitkän tähtäyksen suunnitelman puitteissa. Edelleen hän neuvoi meille miten työssä oli käytettävä hyväksi erilaisia muotoja: oli lähetettävä propagandisteja ja teatteriseurueita heidän pariinsa, lähetettävä aktivisteja pitkäksi ajaksi, jotta nämä voisivat elää ja tehdä työtä yhdessä metsätyöläisten kanssa ja organisoida ja yhdistää heitä.

Heidän poliittinen tietoisuustasonsa oli alhainen ja heihin oli vaikuttanut japanilaisen imperialismin harjoittama harhaanjohtava propaganda, jonka vuoksi he tunsivat epäluuloa kommunismia kohtaan; niinpä aktivistit menivät metsätyöläisten keskuuteen ensin niin, että ottivat työpaikan metsätyöläisinä.

Eläen parakeissa yhdessä työläisten kanssa ja tehden työtä yhdessä heidän kanssaan poliittiset työntekijät kykenivät vähitellen herättämään luokkatietoisuutta heidän keskuudessaan ja järjestämään japanilaisvastaisen yhdistyksen.

Samanaikaisesti propagandatyöntekijät ja teatteriseurueet vierailivat työläisten luona säännöllisesti ja harjoittivat toimintaansa avoimesti. Useasti toveri Kim Il Sung johti tätä työtä henkilökohtaisesti.

Eräänä päivänä kesällä 1934 kävimme metsätyömaalla toveri Kim Il Sungin kanssa. Meillä oli mukanamme lentolehtisiä ja julisteita, ja mukaamme tuli teatteriseurue ja lasten laulu- ja tanssiryhmä, jotka olivat valmistaneet esityksensä toveri Kim Il Sungin ohjeiden mukaan.

Olimme jo tehneet runsaasti propagandatyötä metsä-

työläisten keskuudessa, mutta tunnustimme toveri Kim Il Sungille avoimesti, ettemme vielä olleet saaneet työläisiä liikkeelle.

Toveri Kim Il Sung sanoi silloin:

"Teidän on ennen kaikkea tärkeätä mennä syvälle työläisten keskuuteen ja ottaa valppaasti selville mitä he ajattelevat, mitä vaativat ja minkälaiset ovat heidän polttavimmat ongelmansa. Tutkittuamme näitä kysymyksiä teidän on ryhdyttävä toimenpiteisiin niiden ratkaisemiseksi. Metsätyöläiset ovat tyytymättömiä siihen, että työnjohtajat eivät maksa edes heidän nälkäpalkkojaan säännöllisesti. Meidän on ensin painostettava työnjohtajia ja autettava miehiä ratkaisemaan kaikkein polttavimmat ongelmansa. Ainoastaan toimiessamme näin he omaksuvat propagandamme ja me voimme saavuttaa heidän sydämensä.

Propagandatyömme sisällön tulisi olla suhteessa heidän polttaviin ongelmiinsa, heidän todellisen elämänsä kysymyksiin, ja laulujemme jokaisen sanan, jokaisen lauseen ja jokaisen rivin tulisi olla sellainen, että se saisi heidät ymmärtämään sen totuuden, että Korean ja Kiinan kansojen tulisi liittyä yhteen ja murskata taistellen japanilainen imperialismi sekä saavuttaa kansallinen ja luokkavapautus.

Paras apu janoiselle on kertoa hänelle mistä voi löytää vettä. Niin propagandankin halutut tulokset voidaan saavuttaa vain mikäli propagandassa heijastuvat joukkojen polttavat vaatimukset."

Kuunnellessamme toveri Kim Il Sungia tunsimme jälleen kerran kunnioitusta hänen syvällistä näkemystään kohtaan, sillä hän oli jo lukenut metsätyöläisten ajatukset. Samaan aikaan mietimme syvällisesti sitä miten me emme olleet ymmärtäneet ihmisiä, joiden parissa teimme työtä, sekä kaavamaista työtyyliämme.

Oivalsimme uudelleen, että toveri Kim Il Sungin ohjeiden mukaan etukäteen valmistettu näytelmä, laulut ja tunnukset heijastivat uskollisesti metsätyöläisten kiireellisiä tarpeita, puhuivat niistä polttavista ongelmista, joita heillä oli jokapäiväisessä elämässään.

Saapuessaan metsätyömaalle toveri Kim Il Sung kyseli metsätyöläisiltä heidän elinoloistaan ja ongelmistaan samalla kun jutteli heidän kanssaan ystävällisessä ilmapiirissä.

Sillä välin me menimme valmistamaan näyttämöä ja panemaan esille tunnuksia ja julisteita.

Kun aika koitti, metsätyöläiset täyttivät pihan. Heidän keskenään vaihtamista sanoista kävi ilmi, että monet heistä olivat saapuneet, eivät niinkään paljon nauttiakseen näyttämöesityksistä kuin pelkästä uteliaisuudesta, katsomaan mitä aioimme tehdä.

Kuulimme heidän kuiskailevan keskenään: ”Näytelmä ei voi olla parempi kuin Sanchakoun teatterissa näkemämme” ja ”Emme voi odottaa, että täällä vuorilla esitettäisiin kunnon näytelmä”. Oli vain luonnollista, että muutamat henkilöt sanoivat näin, koska työläisten keskuudessa oli sellaisia, joilla oli suuri kokemus, sillä he olivat tulleet lopulta tänne vaelleltuaan läpi Korean työnhaussa.

Mutta kun esirippu kohosi ja lasten laulu- ja tanssiryhmä alkoi esiintyä, työläiset alkoivat liikuttua, ja kun he katselivat esitystä ”Punaiset siteet”, joka symbolisoi Korean kahdeksaa maakuntaa ja kutsui yhtenäisyyteen, he olivat selvästi hämmästyksissään erinomaisen esityksen takia. Tätä ohjelmaa seurasi näytelmäkappale.

Se kertoi taistelusta, jota Japanin kansa kävi sitä vastaan, että imperialistit lähettivät joukkoja Mantshuriaan. Käsikirjoituksen oli tosiasioiden pohjalta laatinut

henkilökohtaisesti toveri Kim Il Sung. Yleisö oli silmin nähden liikuttunut kohtausten edetessä.

Katsellessaan näytelmää, joka kertoi japanilaisista naisista, jotka asettuivat makaamaan rautatiekiskoille estääkseen miestensä, isiensä ja veljiensä viemisen merten taakse tykinruoaksi "Mantshurian kahakkaan", sekä barbaarisista japanilaisista imperialistiroistoista, jotka määräsivät veturinkuljettajan ajamaan naisten ylitse ja lähettivät nuoria ja aikuisia sotilaita sekä aseita Mantshuriaan käymään rikollista hyökkäyssotaa, työläiset puristivat kätensä nyrkkiin vihasta aivan vaistomaisesti.

Näytelmän lähetessä huippukohtaansa yleisö pidätti hengitystään. Näyttämölle oli kuvattu japanilaisten imperialistiroistojen hyökkäyksen raiskaamat ja verellä tahrimat Mantshurian lakeudet, ja näyttämölle ilmestyi japanilainen nainen etsimään miestään ruumiskasasta.

Yleisö oli täynnänsä suuttumusta, kun japanilainen nainen piteli rintaansa ja kutsui miestään nimeltä tässä hirvittävässä hävityksen paikassa laulaen sydämeen käyvää laulua, jossa kysyttiin miksi ja mitä varten hänen miehensä oli kuoltava nimettömänä sotilaana tässä erämaassa.

Laulu alkoi sanoilla:

"Kotimaani, kaukainen ja rakas,
siellä kukat kukkivat ja linnut laulelee."

Se herätti kuulijoiden sydämissä palavan kaipuun menetettyyn kotimaahan sekä surun, jonka voivat kokea vain vieraassa maassa kodittomina elävät ihmiset.

Vieressäni istuva työläinen puhkesi kyyneliin toistellen japanilaisten imperialistien "rankaisuoperaationsa" aikana surmaaman poikansa nimeä.

Siellä täällä ihmiset alkoivat nyyhkyttää.

Kun esirippu laskeutui, toveri Kim Il Sung astui innostuneen yleisön eteen.

"Miksi meidän on täytynyt sanoa hyvästit kauniille kotimaallemme ja sen kirkkaille virroille ja valittaa kohtaloamme kodittomana kansana vieraassa maassa? Syy on japanilaisen imperialismin. Japanilaiset imperialistiroistot eivät ole vain ryöstäneet meiltä kotimaatamme, jonne esi-isämme on haudattu, vaan myös karkoittaneet meidät tänne saakka kiduttaakseen ja sortaakseen meitä. He ovat myös polttaneet kylämme ja murhanneet meitä joukoittain..."

Toveri Kim Il Sung, joka aloitti puheensa näillä sanoilla, jatkoi puhumalla Korean kansan olosuhteista ja työläisten sietämättömistä kärsimyksistä viitaten juuri näiden nimenomaisten metsätyöläisten elämään.

He kuuntelivat tarkkaavaisesti toveri Kim Il Sungia, jonka sanat tavoittivat heidät täydellisesti.

"Korean kansalla on vain kaksi vaihtoehtoa: joko sen on taisteltava elämästä ja kuolemasta japanilaista imperialismia vastaan isänmaansa vapauttamiseksi tai tultava ikuiseksi orjaksi.

Meidän on tartuttava aseisiin ja taisteltava japanilaista imperialismia vastaan. Japanilaisvastaiset aseelliset sissit muodostavat Korean kansan todellisen armeijan, joka on noussut aseisiin ja päättänyt taistella japanilaisia imperialistiroistoja vastaan oman henkensä uhallakin isänmaan vapauttamiseksi. Kaikkien isänmaallisten korealaisten nuorukaisten on tartuttava aseisiin, ryhdyttävä karkoittamaan japanilaista imperialismia ja vapauttamaan rakasta isänmaatamme."

Kenraali Kim Il Sungin puhe sytytti punaisen liekin heidän kaikkien sydämissä.

Työläiset nousivat siellä täällä ja huusivat:

”Kenraali, ottakaa minut mukaan sisseihin!”

”Minä haluan liittyä sisseihin ja taistella!”

Sinä päivänä monista metsätyöläisistä tuli sissejä.

Myöhemmin toveri Kim Il Sung neuvotteli Sanchakoussa asuvan metsätyömaan hoitajan kanssa ja auttoi työläisiä saavuttamaan vaatimuksensa, joihin kuului muun muassa palkankorotus ja kahdeksantuntinen työpäivä.

Toveri Kim Il Sungin puhuttua metsätyöläisille, heidän luokkatietoisuutensa lisääntyi päivä päivältä. Propagandallamme alkoi olla vaikutusta. Paikalle lähetettyjen aktivistien työ sujui hyvin ja alle vuodessa kaikki työläiset oli menestyksellisesti organisoitu japanilaisvastaiseen yhdistykseen.

Työtä uittotyöläisten parissa tehtiin hiukan toisella tavalla.

Nämä työläiset olivat ensinnäkin kaikki kiinalaisia eivätkä koskaan viipyneet samassa paikassa pitkään. He liikkuivat jatkuvasti tukkilauttojen mukana, joten oli välttämätöntä tehdä työtä yhdessä heidän kanssaan voidakseen tutustua heidän todellisiin olosuhteisiinsa.

Toveri Kim Il Sung korosti meille erityisesti sitä, ettemme missään tapauksessa saisi olla kärsimättömiä, kun yrittäisimme muodostaa vallankumouksellista järjestöä heidän keskuuteensa, vaan meidän tulisi tehdä poliittista työtä siten, että voisimme vaikuttaa poliittisesti mahdollisimman paljon mahdollisimman lyhyessä ajassa.

Koska propagandan päämääränä oli työläisten vallankumouksellisen tietoisuuden kohottaminen ja vallankumouksellisen innostuksen herättäminen sekä siten kaikkien saaminen vallankumouksen puolelle, hän painotti, että meidän tulisi väsymättä ja toistuvasti propagoida kansallisen ja luokkavapautuksen aatteita laajan tosi-

asia-aineiston avulla. Toveri Kim Il Sung painotti erityisesti tarvetta saada uittotyöläiset, jotka pysyivät yhdessä paikassa vain vähän aikaa ja siirtyivät sitten vihollisen hallitsemille alueille, ymmärtämään ainakin yksi asia perinpohjaisesti sen sijaan, että yritettäisiin antaa heille monia ajatuksia. Ja kaikkein tärkeintä oli saada heidät omaksumaan luja japanilaisvastainen asennoituminen sekä varmuus siitä, että taistelussa saavutettaisiin voitto.

Teimme työtämme uittotyöläisten parissa kärsivällisesti toveri Kim Il Sungin ohjeiden mukaisesti. Oli varhaiskesä 1934, kun uittotyöläiset saapuivat Tuitelaziin. Menimme paikalle ja näimme, että joen molemmille puolille oli pystytetty telttoja, sekä joen ylä- että alajuoksulle, missä oli japanilaisvastaisten aseistettujen sissien viidennen komppanian sairaala. Siellä oli työssä monia työläisiä.

Toveri Kim Il Sung oli tuolloin ohjaamassa viidettä komppaniaa, ja hän oli jo aloittanut tuttavallisen keskustelun uittotyöläisten kanssa ja neuvotteli jostakin asiasta heidän kanssaan.

Me kävimme myös teltoissa ja teimme propagandatyötä työläisten parissa. Mutta työläiset katsoivat meitä epäilevästi ja antoivat toisilleen salassa merkkejä eivätkä lähestyneet meitä luottamuksellisesti. Niinpä ajattelin, että heidän joukossaan oli varmasti vihollisen asiamiehiä, jotka punoivat joitakin juonia. Niinpä omaksuinkin varovaisen asenteen enkä kyennyt tehokkaaseen propagandaan. Minä vain kävelin sinne tänne, enkä kyennyt aloittamaan keskustelua työläisten kanssa mistään määrätystä aiheesta, joten vain toistelin ennalta valmistamiani propagandajuttuja.

Annoin toveri Kim Il Sungille totuudenmukaisen selon-

teon kaikista kokemuksistani ja menin jopa niinkin pitkälle, että neuvoin häntäkin omaksumaan varovaisen asenteen.

Silloin toveri Kim Il Sung sanoi hymyillen:

"Työssä, joka tähtää joukkojen kasvattamiseen, ei voi saada rohkaisevia tuloksia, ellei ymmärrä joukkoja ja luota joukkoihin. Uittotyöläiset ovat kuulleet paljon japanilaisen imperialismin väärää propagandaa, joten he pelkäävät meidän aikovan leikata heiltä nenän ja korvat. Ja jos me epäilemme, että he ovat vihollisen asiamiehiä, me kehitämme epäluuloja ja omaksumme varovaisen asenteen toistemme suhteen, jolloin emme pysty vakuuttamaan ketään muutakaan. Jos asiat joutuvat tällaiseen tilaan, he eivät usko meitä sanommepa heille mitä hyvää tahansa. Jos siis haluat kasvattaa työläisiä, paras tapa on luottaa heihin rohkeasti niin että he lähestyvät meitä levollisina."

Toveri Kim Il Sungin sanat hämmästyttivät minua suuresti. Miten hänellä saattoi olla niin selkeä käsitys paikalle vain päivää aikaisemmin saapuneiden uittotyöläisten olosuhteista ja tunteista?

Häpesin hätäisiä arvioitani ja opin paljon tuosta kokemuksesta. Uittotyöläisethän olivat tulleet sissitukikohtaan kovasti arvellen kuunneltuaan kauan japanilaisten imperialistien demagogiaa, jonka mukaan "kommunistisissit ovat paholaisia, jotka leikkaavat ihmisiltä nenän ja korvat". Niin ollen oli vain luonnollista, että meidän propagandamme kaikui kuuroille korville. Me itse elättelimme heistä turhia epäilyksiä ja huutelimme sellaisia yleisiä tunnuksia kuten "kapitalistit riistävät työläisiä" ja "japanilainen imperialismi on Korean ja Kiinan kansojen yhteinen vihollinen" ja niin edelleen.

Toveri Kim Il Sung tapasi työläisiä, kyseli heidän perheolojaan ja elämänongelmiaan ja omaksui heitä koh-

taan hyvin luottavaisen ja läheisen asenteen tarjoten heille neuvoja ja huolehtien heistä.

Niinpä työläiset toivottivatkin hänet tervetulleeksi ja puhuivat hänelle vapaasti joka kerta kun hän saapui paikalle. Seurasimme toveri Kim Il Sungin esimerkkiä ja opetusta ja yritimme ennen kaikkea suhtautua heihin mukavasti, jotta he olisivat uskaltaneet puhua kanssamme levollisesti. Me opetimme heille vallankumouksellisia lauluja ja kirjoitimme kirjeitä heidän puolestaan ja kerroimme heille niistä elämänvaikeuksista, joita olimme joutuneet kokemaan. Työläiset ymmärsivät vähitellen, että me olimme työläisiä ja sorrettuja ihmisiä kuten hekin emmekä koskaan tekisi heille mitään pahaa.

Toveri Kim Il Sung otti tarkoin selville kunkin työläisen olosuhteet ja menneisyyden, ja selvitti niihin tosiasioihin pohjaten heille yksinkertaisesti kiinalaisen työväenluokan todellisia oloja ja siihen kohdistuvaa kansallista sortoa. Koska hän puhui kiinaa hyvin sujuvasti ja tunsi kiinalaisten tavat ja tottumukset niin hyvin, uittotyöläiset luulivat häntä aluksi kiinalaiseksi.

Mutta pian he hämmästyksekseen ja ilokseen kuulivat, että hän olikin itse kenraali Kim Il Sung, ja olivat niin hämmennyksissään etteivät oikein tienneet mitä tehdä.

"En ollut ikinä edes uneksinut siitä, että saisin tilaisuuden keskustella kenraali Kimin kanssa!"

Kun uittotyöläiset kuuntelivat propagandistejamme, jotka tekivät työtä toveri Kim Il Sungin henkilökohtaisen ohjauksen alaisuudessa ja hänen esimerkkiään seuraten, he ymmärsivät vähitellen, että he olivat olleet väärässä ja alkoivat omaksua japanilaisvastaisia aatteita.

"Me emme tienneet, että te olette tällaisia ihmisiä!" he sanoivat, kun heidän tuli aika kuljettaa tukkilauttansa alajuoksulle, he puristivat lujasti käsiämme ja jopa

itkivät. Jotkut nuoret työläiset eivät lähteneet takaisin joelle, vaan pyysivät päästä sisseiksi.

Kenraali tutki kunkin hakijan perheoloja ja olosuhteita, ja jos hän havaitsi hakijan olevan ainoa poika tai perheenelättäjä, hän kehoitti tätä lähtemään uittoryhmän mukana. Hän hyväksyi sissien joukkoon vain muutaman nuoren hakijan.

Ne, joiden olosuhteiden pakosta oli jatkettava matkaa alajuoksulle, puristivat käsiämme ja sanoivat silmät kyynelissä:

"Me menemme alas, mutta emme enää milloinkaan suostu japanilaisen imperialismin orjiksi!"

Vietettyään kesän luonamme uittotyöläiset menivät alas jokea ja heidän sydämissään paloi japanilaisvastainen tuli. Juuri näistä tulista kehittyivät myöhemmin japanilaisvastaiset liekit metsätyöläisten keskuudessa monissa Itä-Mantshurian osissa. Yksi esimerkki tästä on tapaus, joka sattui Tumenista Moutanchiangiin johtavan rautatien rakennustyömaalla.

Toveri Kim Il Sung tapasi henkilökohtaisesti jokaisen työläisen, joka lähti alas jokea, ja antoi kullekin konkreettisen tehtävän opettaen miten työtä oli tehtävä vallankumouksellisen vaikutuksen ulottamiseksi kaikkialle Itä-Mantshuriaan. Ymmärsin tämän selvästi vasta sen jälkeen, kun työläiset nousivat kapinaan Tumenista Moutanchiangiin johtavan rautatien rakennustyömaalla.

Japanilainen imperialismi rakensi rautatietä Tumenista Moutanchiangiin voidakseen toteuttaa kunnianhimoisen haaveensa hyökkäyksestä Neuvostoliittoon ja tukahduttaakseen sissitoiminnan.

Imperialistit halusivat saattaa rakennustyöt päätökseen nopeasti ja ajoivat Itä-Mantshurian ihmisiä mitä barbaarisimmin ja lähettivät heitä rakennustyömaalle.

Vihollinen "kaappasi" ihmisiä umpimähkään ja pakotti heidät raa'asti pakkotyöhön.

Mutta rakennustöihin pakolla tuotujen joukossa oli melko monia uittotyöläisiä, jotka olivat viettäneet kesän Yaoyingkoussa. Ihmiset pakotettiin tekemään työtä aseistettujen ratavartijoiden valvonnassa. Talvi oli miltei ohi ja uusi vuosi tuli, mutta heille ei annettu edes työvaatteita, luvatuista palkoista puhumattakaan. Ihmiset pakotettiin raatamaan ankarasti ohuissa vaatteissa niin kauan kuin he tällaista työtä kestivät. Uittotyöläiset ryhtyivät luomaan yhteisrintamaa pakkotöihin tuotujen ihmisten keskuuteen ja kehittävät voimakkaan taistelun palkkojen saamiseksi. Silloin vihollinen, väittäen "kommunistien soluttautuneen työläisten joukkoon", ryhtyi tukahduttamaan ihmisten vaatimuksia säälimättömästi.

"Jos jäämme tänne pidemmäksi aikaa, kuolemme varmasti."

Näin työläiset alkoivat kuiskailla keskenään, vavisten suuttumuksesta ja pelosta. Tuolloin sissien kouluttamat uittotyöläiset levittivät toveri Kim Il Sungin opetuksia työläisten keskuudessa ja kertoivat heille elämästään sissien kanssa.

"Voimme jäädä henkiin vain jos liitymme sisseihin. Ainoa keino jäädä henkiin on taistella... Lähtekäämme sissitukikohtaan tapaamaan kenraali Kim Il Sungia!"

Tällä tavalla uittotyöläiset nostattivat ihmiset toimintaan ja johtivat heidät kapinaan. Lopulta kaikki työmaan työläiset tarttuivat kuokkiinsa ja lapioihinsa ja nousivat epätoivoiseen taisteluun aseistettuja ratavartijoita vastaan. Taistelun jälkeen heidän onnistui riisua ratavartijat aseista, jonka jälkeen he lähtivät Yaoyingkouhun aseet kädessä.

Toveri Kim Il Sung toivotti heidät tervetulleiksi ja ryhtyi kiireesti toimenpiteisiin heidän vastaanottamisek-

seen järjestäen heille majoitustiloja ja järjestellen näytämöesityksiä viihtyisyyden luomiseksi.

Loukkaantuneita ja haavoittuneita hoidettiin sairaalassa huolellisesti, ja myös tukikohdan ihmiset toivottivat heidät tervetulleiksi ja tekivät kaikkensa järjestääkseen heille lepoa.

Painottaen tarvetta tehdä hyvin työtä näiden ihmisten hyväksi toveri Kim Il Sung sanoi:

"...Mitä voimakkaalla poliittisella joukkotyöllä voidaankaan luoda! Meidän propagandamme herätti uittotyöläiset, ja nyt he palasivat luoksemme lyötyään vihollisen ratavartijat!

Jos pystymme nyt kouluttamaan luoksemme tulleet ihmiset, vallankumoukselliset aattemme leviävät yhä laajemmalle ja yhä useammat ihmiset..."

Nuo toveri Kim Il Sungin sanat saivat minut yhä syvemmin tietoiseksi poliittisen työn suuresta elinvoimasta. Voimanlähde, joka sai rakennustyömaan työläiset nousemaan taisteluun kuolemaa pelkäämättä, muodostui niistä vallankumouksellisista opetuksista ja vakaumuksesta, jonka toveri Kim Il Sung oli istuttanut vain muutamien uittotyöläisten mieliin.

Kun vain muutamien ihmisten sydämiin sytytetty tuli saattoi johtaa tällaiseen tulivuorenpurkaukseen, niin miten suuri voima voitaisiinkaan luoda, kun tällainen tuli sytytettäisiin kaikkien työläisten sydämiin, koko Korean kansan sydämeen!

Kun ajattelen tätä tänä päivänä tajuan silloista syvällisemmin toveri Kim Il Sungin opetuksen todellisen merkityksen, kun hän sanoi meille miten tärkeätä poliittinen työ on — että poliittinen työ on kaikkien vallankumouksellisten ensisijaisin tehtävä.

Toveri Kim Il Sung sanoi:

"Poliittisen työn asettaminen etusijalle on kaikkein

tärkein tekijä työssä, joka tähtää siihen, että ihmiset voisivat antaa vallankumoukselliselle innostukselleen ja luovuudelleen täydet vaikutusmahdollisuudet.

Kommunistit puolustavat aina kansan etuja ja taistelevat kansan onnen puolesta, ja tässä tarkoituksessa on välttämätöntä herättää mitä laajimmat kansanjoukot ja nostattaa ne toimintaan...

Siksi tehokas työmenetelmä, joka pohjautuu kommunistien luonteeseen ja sosialistisen järjestelmän olemukseen, on tehdä riittävästi poliittista työtä joukkojen keskuudessa niin, että ne voivat nousta tietoisina täyttämään vallankumouksen tehtäviä."

Jos puolueen jäsenet ja aktivistit kaikilla aloilla ja kaikissa yksiköissä tekevät poliittista työtä paremmin toveri pääministerin opetusten mukaisesti, vallankumouksemme lopullinen voitto tullaan saavuttamaan pikemmin.

Aina kun ajattelen tätä päätän yhä lujemmin asettaa poliittisen työn etusijalle kaikessa mitä teen ja tehdä työni tyydyttävästi toveri Kim Il Sungin opetuksia ja henkilökohtaista esimerkkiä seuraten.

tärkein tekijä työssä, joka tähtää siihen, että ihmiset voisivat antaa vallankumoukselliselle innostukselleen ja luovuudelleen täydet vaikutusmahdollisuudet.

Kommunistit puolustavat aina kansan etuja ja taistelevat kansan onnen puolesta, ja tässä tarkoituksessa on välttämätöntä herättää mitä laajimmat kansanjoukot ja nostattaa ne toimintaan...

Vain tehokas työmenetelmä, joka pohjautuu kommunistien luonteeseen ja sosialistisen järjestelmän olemukseen, on tehdä riittävästi poliittista työtä joukkojen keskuudessa niin, että ne voivat nousta tietoisina täyttämään vallankumouksen tehtäviä."

Jos puolueen jäsenet ja aktivistit kaikilla aloilla ja kaikissa yksiköissä tekevät poliittista työtä paremmin toveri pääministerin opetusten mukaisesti, vallankumouksemme lopullinen voitto tullaan saavuttamaan pikemmin.

Aina kun ajattelen tätä päätän yhä lujemmin asettaa poliittisen työn etusijalle kaikessa mitä teen ja tehdä työni tyydyttävästi toveri Kim Il Sungin opetuksia ja henkilökohtaista esimerkkiä seuraten.

XXIV
Hän on isämme
HWANG SUN HI

Rakastetun johtajamme toveri Kim Il Sungin huolenpito ja opetukset koskettavat elämämme kaikkia puolia. Hän miettii jatkuvasti sitä miten tehdä maastamme rikkaampi ja voimakkaampi ja miten kansamme voisi elää onnellisempaa ja yltäkylläisempää elämää. Eilen hän kävi eräässä maalaiskylässä keskustelemassa viljelijöiden kanssa osuustilalla, jossa nämä tekevät ahkerasti työtä viljantuotannon lisäämiseksi, ja tänään hän keskustelee vinalontehtaan työläisten kanssa kansantaloudesta. Hänen mielenkiintonsa kansan elämään kattaa kaikki alueet, soijapapukastikkeen mausta lasten vaatteisiin.

Aina kun ajattelen tätä toveri Kim Il Sungin syvällistä ja laajaa isällistä huolenpitoa mieleeni tulee eräs episodi, jonka olen kätkenyt syvälle sydämeeni ja jota en koskaan elämäni aikana tule unohtamaan.

* * *

Elokuussa 1940 yksikköni oli leiriytynyt Tunhuan piirikunnan lähellä sijaitsevaan Miaolingiin. Toveri Kim Il Sung vieraili leirillämme ottaakseen käytäntöön uuden linjan, jolla oli määrä vastata vihollisen ”suureen ran-

kaisuoperaatioon". Juuri siellä pidettiin hänen ohjauksessaan historiallinen Hsiaohaerphalingin konferenssi. Tässä konferenssissa toveri Kim Il Sung analysoi Korean vallankumousta sekä kansainvälisen että kansallisen tilanteen valossa ja esitti linjaksi toiminnan siirtämisen pienempiin yksikköihin vihollisen laajamittaisen offensiivin mitätöntämiseksi.

Mikäli muistan oikein, se tapahtui konferenssin päätöspäivän aamuna. Lähetti tuli juosten luokseni ja kertoi minulle että minut oli kutsuttu päämajaan.

Kun sain tämän sanoman, sydämeni alkoi lyödä kiivaammin ja kiristin vauhtiani ajatellen, että tulisin tapaamaan päämajassa toveri Kim Il Sungin.

Astuessani sisään päämajana toimivaan telttaan en pystynyt kätkemään riemua, joka minussa aaltoili. Yritin vastustaa voimakasta halua juosta suoraan hänen luokseen, vaikka minusta tuntui samalta kuin olisin pitkän eron jälkeen ollut juuri tapaamaisillani oman äitini.

Huolimatta niistä kaikista raskaista taisteluista, joihin hän oli osallistunut, sekä huolimatta ankarista olosuhteista hän näytti olevan mitä parhaimmissa voimissa, mikä ilahdutti sydäntäni suuresti. Toveri Kim Il Sungin silmät olivat kirkkaat, hellät ja niistä loisti entistä kirkkaampi viisauden valo.

"Tämä on toveri, josta puhuimme." Poliittinen komissaari esitteli minut toveri Kim Il Sungille.

Toveri Kim Il Sung katsoi minuun ja astui luokseni sanoen: "Minähän tunnen tämän toverin", ja astuen vielä lähemmäksi hän tarttui käteeni ja kysyi lämpimästi: "Miten sinä olet tänne joutunut?"

Jouduin suuren liikutuksen valtaan ja olin niin poissa tolaltani, etten saanut suustani kuin pari sanaa. Kuunnellessaan sanojani toveri Kim Il Sung sanoi: "Todella hieno juttu! Sinusta on jo tullut erinomainen sissi."

Kun kuulin nämä ylistyksen sanat muistin mitä toveri Kim Il Sung oli sanonut minulle Mihunchenissa: "Muista kasvaa hyväksi sissiksi."

*
* *

Se tapahtui Antun piirikunnan Mihunchenissa vuoden 1936 varhaiskeväällä. Autoin ompeluryhmää ja huolehdin haavoittuneista. Silloin tapasin ensimmäistä kertaa toveri Kim Il Sungin, joka oli tullut paikalle johtamaan konferenssia.

Olin muita nuorempi siellä. Toveri Kim Il Sung kysyi ikääni ja sitä, milloin ja missä olin liittynyt sisseihin ja niin edelleen. Hän kuunteli hiljaa taputtaen rauhallisesti kättäni ja kysyin luulisinko jaksavani kestää raskaan sissielämän. Vastasin hänelle: "Kyllä, minä kestän."

"Sinä olet urhea. Aivan niin kuin pitääkin. Uskon, että sinä pärjäät oikein hyvin. Muista kasvaa hyväksi sissiksi."

Näin sanoen hän taputti minua kevyesti olkapäälle.

Toveri Kim Il Sung sanoi tuolloin, että ihminen, joka jaksaa voittaa vaikeudet, voi olla todellinen vallankumouksellinen ja intomielinen patriootti, ja kertoen minulle tarinoita urhoollisista sissitaistelijoista hän rohkaisi minua sanomalla, että minun pitäisi seurata heidän esimerkkiään.

Päätin silloin, toveri Kim Il Sungin edessä, pysyä entistä uskollisempana vallankumoukselle loppuun saakka. Juuri hän oli rohkaissut minua sanomalla että minun pitäisi kasvaa hyväksi sissiksi mahdollisimman nopeasti, ja nyt hän ylisti minua sanoen, että minusta oli tullut erinomainen sissi.

Päämajassa minulle annettiin tehtäväksi välittää 4.

divisioonalle Hsiaohaerphalingin konferenssia koskeva ohje. Kun lähdin päämajateltasta oivalsin, että minun oli määrä lähteä toveri Kim Il Sungin kanssa kaukaiseen paikkaan, jossa ensimmäisen tien armeijan esikuntapäällikkö oli.

Seurata toveri Kim Il Sungia — tämä oli kaikkien sissien toive, enkä minä pysty edes kuvaamaan millaisen onnentunteen se minussa herätti.

Saatan yhä muistaa miten asetoverini ympäröivät minut onnitteluilla aivan kuin kunnia olisi kohdannut heitäkin.

Päätin lujasti tehdä kaikkeni tämän tehtävän täyttämiseksi.

* * *

Lähdimme leiristä seuraavana iltapäivänä. Seurueeseemme kuului parikymmentä henkeä. Joukossamme olivat toverit Gang Wi Ryong, Jon Mun Sop, Li Ul Sol ja Choe In Dok. Matkasimme vuoristopolkua lepäämättä, tiedustelijat edessä ja takana.

Olimme kävelleet noin 20—30 *ritä*, kun pysähdyimme löydettyämme polulta vihollissotilaiden jalanjälkiä, jotka muistuttivat hullujen koirien askeleita.

Sitten toveri komentaja sanoi: ”Vihollinen on varmasti maannut tässä odottamassa meitä saatuaan tietää meidän lähteneen leiristä, mutta vaikuttaa siltä, että se on jostain syystä käynyt kärsimättömäksi ja lähtenyt johonkin. Se ei varmaankaan ole mennyt kauas, joten meidän on oltava varovaisia.” Jatkoimme matkaa varovaisemmin, jotta emme olisi kiinnittäneet vihollisen huomiota. Kun varjoisassa metsässä, jossa puut olivat niin isoja, että niiden ympärille tarvittiin kaksi käsivartta, alkoi pimetä, me saavuimme kukkulalle, josta näkyi suo.

Soinen alue, joka meidän oli ylitettävä päästäksemme Yenchin alueelle Miaolingistä, oli niin vaarallinen, että meidän oli aina sitä ylittäessämme oltava äärimmäisen varovaisia. Jos astui askeleenkin harhaan, saattoi joutua pohjattoman suon nielaisemaksi niin ettei ikinä selviytyisi ylös. Jotta tilanne olisi vieläkin hankalampi, vihollinen vartioi paikkaa.

Suota silmäten toveri Kim Il Sung käski meidän levätä ja jatkaa marssia vasta sen jälkeen, kun olisi täysin pimeää.

Istuen toisten seuraan minä vilkaisin suon yli etsien katseellani siellä piileskeleviä vihollissotilaita. Äkkiä näin toiselta puolelta valonvälähdyksen.

Ajattelin, että se oli varmasti tulikärpänen, ja tuijotin tiiviisti samaan paikkaan, mutta en nähnyt sitä uudestaan. Mielessäni kasvoi epäilys, että olin nähnyt vihollisen aiheuttaman valonvälähdyksen.

Vieressäni istuva toveri sanoi myös nähneensä valon ja oli sitä mieltä, että se näytti taskulampun välähdykseltä. Toinen tiedustelijoista hiipi hetken kuluttua toveri Kim Il Sungin luo.

Hän palasi pian ja kertoi toveri Kim Il Sunginkin panneen valon merkille ja laativan parhaillaan suunnitelmaa, jonka mukaan jatkettaisiin.

Pian meidän käskettiin kokoontua. Toveri komentaja käski konekiväärimiesten ladata aseensa ja toisten suorittaa valmisteluja taistelua varten. Hän määritteli varotoimet, joihin meidän olisi ryhdyttävä suota ylittäessämme ja kertoi meille miten oli meneteltävä, jotta vihollisen huomiota ei kiinnitettäisi, osoittaen yksityiskohtaisesti reitin, jota meidän oli kuljettava, ja määräten paikan, jossa tapaisimme uudelleen mikäli meidät havaittaisiin.

Aloimme liikkua hiljaa suota kohti toveri komentajan

jäljessä ja onnistuimme pääsemään turvallisesti lähelle leveää ojaa, joka oli vaarallisin paikka.

Sieltä löysimme noin kymmenmetrisen kaatuneen puun, joka makasi ojan poikki kuin lankkusilta. Sen yli käveleminen ei pimeässä, tähdettömässä yössä ollut helppo tehtävä. Hitaasti liikkuva mutainen vesi ja allamme oleva pohjaton suo pelottivat meitä myös. Yritin rauhoittaa itseäni ja asetin toisen jalkani puunrungolle, kun näin toveri komentajan, joka jo oli ylittänyt ojan, seisovan edessäni.

Toveri komentaja seisoi sillalla huolehtimassa turvallisuudestani ja auttoi minut yli kädestä pitäen. Sitten hän auttoi yli toiset nuoret yhteysupseerit yhden toisensa jälkeen.

Juuri sillä hetkellä kuulimme vihollisen konekivääritulen hirveän rätinän, ja luodit vihelsivät korvissamme ja iskeytyivät maahan aivan jalkojemme juuressa.

Toveri komentaja sanoi matalalla äänellä: "Seuratkaa minua!" ja juoksi läpi vaarallisen suon seurueen edessä. Juoksimme aivan hänen jäljessään, jotta emme jäisi jälkeen.

Kun kaikki seurueen jäsenet olivat ehtineet tapaamispaikalle, toveri komentaja määräsi meidät heti jatkamaan matkaa ajatellen vihollisen, joka oli itsepintainen kuin susilauma, ryhtyvän takaa-ajoon. Jatkoimme marssiamme noin 20 *ri*tä ja kuulimme takaamme jatkuvasti kiväärinlaukauksia. Ajattelimme, että suolla tapaamamme vihollissotilaat ajoivat varmasti meitä takaa itsepintaisesti.

Mutta nyt kärjessä kulkeva tiedustelija kertoi meille, että edessäpäin oli vihollisjoukkoja. Vihollissotilaiden tarkoituksena oli aivan ilmeisesti saada meidät kahden tulen väliin.

Toveri komentaja käski meidän palata tielle, jota olim-

me tulleet. Hän oli jo laatinut suunnitelman. Kun olimme kulkeneet takaisin päin noin viisi *ritä*, hän käski meidän astella varovaisesti pitkin päätieltä lähtevää pientä polkua ja kiivetä vuorelle vihollisen huomiota herättämättä. Vasta silloin oivalsimme, mitkä olivat hänen aikomuksensa. Kapusimme vuorenrinnettä ja kätkeydyimme yksitellen tiheikköihin ja pidimme silmällä alapuolellamme olevaa tietä.

Vihollissotilaita tuli hetken kuluttua juosten molemmista suunnista ja he olivat niin peloissaan, että alkoivat ampua toisiaan, kumpikin puoli luullen toista sisseiksi. Niin viholliset alkoivat ampua toisiaan kuin sokeat hölmöt, jotka anastavat oman kananpoikansa ja syövät sen.

Tuo näky ilahdutti meitä ja tuotti meille suurta tyydytystä.

Aina siitä pitäen kun olin liittynyt sisseihin, olin kuullut paljon toveri Kim Il Sungin erinomaisesta taktiikasta, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun pääsin sitä omin silmin näkemään. Pystyn tuskin kuvaamaan sitä tyydytyksen tunnetta, joka minulla silloin oli. Ajattelin miten luonnollista oli, että hänen ainutlaatuinen taktiikkansa hämäsi vihollisen. Viholliset tulittivat toisiaan yli tunnin ajan.

Sinä yönä leiriydyimme vuorille lähellä Hantsungkoun kylää ja nukuimme hyvin kädet ja jalat ojennettuina, syvää tyytyväisyyttä tuntien.

*
* *

Seuraavana aamuna nousin muita aikaisemmin, mutta toveri Kim Il Sung oli noussut vieläkin aikaisemmin, sillä näin hänen tulevan kumpareen takaa mukanaan kimppu aamukasteisia villivihanneksia. Toveri Kim Il

Sung nousi säännönmukaisesti muita aikaisemmin jopa jatkuvien taistelujen ja raskaiden marssien aikana. Myös tuona päivänä hän oli kavunnut vuorelle tutustuakseen ympäröivään maastoon, jotta kuolemanväsyneet miehet saattoivat nukkua mahdollisimman pitkään, sekä kerännyt matkalla villivihanneksia. Toveri komentajan nähdessään kaikki miehet tunsivat syyllisyyttä. Silloin mekin lähdimme vuorille keräämään villiyrttejä.

Toveri Kim Il Sung tiedusteli kokilta mitä ruokaa meillä oli. Tämä vastasi, että meillä oli hiukan hirssiä ja pieni määrä maissia. Toveri Kim Il Sung käski valmistaa osasta viljaa puuroa sekä lisäksi kimchiä (vihannespikkelssiä) villiyrteistä.

Sana kimchi hämmästytti meitä, sillä se sai veden kielellemme, sellaista herkkua emme olleet maistaneet aikoihin.

Mutta miten voisimme tehdä tulista kimchiä muutamassa tunnissa? Ja keskellä vuoria, kun meillä oli vain hiukkanen suolaa? Katsoin toveri Kim Il Sungiin ihmetellen ja uteliaana. Toveri komentaja kysyi kokilta tiesikö tämä miten kimchiä tehdään. Kun kokki vastasi kieltävästi, toveri komentaja esitti saman kysymyksen minulle. Minäkin sanoin hänelle hiljaa, etten tiennyt.

Kuten aina, hän hymyili ystävällisesti ja sanoi: "Vai niin! Sitten minä opetan teille. Sissien täytyy osata tällaiset asiat."

Istuuduimme toveri Kim Il Sungin ympärille. Hän käski erään miehen tuoda astian ja keittää suolavettä, ja kätensä pestyään hän alkoi valmistaa villiyrttejä kimchiä varten. Hän repi lehdet ja varret pieniksi palasiksi.

Silloin kokki sanoi: "Ettekö haluaisi käyttää veistä?"

Toveri komentaja vastasi: "Niin tekee huono kokki. Jos villiyrttien valmistuksessa käytetään metallista työ-

kalua, ne menettävät ruosteen takia makunsa. Mutta jos ne repii käsillään, niissä säilyy alkuperäinen maku."

Sitten hän pani yrtit kiehuvaan suolaveteen ja peitti astian tiiviisti kannella.

Kun ateria oli valmis, otimme kannen astian päältä ja tunsimme vaaleanpunervasta mehusta nousevan kutsuvan kimchin tuoksun. Hurrasimme ilosta.

Istuimme piirissä ruohikossa voidaksemme nauttia aamiaisesta paremmin. Mutta toveri komentaja, huomattuaan että hänen lautasellaan oli riisiä enemmän kuin muilla, kutsui kokin luokseen ja varoitti tätä lempeästi sanomalla, ettei hänen lautasellaan saisi olla enempää ruokaa kuin muidenkaan lautasilla.

Kokki kehotti toveri komentajaa syömään hänelle annetun ruoan, mutta toveri komentaja vaati saada syödä juuri samalla tavalla kuin muutkin sanoen, ettei voisi nauttia ruoastaan jos ei saisi syödä muiden lailla, ja lopuksi hän työnsi pakkinsa syrjään ja vaati kokkia tuomaan samaa ruokaa kuin muutkin söivät.

Painoin pääni alas ja ajattelin isänmaan kohtaloa harteillaan kantavan johtajan jaloa luonnetta. Kaikki sissit istuivat paikoillaan liikuttuneina, lusikat kädessä.

Toveri Kim Il Sung otti lusikkansa ja sanoi toisille: "No, syödään."

Villiyrteistä valmistettu kimchi kiihotti ruokahaluamme ja sai meidät ajattelemaan rakasta isänmaatamme. Silloin eräs mies kysyi toveri komentajalta: "Toveri komentaja, missä olette oppinut tekemään kimchiä?"

Silloin toveri komentaja avasi hymyillen suunsa ja kertoi meille seuraavan tarinan:

"Kun olin Fusungissa, äitini tapasi tehdä tällaista kimchiä. Tunsin siinä äitini rakkauden ja söin kimchiä suurella ruokahalulla.

Vaikka olimme niin köyhiä, ettei meillä aina ollut edes

tarpeeksi suolaa, äiti näki aina paljon vaivaa valmistaakseen pääruoan kanssa jotakin mahdollisimman maukasta. Hän oli todellakin hyvä äiti, joka rakasti poikaansa hellästi.

Teidän äitinne ja kaikki korealaiset äidit ovat hyviä äitejä, jotka rakastivat syvästi lapsiaan. Ajatelkaapa sitä! Miten surullisia nuo äidit ovatkaan, jos heillä ei ole muuta vaihtoehtoa kuin valmistaa rakkaille lapsilleen tällaista kimchiä? Kuinka surullisten äitienne kädet vapisevatkaan tällaisella hetkellä! Ja nyt meidän on edelleen tehtävä itsellemme tällaista kimchiä kaukana vuorilla kaukana kotoa.

Vihollinen on riistänyt meiltä isänmaamme ja erottanut lapset äideistään. Meidän, jotka olemme Korean poikia ja tyttäriä, tulee vapauttaa isänmaamme epäonnistumatta. Vapautuksen päivä on koittava pian. Meidän on voitettava kaikki vaikeudet ja saavutettava vihollisesta suuri voitto.

Kun Korea on vapautettu, me rakennamme uuden, onnellisen maan yhdessä kansan kanssa ja syömme äitiemme valmistamaa herkullista kimchiä! Me tulemme elämään niin onnellisina, että kaikki maailman ihmiset meitä kadehtivat, tulemme puhumaan nykypäivän tapahtumista menneessä aikamuodossa ja istumaan kaikenlaisilla herkuilla katetun pöydän ääressä!"

Koko ryhmä tunsi liikutusta ja innostusta. Jokikinen sana syvensi rakkauttamme isänmaahan ja sytytti uusia vihan liekkejä vihollista vastaan.

Meillä oli villiyrteistä valmistettua kimchiä, johon liittyi sekä rouva Kang Ban Sokin rakkaus toveri Kim Il Sungiin sekä toveri komentajan rakkaus meihin — olisimmeko voineet syödä sitä liikuttumatta?

Kun katselimme kalpeaa kimchiämme, josta kohosi houkutteleva tuoksu, ajattelimme pian huomaamatta

jokainen kaukaista menneisyyttä — minä omia vanhempiani ja lapsuuttani joka oli eletty kotimaamme ulkopuolella, vieraassa maassa, jossa olin syntynyt ja kasvanut. Olin kuulevinani äitini puhuvan minulle silmät kyynelissä kuolinvuoteellaan, kun olin kahdeksan vuoden vanha. Mutta vielä enemmän minua liikutti toveri Kim Il Sungin rakkaus. Sen syvyys ja laajuus oli mittaamaton. Kuunnellessamme hänen sanojaan saimme uutta rohkeutta ja vakuutuimme entistä voimakkaammin siitä, että edessämme oli kirkas tulevaisuus, ja söimme kimchiämme suurella ruokahalulla.

Iltaa kohti lähdimme jälleen marssimaan. Kun ajattelin, että minun olisi erottava toveri komentajasta parin päivän kuluttua, tunsin syvää surua.

Miten usein ajattelinkaan sydämessäni: "Toveri komentaja, haluan seurata teitä kaikkialle minne menette." Mutta heti kun ajattelin tehtävääni, en uskaltanutkaan lausua ajatuksiani ääneen.

Olin siis luonnollisesti hiukan alakuloinen ja kävelin enimmän aikaa hiljaa katse maahan painettuna. Aivan kuin ajatukseni lukien toveri Kim Il Sung pysytteli luonani koko marssin ajan. Hän rohkaisi minua, käskien minun täyttää tehtäväni hyvin ja epäonnistumatta, sanoen, että me voisimme tavata jälleen ja taistella yhdessä tulevaisuudessa monia kertoja ja että siksi minä en saisi olla alakuloinen.

Toveri Kim Il Sung kertoi minulle edelleen, että esikuntapäällikön johtaman yksikön miehet auttaisivat minua myös omalla panoksellaan. Hän neuvoi minulle miten minun olisi otettava heidän apunsa vastaan ja miten toimittava kiinalaisten tovereiden kanssa, hän opetti minua aivan kuin hän olisi ollut rakastava isä, joka oli lähettämässä omaa lastaan pitkälle matkalle.

Kohtasimme yksikön kaksi päivää myöhemmin. To-

veri Pak Sung Chul oli myös yksikössä, ja siellä minun oli erottava toveri Kim Il Sungista.

Olin hyvin suruissani, kun minun oli erottava hänestä, mutta sanoin hänelle kuitenkin hilpeästi: "Tulen täyttämään minulle antamanne tehtävän, toveri komentaja, tuli mitä tuli!"

Kasvot säteillen toveri Kim Il Sung tarttui lujasti käteeni ja sanoi uskovansa, että tulisin varmasti tehtävän täyttämään.

Nähdessään minun katoavan kaukaisuuteen metsään johtavalla tiellä toveri komentaja heilautti minulle kättään useita kertoja toivottaen minulle turvallista matkaa. Vilkaistessani olkani yli päätin vielä kerran juhlallisesti täyttää toveri komentajan minulle uskoman tehtävän vaikkapa oman henkeni hinnalla.

En toista tässä sitä vaikeaa taistelua, joka meillä oli kun murtauduimme vihollispiirityksen läpi matkallani 4. divisioonan yksikön luo.

Parikymmentä päivää kestäneiden vaikeuksien ja koettelemuksien jälkeen saatoin välittää 4. divisioonan yksikölle sanomani ja huokaista helpotuksesta sekä unohtaa haavat, joita olin saanut sinne tänne ruumiiseeni. Juuri toveri Kim Il Sungin syvällinen rakkaus satutti tämän nimettömän taistelijan sydäntä ja antoi minulle rajatonta voimaa ja rohkeutta noina vaikean taistelun päivinä.

*
* *

Miten voisimmekaan epäröidä mennessämme tuleen ja veteen, kun meitä ympäröi toveri Kim Il Sungin hellä huolenpito hänen opettaessaan ja suojellessaan meitä isällisellä rakkaudella, ajattelematta milloinkaan omaa turvallisuuttaan olivatpa vaikeudet ja koettelemukset

millaisia hyvänsä, ja omistautuessaan kokonaan tovereidensa ja kansansa hyvinvoinnille.

Mitä kauemmin elän ja teen onnellisena työtä yhteiskunnassa, jonka toteutumisen toveri Kim Il Sung erehtymättä ennusti jo 20 vuotta sitten, sitä lujemmin päätän ajatella ja toimia hänen opetustensa ja päämääriensä mukaisesti, kunnioitetun ja rakastetun johtajan toveri Kim Il Sungin uskollisena taistelijana.

XXV
Toveri Kim Jong Sukin muistolle

KIM MYONG HWA

Kun ajattelen nykyistä onnellista elämääni tänä kunniakkaana Cholliman aikakautena, kun ihmeitä saadaan aikaan joka päivä, näen edessäni niiden monien tovereiden kasvot, jotka kävivät kanssani ankaraa japanilaisvastaista aseellista taistelua. Millaisia muistoja nuo päivät tuovatkaan mieleeni!

Tovereideni joukossa oli erityisesti eräs, toveri Kim Jong Suk, joka ei koskaan unohdu.

Tapasin tämän naisen ensimmäistä kertaa Wangyukoun sissitukikohdassa Yenchin piirikunnassa, jossa elin sissielämää.

Elin yhdessä hänen kanssaan siitä lähtien, joten tulin tuntemaan hyvin hänen siihenastisen elämänsä sekä jalon luonteensa.

Hän oli menettänyt vanhempansa ollessaan vielä lapsi ja joutunut kokemaan ankaria koettelemuksia, kärsimään nälkää ja vilua. Hänen isänsä oli maatyöläinen.

Vaikka hän siihen aikaan oli vain pieni tyttöpahanen, hän oppi puremaan hammasta ja kestämään.

Miten hän vihasikaan epäoikeudenmukaista yhteiskuntajärjestelmää! Erehtymättömästi hän tunsi luokkavihollisensa.

Liittyessään lasten joukkoihin, jonka vallankumouk-

sellinen vaikutus toi hänet järjestöllisen toiminnan piiriin, hän oli täysin tietoinen.

Hän oppi kulkemaan monia kilometrejä yksinään yöaikaan pelkäämättä ja suorittamaan yhteystehtäviä vallankumouksellisille järjestöille sekä livahtamaan Mantshurian armeijan parakkialueille liimaamaan lentolehtisiä.

Kun vihollinen kävi barbaarisemmaksi ja ryhtyi suorittamaan hirmutekoja, ja kun "rangaistusjoukot" polttivat hänen kotinsa, hän tuli Wangyukoun sissitukikohtaan nuoremman veljensä kanssa.

Alusta alkaen sissitaistelijat ja muut tukikohdan ihmiset rakastivat näitä kahta orpoa kuin omia lapsiaan ja huolehtivat heistä tarkasti.

Eräänä syyskuun päivänä 1933 "rangaistusjoukot" suorittivat tukikohtaan yllätyshyökkäyksen.

Nuo raakalaiset sytyttivät tuleen jokaisen talon ja ampuivat säälimättä viattomia lapsia ja vanhuksia, jotka olivat kiipeämässä vuorille löytääkseen turvapaikan. Toveri Kim Jong Suk menetti ainoan veljensä tuona päivänä kaikkien muiden onnettomuuksien lisäksi.

Hän itki puristaessaan veljensä ruumista rintaansa vasten tämän vetäessä viimeisiä hengenvetojaan kädet täynnä maata, jota oli tuskissaan kaapinut. Tyttö kirosi vihollista sammumattomalla vihalla ja vannoi kostoa. Yhä uudelleen ja uudelleen hän lupasi taistella ja kostaa veljensä puolesta oman henkensä uhalla.

Kommunistisen nuorisoliiton jäsenenä toveri Kim Jong Suk ohjasi lasten joukkojen työtä Wangyukoun Peitungissa. Ruokaa ja vaatteita oli niukasti ja vihollinen hyökkäsi "rangaistusjoukkojensa" voimin yhä uudelleen ja uudelleen. Mutta kaikissa vaikeuksissa hän huolehti lapsista mahdollisimman hyvin kasvattaen heistä luotettavia taistelijoita. Kuitenkaan hän ei hetkeksikään

unohtanut vallankumouksellista velvollisuuttaan rohkaista, järjestää ja mobilisoida tukikohdan ihmisiä ja auttaa sissiyksikköjä.

Hän oli vaatimaton, kohtelias ja hyväkäytöksinen kaikissa olosuhteissa.

Niinpä kaikki tukikohdan ihmiset, niin vanhat kuin nuoretkin, oppivat rakastamaan häntä ja nimittivät häntä "osastomme johtajaksi" tai "meidän Jong Sukiksemme".

Hänen hieno naisellinen luonteensa vain korostui sissielämässä, jossa hänestä tuli esimerkki muille naississeille.

Toveri Jong Suk liittyi sissiarmeijaan vuonna 1955 Chechangtzussa, missä hän toimi kanssani kokkina.

Kun työskentelin yhdessä toveri Kim Jong Sukin kanssa ihailin suuresti hänen lämmintä rakkauttaan vallankumouksellisia tovereitamme kohtaan.

Elämämme Chechangtzussa oli tuolloin äärimmäisen vaikeaa. Tilanne oli hankala meidän kokkien kannalta, sillä me olimme vastuussa siitä, että sissit saivat kunnon ruokaa. Aika ajoin olimme hyvin uupuneita, koska emme saaneet ruokaa pitkiin aikoihin, mutta meidän oli kuitenkin joka päivä kiivettävä vuorille ja kaivettava esiin mäntyjen sisäkuorta taistelijoiden ruoaksi. Mutta kun varastot loppuivat ylängöltä, jossa olimme käyneet, meidän oli mentävä jyrkänteille, joille pääsy oli hyvin hankalaa. Me kaaduimme usein täysin uupuneina männyn juurelle kädet männynrungon ympärillä ja nukahdimme sirppi kädessämme.

Eräänä päivänä saimme aivan sattumalta astiallisen jauhoja. Toveri Jong Suk ja minä päätimme valmistaa asetovereillemme erikoisaterian.

Hakkasimme männynkuorta kunnes siitä tuli aivan pumpulin kaltaista ja sekoitimme sitä jauhoihin, jotka

keitimme ja valmistimme sitten hillomaisiksi kakuiksi. Sitten käänsimme reppumme nurin ja löysimme muutamia papuja: me jauhoimme ja paistoimme pavut jauheeksi ja kuorrutimme kakut.

Kun "erikoisateriamme" oli valmis, ryhdyimme odottamaan illallisaikaa.

Kun ruoka-aika tuli, me tarjosimme kakut tovereillemme. He olivat iloisia ja kysyivät meiltä mistä olimme saaneet niin hyviä kakkuja.

He söivät kakkuja hyvällä ruokahalulla sanoen, että ne maistuivat paremmilta kuin hunajaiset riisikakut.

Nojaillen keittiön ovenpieleen toveri Jong Suk katseli muiden syöntitouhua hymy huulillaan.

Kun ateria oli miltei ohi toveri Jong Suk kiirehti keittiöön ja toi muutamia kakkuja lisää ja jakoi ne miesten kesken.

Sissit eivät olisi ottaneet niitä, vaan kehoittivat meitä syömään ne, mutta toveri Jong Suk tyrkytti heille kakkuja sanoen: "Me olemme saaneet aivan tarpeeksi. Nämä ovat ylimääräisiä."

Niin toimme kaikki kakut esiin ja jaoimme ne sissien kesken, jotka ottivat ne vastaan uskoen, että me olimme jo syöneet osuutemme.

Kun menimme illalla nukkumaan, kysyin häneltä oliko hänellä nälkä.

Hän vastasi hiljaa:

"Kun katselin tovereiden onnellisia kasvoja oma nälkäni aivan unohtui. Uskotko sinä, että ihminen tuntee tyydytystä vain syödessään. Jos voin tehdä toverit niin onnellisiksi, voin tulla toimeen ilman aterioita... Äiti Myong Hwa, olen tänään hyvin onnellinen!"

Minua liikutti syvästi hänen tapansa saada todellista onnea ja iloa tovereitaan palvellessaan. Painoin hänet rintaani vasten.

Hänen rakkautensa tovereita kohtaan oli niin suuri, että hän teki kaikkensa heidän puolestaan ja pani epäröimättä oman henkensä alttiiksi muiden puolesta.

Hänen rakkautensa tovereihin perustui kokonaan periaatteellisuuteen.

Hän tiesi miten muita oli kasvatettava omalla esimerkillä, hän oli henkilö, joka ansaitsi asetovereidensa syvimmän rakkauden ja kiintymyksen.

Seuraavassa eräs toinen tarina. Kerran osastomme, joka oli marssilla metsän läpi Naitoushan vuorelle, kohtasi odottamatta vihollisen.

Meidän onnistui pelastautua kriittisestä tilanteesta.

Kun saavuimme määräpaikkaamme ja olimme jättäneet vihollisen kauas taaksemme, huomasimme, että eräs luoksemme hiljattain vuoristokapinallisten joukosta saapunut alokas oli kadottanut koitoksessa revolverinsa.

Sen huomasi ensimmäisenä toveri Jong Suk. Hän kysyi alokkaalta mihin tämän revolveri oli joutunut.

Vasta silloin tämä huomasi kotelosta roikkuvan katkenneen hihnan. Mies meni aivan hiljaiseksi eikä tiennyt mitä tehdä.

Toveri Jong Suk ehdotti, että he lähtisivät yhdessä etsimään asetta.

Mutta mies kavahti ehdotusta mumisten jotakin palaamisesta, kun vihollinen ajoi takaa.

"Tiedät mitä tällainen ase meille maksaa!" Toveri Jong Suk sanoi lempeällä mutta ankaralla äänellä. "Oletko jo unohtanut, että tuo revolveri on maksettu tovereidemme verellä ja elämällä! Sinun täytyy tietää, että jos se joutuu vihollisen käsiin, vihollinen käyttää sitä meitä vastaan."

Mies seisoi paikoillaan sanaakaan sanomatta, pää painuksissa.

Tarttuen häntä kädestä toveri Jong Suk kääntyi alas harjannetta, josta vieläkin kuului jatkuvan tulituksen ääni.

Ei kulunut kauaakaan, kun he jo palasivat takaisin mukanaan revolveri, joka oli irtautunut hihnastaan tartuttuaan oksaan.

Hänen esimerkillinen käytöksensä liikutti syvästi kaikkia.

Uusi alokas punastui, mutta sen sijaan että olisi ajatellut aiheuttamaansa sotkua, hän pyysi toveri Jong Sukia olemaan ilmoittamatta tapauksesta esimiehille.

Kävellen miehen rinnalla koko matkan toveri Jong Suk puhui tälle vakavasti, sanoi tälle ettei tämän pitäisi yrittää piilottaa aiheuttamaansa sotkua vaan kertoa siitä avoimesti ja ottaa vapaaehtoisesti vastaan tovereiden kritiikki. Toveri Jong Suk painotti, etteivät sellaiset sotkut varmasti toistuisi, jos alokas ottaisi kritiikin vastaan avoimin mielin.

Mies oli niin liikuttunut, että itki katumuksesta ja arvosteli itseään avoimesti tovereidensa edessä vannoen tulevansa hyväksi sissiksi.

Toveri Kim Jong Suk ei ollut vain erinomainen vallankumouksellinen toveri ankarien taistelujen aikana, vaan hän täytti uskollisesti ja vallankumouksellisella uhrautuvaisuudella myös kaikki hänelle uskotut vallankumoukselliset tehtävät.

Vuoden 1937 alkupuolella toveri Kim Jong Suk lähetettiin Changpain alueelle poliittiseksi työntekijäksi komentaja Kim Il Sungin ohjeen mukaisesti.

Vihollisen silmälläpidosta huolimatta hän täytti vallankumouksellisen tehtävänsä, joka oli naisliiton järjestäminen, ja ryhmitti laajat kansanjoukot Isänmaan vapautusyhdistyksen ympärille.

Vihollinen nappasi hänet hänen opettaessaan vallan-

kumouksellisia lauluja naisliiton jäsenille Changpain alueella kesällä 1937 ja kidutti häntä.

"Älkää surko. Vaikka minut ehkä tapetaan, järjestö jää elämään. Lähetän sinulle kaksi *wonia*, koko maallisen omaisuuteni. Ole kiltti ja liitä ne järjestön varoihin."

Nämä sanat saapuivat häneltä järjestölle hänen horjuessaan elämän ja kuoleman välimailla.

Vihollinen oli löytänyt sissiunivormun ja nipun sissiyksikölle lähetettäväksi tarkoitettuja papereita talosta, jossa hän oli asunut. Hänet vietiin Yaofangtzun kylään, lukittiin siellä erään talonpojan taloon. Häntä kidutettiin siellä ankarasti ja uhattiin tappaa, ellei hän paljastaisi sissiyksikön salaisuuksia.

Vallankumouksellisen järjestön koko kohtalo riippui hänen rohkeudestaan vallankumouksellisena.

Hän kesti vihollisen kidutukset ja säilytti järjestön salaisuudet osoittautuen järjestön häntä kohtaan tunteman suuren luottamuksen arvoiseksi.

Vallankumoukselliset voimat pelastivat hänet myöhemmin salaisessa operaatiossa.

Toveri Kim Jong Suk täytti aina vallankumoukselliset velvollisuutensa uhrautuvasti ja kiitettävästi, olivatpa ne miten vaikeita tai raskaita tahansa, ja vei jokaisen tehtävänsä aina loppuun saakka.

Eräänä päivänä, kun hän teki työtä sissitukikohta-alueella kokkina, sattuivat seuraavat tapaukset.

Hän oli juuri panemassa sieniä kiehuvaan puuropataan, kun vihollisen "rangaistusjoukot" hyökkäsivät.

Tilanne oli kriittinen. Mutta toveri Kim Jong Suk ymmärsi, etteivät taistelijat saisi mitään ruokaa, jos tämä ruoka jätettäisiin. Niinpä hän päättikin kantaa astian mukanaan hinnalla millä hyvänsä.

Kiireesti hän valmisti kantolaitteen oksista, joita hän

katkoi puista, ja nosti kuuman kattilan päänsä päälle kavuten sitten vuorelle asetovereidensa jäljessä keskellä luotisadetta.

Kun hän vihdoin pääsi ylös saakka, iho oli palanut ja turvonnut hänen päälaeltaan ainakin viisikymmenprosenttisesti. Mutta hän oli kuin palovammoja ei olisi ollut olemassakaan ja tarjoili ruoan välittömästi taistelijoille. Hänen uskollisuutensa vallankumouksellisille velvollisuuksille ja hänen korkea vastuuntuntonsa liikuttivat taistelijoita syvästi. Taistelijoita liikutti syvästi hänen vilpittömyytensä kun hän suojeli kasvispuuroa, ja he päättivät entistä lujemmin murskata vihollisen.

Toveri Kim Jong Sukin vallankumoukselliselta taipaleelta on olemassa paljon muitakin vastaavanlaisia liikuttavia tarinoita.

Yli satapäiväisen, talven 1938 marssin aikana hän kantoi myös keittoastiaa selässään voidakseen keittää vettä ja valmistaa ruokaa taistelijoille. Vuoden 1939 syksyllä Olgi-joen tuntumassa metsissä käytyjen ankarien taistelujen välillä hän oli mukana ompeluryhmässä ja ompeli yötä päivää kuukauden ajan valmistaakseen sisseille satoja talviunivormuja edellä aikataulusta. Jokainen tällainen työ todistaa yhä vastaansanomattomammin hänen korkean vastuuntuntonsa ja lujatahtoisuutensa vallankumouksellisten tehtävien täyttämisessä.

Erikoisesti olisi mainittava se tosiseikka, että toveri Kim Jong Suk osoitti erityistä uskollisuutta vallankumouksen päämajaa kohtaan puolustaen sitä oman henkensä uhalla, uhmaten tulta ja vettä täyttääkseen sen määräykset.

Yli viisitoista vuotta kestäneen toimintansa aikana hän ei unohtanut hetkeksikään vallankumousta eikä johtajaa.

Hän oli lujasti vakuuttunut siitä, että Korean vallan-

kumous tulisi onnistumaan, jos sitä johtaisi toveri Kim Il Sung. Olivatpa vaikeudet sitten millaisia tahansa, hän puri horjumatta hammasta ja piti lujasti kiinni vallankumouksellisista periaatteista.

Keväällä 1936, Manchiangissa, Fusungin piirikunnassa sijaitsevassa metsikössä toveri Kim Jong Suk ja minä tapasimme marsalkka Kim Il Sungin ensimmäistä kertaa. Olimme aina tunteneet suurta kunnioitusta häntä kohtaan. Toveri Kim Jong Suk oli luonnollisesti hyvin iloinen saadessaan tavata hänet. Muistan sen edelleen. Sinä päivänä meidät oli siirretty Korean kansan vallankumousarmeijan kuudenteen divisioonaan, jota marsalkka Kim Il Sung komensi henkilökohtaisesti.

Kun ajattelimme sitä suurta kunniaa, joka oli kohdannut meitä kun olimme päässeet hänen sotilaikseen, sydämemme pomppivat ilosta. Vannoimme lujasti täyttävämme velvollisuutemme uskollisesti ja pysyvämme hänen viitoittamallaan polulla.

Marsalkka Kim Il Sungin johdolla toveri Kim Jong Sukista kasvoi uskollinen taistelija.

Kaikkina aikoina ja kaikkialla hän eli ja taisteli tiukasti marsalkka Kim Il Sungin vallankumouksellisten aatteiden ja päämäärien mukaisesti eikä poikennut tuumaakaan tältä kannalta olivatpa olosuhteet millaiset hyvänsä.

Eräänä päivänä talvella 1938 yksikkömme ollessa raskaalla satapäiväisellä marssilla marsalkka Kim Il Sung lähetti vanhat ja sairaat Changpain piirikunnassa sijainneelle Chinfengin salaiselle leirille toveri Kim Jong Sukin ja eräiden muiden naississien huomassa, joiden oli määrä huolehtia tästä ihmisjoukosta. Tuon vuoden keväästä lähtien muutamat sissitaistelijat olivat olleet siellä huoltotehtävissä marsalkka Kim Il Sungin määräyksestä.

Toveri Kim Jong Sukin oleskellessa leirillä siellä syn-

tyi vakava tilanne, koska siellä oli muutamia epäterveitä yksilöitä, jotka olivat liittyneet sisseihin pelkän sattuman seurauksena ja olivat alkaneet suhtautua nurjamielisesti päämajaan.

Nämä roistot, jotka olivat turvallisessa paikassa sissiyksikön pääosan käydessä raskasta taistelua murtautuakseen vihollisen piirityksestä, juonittelivat sekä salassa että avoimesti vallankumouksen päämajan kaatamiseksi. He esittivät vääriä syytöksiä toveri Kim Jong Sukia ja muita marsalkka Kim Il Sungin vallankumouksellista linjaa ja päämajaa puolustavia taistelijoita vastaan.

Tässäkin yhteydessä toveri Kim Jong Suk ajatteli ja toimi tiukasti marsalkka Kim Il Sungin vallankumouksellisten aatteiden ja päämäärien mukaisesti ja asettui lujasti ja päättäväisesti epäterveitä aineksia vastaan. Toveri Kim Jong Sukin omaksuman periaatteellisen kannan ansiosta näiden roistojen todellinen luonne paljastettiin täydellisesti ja heille annettiin lopulta ankara rangaistus.

Hän ei puolustanut vallankumouksen päämajaa ainoastaan ideologisesti, vaan suojasi sitä myös oman henkensä uhalla.

Työskennellessään päämajan kokkina hän suoritti velvollisuutensa uskollisesti olivatpa olosuhteet miten vaikeat tahansa ja huolehti samalla myös marsalkka Kim Il Sungin henkilökohtaisesta turvallisuudesta.

Syksyllä 1939 marsalkka Kim Il Sung johti päämajan alaista vartiokomppaniaa paluumatkallaan hyökkäyksestä, joka oli suoritettu Antun piirikunnassa sijaitsevan Hanyangkoun ympäristöön. Toveri Kim Jong Suk oli mukana komppanian kokkina.

Komppania tuli Tashahon joelle Antun piirikunnassa; sen takana oli kukkula ja edessä Tashahon joki. Komp-

pania oli pysähtynyt lepäämään hetkeksi joentörmälle ja aikoi juuri lähteä ylittämään jokea, kun äkkiä jostakin kuului ammuntaa ja seuraavassa hetkessä luodit alkoivat piiskata jokitörmää.

Kuultuaan marsalkka Kim Il Sungin olevan komppanian mukana vihollinen oli lähtenyt takaa-ajoon ja kohtasi nyt komppanian. Vihollinen ampui konekivääreillä kukkulalta.

Tilanne oli hyvin kriittinen. Jos komppania lähtisi ylittämään jokea, vihollisen tulikeskitys aiheuttaisi sille suuria tappioita.

Komppania ei olisi selviytynyt vaarallisesta tilanteesta ilman marsalkka Kim Il Sungin rohkeaa ja joustavaa komentoa.

Samalla hetkellä, kun vihollinen ryhtyi tulittamaan, marsalkka Kim Il Sung antoi revolveri kädessään määräyksen hyökätä kukkulalle. Taistelumääräyksen saatuaan taistelijat ryntäsivät kukkulalle kuin vihaiset tiikerit *"mansea"* (hurraata) huutaen.

Tilanne kääntyi pian päinvastaiseksi. Komppaniamme isku sai vihollisen kauhun valtaan ja asetti sen puolustuskannalle, mutta kukkulaa se ei hylännyt.

Taistelun tuoksinassa marsalkka Kim Il Sung asettui eräälle kivelle, joka oli puolimatkassa vuorenrinteellä, ja johti taistelua.

Toveri Kim Jong Suk vartioi marsalkkaa. Suurella valppaudella hän havaitsi useita vihollissotilaita, jotka olivat ryömimässä heidän suuntaansa ruokojen ja pensaiden suojassa kiväärit valmiusasennossa.

Tilanne oli todella kriittinen. Hän peitti komentajan äkkiä omalla ruumiillaan ja ampui johtavan vihollissotilaan, joka oli suuntaamassa kivääriään heitä kohti.

Ennen kuin toveri Jong Suk huomasikaan, komentaja

oli ampunut seuraavan vihollissotilaan hänen olkansa ylitse.

Toveri Jong Suk kaatoi kolmannen ja perätysten he nappasivat seuraavatkin vihollissotilaat nopeassa tahdissa.

Tämä on vain yksi esimerkki hänen rohkeudestaan; samanlaisia on olemassa runsaasti hänen pitkän ja raskaan taistelutaipaleensa ajoilta.

Vaaran hetkellä johtajalle uskolliset taistelijat suojelivat häntä omalla ruumiillaan ja varjelivat hänen turvallisuuttaan oman henkensä uhalla, samoin kuin teki toveri Kim Jong Suk.

Palattuaan isänmaahan vapautuksen jälkeen toveri Kim Jong Suk, joka oli karaistunut teräksenlujaksi japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana, uhrasi kaikki voimansa ja kaiken viisautensa puolueelle ja vallankumoukselle elämänsä viimeiseen hetkeen saakka.

Senkaltainen elämä innostaa kaikkia ihmisiä, jotka suorittavat vallankumouksellisia velvollisuuksiaan, esimerkkinä puoluetta, johtajaa ja vallankumousta kohtaan osoitetusta rajattomasta uskollisuudesta, esimerkkinä syvästä rakkaudesta isänmaahan ja kansaan, esimerkkinä innostuksesta, jolla taistellaan luokkavihollista vastaan kompromisseja tekemättä ja joka ilmentää rakkautta vallankumouksellisiin tovereihin.

XXVI
Matkallamme päämajaan

O BAEK RYONG

”... Vallankumouksen tiellä on monia mutkia ja käänteitä. Vain ne, jotka jatkuvasti taistelevat suurella rohkeudella ja horjumatta vallankumouksen mutkikkaalla ja vaikealla tiellä, voivat saavuttaa lopullisen voiton.

Me itkemme tovereita, jotka ovat taistelleet rinnallamme pitkällisessä japanilaisvastaisessa sissitaistelussa ja saaneet surmansa, mutta me emme vuodata kyyneliä vaikeuksien vuoksi emmekä ole pessimistisiä. Niistä, jotka vaikeuksien ilmaantuessa joutuvat kauhun tai pettymyksen valtaan, ei koskaan voi tulla vallankumouksellisia. Mitä suurempia vaikeuksia kohtaamme, sitä rohkeammin ja rauhallisemmin meidän on etsittävä taistelun tietä...”

Omat kokemukseni japanilaisvastaisen sissitaistelun ajalta palauttavat mieleeni näiden toveri Kim Il Sungin sanojen todellisen merkityksen.

1940-luvun jälkipuolisko oli todella ankara koettelemus.

Valmistellessaan sotaa Neuvostoliittoa vastaan japanilaiset imperialistit keskittivät laajamittaisia sotavoimia ”tukahduttaakseen” sissit sanoen ”murskaavansa” sissiarmeijamme.

Tämän tilanteen selvittämiseksi yksikkömme jaettiin

useisiin rykmentteihin, jotka toimivat erikseen, kun iskettiin vihollista vastaan. Tämän toiminnan aikana kadotimme yhteyden päämajaan joksikin aikaa, ja johtamani pienyksikön oli pakko toimia jonkin aikaa riippumattomasti. Jouduttuamme eroon päämajasta vuoden 1940 marraskuussa me harhailimme eri puolilla Itä-Mantshuriaa etsimässä päämajaamme tuon talven aikana. Ainoana toiveenamme löytää päämajayksikkö, jossa oli toveri Kim Il Sung, joka oli kouluttanut meitä ja tehnyt meistä vallankumouksellisia, me ylitimme kuolemanlinjan useita kertoja taivaltaen päivin ja öin.

Marraskuu on Koreassa aikaa, jolloin lehdet putoavat puista, mutta syvällä Koillis-Kiinan vuorilla lumi oli jo kasaantunut korkeiksi hangiksi. Tuimat tuulet pöllyttivät lunta ja pidättelivät etenemistämme ja vihollisen "raingaistusjoukot" ja vakoojat, joita parveili vuorilla ja kylissä kaikkialla, pitivät meitä silmällä liikuimmepa missä tahansa.

Toinen toistamme auttaen ja raivaten tiemme läpi lumen me vältimme tuossa vihollisen ja livahdimme tässä pakoon ja onnistuimme näin kulkemaan läpi Antun piirikunnan sankkojen metsien.

Olimme täysin uupuneita. Olimme menettäneet miehiä verisissä taisteluissa, joita oli käyty ravinnon hankkimiseksi, mutta mikään ei ollut vaikeampaa kuin tämä marssi päämajaan.

Ulkonäkömme ja asumme olivat sanoinkuvaamattomassa kunnossa. Univormumme olivat riekaleina ja ruokavaramme ehtyneet. Ainoa asia, joka pysyi tuoreena ja lujana, oli teräksenluja taisteluhenkemme ja yksimielisyytemme — päämaja oli löydettävä. Tämä päämäärä rohkaisi voimakkaasti uupuneita miehiämme. Mutta meillä ei ollut mitään varmaa tapaa saada selville, mi-

hin päämaja oli siirtynyt. Me emme tienneet, mihin suuntaan olisi pitänyt kulkea, joten meidän oli pakko kääntyä takaisin ja marssia kohti Chechangtzua. Tutkimme huolellisesti kaiken, mitä ympärillämme näimme, ylenkatsomatta näivettyneitä ruohikkoja ja puunoksia, löytääksemme jälkiä, jotka olisivat osoittaneet päämajan kulkeneen sitä tietä.

Lopulta löysimme paikan, missä päämaja oli ollut leiriytyneenä. Kiljuimme ilosta. Telttojen ja leiritulien jättämät jäljet nähdessämme tunsimme sydäntemme lämpenevän kaipauksesta tovereita kohtaan.

Tutkimme huolellisesti leirialueen kohta kohdalta, kunnes tulimme kaatuneen puun luo ja pysähdyimme äkkiä. Siinä oli merkki, jonka me saatoimme ymmärtää. Mieleemme tuli ajatus, että siihen kohtaan oli kaivettu jotakin. Hämmästykseksemme löysimme kätköstä uusia puuvillaunivormuja ja kaksi pussia riisiä.

Jouduimme valtavan tunnekuohun valtaan, kun ajattelimme toveri komentajan lämmintä huolehtivaisuutta: hän oli kaivanut univormuja ja ruokaa maahan meitä varten ennen lähtöä. Painoimme univormut palavaa rintaamme vastaan ja huusimme silmät kyynelissä ”toveri komentaja!”, ”toveri komentaja!”. Riemullamme ei ollut rajoja. Me emme voineet nähdä häntä, mutta me tunsimme, että hänen auttava kätensä ja lämmin sydämensä oli lähellä, ja jälleen uudistimme päättäväisyytemme rientää hänen luokseen niin pian kuin mahdollista ja päästä käsiksi seuraavaan vallankumoukselliseen tehtäväämme.

Niinpä jatkoimme marssiamme päämajaa etsien.

Mikään ei pystynyt musertamaan toveri Kim Il Sungin ympärille yksimielisesti ryhmittyneiden taistelijoidemme tahtoa ja voimaa.

Eräänä päivänä marssiessamme tämän ajatuksen rohkaisemina tapasimme naapurinamme toimivan sissiyksikön erään osaston. Sen jäsenet olivat rakentaneet salaisen leirin turvalliseen paikkaan ja suorittivat valmisteluja talvea varten. He kehottivat meitä sydämellisesti jäämään heidän luokseen talveksi ja etsimään päämajaa taas leutojen säiden aikana.

Pidimme heidän ystävällistä neuvoaan suuressa arvossa, mutta me emme olisi voineet viettää rauhassa talvea erossa toisista ja tietämättä mitään päämajan turvallisuudesta ja olinpaikasta.

Jos olisimme jääneet osaston luokse, meistä olisi muodostunut sille raskas taakka, sillä pienyksikön meille jättämät varusteet eivät riittäneet koko talveksi.

Niinpä tein päätöksen ottaa muutamia pienyksikkömme jäseniä mukaani päämajaa etsimään ja jättää yksikön muut jäsenet odottamaan uusia tietoja.

Toverit eivät olleet yhtä mieltä kanssani ja kysyivät minulta miten voisin lähteä sieltä, kun olin vielä heikkona kuumetaudista, jonka kourista en ollut vielä kokonaan toipunut.

Mutta minä pysyin lujana ja päätin lähteä etsimään päämajaa viiden vahvimman miehen kanssa.

Me kuusi lähdimme vuoristosta Holungin piirikunnassa, jossa vihollisia parveili edessä ja takana.

Vihollinen oli muodostanut "tukahdutusverkoston", joka peitti hämähäkin verkon lailla Itä-Mantshurian vuoret ja tasangot, ja iski kimppuumme verenhimoisena sanoen, että "jäljellä on vain Kim Il Sungin yksikkö. Jos teemme siitä lopun, kommunistiarmeijasta ei jää jäljelle siemenenkään vertaa."

Vihollinen levitti kaikenlaisia lentolehtisiä ja julisteita, joissa yllytettiin meitä laskemaan aseet. Niissä sa-

nottiin, että ”ensimmäinen aluearmeija” oli murskattu ja että ”kolmas aluearmeija” oli lyöty ja että joku sissikomentaja oli nostanut valkoisen lipun.

Tietenkin riveissämme olleet pelkurit antautuivat, kykenemättä kestämään ankaria koettelemuksia.

Mutta aina kun näimme lentolehtisiä, joissa oli tällaisten luopioiden kuvia, me emme suinkaan horjuneet vaan purimme hammasta, revimme lehtiset kappaleiksi ja tunsimme voimakasta vihaa.

Varastomme ehtyivät ja kärsimme taas ruoan puutteesta.

Pidimme ryhmäkokouksen keskustellaksemme tulevasta toimintasuunnasta.

Minä vaadin, että meidän pitäisi jatkaa päämajan etsimistä Yenchin suunnasta. Silloin eräs toveri sanoi tylysti: ”Me emme voi enää vaellella ympäriimme tietämättä missä päämaja on.”

Sitten toinen toveri järkytti meitä sanoen, ettei hän enää kykenisi seuraamaan meitä.

En ollut odottanut sellaisia sanoja ja tunsin vihani kuohahtavan, mutta pidin sen sisälläni ja ajattelin asiaa.

Miten vallankumouksellinen taistelija voisi vetää sarvensa sisään? Ilman sietämättömiä koettelemuksia nämä toverit, jotka olivat taistelleet urhoollisesti jokaisessa taistelussa, eivät antaisi periksi tyytymättömyydelleen.

Yritin vakuuttaa heitä vilpittömästi.

”Vallankumouksellinen ei voi perääntyä taistelusta hetkeksikään, vai kuinka? Jos ajattelemme perääntymistä, luovumme päätöksestämme etsiä päämaja, niin miten voimme kutsua itseämme vallankumouksellisiksi?

Toveri komentaja on opettanut meille, ettei vallan-

kumouksellinen taistelija milloinkaan ajattele taistelusta luopumista minuutiksi tai edes sekunniksikaan. Jos nyt pysähtyisimme, niin minne me menisimme?

Tie, jota nyt astelemme, on vallankumouksen tie. Meidän velvollisuutemme, meidän tehtävämme on jatkaa tällä tiellä loppuun saakka, pysähtymättä sekunniksikaan!..."

Silloin muut alkoivat arvostella kahta toveria.

"Te olette pelkureita, jos käännätte selkänne taistelun tielle!"

"Vallankumouksellinen ei voi edes ajatella livistävänsä vaikeuksista. Miten heikkotahtoinen voisi tehdä vallankumouksen?"

Kun tämä pureva kritiikki oli kohdistettu näihin kahteen toveriin sen johdosta, että he olivat ehdottaneet, että meidän pitäisi etsiä päämajaa keväällä pystytettyämme ensin salaisen leirin turvalliseen paikkaan ja vietettyämme talven siellä rauhassa hankkimiemme varastojen turvin, he painoivat päänsä alas ja olivat hiljaa. Oli selvää, että kritiikki ei ollut tavoittanut heitä. Kun toverit, joihin olemme luottaneet kuin omaan lihaamme ja vereemme, alkavat horjua tällä tavalla, tunnemme sydämessämme sietämätöntä tuskaa.

"Mutta me emme saa tehdä kompromisseja periaatteettomien kanssa! Vaikka jäljelle jäisi vain yksi, me emme saa rikkoa vallankumouksen periaatteita emmekä taipua vaikeuksien edessä", minä ajattelin.

Tällaisen päätöksen tehtyämme puhuimme heidän kanssaan koko päivän, jotta olisimme saaneet heidät vakuuttuneiksi heikkoudestaan.

Illalla varmistin heidän päättäväisyytensä.

"Ne, jotka eivät halua tulla kanssamme, jäävät tänne, ja ne jotka haluavat seurata minua, nostavat kätensä ylös!"

Lopulta päätettiin lähteä sieltä enemmistön toiveiden mukaisesti.

Ennen kuin lähdimme matkaan seuraavana aamuna, sanoin toverille, joka oli halunnut jäädä:

"Me olemme päättäneet lähteä enemmistöpäätöksellä. Jos haluat jäädä tänne, tee halusi mukaan... Meidän on todella tuskallista jättää toveri, joka kerran on luvannut jakaa kanssamme elämän ja kuoleman, ja jonka kanssa olemme tähän saakka luottaneet toisiimme täysin. Mutta minä en voi ottaa ketään mukaan vastoin hänen tahtoaan. Vai voinko?"

Näin sanoen nousin ylös ensimmäisenä.

Nämä sanat näyttivät vaikuttavan hänen omaantuntoonsa ja hänen kasvoilleen kohosi ahdistunut ilme. Kun lähdin, tunsin sydäntäni särkevän.

Kun jonkin matkaa kuljettuani kuitenkin vilkaisin taakseni, huomasin kaikkien viiden toverini astelevan jäljessäni.

Sen ansiosta, että vallankumouksellisen omatunto ja toveruuden kutsu herätettiin eloon, jopa epäröitsijäkin voitti heikkoutensa.

Tällä tavalla japanilaisvastaiset sissit voittivat koettelemukset taistelussa, ei ainoastaan taistelussa kylmää, nälkää, päälle käyvää vihollista ja kaikkia muita vaaroja vastaan, vaan myös taistelussa vaikeissa tilanteissa ilmenevää omaa heikkouttaan vastaan.

Niin kauan kuin ihminen ei ole läpikotaisin vallankumouksellinen, hän saattaa epäröidä väliaikaisesti ja tehdä virheitä taistelussa. Ainoastaan sillä rohkeudella, jota ihminen osoittaa omien ideologisten heikkouksiensa ja horjumisensa voittamisessa, voidaan mitata ihmisen vallankumouksellista henkeä ja taistelutahtoa.

Myöhemmin me jouduimme raivaamaan tietämme Ho-

lungin piirikunnan takamaille läpi syvän lumen tyhjin vatsoin useita perättäisiä päiviä.

Yksi toveri ei enää kyennyt kestämään nälkää, vaan ehdotti, että ampuisimme hirven ja pysähtyisimme ruokailemaan.

Kun olimme puolimatkassa tulossa alas vuorelta, me näimme häränkokoisen hirven kaivelevan lunta ja elämöivän edessämme.

Sovittuamme siitä, että nappaisimme hirven voittaaksemme väsymyksemme ja tyydyttääksemme nälkämme, me istuuduimme ja poltimme savukkeen katsellen, kun yksi toveri lähestyi hiipimällä hirveä, asettui makuulle ja kohotti aseensa.

Hetken kuluttua ase laukesi. Mutta samalla hetkellä vieressäni istunut toveri kaatui maahan. Vilkaisin ympärilleni ja huomasin, että vihollinen oli havainnut meidät.

Oli liian myöhäistä paeta, mutta me emme voineet jäädä vihollisen vangeiksikaan. Otin haavoittuneen nopeasti mukaani ja lähdin juoksemaan eteenpäin huutaen:

”Toverit, seuratkaa minua!”

Kiireesti kapusimme kalliolle, jossa kasvoi käsivarren paksuisia köynnösmäisiä puita ja villiviiniä. Kun ajattelen tuota päivää nyt, en millään käsitä, millä voimalla saatoin juosta paikan läpi.

”Hei, älä juokse pakoon. Minä se olen!” Käänsin päätäni ja näin että huutaja oli kolmesti kirottu luopio. Halusin ampua sen vihattavan sian siihen paikkaan, mutta minulla ei ollut siihen aikaa.

Nähdessään meidän juoksevan pysähtymättä vihollinen alkoi ampua konekiväärisarjoja päittemme yläpuolelle. Oli selvää, että se yritti saada meidät elävinä.

Ryntäsimme kaikin voimin eteenpäin.

Mutta yksi toveri, joka oli parikymmentä metriä edellämme, kääntyi äkkiä takaisin ja huusi: "Vihollisia on myös edessämme."

Kun katsoimme ympärillemme, näimme vihollisen suuret "rangaistusjoukot", jotka lähestyivät vuorenrinteitä pitkin ympäröidäkseen meidät joka suunnalta.

Olimme näin joutuneet hankalaan tilanteeseen, emmekä voineet liikkua eteen emmekä taakse.

"Taistelkaamme viimeiseen luotiin saakka!" toverit sanoivat sankarillisella äänellä. Minä olin myös päättänyt asettaa oman henkeni altiiksi vasta kun olisin ottanut siitä täyden korvauksen veressä, vaikkapa sitten olisinkin saanut surmani. Mutta juuri tällä hetkellä tuli mieleeni, etten saisi kuolla täällä turhaan, löytämättä päämajaa. Niin asetin käteni tovereideni kivääreille, jotka oli suunnattu vihollista kohti, ja sanoin: "Me emme missään nimessä saa kuolla. Meidän on elettävä ja löydettävä päämaja. Seuratkaa kaikki minua!"

Käänsin selkäni ja aloin juosta kuin nuoli. Olin saanut ajatuksen, kun olin vilkaissut erästä harjannetta vain hetkeä aikaisemmin juostessani tänne päin.

Harjanteen oli muodostanut maanvyörymä, ja se oli jyrkkä kuin seinä. Kukaan ei ollut kuvitellut jonkun uskaltavan yrittää alas sitä kautta, joten vihollinen ei ollut levittänyt verkkoaan sinne.

Mutta se oli ainoa pakotiemme.

Ajattelin, että jäisin ainakin eloon, jos selviäisin siitä, suljin silmäni ja hyppäsin. Hämmästyksekseni vierin pohjalle saakka loukkaantumatta. Olin tietenkin verillä ja naarmuilla, mutta pystyin liikuttamaan käsiäni ja jalkojani vaivatta, enkä ollut saanut yhtään vakavaa vammaa.

Nousin jaloilleni ja hakkasin pölyä univormustani.

Kaikki toverini vierivät alas jälkeeni ja nousivat tomuttamaan itseään.

Vain haavoittunut toverimme menetti henkensä, sillä häntä ammuttiin uudelleen ennen kuin hän ehti kierähtää alas.

Menetettyämme meille läheisen ja rakkaan toverin ja ylitettyämme jälleen yhden kuolemanlinjan, me lähdimme vastakkaiselle vuorenrinteelle ja tarkkailimme vihollisen liikkeitä vihaa tuntien.

Vastapäiseltä rinteeltä saatoimme kuulla jatkuvan kivääritulituksen. Roistot, jotka olivat käyneet kimppuumme kummaltakin puolelta, ampuivat toisiaan tietämättä, että olimme paenneet. Se oli jännittävä loppu.

Vasta jonkin ajan kuluttua he oivalsivat, että olivat ampuneet toisiaan ja vihaisina he kääntyivät takaisin ottaen kuolleensa mukaansa.

Vuorilla alkoi pimetä.

Ajatellen, että meidän pitäisi lähteä jälleen matkaan, me yritimme nousta väsyneille jaloillemme, mutta pystyimme tuskin seisomaan.

Olimme verisiä ja mustelmilla joka puolelta eikä meillä aseiden lisäksi ollut mitään muuta; olimme menettäneet reput, teltat, keittovälineet ja kaiken. Vieriessämme alas ohdakkeista rinnettä olimme menettäneet kaiken.

Haudattuamme suruksemme kuolleen toverimme asetuimme lepäämään kuolemanväsyneinä. Kun tuijotin Lungchingin kaupungin välkkyviä valoja mieleeni nousi kaikenlaisia ajatuksia.

Missä on päämaja? Onkohan toveri komentaja kunnossa... Mihin suuntaan meidän on lähdettävä tässä valtavassa Mantshurian erämaassa? Miten pystymme murtautumaan ulos meitä kaikkialla tarkkailevan vihollisen ketjusta? Tänään menetimme yhden toverin ja

kuka tietää mitä tulee tapahtumaan viidelle eloon jääneelle.

Kun katsoin yläpuolellani yötaivaalla tuikkivasta Isosta Karhusta alhaalla oleviin kiiltäviin sähkövaloihin, nämä ajatukset pyörivät mielessäni.

Kuka ei haluaisi viettää vapaata ja onnellista elämää rakkaan perheensä parissa? Kuka tietää miten me kärsimme yön hiljaisuudessa vuorilla, missä ei ole jälkeäkään ihmiselämästä?...

Näiden ajatusten takaa-ajamana peitin äkkiä kasvoni käsilläni ja muutin ajatusteni suunnan.

Vallankumouksen tie on vaikea. En lähtenyt vallankumouksen tielle omia etujani ajaakseni tai jonkun suosiota tavoitellakseni. Ei ole väliä sillä, ymmärtääkö joku minua vai ei. Enkö päättänyt etsiä sen — elämän arvon ja ihmiskunnan onnen — valitsemalla vallankumouksen tien, enkö päättänyt elää vallankumoukselle ja kuolla vallankumouksen puolesta, tehdä vallankumousta?

Huusin tämän itselleni ruumiini vapistessa.

Hetkessä nousi silmiini koko se vallankumouksellinen tie, jonka olin kulkenut kypsään ikään ehdittyäni. Näin elävästi edessäni päivät, jolloin olin liittynyt sissiarmeijaan pysähtymättä edes hautaamaan isääni, jonka surmasi vihollinen, joita minä puolestani sitten surmasin ylittäessäni jyrkkiä vuoria ase kädessäni.

En valinnut tätä vaikeaa tietä palkkion tai maineen vuoksi enkä siksi, että olisin halunnut viettää hiljaista elämää. Enkö ollut taistellut päättäväisesti antaakseni kaikkeni isänmaan vapautuksen ja kansan vapauden ja onnen puolesta vallankumouksellisena taistelijana?

Tätä ajatellen nousin jaloilleni ja asetuin sitten istumaan.

”Toverit? Rohkeutta. Uhraukset ja vaikeudet kuuluvat vallakumoukseen. Sytyttäkäämme nyt nuotio!”

Näin minä piristin tovereitani ja ryhdyin kasaamaan kuivaa puuta polttoaineeksi. Yksi toveri toisensa jälkeen nousi ja ryhtyi nuotionrakennuspuuhiin.

Hetken kuluttua istuimme kartion muotoisen tulen ääressä. Miesten kasvot olivat synkät, mutta kukaan ei puhunut.

”Toveri, piristy. Löytäkäämme päämaja hinnalla millä hyvänsä. Te muistatte, että toveri komentaja opetti meille aina, että mitä monimutkaisemmaksi tilanne käy, sitä paremmin meidän on hillittävä hermomme; mitä hankalammassa tilanteessa olemme, sitä rohkeammin meidän on taisteltava. Yrittääpä vihollinen tukkia tiemme miten ankarasti tahansa väijyen jokaisella vuorella ja sijoittaapa se vakoojiaan jokaiseen kylään ja tarkkailee liikkeitämme, meille jää varmasti pakotie. Se riippuu siitä miten urhoollisesti me taistelemme, ryhmittyneinä lujasti ja yksimielisesti päämajan ympärille...”

Näin valoin tovereideni mieliin luottamusta ja rohkeutta.

He olivat kaikki yksimielisiä siitä, että meidän oli löydettävä päämaja.

Kysymys oli nyt siitä miten voisimme murtautua vihollisen piiritysverkosta.

Ehdotin, että meidän olisi turvallisinta marssia suoraan maantietä pitkin ja kaupunkien läpi, vaikka se ensin saattaisi vaikuttaa vaaralliselta. Aluksi toverit eivät olleet vakuuttuneita tämän ehdotuksen järkevyydestä, mutta kaikki suostuivat siihen kuultuaan yksityiskohtaiset selvitykseni. Sitten meidän oli ensimmäiseksi ratkaistava varustekysymys.

Seuraavana yönä lähdimme kulkemaan kohti Changjenkiangin ympärillä sijaitsevia kyliä hankkiaksemme ruokaa.

Menimme rohkeasti vuorelta maantielle kuten olimme suunnitelleet.

Tapasimme kaksi nuorta miestä, jotka olivat menossa vierailulle naapurikylään ja kysyimme heiltä mitä kylässä tapahtui. He kertoivat meille, että ihmiset kokoontuivat joka ilta erääseen majataloon kylässä, joka sijaitsi tien päässä.

Päätin, että menisimme rohkeasti tähän majataloon varustekysymyksen ratkaisemiseksi.

Vaikka joku voisi nyt sanoa, että se oli seikkailupolitiikkaa, me emme voineet niissä olosuhteissa muuta kuin toimia niin ainutlaatuisella ja rohkealla tavalla.

Keskiyön tienoilla me lähestyimme majataloa ja kutsuimme isäntää.

Huoneen sisäpuolelta kuului outoja ääniä eikä isäntä ilmestynyt paikalle.

Siellä tapahtui selvästikin jotain kummallista.

Käskettyäni tovereiden pysyä valppaina minä koputin ovelle kaikin voimin ja huusin, että isännän oli avattava ovi.

Isäntä tuli juosten ja sanoi vapisevalla äänellä:

"Mitä minä teen? Huoneessa on 15 poliisia."

Vaikutti siltä, että isäntä oli huomannut meidän olevan kansan vallankumousarmeijan miehiä.

"Ei sillä väliä. Menkää sisään ja sammuttakaa nopeasti valot", sanoin ankarasti.

Sitten tunsin jo oloni paremmaksi. Me pystyisimme saamaan vihollisen yhä suurempaan sekasortoon, jos se tajuaisi, että me olimme ensin harhauttaneet sen vuorilla, pujahtaneet sitten maantielle, riisuneet sen aseista ja riistäneet siltä kaiken omaisuuden.

Hätätilanteessa on pysyttävä rauhallisena ja rohkeana. Vaikka meitä oli vain muutama, me pystyisimme murs-

kaamaan vihollisemme, jos toimisimme rauhallisesti ja valppaasti.

Terävän katseeni pelästyttämänä isäntä kiiruhti takaisin taloon. Mutta ilmeisesti poliisin estelyn vuoksi valoja ei sammutettu heti.

Tähtäsimme aseillamme oveen ja olimme valmiina uhaten heitä samalla huudoin.

"Lähetti, kutsu seitsemännen ja kahdeksannen rykmentin komentajat" ja toveri vastasi "kyllä" ja oli lähtevinään juoksemaan.

"Vartiokomppania! Käsikranaatit valmiiksi!" minä huusin uudelleen.

Huudon kuullessaan ja pelätessään jotain hirveää tapahtuvan he sammuttivat valon ja pyysivät tyrmistyneinä meitä olemaan armollisesti ampumatta heitä.

"Kuka sitten vastaa asioista? Tulkoon ulos ja heti!" Kun olin huutanut näin ulos astui hyvin kookas mantshurialainen nukkepoliisi, joka sanoi: "Hyvää päivää", ja kumarsi kohteliaasti.

"No, ellette halua meidän ampuvan teitä, kerätkää aseenne ja asettakaa ne huoneen nurkkaan!"

Antaessani tähän tapaan ohjeita poliisikomentajalle annoin silmilläni merkkejä kahdelle toverilleni. He menivät takaovelle. Ajatellen, että meitä oli kokonaisen suuren yksikön verran poliisiupseeri vavahti ja meni takaisin huoneeseen ja ryhtyi keräämään aseita ja asettamaan niitä huoneen nurkkaan.

Toverit, jotka menivät sisään takaovesta, pitivät heitä silmällä. Panin vielä toisen toverin vartioon ja käskin hänen päästää ohi ajavat kuorma-autot menemään ja ampumaan vain, jos ne aikoisivat pysähtyä. Pistooli kädessäni astuin huoneeseen, keräsin aseet ja ojensin ne yhdelle toverille. Käskin hänen murskata ne.

Käskin kaikkia mantshurialaisia nukkepoliiseja istuu-

tumaan ja määräsin majatalon isännän valmistamaan "jauhopuuroa". Kerroin heille miten japanilaiset imperialistit olivat sortaneet kansaa ja osoitin yksinkertaisesti, miten häpeällisesti poliisi toimi pettäessään kansakuntansa ja kansansa.

Illallista syötyämme määräsimme heidät riisumaan univormunsa. Poliisikomentaja sanoi tekevänsä mitä tahansa, mutta ei sitä, sillä jos he riisuivat univormunsa, heille "koittaisi tuomiopäivä". Mutta meitä hänen rukouksensa eivät kiinnostaneet.

"Komppanian komentaja! Ampukaa hänet!"

Heti kun olin huutanut näin poliisikomentaja alkoi vavisten riisua villaista takkiaan, alusvaatteitaan ja sukkiaan sekä nahkakenkiään.

Pukeuduin hänen alusvaatteisiinsa ja kenkiinsä ja sanoin: "On vain luonnollista, että takavarikoimme teiltä nämä vaatteet, jotka japanilaiset imperialistit ovat teille antaneet, vai mitä?"

Poliisit pukeutuivat vastahakoisesti likaisiin ja kuluneisiin vaatteisiimme, kun me pukeuduimme heidän varusteisiinsa.

Heidän puutarhaan kasatuista varastoistaan otimme kuusi pussia riisiä, jaoimme sen ja panimme säkkeihin ja lähdimme pakottaen mantshurialaispoliisit kantamaan säkkejä puolestamme. Myös me kannoimme niin paljon riisiä kuin kykenimme. Paikka sijaitsi vain 50 *rin* päässä Laotaokousta, vihollisen "tukahduttamistoiminnan" keskuksesta, joten meidän oli vaikea turvata sitä, ettei vihollinen pääsisi selville olinpaikastamme. Minulla oli ajatus jättää vuoristoon päin johtavia jalanjälkiä ja lähteä sitten maantietä pitkin vastakkaiseen suuntaan. Niinpä lähdin vuorenrinnettä pitkin kohti Wutaoyangchata. Saavuttuamme Wutaoyangchan eteläpuolelle jätimme mantshurialaispoliisit taaksemme, mutta meidän

oli varmistettava, etteivät he saaneet selville, että meitä oli lukumääräisesti niin vähän.

Asiaa ajateltuani sanoin kovalla äänellä:

"Lähetti, menkää ylös ja kutsukaa ensimmäisen komppanian miehet. Koska poliisien jalat näyttävät palelevan, me päästämme heidät menemään. . ."

Toverini ymmärsi nopeasti mitä minulla oli mielessäni ja hän sanoi kyllä ja lähti juoksemaan ylös vuorenrinnettä ja päästyään poliisien näköpiirin ulkopuolelle hän piiloutui.

"Kun ensimmäinen komppania tulee, se voi kantaa lastin, joten te voitte mennä. Kun palaatte takaisin, älkää enää ryhtykö japanilaisten imperialistien vahtikoiriksi", minä sanoin ja katsoin heihin.

He kiittelivät ja kiittelivät, kääntyivät lähteäkseen ja kumarsivat kumartamasta päästyäänkin.

Kun näin heidän loittonevan, hengähdin tahtomattani erittäin syvään. Kun ajattelen tapausta jälkeen päin, ihmettelen miten saatoin säilyttää rauhallisuuteni.

Tavanomaisissa olosuhteissa emme olisi voineet kuvitellakaan ryhtyvämme riisumaan aseista vihollista, joka lukumääräisesti oli meitä kolme kertaa voimakkaampi, sillä meitä oli vain viisi miestä. Vain luja päättäväisyytemme, yksimielinen päättäväisyytemme löytää päämaja antoi meille mahdollisuuden koota kylliksi voimaa, että saatoimme selviytyä mistä tahansa rasituksista.

Hautasimme siihen paikkaan neljä pussia riisiä, jaoimme kaksi pussia viiteen osaan, nostimme ne harteillemme ja kuljimme viitisen *ri*tä ylöspäin valmistaaksemme sitten aamiaista ja syödäksemme.

Kun aurinko oli noussut keskitaivaalle, vihollisen "rangaistusjoukot" olivat lähteneet takaa-ajoon.

Istuen korkealla kivellä vihollisen luotien ulottumattomissa me polttelimme rauhallisesti ja pidimme heitä pilk-

kanamme. He menivät ymmälleen ja ryhtyivät vastahakoisesti palaamaan takaisin.

Vaikka he sitten olivat takaa-ajamassa meitä, he järjestivät itselleen hankalat ajat.

Jätimme tien varteen Wutaoyangchan suuntaan kulkevia jalanjälkiä, peitimme varsinaiset jälkemme yöllä ja tulimme jälleen Changjenkiangiin johtavalle maantielle. Olipa vihollinen miten ovela tahansa, se ei millään pystyisi aavistamaan sitä, että me palaisimme juuri siihen paikkaan, jossa olimme hyökänneet sen kimppuun. Vihollinen tulisi todennäköisesti harhailemaan viitisentoista päivää Wutaoyangchan ympäristössä meitä etsimässä, ja tämän tietäen oli melko jännittävää lähestyä itse pedon luolaa. Otimme pistoolit esiin ja kävelimme rohkeasti ajotietä pitkin kohti Laotaokouta.

Jos tielle ilmaantui korma-autoja tai ihmisiä me maastouduimme lumeen tien varteen, annoimme niiden mennä ohi ja jatkoimme sitten matkaa.

Jalanjälkemme häivyttäen me kiipesimme jälleen vuorille ja kätkeydyimme.

Niin me siis kiersimme Yenchin piirikunnan kulkien välillä maantietä pitkin ja välillä piiloutuen. Tällä tavalla me aivan vihollisalueen sydämessä liikkuen jouduimme kohtaamaan vaaran toisensa jälkeen tunti tunnilta sekä ylittämään kuolemanlinjan hiuksenhienosti monia kertoja.

Kaikkien senaikaisten tapahtumien joukossa oli eräs, jota en vieläkään ole voinut unohtaa. Yksi tovereistamme sai nimittäin kesken matkaa krampin.

Kaikki hänen jäsenensä jäykistyivät, hän vapisi tahdottomasti. Pidimme hänestä lujasti kiinni emmekä lainkaan tienneet mitä olisi pitänyt tehdä.

Olimme aivan ymmällämme. Olimme lähellä maantietä Yenchin piirikunnassa Dabikoun kylän ympäristössä, ja

koska siis olimme lähellä suurta kylää, meidän oli livahdettava tiehemme mahdollisimman nopeasti.

Mutta meillä oli käsissämme potilas, joka ei pystynyt liikuttamaan jäseniään. Mitä meidän pitäisi tehdä? Me emme voineet rakentaa paareja ja kantaa häntä, kuten olisimme tehneet metsässä. Mutta nyt meidän oli häivyttävä vaivihkaa kaupungin ympäristöstä. Me emme myöskään voineet jättää häntä tänne, missä vihollisia parveili joka puolella.

Hänen ottamisensa mukaan oli liian vaarallista toisten tovereiden kannalta, ja toverin jättäminen oli mahdotonta.

Me pitelimme häntä hiljaa ja hieroimme häntä hänen vavistessaan siinä jäsenet jäykistyneinä, ja yritimme miettiä päämme puhki. Aika riensi.

”Toveri rykmentin komentaja, mitä me oikein teemme?. . .”

Joku esitti tämän kysymyksen huokaisten.

Jos olisimme jättäneet tästä äkillisestä sairaudesta kärsivän vallankumouksellisen toverimme, koska meillä ei ollut aikaa menetettäväksi, hänet olisi varmasti pidätetty ja murhattu.

Syleilin häntä nyyhkyttäen.

”Jos meidän on kuoltava, kuolkaamme yhdessä! Miten me voisimme hylätä sinut!” ja kaikki kerääntyivät hänen ympärilleen syleillen häntä itkien.

Sydämissämme paloi lämmin toverillinen rakkaus, kun itkimme.

Vallankumouksellinen toveri — miten kalliita sanoja nämä kaksi ovatkaan! Vaikka jokaisella on läheisiä ja rakkaita ihmisiä — vanhemmat, veljet ja sisaret, jotka ovat samaa verta ja lihaa ja sukulaisia — ei mikään maailmassa ole samanlainen kuin ”vallankumouksellinen toveri”. Mitä voisi verrata velvollisuuteemme vallankumouksellista toveria kohtaan, jonka kanssa me taiste-

lemme, jaamme elämän ja kuoleman toinen toistamme auttaen ja tukien, toinen toisestamme huolehtien ja vallankumouksen tiellä eteenpäin johtaen?

Me emme epäröineet edes luopua hengestämme vallankumouksellisen toverin puolesta.

Palavin sydämin valmistimme potilaalle vuoteen ja lämmitimme häntä oman veremme lämmöllä.

Me keräsimme kuivunutta ruohoa hautausmaalta ja levitimme sitä hänen alleen ja asetimme omat takkimme hänen peitteekseen.

Sitten kukin meistä hieroi yhtä hänen jäsentään läpi yön.

Aamu alkoi sarastaa, ennenkuin asia meille valkeni. "Toverit, valmistautukaamme viimeiseen hetkeemme! Keitetään nopeasti riisistä ohutta velliä ja annetaan potilaan juoda sitä ja kaivaudutaan sitten lumeen ja maataan hiljaa."

Sanoin tämän niin urhoollisesti kuin taisin.

Sananlasku sanoo, että vilpittömyys siirtää taivaankin, ja heti päivän koitettua alkoi sataa lunta suurina hiutaleina ja ilma lämpeni. Vatsallamme ryömien me kokosimme oksia ja rakensimme kartionmuotoisen nuotion, keitimme sitten hänelle kattilallisen riisivelliä autoimme häntä nielemään sitä. Sitten onnemme kääntyi ja potilaan jäykistyneet jäsenet alkoivat vähä vähältä oieta.

Kun ilta koitti, hän kykeni liikuttamaan jalkojaan normaalisti. Itkimme ilosta.

Tuo kauhun päivä oli mennyt jotenkin ilman hankaluuksia ja alkoi pimetä. Helpotuksesta huokaisten me livahdimme paikalta tukien potilasta hänen kävellessään.

Kuukausimäärin me vaelsimme vihollisalueilla Yenchissä, Wangschingissä, Hunchunissa, ja millaisia vaikeuksia jouduimmekaan kokemaan!

Silloin tällöin vältimme vaaran naamioiduttuamme vihollispoliiseiksi tai salaisen palvelun miehiksi; koiran haukuntaa ja hirvien ääntelyä matkien ylitimme vihollislinjoja.

Mutta loppujen lopuksi, vaellettuamme hyvin pitkään paikasta paikkaan me löysimme päämajan.

Mitä voisi verrata siihen — siihen tunteeseen, joka valtasi meidät kun löysimme toveri Kim Il Sungin terveenä — miten sitä voisi kuvata?

"Toverit, hyvin tehty, todellakin!"

Kasvot säteillen toveri komentaja toivotti meidät tervetulleiksi.

Meille kerrottiin, että päämaja oli useita kertoja lähettänyt matkaan sanansaattajia, jotka olivat kulkeneet ohitsemme tai uhranneet henkensä etsiessään meitä tuloksetta.

"Vaikka vallankumouksellinen jäisi yksinään kauas autiolle saarelle hänen on tiedettävä miten tulee taistella taipumatta voiton saavuttamiseksi, juuri kuten te olette tehneet."

Kun toveri komentaja oli lausunut nämä sanat, tunsimme entistä syvemmin toiveemme ja ylpeytemme vallankumouksellisina.

Kun nyt muistelen noita aikoja, kärsin omantunnon soimauksista.

"Teenkö tänä päivänä työtä samanlaisella tunteella kuin etsiessäni päämajaa kaiken voittavalla päättäväisyydellä voittaen jokikisen vaikeuden, koettelemuksen ja hankaluuden?" Tällaisia mietin.

Vain kun marssimme eteenpäin ryhmittyneinä teräksenlujasti puolueen ja johtajan ympärille, uskollisina vallankumouksen lipulle, luottaen voittamattomaan marxismi-leninismiin, pitäen yksimielisesti kiinni puo-

lueen ja johtajan opetuksista, muodostuvat vallankumouksen rivit murtumattomiksi ja vallankumous voittaa varmasti.

Mitä monimutkaisempi tilanne tänä päivänä on ja mitä vaikeampia ja monimutkaisempia ovat meitä odottavat vallankumoukselliset tehtävät, sitä lujemmin meidän on luotettava asiamme oikeuteen ja voittoon, ja sitä urhoollisemmin ja voimallisemmin meidän on taisteltava ryhmittyneinä lujasti kunnioitetun ja rakastetun johtajamme toveri Kim Il Sungin johtaman puolueen keskuskomitean ympärille.

XXVII
Päämajaa puolustamassa

HAN IK SU

Hungtoun vuorelta, joka sijaitsee yli 2 000 metriä meren pinnan yläpuolella, voi nähdä Shuelingin huipun ja Sandengfangin vuoren pohjoisessa. Sieltä avautuu myös suurenmoinen näkymä Potaen vuorelle sekä monille muille vuorenhuipuille, niin korkeille kuin matalillekin, ja sieltä voi nähdä kaakkoon katsoessaan Korean syvät rotkot ja sankat metsät.

Ihastuttavin kaikista vuorista on pyhä Paekdu-*san*, joka kohoaa jättiläisen tavoin isänmaan pohjoisnurkassa. Sobaek-*san*in, Begaebongin huipun sekä Chongbongin huipun sankat aarniometsät ovat kaikki näköetäisyydellä.

Oli vuoden 1936 varhaistalvi, kun saavuimme Hungtoun vuorelle, jota me rakastimme erityisesti, koska se oli niin lähellä isänmaata.

Hehhsiatzukoun ja Hungtoun vuoren ympäristössä oli noihin aikoihin runsaasti salaisia leirejä, jotka oli pystytetty sen jälkeen, kun marsalkka Kim Il Sung oli saapunut Paekdu-*san*in lounaisalueelle.

Täällä sijaitsi Korean kansan vallankumousarmeijan päämaja, jossa marsalkka Kim Il Sung laati toimintasuunnitelmat sissiyksikköjä varten sekä organisoi ja johti henkilökohtaisesti työtä Isänmaan vapautusseuran

yhdistysten laajentamiseksi sekä työtä vallankumouksellisten järjestöjen ohjaamiseksi kotimaan puolella.

Täältä lähetettiin maan eri osiin runsaasti poliittisia työntekijöitä, jotka vaihtoivat sotilasunivormunsa joko työläisen tai talonpojan asuun.

Paekdu-*san*in tukikohdasta muodostui tuolloin Korean vallankumouksen sydän ja taistelu siirtyi uuteen suuren nousun vaiheeseen marsalkka Kim Il Sungin vetämien vallankumouksellisten ja strategisten linjojen mukaisesti.

Huolestuneina siitä, että Korean kansan vallankumousarmeija eteni nopeasti Paekdu-*san*in alueella ja siitä että vallankumoukselliset voimat sen seurauksena nopeasti kasvoivat, japanilaiset imperialistit järjestivät kiireesti Korean kenraalikuvernöörin ja Kwantungin armeijan komentajan väliset niin sanotut "Tumenin neuvottelut" lokakuussa 1936. Sitten he ryhtyivät raivokkaasti "juurimaan irti" vallankumouksellisia voimiamme keskittämällä voimansa ja yrittämällä "tukahduttaa" päämajan, jossa marsalkka Kim Il Sung oli — Korean vallankumouksen aivot ja yleisesikunnan. Tämän päämäärän saavuttamiseksi vihollinen pani toimeen "talviset rangaistusoperaatiot", joiden puitteissa se pani liikkeelle Mantshurian nukkearmeijan ja poliisin suuret sotajoukot Japanin imperialistisen vakinaisen hyökkäysarmeijan lisäksi.

Juuri tällöin syntyi tunnettu tarina "Japanilaisroistot ovat kärsineet joukkotuhon Hungtoun vuorella."

Eräänä päivänä helmikuussa 1937 marsalkka Kim Il Sung meni Paekdu-*san*illa sijaitsevalle salaiselle leirille osallistuakseen erääseen kokoukseen. Ennen lähtöään hän antoi yksityiskohtaiset ohjeet Hungtoun vuoren salaiselle leirille jääneelle komentohenkilöstölle salaisten leirien vartioinnin voimistamiseksi edelleen.

Hänen ohjeidensa mukaisesti toveri O Jung Hupin johtama yksikkö lähti Hehhsiatzukoun toiselle salaiselle leirille pitämään silmällä vihollista, ja noin 20 toveria 4. komppanian komentajan johdolla lähti Hungtoun vuoren salaiselle leirille sitä puolustamaan.

Hungtoun vuoren salaiselle leirille jääneet ryhtyivät marsalkka Kim Il Sungin ohjeita noudattaen kovettamaan korkeita lumivalleja tehdäkseen niistä väliaikaisia "lumisia juoksuhautoja" sekä kaatamaan puita ja istuttamaan niitä syvälle paksuun lumeen paikoille, joissa puusto oli harvaa ja jotka niinollen tarjosivat puutteellisesti lymypaikkoja. Näin niistä syntyi aivan luonnonmetsien näköisiä paikkoja.

Sitten järjestettiin vedenpitävä vartiointi.

Toveri Baek Hak Rim ja minä saatoimme tuolloin toveri komentajaa kokouspaikalle yhdessä muiden vartiokomppanian miesten kanssa.

Toveri komentaja palasi kokouksesta Hungtoun vuoren salaiselle leirille helmikuun 14. päivän iltapäivällä, neljä päivää lähtönsä jälkeen.

Kun 4. komppanian komentaja oli parhaillaan esittämässä marsalkka Kim Il Sungille raporttiaan tilanteesta tämän poissaolon aikana, vartioasemalta kuului äkkiä laukauksia. Välittömästi ryntäsi paikalle eräs sissi, joka ilmoitti suuren vihollisjoukon olevan tulossa vuorenharjannetta pitkin.

Vartiomiehemme eivät olleet kyenneet huomaamaan vihollista ajoissa ankaran lumimyrskyn takia, ja olivat siksi joutuneet ankaraan taisteluun. Tilanne oli kireä.

Raportin kuultuaan marsalkka Kim Il Sung sanoi, että oli varmaa, että vihollinen oli tulossa Erhtaokangista, ja määräsi meidät ryhtymään asianmukaisiin valmisteluihin toiminnan aloittamiseksi. Meidän oli kiivettävä harjan-

teelle, jota pitkin vihollinen lähestyi ja asetuttava asemiin Hungtoun vuoren etelärinteelle.

Hänen ennustuksensa osoittautui oikeaksi. Vartioasemalle ilmestyneet joukot osoittautuivat vihollisen "rangaistusjoukoiksi", joiden vahvuus oli noin 500 miestä ja jotka olivat tulossa Erhtaokangista.

Tällä kertaa pääjoukkomme olivat toisen salaisen leirin suunnassa ja Hungtoun vuoren salaisella leirillä oli vain parikymmentä miestä, mukaanlukien vartioyksikön miehet sekä lähetit.

Tästä huolimatta päättäväisyytemme toveri komentajan suojaamiseksi oli lujempi kuin milloinkaan.

Toverimme asettuivat asemiinsa ja seurasivat vihollisen liikkeitä valppain silmin. Heidän kasvoillaan säteili päättäväisyys, jolla oli käytävä ratkaisevaan taisteluun. Yhä uudelleen ja uudelleen he tutkivat jokaisen käsikranaatin ja luodin pystyäkseen iskemään vihollista nopeasti ja tarkasti.

Muutamat toverit kaivoivat lumeen kaiken, mikä olisi saattanut osoittautua haitalliseksi hätätilanteessa.

"Meidän on suojeltava toveri Kim Il Sungia, vallankumouksemme johtajaa ja komentajaamme, vaikka oman henkemme hinnalla! Me tulemme puolustamaan omalla hengellämme päämajaamme, Korean vallankumouksen aivoja ja yleisesikuntaa! Näin olimme lujasti päättäneet."

Sydämissämme eli todella voimakkaana vakaumus siitä, että tulisimme selviytymään mistä tahansa edessä olevista vaikeuksista ja koettelemuksista, että marsalkka Kim Il Sung, kansallissankari ja vallankumouksen suuri johtaja, oli johtanut Korean vallankumousta sen eturintamassa ja että Korean vallankumous voisi voittaa vain hänen johdollaan.

Vartiomiehet iskivät jatkuvasti vihollista siirtyen paikasta toiseen, mutta vihollinen lähestyi silti lumen keskellä. Vihollissotilailla oli valkoiset suojapuvut ja valkoiset siteet kiväärinperiensä ympärillä.

Toveri komentaja tarkkaili vihollisen jokaista liikettä ja näki jokaisen toverin kasvoilla luottamusta ilmentävää taisteluhenkeä. Sitten hän kutsui luokseen komppanian komentajan.

Hän antoi leveästi hymyillen uuden määräyksen. Kun katsoimme toveri komentajaa, joka oli täysin rauhallinen ja hallittu, sydämemme olivat tulvillaan luottamusta häntä ja voittoa kohtaan.

Selvää oli, että hän oli jo mielessään laatinut suunnitelman vihollisen raivoisan, epätoivoisen yrityksen iskemiseksi takaisin ja vihollisen tuhoamiseksi.

"... Tehkää tietä viholliselle. Antakaa vartiomiehille määräys perääntyä paikaltaan. Käskekää heidän ensin laskeutua alas vuorenrinnettä niin, että vihollinen näkee heidät, ja tulla sitten kiertotietä solaan."

Toveri komentajan määräyksen tarkoituksena oli houkutella vihollinen tallaamattomalle polulle jyrkälle rinteelle, jossa yksikin harha-askel saisi miehet vaipumaan salamannopeasti syvään hankeen niin että voisimme tuhota heidät siellä, sekä ajaa vielä jäljelle jäävät ja meitä vastaan hyökkäävät vihollissotilaat solaan, jossa voisimme tuhota heidät. Kun tajusin toveri komentajan tarkoituksen, sain uutta luottamusta ja sanoin itsekseni: "Me pystymme tuhoamaan vihollisen! Voitto on meidän!" Tunsin uuden voiman täyttävän ruumiini ja valkoinen naamiokaapukin harteillani tuntui lepattavan siipien lailla tuulessa.

Mutta me emme antaneet valppautemme herpaantua. Vihollisen liikkeitä tarkkaillen me piilouduimme suur-

ten puiden muodostamaan tiheään metsikköön vihollisen katseiden ulottumattomiin. Sitten levittäydyimme puolikaareksi vastapäätä polkua, jota pitkin vartiomiehemme tulisivat alas ja valmistauduimme ampumaan.

Viholliset, jotka jo olivat kavunneet vuorelle, ampuivat raivokkaasti vetäytyviä vartiomiehiämme.

Lumimyrskynkin läpi saatoimme nähdä vihollisen liikkeet yhtä selvästi kuin omat kätemme.

Susilauman tavoin vihollissotilaat raivasivat tietään lumen läpi vuoren huipulle. Ylhäällä alkoi mahtava elehtiminen. Jotkut alkoivat huutaa voitonriemuisina; toiset osoittelivat kivääreillään kohti taivasta. Lopulta eräs upseeri katsoi kaukoputkensa läpi ja määräsi yksikkönsä laskeutumaan alas vuorelta kohti meidän väijytyspaikkaamme. Vihollinen aikoi ajaa takaa vartiomiehiämme, jotka olivat vetäytyneet vuorelta juuri siten kuin toveri komentaja oli odottanutkin.

Vihollinen meni toveri komentajan valmistamaan ansaan ja alkoi rynnätä alas pitkin jyrkkää harjannetta.

”Te roistot, tiedättekö missä nyt olette? Täällä on kenraali Kim Il Sung, meidän loistava johtajamme, jonka pelkän nimen mainitseminen saa teidät vapisemaan!... Te hullut, te tulette kaikki kuolemaan!” Sydämissämme paloi tämä ajatus, kun katsoimme vihollista murhaavasti.

Juuri oikealla hetkellä ryhdyimme kaatamaan vihollisia.

Ensimmäinen yhteislaukauksemme oli kuin salama, joka iski viholliseen, joka oli lähtenyt vain ajamaan takaa lumimyrskyyn vetäytyneitä vartiomiehiämme.

Vihollisen joukoissa syntyi suuri sekasorto ja vihollissotilaat ryntäsivät alaspäin täydessä epäjärjestyksessä. Yhdessä hetkessä olimme kaataneet koko joukon vihol-

lissotilaita. Rivistöjen etunenässä olleet saivat surmansa ja heidän perässään kulkeneet joutuivat pelon ja epätoivon valtaan eivätkä tienneet mitä olisi pitänyt tehdä. Harjanne tuntui olevan täynnä vihollisen ruumiita.

Mutta pirullinen vihollinen ei vetäytynyt vapaaehtoisesti. Huutaen silloin tällöin "eteenpäin" he yrittivät epätoivoisesti voittaa jyrkällä harjanteella syntyneen sekasorron. Taistelu kävi kuumemmaksi. Raskaista tappioista välittämättä vihollinen hyökkäsi aaltoliikkeiden voimalla.

Vihollisen raskaat ja kevyet konekiväärit tulittivat vihollisjoukkojen takaa pyrkien epätoivoisesti suojaamaan ryntäileviä joukkoja. Tällä hetkellä 4. komppanian komentaja haavoittui. Toveri komentaja, joka aina huolehtii miehistään isällisellä kiintymyksellä, määräsi sissit kantamaan haavoittuneen sairaalaan, joka sijaitsi selustassa, vaikka tilanne olikin kriittinen.

Kun näimme tämän, meillä nousi pala kurkkuun.

"Rankaiskaamme vihollista vielä säälimättömämmin ja puolustakaamme kenraali Kim Il Sungia, isällistä johtajaamme!" Näin uudistimme päättäväisyytemme.

Lukumäärämme oli nyt vain viisitoista miestä, sillä viisi oli lähtenyt selustaan. Mutta iskumme vihollista vastaan kovenivat kovenemistaan.

Lopulta kaikki vihollissotilaat olivat tulleet alas harjanteen jyrkkää rinnettä harppoen ruumiiden päällä. Vuoren juurella he yrittivät asettua uudelleen taistelujärjestykseen ja "vallata" asemamme yhdellä iskulla. Mutta maanmuodostukselliset olosuhteet pakottivat vihollisen tulemaan läpi kapean solan ja läpi paksun lumen päästäkseen asemiemme lähelle.

Vihollinen, joka oli mennyt täydellisesti toveri komentajan asettamaan ansaan, oli nyt kuin hiiri loukussa.

Viimein vihollinen yritti hyökätä konekivääritulen suojaamana, mutta vain kärsiäkseen yhä raskaampia tap-

pioita jokaisella yrityksellä. Sissien kuolettavat iskut saivat vihollisen yhä suuremman kauhun valtaan hetki hetkeltä.

Juuri tällä hetkellä toveri komentaja antoi määräyksen tulen lopettamisesta. Hän antoi tämän määräyksen, koska vihollinen oli asettanut etulinjaan "tulisuojaksi" ihmisiä, jotka se oli pakottanut mukaansa kantamaan varusteita rintamalle. Näiden ihmisten suojissa vihollissotilaat aikoivat paeta ja pelastaa saastaisen henkensä. Tästä syystä toveri komentaja käski miesten lopettaa ampumisen hetkeksi, jotta näitä ihmisiä ei ammuttaisi.

Hiljaista hetkeä hyväkseen käyttäen vihollinen lähti kiireesti pakenemaan.

Vihollisen taistelumuodostelmat joutuivat yhä suuremman sekasorron valtaan. Henkiin jääneet vihollissotilaat syöksyivät raivoisasti pakoon tyrkkien toisiaan oman henkensä pelastaakseen.

Sekasorron huomatessaan toveri komentaja antoi heti sisseille määräyksen hyökätä. Oli vaikeaa ampua vihollissotilaita, kun he olivat ihmisten keskellä, mutta sissit saattoivat iskeä pistimensä heidän sydämiinsä luottavaisesti ja vapaasti.

Miehemme, jotka ajoivat vihollissotilaita takaa valkoiset naamiokaavut tuulessa liehuen, olivat kuin salama. Joka puolella kaatui vihollisia.

Miltei kaikki solaan tulleet vihollissotilaat tuhottiin ankarassa taistelussa, ja heidän perässään tulleet pakenivat kiireesti.

Pimeän tultua toveri komentaja käski etsiä paenneiden vihollissotilaiden leirin ja tuhota myös heidät.

Hänen määräyksensä mukaisesti matkaan lähetettiin tuhoamisryhmä. Noin 15 *rin* päässä tuhoamisryhmä näki syvään lumeen pystytettyjä telttoja, joissa vihollissotilaat nukkuivat, liian väsyneinä paetakseen.

He eivät olleet edes tehneet tulta pelätessään hyökkäystämme, vaan makasivat verhoutuneina työpukuihin, joita olivat napanneet varusteitaan kantaneilta ihmisiltä.

Niistä ihmisistä, jotka tuona päivänä oli pakolla mobilisoitu, vihollisrivistön eteen asetetut pelastettiin sissiemme toimesta. Mutta monet muut ihmiset joutuivat vieläkin kärsimään vihollisen takia. Muutamien telttojen ympärillä käveli näitä ihmisiä täristen kylmästä voimatta palata kotiin, koska vihollisen vartiomiehet pitivät heitä silmällä.

Vihollissotilaat olivat jättäneet nämä ihmiset telttojen ulkopuolelle ja vartioivat heitä pannakseen heidät sitten jälleen kantamaan varusteita ja välttääkseen sen mahdollisuuden, että nämä ihmiset olisivat paljastaneet meille vihollisjoukkojen olinpaikan.

Tämän nähdessään tovereidemme silmiin syttyi raivo. Tuhoamisryhmä jakautui useisiin ryhmiin ja lähestyi vihollisen telttoja.

"Sata- ja tuhatkertainen kuolema viholliselle!" Ensin he valitsivat ne teltat, joissa ei ollut siviilejä ja keskittivät tulen niihin auttaakseen ihmisiä pakenemaan. Sillä välin muutamia vihollissotilaita pääsi jälleen pakoon.

Mutta nämäkään hulttiot eivät onnistuneet pelastamaan henkeään.

Heti kun toveri O Jung Hup ja hänen miehensä, jotka tällä kertaa olivat olleet toisen salaisen leirin suunnalla, saivat patrollimiehiltään tietoja monien ihmisten jalanjäljistä, joita nämä olivat nähneet Hungtoun vuoren salaiselle leirille johtavalla tiellä, he kiirehtivät paikalle taittaen *rin* toisensa jälkeen. Matkalla he kohtasivat pakenevia vihollissotilaita. Yhteistyössä O Jung Hupin miesten kanssa me ajoimme vihollissotilaat kapeaan solaan ja tuhosimme heidät kuin rotat loukkuunsa.

Näimme heti miten huolissaan toveri O Jung Hup ja hänen asetoverinsa olivat päämajan turvallisuudesta. He olivat saapuessaan aivan hengästyneitä.

Kurkkuamme kuristi puristaessamme heidän käsiään. Kun he olivat kuulleet iloisen uutisen siitä, että toveri komentaja oli turvassa, he halasivat ja suutelivat meitä silmät kyynelissä.

Kaikki olivat liikutuksen vallassa ja hurrasimme ja hurrasimme yhä uudelleen lumessa seisoen.

Toveri O Jung Hup ja muut japanilaisvastaiset sissit olivat todellakin puolustaneet oman henkensä uhalla vallankumouksen päämajaa, jossa marsalkka Kim Il Sung teki antaumuksellisesti työtä jopa noina vakavan vaaran ja moninaisten vaikeuksien päivinä. He ajattelivat yötä päivää vain päämajan turvallisuutta, koska siellä oli marsalkka Kim Il Sung; silloinkin kun raakalaismaiset ja itsepintaiset "rangaistusjoukot" ajoivat heitä takaa, eivätkä koskaan epäröineet panna omaa henkeään alttiiksi hänen puolestaan.

Mikä antoi meille niin paljon voimaa, että saatoimme tuona päivänä lyödä vihollisen, joka oli lukumääräisesti moninkertainen meihin verrattuna, ja mikä sai toveri O Jung Hupin ja hänen asetoverinsa taivaltamaan useita kymmeniä *ri*tä vauhdista hengästyneinä vain murskatakseen vihollissotilaat, jotka olivat hyökänneet paikkaan, jossa päämaja sijaitsi? Tämä voima oli yhteinen punainen sydän — palava taisteluhenki ja uskollisuus vallankumoukselle, halu suojella omalla elämällä marsalkka Kim Il Sungia, Korean vallankumouksen suurta johtajaa, jonka erinomaista johtajuutta ja rajatonta rakkautta isänmaata ja kansaa kohtaan pidettiin suuressa arvossa.

Vehkeilipä vihollinen miten epätoivoisesti ja miten suurin voimin tahansa se ei kyennyt tukkimaan tietäm-

me, sillä me marssimme eteenpäin aseistautuneina marsalkka Kim Il Sungin suurilla vallankumouksellisilla ajatuksilla, ryhmittyneinä hänen ympärilleen teräksenlujasti, pitäen kiinni hänen hyvin suunnitellusta strategisesta linjastaan.

Tuntien tämän johdosta itseluottamusta ja ylpeyttä me uudistamme jälleen päätöksemme puolustaa omalla hengellämme marsalkka Kim Il Sungin johtamaa puolueemme keskuskomiteaa.

XXVIII
Toveri komentajan opetusta seuraten

KIM DONG GYU

"... Meidän on valmennettava sissimme niin, että heistä kasvaa intomielisiä vallankumouksellisia ja luotettavia taistelijoita, jotka ovat valmiit suorittamaan menestyksellisesti minkä tahansa taistelutehtävän mitä tahansa vihollista vastaan, onpa se miten vaikea hyvänsä..."

Näin kunnioitetulla ja rakastetulla johtajalla toveri Kim Il Sungilla oli tapana opettaa meitä komentajia ja poliittisen työn tekijöitä käsittelemään uusia alokkaita japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikakaudella.

Aina kun muistelen hänen näitä sanojaan, tulee mieleeni eräs tapaus, joka sattui vuoden 1937 alussa.

Noina päivinä yksikkömme oli sijoittunut Paekdu-*san*in lounaiselle alueelle, ja me harjoitimme siellä voimallista poliittista ja sotilaallista toimintaa toveri komentajan suorassa komennossa vihollisen murskaamiseksi kaikkialla tuolla alueella. Toimimme Hehhsiatzukoun salaisilta leireiltä käsin. Tällä kaudella hyvin monet nuoret ja keski-ikäiset liittyivät sisseihin päätettyään taistella japanilaista imperialismia vastaan ase kädessä.

Toveri komentaja kehoitti minua eräänä päivänä ottamaan vastuulleni komppanian poliittisen ohjaajan velvollisuudet. Tuolloin, vaikean ja monimutkaisen vallankumouksellisen taistelun edetessä, minulla ei ollut tarpeeksi

koulutusta eikä taistelukokemusta, ja pelkäsin kovasti etten pystyisi suoriutumaan kunnolla tästä tärkeästä ja vastuullisesta tehtävästä.

Mutta koska toveri komentaja itse uskoi minulle tämän tärkeän velvollisuuden, päätin osoittautua hänen suuren luottamuksensa arvoiseksi täyttämällä tämän tehtävän olipa se miten vaikea tahansa. Koska komppaniassa oli paljon taistelukokemusta vailla olevia uusia alokkaita, minä ajattelin yksinkertaisesti vain, että olisi parempi, jos komppaniassamme olisi paljon taistelussa koeteltuja ja karaistuneita sissejä, jolloin se voisi paremmin suoriutua vallankumouksellisista tehtävistään. Niinpä ehdotin toveri komentajalle, että joitakin alokkaita vaihdettaisiin kokeneisiin sissitaistelijoihin.

Kun ajattelen sitä nyt, minua hävettää niin, että tohdin tuskin kohottaa päätäni.

Missä olisi ollut karaistuneiden sissiveteraanien reservejä uusien alokkaiden korvaamiseksi aikana, jolloin meitä piiritettiin joka puolelta ja jolloin kävimme verisiä taisteluja päivittäin? Jos veteraanitaistelijoita olisi jossain ollutkin, niin miten olisi ollut mahdollista että juuri meidän komppaniamme kaikkien komppanioiden joukosta olisi saanut heidät riveihinsä? Tuolloin en ajatellut näitä asioita, ajattelin vain sitä miten uudet alokkaamme voitaisiin korvata veteraaneilla.

Mutta toveri komentaja ei torunut minua tämän järjettömän vaatimuksen takia. Kuunneltuaan mitä minulla oli sanottavaa hän selvitti minulle hiljaa sissiyksikköjen todelliset olosuhteet ja osoitti minulle, että ajattelutapani oli väärä sekä sanoi, että olisi olennaisen tärkeää valmentaa ja kouluttaa vallankumoustaistelussa vielä kokemattomista uusista alokkaista karaistuneita vallankumouksellisia.

”. . Komentajien ja poliittisen työn tekijöiden tulee

ajatella uusien alokkaiden valmentamista taistelun melskeissäkin tehdäkseen alokkaista hienoja vallankumouksellisia. Vaikka pyytäisittekin minua vaihtamaan miehiä, niin mistä minä voisin löytää teille koeteltuja taistelijoita? Vallankumouksellinen tulee olla valmis kohtaamaan vaikeuksia ja koettelemuksia ja ratkaisemaan ongelmia itse, ovatpa olosuhteet miten epäsuosiolliset tahansa.

Kaikkien komppanian jäsenten kouluttaminen ja valmentaminen kunnon vallankumouksellisiksi ei tietenkään ole mikään helppo tehtävä komppanian ainoalle poliittiselle ohjaajalle.

Siksi onkin välttämätöntä, että poliittisen työn tekijät rakentavat yksikön vallankumouksellisen kapasiteetin siten, että yksi opettaa kymmentä ja nämä kymmenen sitten puolestaan sataa.

Näin koulutetuista vallankumouksellisista tulee arvokkaita ihmisiä, jotka kykenevät kouluttamaan ja johtamaan tulevaisuudessa tuhansia ja kymmeniä tuhansia ihmisiä ja toteuttamaan Korean vallankumouksen.

Tällä hetkellä taistelemme vihollista vastaan olosuhteissa, jotka ovat pahemmat kuin missään muualla maailmassa. Missään ei todennäköisesti ole ihmisiä, jotka olisivat taistelleet yhtä kauan kuin me tällaisissa olosuhteissa, nukkumatta kunnollisissa huoneissa ja syömättä tarpeeksi.

Näissä vaikeissa olosuhteissa on olennaisen tärkeää, että opetamme aina sissiyksikkömme jäsenet jatkamaan taistelua taipumatta ja osoitamme heille selkeästi vallankumouksemme menestyksen näkymät.

Selviytyäkseen tästä tehtävästä komppanian poliittisen ohjaajan tulee huolehtia yksiköstä äidin lailla ja opettaa sen jäseniä ja asettua johtoon kaikissa vaikeissa tehtävissä antaen heille esimerkin, jota noudattaa."

Vasta sen jälkeen, kun olin kuullut hänen selvittävän asian minulle tähän ystävälliseen tapaan, minä ymmärsin missä olin tehnyt väärin.

Tärkeä mittari, jolla voidaan mitata ihmisten vallankumouksellista luonteenlujuutta, on uskollisuus vallankumoukselle ja kansalle, ei niinkään näiden ihmisten kyvyt. Kykyjä voidaan hankkia oppimisen avulla, mutta uskollisuutta vallankumoukselle ja kansalle ei voi hankkia kiireellä.

Mutta minä olin pitänyt tärkeänä komppaniani jäsenten kykyjä ja ylenkatsonut heidän uskollisuuttaan vallankumoukselle ja toveri komentajalle, ja niin olin pyytänyt häntä vaihtamaan miehiä sen sijaan että olisi yrittänyt kouluttaa heitä. Miten typerä olinkaan ollut!

Tuolloin en pystynyt pääsemään eroon itsesoimauksen tunteesta, ja minä aloin miettiä itse kulkemaani vallankumouksellista taivalta. Ennen sisseihin liittymistäni minä en tiennyt juuri mitään vallankumouksesta tai siitä, millainen vallankumouksellisen pitäisi olla; olin pelkkä kuumaverinen nuori mies. Liityin vallankumouksen riveihin päätettyäni mieluummin nousta taisteluun kuin antaa vihollisen surmata itseni pistimellä tekemättä mitään sen jälkeen, kun olin nähnyt japanilaisten imperialistien "rangaistushyökkäyksen" aiheuttaman verilöylyn kylässäni. Minusta oli tullut komppanian poliittinen ohjaaja nimenomaan toveri komentajan henkilökohtaisen ohjauksen ja veteraanisissien avulla, vaikka aluksi olinkin ollut kovin naiivi.

Komentajat ja veteraanisissit tekivät tuolloin kaikkensa valmentaakseen minusta vallankumouksellisen ja puolueen jäsenen toveri komentajan opetuksia seuraten.

He eivät ainoastaan karaisseet itseään vallankumouksellisesti vaikeissa ja monimutkaisissa taisteluissa vihol-

lista vastaan vaan tekivät kaikkensa opettaakseen ja kasvattaakseen uusia alokkaita.

Uskonkin, että opettaessaan meitä tekemään kaiken mahdollisen kansan ja varsinkin uusien alokkaiden hyväksi, toveri komentaja opetti meille miten tulee elää ja tehdä työtä.

Japanilaisvastaisen aseellisen taistelun aikana toveri komentaja opetti meille komentajille ja poliittisen työn tekijöille yhä uudelleen ja uudelleen:

"...Sissiyksikköjen komentajat ja taistelijat sulautuvat yhteen muodostaakseen täydellisen kokonaisuuden vallankumouksen tiellä. Siksi komentajillemme kuuluu luonnollisena vallankumouksellisena velvollisuutena huolehtiminen yksikön jäsenistä ja heidän kouluttamisensa kuin he olisivat hänen omia poikiaan ja veljiään; se on vallankumouksellinen velvollisuus, joka meidän on täytettävä...

Komentajiemme tulisi rakastaa taistelijoitaan ja huolehtia heistä syvällä vilpittömyydellä kuin äiti, joka yrittää lämmittää poikansa käsiä ja jalkoja käärimällä ne omaan hameeseensa suojellakseen niitä paleltumiselta, ja joka uskaltaisi hypätä vaikka tuleen pelastaakseen lapsensa... Jotta komppanian komentajistamme ja poliittisista ohjaajistamme tulisi komentajia, jotka ovat kuin äitejä miehille... heidän tulisi kiinnittää huomionsa pienimpiinkin yksityiskohtiin yksiköidensä jäsenten elämässä — siihen kantavatko he reppua oikealla tavalla selässä, ovatko reput liian raskaita tai niiden hinnat kyllin vahvoja, sopivatko kengät hyvin tai ovatko ne kuluneet, ovatko kengät kunnolla jalassa — puhumattakaan taistelijoiden toiminnasta ja terveydestä, ja oikaista jokainen virhe hyvissä ajoin..."

Nämä toveri komentajan sanat olivat ohjenuorana komentajille uusien alokkaiden kouluttamisessa. Noudat-

taen toveri komentajan opetuksia ja kasvattaen samalla itseäni minä ryhdyin kasvattamaan komppaniamme uusia alokkaita koetelluiksi vallankumouksellisiksi ja kokeneiksi sissijoukkojen jäseniksi, jotka pystyvät itsenäisesti suoriutumaan menestyksekkäästi kaikista velvollisuuksistaan.

Tässä yhteydessä ei tilanpuutteen vuoksi ole mahdollisuutta käsitellä yksityiskohtaisesti sitä miten minä valmensin ja koulutin uusia alokkaita. Kerron tässä ainoastaan muutamista henkilökohtaisista kokemuksistani.

Me ryhdyimme uskollisesti, toveri komentajan opetuksen mukaisesti, kasvattamaan sissitaistelijoita siten, että yksi opetti kymmentä ja nämä kymmenen puolestaan sataa henkeä, ja olimme yhteistyössä ennen kaikkea kunkin yksikön puolueen jäsenten kanssa uusien alokkaiden kouluttamisessa ja ohjaamisessa samalla kun valmensimme itseämme vallankumouksellisina.

Vuoden 1937 keväällä Korean kansan vallankumousarmeija oli siirtymässä kohti Tungkangia hajoittaakseen vihollisen "rangaistusjoukot", jotka olivat suorittaneet hyökkäyksiä Paekdu-*san*in lounaisalueille.

Marssi oli yhtä vaikea kuin "pitkä marssi". Juuri tämän marssin aikana komppaniamme puolueen jäsenet seisoivat etulinjassa yksikössämme vaikeuksien voittamiseksi uskollisina toveri komentajan opetuksille. Me ohjasimme, autoimme ja kasvatimme yksikön jäseniä voittamaan ensimmäiset koettelemuksensa menestyksellisesti.

Lunta oli paksulti, tie oli jyrkkä ja kaiken kukkuraksi pakkanen paukkui niin, että hankaluudet kävivät yksikön kokemattomille jäsenille miltei sietämättömiksi. Samalla hetkellä kun heille annettiin määräys levätä, he yksinkertaisesti romahtivat maahan ja istuivat paikoillaan liikkumatta. Miten oli mahdollista, etteivät veteraanitaistelijat väsyneet? Mitä ankarammiksi koettelemukset kä-

vivät, sitä uskollisemmin he seurasivat toveri komentajan käytännön esimerkkiä ja ryhtyivät johtamaan uusia alokkaita omalla esimerkillään heitä rohkaisten ja eteenpäin johdattaen.

Kasvattaen uusia alokkaita toveri komentajan vallankumouksellisten aatteiden mukaisesti he raivasivat tietä läpi paksujen lumikinosten ja kantoivat väsyneiden nuorten sissien kivääreitä omalla olallaan ja selässään. Kun he näkivät nuoren taistelijan horjahtelevan vielä ilman kivääriäänkin, he tukivat häntä auttaen häntä siten jatkamaan marssia.

Kun määrättiin lepotauko tai kun saavuttiin leiriytymispaikalle he riensivät keräämään polttopuita ja rakentamaan nuotiota ja ottivat vapaaehtoisesti vartiovelvollisuuden.

Joskus he kokeilivat kaatuilevien tovereiden kenkiä ja jopa korjasivat uusien alokkaiden lakkeja, kun ne paloivat miesten nukkuessa sikeästi. He suorittivat myös kasvatustyötä rohkaistakseen ja nostattaakseen uusia alokkaita toimintaan.

He opettivat uusille alokkaille miten vihollista vastaan oli taisteltava vuorilla purevassa tuulessa ja saivat nämä vakuuttuneiksi siitä, että voitto voidaan saavuttaa ainoastaan voittamalla kaikki sellaiset vaikeudet. Mutta edes tällaisina aikoina he eivät sortuneet luennoimaan alokkaille yksitoikkoiseen äänensävyyn ja sanomaan näille, että "pitäisi kestää" tai että "on vakava virhe antaa lakkinsa tai kenkiensä palaa".

He puhuivat uusille alokkaille pääasiassa omista kokemuksistaan niihin aikoihin, kun he olivat liittyneet sisseihin, sellaisella tavalla, että uudet alokkaat pystyivät oppimaan asioita itse. Jos he olisivat saarnanneet uusille alokkaille tai valitelleet, nämä olisivat kuolemanväsy-

neinä pikemminkin saaneet näistä luennoista uusia kärsimyksiä kuin rohkaisua.

Eräänä aamuna, kun yksikkömme oli saapunut Manchiangiin, vihollinen suoritti yllätyshyökkäyksen salaiselle leirillemme, ja niin meidän oli ryhdyttävä taisteluun sitä vastaan ja jätettävä aamiaisemme kesken. Komentajat ja veteraanisissit taistelivat tuolloin vihollista vastaan raivokkaasti, jotta uuden alokkaat olisivat selviytyneet ehjinä tulikokeesta, ja kantoivat uusien alokkaiden ruoan paikkaan, jonne nämä olivat menneet. Kun yksikkö lepäsi tuona päivänä taistelun jälkeen veteraanisissit kaivoivat esiin ruoan, jonka uudet alokkaat olivat jättäneet, ja opettivat näille ystävälliseen äänensävyyn, että vihollisen lyöminen onnistuu ainoastaan silloin kun toimitaan rauhallisesti ja nopeasti olipa tilanne miten kiireellinen ja monimutkainen tahansa.

Mutta kun kiinnitimme päähuomiomme siihen, että huolehdimme uusista alokkaista ystävällisesti, me emme kyenneet kiinnittämään riittävästi huomiota siihen toveri komentajan opetukseen, että uusia alokkaita olisi opetettava periaatteellisella tavalla.

Seuraava tapaus sattui, kun yksikkömme oli marssimassa eräälle Tungkangin salaiselle leirille. Ravintotilanne oli tuolloin hyvin heikko, ja meidän oli marssittava päiväkausia ilman ruokaa. Eräänä päivänä yksi uusi alokas otti hiukan maissia jonkun talonpojan pellolta.

Uusi alokas oli nähnyt maissinkorsikasan pellolla ollessaan vartiopalveluksessa, ja kun hän oli vapautunut palveluksestaan, hän oli mennyt sinne toivoen löytävänsä korsista vielä hiukan tähkiäkin. Hämmästyksekseen hän huomasi, ettei niitä ollut vain muutamia, vaan miltei kaikki tähkät olivat vielä paikoillaan, koska talonpoika

oli leikannut maissin syksyllä tähkineen ja kasannut sadon pellolle, jotta voisi repiä tähkät irti keväällä. Mutta sissi, ajatellen vain nälkäisiä asetovereitaan, palasi yksikön luo reppu täynnä maissia ajattelematta sen enempää mitä oli tekemässä.

Asiasta ilmoitettiin heti päämajaan. Toveri komentaja lähetti viivyttelemättä erään yksikön jäsenen kylään tapaamaan pellon omistajaa ja pyytämään tältä anteeksi maksaen samalla riittävän summan korvaukseksi maissista.

Talonpoika, johon toveri komentajan toiminta teki suuren vaikutuksen, liikuttui syvästi ja tarjoutui lahjoittamaan kaiken maissin yksikölle.

Yksikön kaadereiden konferenssissa, joka pidettiin, kun yksikkö oli saapunut Tungkangin salaiselle leirille, toveri komentaja painotti periaatteellisuuden merkitystä uusien alokkaiden kasvatuksessa viitatessaan tähän kurinpidolliseen rikkomukseen ja sanoi:

”Vallankumouksellisen armeijan kurinalaisuudessa tärkeimpiin asioihin kuuluu kurinalaisuus suhteessa kansanjoukkoihin. Tämä siitä syystä, että mitkään sissit eivät voi toimia hetkeäkään irrallaan kansasta, aivan kuin kalatkaan eivät voi elää ilman vettä. Vallankumousarmeija voi tuhota runsaasti vihollissotilaita mutta vahingoittaa vallankumousta, jos se loukkaa joukkojen etuja vaikka vain vähänkin. Joskus kuitenkin sattuu, että ihminen luulee tehneensä hyvän työn, vaikka hänen toimintansa on itse asiassa suuntautunut kansan etuja vastaan. Tästä on esimerkkinä tapaus, jolloin eräs yksikön jäsen otti maissia erään talonpojan pellolta marssin aikana.

Totta on, että tilanne oli meidän kannaltamme silloin hyvin vaikea... Mutta onko vallankumousarmeija milloinkaan ottanut vapauksia kansan omaisuuden suhteen tai hankkinut ruokaa tällä tavalla? Kukaan ei ole anta-

nut meille oikeutta eikä voikaan antaa meille oikeutta tällaiseen toimintaan. Kansan vallankumousarmeija on armeija, joka taistelee kansan puolesta, kuten jo armeijamme nimikin kertoo. Juuri kansan etujen ja onnen saavuttamiseksi me kärsimme kaikki koettelemukset näissä lumimyrskyissä ja olemme jo taistelleet monien vuosien ajan valmiina uhraamaan henkemme epäröimättä. Taistelu kansan etujen ja onnen puolesta on lähtökohtana sissien kaikessa toiminnassa sekä perustana vallankumousarmeijan kurille... Tuskin on tarpeen sanoa, että me esitimme talonpojalle vilpittömän anteeksipyyntömme ja maksoimme hänelle riittävän korvauksen maissista ennenkuin otimme käyttöömme maissin, jonka tämä toveri oli ottanut talonpojan pellolta...

Mutta tätä kysymystä ei saa väheksyä. Pinnallisesti katsoen on kysymys vain pienestä määrästä maissia, mutta merkityksellinen ei tässä asiassa olekaan maissin määrä vaan kysymys kurista. Meidän ei pidä ajatella, että eräs toveri vain teki virheen, vaan meidän pitäisi ajatella vakavasti sitä miten me olemme huolehtineet yksikkömme jäsenistä ja kasvattaneet heitä jokapäiväisessä elämässä, jotta he noudattaisivat kuria..."

Näin me opimme läksymme. Toveri komentajan opetusten mukaisesti komppaniamme puolueosasto lujitti edelleen järjestöllistä toimintaa ja kamppaili voimallisesti kaikkia kielteisiä ilmiöitä vastaan kasvattaakseen yksikön jäseniä periaatteellisesti.

Koska minulla ei ollut riittävää kokemusta poliittisesta työstä en kyennyt selviytymään työstäni niin hyvin kuin olin toivonut, vaikka teinkin kaikkeni. Mutta saadessaan tietää mikä tilanne todella oli yksikössämme, toveri komentaja tuli itse paikalle ja opetti meille yksityiskohtaisesti velvollisuutemme.

Koko japanilaisvastaisen aseellisen taistelun ajan to-

veri komentaja osallistui aina puolueosastojen kokouksiin ja ohjasi niissä työtä, ja Tungkangin sotilaallisten ja poliittisten opintojen aikana hän kävi yksikössämme useammin auttaakseen meitä ratkaisemaan visaisia kysymyksiä ja selvittääkseen meille asioita, joita emme ymmärtäneet. Tuolloinkin toveri komentaja tuli komppaniaamme ja ymmärtäen täydellisesti miesten elinolosuhteet hän antoi yksityiskohtaisia ohjeita yksikön puolueosaston työn voimistamisesta ja puolueen jäsenten roolin parantamisesta yksikön jäsenten kasvatuksessa.

Toveri komentaja osoitti miten välttämätöntä oli kohottaa puolueen jäsenten etujoukkoroolia uusien alokkaiden valmentamiseksi päteviksi taistelijoiksi, ja tässä tarkoituksessa oli olennaista, että puolueen jäsenille määrättiin konkreettisia tehtäviä ja ohjattiin heitä täyttämään ne ja autettiin heitä ratkaisemaan niitä vaikeita ongelmia, joita eteen tulee.

Esimerkiksi, hän sanoi, kun yksikkö saa määräyksen suorittaa valmisteluja taistelua varten ja ryhtyä taistelutoimintaan, on välttämätöntä osoittaa kullekin puolueen jäsenelle tehtäväksi tehdä poliittista työtä, joka tähtää siihen, että uusille alokkaille selvitetään taistelun päämäärä ja merkitys ja että heissä nostatetaan vihaa vihollista vastaan.

Samalla jokaiselle puolueen jäsenelle oli annettava konkreettinen tehtävä suoritettavaksi taistelutoiminnan aikana — jokainen puolueen jäsen oli määrättävä auttamaan jotakuta tiettyä uutta alokasta omavastuullisesti, toinen puolueen jäsen oli määrättävä auttamaan sairasta sissiä tervehtymään ja osallistumaan taisteluun.

Toveri komentaja ei ainoastaan jakanut tehtäviä yksittäisille puolueen jäsenille, vaan opetti meille myös, että puolueen jäsenten pitäisi esittää etujoukkorooliaan sissiyksikön jäsenten joukossa löytämällä aikaa poliittisen

työn tekemiseen uusien alokkaiden hyväksi silloinkin, kun ovat suorittamassa sotilaallisia velvollisuuksiaan kuten vartiopalvelusta tai tiedustelupalvelusta.

Hän sanoi, ettei välttämätöntä ollut vain tehtävien osoittaminen puolueen jäsenille, vaan myös pysyminen ajan tasalla sen suhteen, miten uudet alokkaat suorittivat velvollisuutensa. Heitä oli autettava ratkaisemaan vaikeat ongelmat, korjaamaan virheet ja suoriutumaan tehtävistään paremmin; oli arvioitava oikein tehty työ ja osoitettava puolueen jäsenille vaativampia poliittisia tehtäviä, jotta myös he kouliintuisivat jatkuvasti.

Toveri komentajan tämänkaltaisen huolellisen ohjauksen alaisuudessa me opimme ymmärtämään selkeästi miten puolueen jäsenet oli organisoitava toimintaan uusien alokkaiden kouluttamiseksi ja miten puolueen jäseniä oli ohjattava kohottamaan etujoukkorooliaan alokkaiden koulutuksessa.

Päätimme jälleen keskittyä oppimaan toveri komentajan opetuksista ja seuraamaan hänen esimerkkiään työmenetelmän ja -tyylin suhteen. Ensiksi laadimme suunnitelmat agitaatiota ja rentoutumista varten marssin ajaksi hänen opetuksensa mukaisesti ja osoitimme kullekin puolueen jäsenelle poliittisen tehtävän. Päätimme esimerkiksi siitä kuka oli vastuussa agitaatiotyöstä lepotaukojen aikana, kenen oli puhuttava mistäkin kysymyksestä millekin uudelle alokkaalle — ja ryhdyimme säännönmukaisesti pitämään rentoutumiskokouksia aina kun saavuimme leiriytymispaikkaan. Lisäksi nimitimme puolueen jäseniä huolehtimaan henkilökohtaisesti sellaisista alokkaista, jotka mahdollisesti kärsivät marssin aikana kipeytyneistä jaloista, ja määräsimme toisia puolueen jäseniä kantamaan hyvin nuorten sissien kiväärejä, jotta marssin aikana ei tapahtuisi sammumisia.

Tällä tavalla puolueen jäsenet auttoivat ja ohjasivat

saamaansa tehtävää vastaavasti uusia alokkaita kaikkialla ja kaikissa paikoissa ja kasvattivat heitä jokaisen sopivan hetken tullen.

Samalla kun autoimme ja ohjasimme uusia alokkaita tällä tavalla me voimistimme jatkuvasti heidän opintojaan. On mahdotonta käydä vallankumouksellista taistelua tajuamatta vallankumouksen totuutta.

Me siis seurasimme toveri komentajan opetusta siitä että "opiskelu on vallankumouksellisten ensimmäinen ja tärkein tehtävä" emmekä keskeyttäneet opintotoimintaa kaikkein vaikeimmissa ja monimutkaisimmissa tilanteissakaan, kun kävimme sissitaisteluja miltei päivittäin.

Meillä ei noihin aikoihin ollut mitään määrättyä aikaa tai paikkaa opiskelua varten. Me opiskelimme samalla kun marssimme tai teimme työtä. Kokemuksemme uusien alokkaiden koulutuksesta Tungkangin salaisella leirillä ovat yhä tuoreina mielessäni.

Tuolloin komppaniaan muodostettiin viisi- tai kuusijäsenisiä ryhmiä, ja jokaisen tällaisen ryhmän opintotoiminnasta määrättiin vastaamaan yksi puolueen jäsen. Yhden tällaisen ryhmän jäsenet menivät aina yhdessä keräämään polttopuita tai suorittamaan muita tehtäviä. Silloin ryhmän vastaavaksi määrätty puolueen jäsen alusti kysymyksen ja selvitti sitä yksinkertaisin sanakääntein samalla kun käveltiin tai tehtiin työtä. Hän asetti ryhmän jäsenille kysymyksiä, joista sitten yhdessä keskusteltiin.

Tuolloin opiskelimme paljon Isänmaan vapautusseuran kymmenen kohdan ohjelmaa, ja opintoryhmistä vastaavat puolueen jäsenet asettivat ryhmän jäsenille kysymyksiä samalla kun tehtiin työtä — "mitä merkitsee ilmaisen, pakollisen koulujärjestelmän toimeenpano?", "miten maakysymys olisi ratkaistava, kun isänmaa on

vapautettu?" jne — ja samalla hän selvitti vaikeita teknisiä termejä ja artikkeleita helppotajuisesti. Uudet alokkaat kuuntelivat selvityksiä työtä tehdessään, ilmaisivat mielipiteensä ja esittivät kysymyksiä ja alkoivat tällä tavalla vähitellen ymmärtää asioita.

Kun järjestimme opintotoiminnan tällä tavalla uusien alokkaiden tietoisuustaso alkoi vähitellen kohota ja heidän kykynsä vallankumouksellisina parantuivat suuresti.

Näin monista yksikön jäsenistä tuli toveri komentajan opetusten ja suoran ohjauksen ansiosta luotettavia puolueen jäseniä ja koeteltuja vallankumouksellisia, jotka suorittivat kuolemattomia urotekoja lahjomattomina taistelijoina, jotka olivat aina valmiit taistelemaan loppuun saakka, joita vankilaan joutuminen ja hirsipuu eivät saaneet taipumaan ja jotka pitivät vallankumouksellisen kunniansa puhtaana toteuttaakseen toveri komentajan vallankumouksellista linjaa ja politiikkaa. Heistä tuli kokeneita poliittisen työn tekijöitä, jotka kasvattivat, organisoivat ja mobilisoivat joukkoja kaikkialla mihin menivät; ja veteraanivallankumouksellisia, jotka pystyivät johtamaan pienyksikköjä niin että ne kykenivät suoriutumaan kaikkein vaikeimmista ja monimutkaisimmistakin tehtävistä vaikka kuinka epäsuotuisissa olosuhteissa.

Nämä vallankumoukselliset, joita valmennettiin toveri Kim Il Sungin opetusten hengessä ja hänen suoranaisessa ohjauksessaan, puolestaan valmensivat monia uusia vallankumouksellisia kaadereita, jotka nyt muodostavat sosialistisen isänmaan voimakkaan selkärangan.

Kun ajattelen näitä asioita ymmärrän yhä selkeämmin toveri Kim Il Sungin kaukonäköisyyden, hänen ohjauksensa oikeuden ja elinvoimaisuuden vallankumouksellisten valmentamisessa ja kouluttamisessa.

Meidän on voimistettava edelleen poliittista työtämme puolueen jäsenten ja työtätekevien keskuudessa sekä laajennettava ja vahvistettava vallankumouksemme rivistöjä. Puolueemme linjana on taloudellisen rakennustyön ja puolustuksen rakentamisen rinnakkaisuus, jotta voitaisiin saada aikaan suuri vallankumouksellinen nousu sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla sekä saavuttaa loistavia voittoja kamppailussa isänmaamme jälleenyhdistämisen jouduttamiseksi. Kaiken puoluetyömme tulee palvella tätä päämäärää.

Meidän on voimistettava edelleen poliittista työtämme puolueen jäsenten ja työläisten keskuudessa sekä laajennettava ja vahvistettava vallankumouksemme rivistöä. Puolueemme linjana on taloudellisen rakennustyön ja puolustuksen rakentamisen rinnakkaisuus, jotta voitaisiin saada aikaan suuri vallankumouksellinen nousu sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla sekä saavuttaa loistavia voittoja kamppailussa isänmaamme jälleenyhdistämisen jouduttamiseksi. Kaiken puoluetyömme tulee palvella tätä päämäärää.

XXIX
Toveri komentajan syvä luottamus ja huolenpito

JANG CHOL GU

Kun ajattelen japanilaisvastaisen aseellisen taistelun vaikeita päiviä elävimpänä muistoissani se tapa, jolla toveri Kim Il Sung opetti meitä ja huolehti siitä, että pysyisimme vallankumouksellisella tiellä.

Kun ajattelee niitä viittätoista pitkää kesää ja talvea, jotka taistelu jatkui, ymmärtää, ettei niillä ole vertauskohtaa maailman historiassa sen paremmin kestoajan kuin raskaudenkaan mittapuulla arvioituna. Ainoastaan toveri Kim Il Sungin erinomainen johtajuus mahdollisti sen. Hänen johtajuutensa merkitsi, ettemme koskaan hävinneet taistelua, ja koska kaikki sissit ajattelivat ja toimivat hänen aatteidensa ja päättäväisen linjansa mukaisesti ja olivat ryhmittyneet tiiviisti hänen ympärilleen teräksenlujan poliittisen yhtenäisyyden vallitessa, me pystyimme aina voittamaan.

Tämä poliittinen ja ideologinen yhtenäisyys, japanilaisvastaisten sissien ehtymättömän voiman yksi lähde, oli rakennettu Korean kansan suuren johtajan toveri Kim Il Sungin voimin.

Toveri Kim Il Sung luotti aina ehdottomasti niihin, jotka tulivat mukaan vallankumoukselliseen taisteluun, olivatpa olosuhteet mitkä tahansa, ja johdatti näitä ihmisiä vallankumouksen tietä voittoon.

Omat henkilökohtaiset kokemukseni japanilaisvastaisen aseellisen taistelun ajoilta saivat minut vakuuttuneeksi siitä, että ilman johtajan viisasta johtoa me emme olisi voineet kouliintua sellaisiksi kuin kouliinnuimme, todellisiksi vallankumouksellisiksi, eikä vallankumousta olisi myöskään pystytty voittamaan.

Minusta tuli toveri Kim Il Sungin johtaman Korean kansan vallankumousarmeijan pääjoukon jäsen keväällä 1936 ja juuri silloin tapasin ensimmäistä kertaa johtajan.

Elämäni oli ollut pelkkää vaikeuksien täyttämää kärsimystä siihen saakka, kun tuona keväänä tapasin toveri Kim Il Sungin. Vanhempieni oli ollut pakko mennä rajan yli Chientaoon, kun olin hyvin nuori, ja niin me jätimme hyvästit elämällemme Koreassa, joka oli japanilaisen imperialismin hirmuvallan alaisuudessa. Kun vartuin vanhemmaksi, vallankumoukselliset järjestöt vaikuttivat minuun ja vähitellen luokkatietoisuuteni kehittyi siihen pisteeseen, että aloin toimia naisliitossa.

Taistelua, joka kehittyi "Minsaengdania" vastaan, käytiin äärivasemmistolaisittain, ja minua syytettiin väärin perustein "minsaengdanilaiseksi". Keväällä 1934 toimin naisliiton yhdistyksessä lähellä Yenchin piirikunnan Wangyukoun sissitukikohtaa. Eräänä päivänä muutamat tuntemattomat ihmiset saapuivat tapaamaan minua. He halusivat viedä minut sissitukikohtaan ja kieltäytyivät kuuntelemasta vastalauseitani.

Heidän asenteensa oli kylmä ja kaukana normaalista. Kysyin heiltä miksi minut pitäisi viedä tukikohtaan. He sanoivat, että minun väitettiin olevan yhteydessä "Minsaengdaniin".

Kun kuulin tämän mahdottoman syytöksen tunsin maailmani romahtavan enkä tiennyt mitä minun olisi pitänyt tehdä. Minulla ei ollut mitään tekemistä "Minsaengdanin" kanssa, mutta tiesin varsin hyvin, että jos jotakuta syy-

tettiin "minseangdanilaisuudesta, olisi syytöksen osoittaminen virheelliseksi hyvin vaikeaa.

Koska he olivat tulleet minua noutamaan, ei minulla ollut muuta vaihtoehtoa kuin lähteä heidän mukaansa. Saavuttuamme tukikohtaan kansallisshovinistit käyttivät kaikenlaisia menetelmiä "kuulustellakseen" ja uhkaillakseen minua, ja lopulta minut asetettiin "pikatuomioistuimen" eteen. Pystyn tuskin kuvaamaan katkeraa häpeääni.

Muistot tulvahtivat mieleeni. Muistin miten olin toiminut tilanherran lapsenvahtina pikkutyttönä ja miten minuun oli kohdistettu kaikenlaista halveksuntaa ja toruja; miten olin tehnyt työtä vallankumouksen puolesta yhteyskuriirina ja naisliiton jäsenenä voimatta edes nukkua tarpeeksi.

Miten he saattoivat syyttää minua "Minsaengdanin" jäseneksi? Enkö minä ollut lujasti päättänyt antaa elämäni vallankumouksen asialle ja osallistunut taisteluihimme?

Mitä enemmän ajattelin tätä, sitä enemmän sydämeni katkeroitui.

Tiesin varsin hyvin, että "Minsaengdan" oli japanilaisten imperialistien organisoima agenttien ja provokaattoreiden järjestö, jonka tarkoituksena oli heikentää sisältä päin vallankumouksemme päivittäin voimistuvia rivejä. Typerät kansallisshovinistit, jotka oli katalin juonitteluin johdatettu tanssimaan japanilaisten imperialistien pillin mukaan, sekä heitä seuranneet lahkolaiset kehittivät taistelua "Minsaengdania" vastaan äärivasemmistolaisittain ja esittivät perusteettomia syytöksiä vallankumouksellisia tovereita vastaan hajoittaen siten rivejämme. Tavoitteena oli vieraannuttaa heidät väkisin vallankumouksen riveistä.

Minä olin joutunut tämän katalan juonen uhriksi ja minut pakotettiin tämän "pikatuomioistuimen eteen". Mutta vallankumoukselliset joukot tiesivät mikä oli väärin ja mikä oikein. Joukot torjuivat kansallisshovinistien virheellisen "hallinnon" "joukko-oikeudenkäynnissä". Selviydyin hädintuskin kriisistä, jossa oli kysymys elämästä ja kuolemasta, mutta se ei merkinnyt, että kaikki olisi ollut kunnossa kohdaltani.

Tämän jälkeen "minsaengdanilaiseksi epäillyn" häpeällinen leima seurasi minua varjon lailla kaikkialla missä kuljin. Minä en tietenkään ollut ainoa, joka oli tässä tilanteessa. Monet ihmiset, jotka olivat tulleet mukaan taisteluun, päättäneet tukea vallankumousta, joutuivat kärsimään tultuaan leimatuiksi "Minsaengdanin" jäseniksi jo ennen kuin he olivat edes mainittavasti voineet osallistua aktiivisesti taisteluun.

Tilanne kävi pahemmaksi ja pahemmaksi ja sekasorto lisääntyi keskuudessamme, kun emme tienneet kuka oli "Minsaengdanin" jäsen ja kuka ei, kehen voisimme luottaa ja kehen emme.

Oli hyvin katkeroittavaa seurata vallankumouksen tietä kun epäiltiin kunniattomaksi "vastavallankumoukselliseksi", mutta suurin huolenaiheemme oli kuitenkin Korean vallankumouksen tulevaisuus.

Noihin aikoihin Itä-Mantshuriassa oli paljon erittäin luotettavia kommunisteja, jotka olivat karaistuneet taistelussa. Heidän luokkatietoisuutensa kohosi siltä pohjalta, että he olivat itse joutuneet kokemaan japanilaisten imperialistien, tilanherrojen ja kapitalistien harjoittaman riiston ja sorron. He olivat tärkeä aarre Korean vallankumoukselle. Suru täytti sydämeni, kun ajattelin, millaiseksi Korean vallankumouksen kohtalo muodostuisi, jos nämä todelliset kommunistit suljettaisiin sen ulkopuolelle.

Juuri tällöin toveri Kim Il Sung ryhtyi toimeen korjatakseen vasemmistolaisen virheen, joka oli tehty "Minsaengdanin" vastaisessa taistelussa, ja pelasti Korean vallankumouksen kriisistä.

Kun saimme tietoja historiallisista Tahuangwain ja Yaoyingkoun konferesseista, tukikohdassa olleet sissit ja muut ihmiset vannoivat lujasti uskollisuutta toveri Kim Il Sungille, kunnioitetulle ja rakastetulle johtajalle, tuntien mitä syvintä kiitollisuutta, kunnioitusta ja ihailua häntä kohtaan.

Eräänä päivänä, keväällä 1936, Maanshan vuorella, tapasin toveri Kim Il Sungin ensimmäistä kertaa. Olin jo kauan kunnioittanut häntä. Hän oli jäänyt Maanshan vuorelle joksikin aikaa matkallaan Paekdu-*san*ille, jossa hän aikoi nostattaa Korean vallankumouksen uuteen nousuun Nanhutoun konferenssin jälkeen. Hän tuli noin sadan 4. divisioonan miehen kanssa organisoidakseen Korean kansan vallankumousarmeijan 6. divisioonan.

Tuolloin eräät 4. divisioonan poliittiset toimihenkilöt, jotka olivat kansallisshovinistien vaikutuksen alaisia, sanoivat, ettei näiden sadan sotilaan pitäisi antaa osallistua taisteluun, koska heitä kaikkia epäiltiin "Minsaengdanin" jäsenyydestä. Minä olin yksi niistä, jotka oli tällä tavoin tuomittu.

Menin tapaamaan toveri Kim Il Sungia sekavin tuntein, koska kannoin "minsaengdanilaiseksi" epäillyn leimaa. Mutta toveri Kim Il Sung ymmärsi, että meitä oli vainottu perusteettomasti. Hän tapasi meidät yksitellen ja kyseli yksityiskohtaisia tietoja niistä olosuhteista, jotka olivat johtaneet siihen, että meitä vastaan oli esitetty vääriä syytöksiä. Hän käski meidän aloittaa alusta, koska meillä ei ollut mitään tekemistä "Minsaengdanin" kanssa. Sitten hän sytytti tulitikun ja poltti koko

nipun "lausuntoja", "todistusraportteja" ja "aihetodisteita" sekä muita asiaan liittyviä asiakirjoja.

Toveri Baek Hak Rim kertoo tästä tapauksesta yksityiskohtaisesti muistelmissaan "Näin hän meihin luotti". Siksi en puutu tähän tapaukseen laajemmalti.

Mutta yksi asia, josta minun on teille kerrottava, on se, että aina kun muistan tämän tapauksen, sydämeni paisuu ilosta ja elän uudelleen riemuni sen johdosta, että minulle annettiin mahdollisuus aloittaa alusta. Kaikki siihenastiset katkerat muistot paloivat toveri Kim Il Sungin silloin sytyttämissä liekeissä.

Tämän jälkeen minusta tuli toveri Kim Il Sungin määräyksestä päämajan kokki. En ollut luullut, että hän olisi niin pian antanut minulle sellaisen luottamustehtävän ja epäröin hiukan vastaanottaa niin tärkeää työtä. Mutta toveri Kim Il Sung luki ajatukseni, kun epäröin enkä pystynyt antamaan heti varmaa vastausta, ja rohkaisi minua edelleen sanoen tarjoavansa tätä työtä minulle, koska se oli niin tärkeä.

Siitä alkaen toimin päämajan kokkina lähellä toveri Kim Il Sungia. Eräänä päivänä aivan pian sen jälkeen, kun toveri komentaja oli lähtenyt leiriltä muutamien yksiköiden kanssa vihollista vastaan, tuli huoltopäällikkö luokseni, kun olin juuri pesemässä astioita, ja käski minun lähteä työhön salaiselle leirille selustaan, jossa sairaita hoidettiin.

Nämä sanat saivat minut surun valtaan. Miksi minun piti lähteä selustaan? Halusin tiedustella häneltä yksityiskohtaisesti syytä, mutta en tehnyt niin, koska ajattelin, että kysymys olisi minun puolestani esitettynä ehkä ollut sopimaton, varsinkin, kun olin tehnyt niin tärkeää työtä kuin toiminut toveri komentajan kokkina.

Olinko tehnyt jotakin väärin? Se oli mahdotonta! Yrittivätkö he siirtää minut pois toveri komentajan luota?

Yritin rauhoittua, mutta en päässyt levottomuudestani. Jos toveri komentaja olisi ollut paikalla, olisin puhunut asiasta suoraan. Mutta hän ei ollut paikalla ja minä tunsin oloni erittäin kurjaksi.

Läksin päämajasta sekavin tuntein ja pahoillani, mutta tein parhaani kaikkialla ja joka paikassa, missä vallankumous minua tarvitsi. Miten vallankumoukselle omistautunut ihminen voisi valita asemansa? Tällä ajatuksella pyrin rauhoittamaan itseäni.

Seuraavana päivänä menin ohjeita noudattaen selustan leirille, jossa oli viisi tai kuusi potilasta. Valmistin heille ruokaa ja huolehdin heistä ja tein kaikkeni täyttääkseni velvollisuuteni. Mutta kun ajattelin tapahtunutta, ylimpänä mielessäni oli aina pelko siitä, että oli ollut joku syy siihen, että minut oli siirretty pois päämajasta.

Mutta aina kun tämä tuli mieleeni, olin varma myös siitä, että toveri komentaja tulisi jonakin päivänä hävittämään epäilykseni, sanoisivatpa muut mitä tahansa ja katsoisivatpa he minuun miten hyvänsä. Vakuuttelin näin itselleni ja tein parhaani potilaiden hyväksi.

Eräänä päivänä, noin viikko sen jälkeen kun olin lähtenyt päämajasta, toveri Baek Hak Rim tuli kiireissään luokseni. En ollut uskoa korviani, kun kuulin, että toveri komentaja oli tullut leiriimme. Nousin ylös ja ryntäsin ulos ehtimättä edes ajatella miltä näytin, ja löysin toveri komentajan jo seisomasta majan ulkopuolelta. Hän tarttui käteeni lämpimästi ja sanoi: "... Olet varmaankin saanut tehdä ankarasti työtä täällä potilaiden parissa." Sitten hän astui majaan ja kysyi minulta oliko työni nyt raskaampaa kuin ennen, oliko kaikki kunnossa ja miten potilaat voivat.

Potilaat, jotka makasivat majassa, yrittivät kohottautua tervehtimään toveri komentajaa. Hän käski potilaiden pysytellä paikoillaan, istuutui heidän vierelleen ja

kyseli heiltä yksityiskohtaisesti heidän kuntoonsa liittyviä kysymyksiä ja antoi heille yksityiskohtaisen selonteon siitä mitä päämajassa tapahtui.

Syödessään lounasta potilaiden seurassa toveri komentaja ylisti minua sanoen: "Äiti Chol Gun valmistama ruoka on todella hyvää, vai mitä?"

En voinut kohottaa katsettani, sillä kyyneleet täyttivät silmäni.

Pian lounaan jälkeen toveri komentaja, valmistautuessaan lähtöön, kutsui minua ja käski minun valmistautua lähtemään päämajaan hänen mukanaan sanoen että hän oli suorittanut valmisteluja sitä varten, että eräs toinen toveri ottaisi hoitaakseen työni sairaiden luona.

Kun kuulin nämä sanat, miltei purskahdin itkuun kuin pieni lapsi. Pala nousi kurkkuuni, kun ajattelin, että toveri komentaja luotti minuun niin syvästi, vaikka minut oli erotettu muista epäiltynä "Minsaengdanin" jäsenyydestä ja vaikka minut oli siirretty salaiselle leirille selustaan, kun olin ensin toiminut kokkina päämajassa.

Mutta vielä silloinkaan en täysin käsittänyt miten syvästi hän minuun luotti ja miten hellästi minusta huolehti.

Kun palasin päämajaan, minua odotti siellä uusi univormu. Toverit, jotka tervehtivät minua lämpimästi päämajassa, kertoivat minulle univormusta. Sen jälkeen, kun olin lähtenyt päämajasta, toveri komentaja oli palannut taistelusta. Toveri komentaja oli kaivanut repustaan palan kangasta ja asettanut sen syrjään kertoessaan huoltomiehille taistelun uroteoista, ja sanonut näille sitten seuraavasti: "Tehkää tästä kankaasta univormu äiti Chol Gulle... Pahat ihmiset ovat kiusanneet häntä, joten hän saattaa olla masentunut...

Meidän kaikkien tulee suhtautua häneen ystävällisem-

min ja auttaa häntä kuin kaikki olisimme hänen veljiään ja sisariaan." Näin hän oli antanut henkilökohtaisesti räätälille määräyksen valmistaa minulle univormun.

Vaikka en tiennyt asiasta silloin, toveri komentaja oli ollut pahoillaan, koska minulla ei ollut kunnon univormua, vaikka olin vanhempi kuin muut sissiyksikön jäsenet. Minulle kerrottiin silloin, että huollosta vastaavat miehet olivat ensin harkinneet ankarasti minun lähettämistä selustaan tajuamatta sitä, että toveri komentaja oli päättänyt huolehtia minusta lämpimästi.

Kuulin, että he olivat päättäneet siirtää minut uuteen paikkaan, koska ajattelivat, ettei ollut sopivaa, että minä, joka olin ollut epäiltynä "Minsaengdanin" jäsenyydestä, toimin niin tärkeässä tehtävässä kuin kokkina päämajassa, jossa toveri komentaja oli. Minulle kerrottiin myös, että virheensä tajuttuaan he olivat kertoneet asiasta toveri komentajalle.

Toveri komentajan kerrottiin silloin sanoneen asiaan pahoitellen:

"...En minäkään tiedä kaikkea siitä, mitä äiti Chol Gu on ollut. Minä luotan vain hänen päättäväisyyteensä taistella uskollisesti vallankumouksen asian puolesta. Mutta yksi asia minun on teille sanottava. Suuren asian alku on pieni. Me emme saa koskaan unohtaa, että mikä tahansa virhe tai epäonnistuminen saattaa lähteä liikkeelle mitättömästä pikkuseikasta.

Mitä vallankumouksellisempi ihminen on, sitä paremmin hänen edellytetään tekevän työtä kansan hyväksi. Kun ollaan tekemisissä ihmisen kanssa, on yksi asia nähdä hänessä vain vikoja, suhtautua häneen ennakkoluuloisesti, epäillä häntä ja pyrkiä vain löytämään hänestä virheitä. Aivan toista merkitsee työskenteleminen valppaasti."

Tämän jälkeen toveri Kim Il Sung varasi kaikista kii-

reistään huolimatta aikaa käydäkseen leirillä henkilökohtaisesti. Kun kuulin tästä, pystyin tuskin tukahduttamaan sen innostuksen ja liikutuksen, joka minussa aaltoili.

Miten toveri komentaja, joka kantoi harteillaan Korean vallankumouksen kohtaloa ja joka johti japanilaisvastaista aseellista taistelua kohti voittoa, saattoi huolehtia niin paljon yhdestä sissistä?

Ihmiset sanovat, että eniten he ovat velkaa äidille, joka on heidät synnyttänyt, sekä vanhemmille, jotka ovat heidät kasvattaneet, mutta mihin voin verrata velkaani toveri komentajalle, joka pelasti minut, kun olin elämän ja kuoleman teiden risteyksessä, ja pelasti poliittisen maineeni niin että saatoin kävellä pitkin vallankumouksen tietä painamatta silmiäni maahan?

Päätin uudelleen ja vakaasti toimia aina toveri Kim Il Sungin, vallankumouksemme suuren johtajan ohjeiden mukaisesti ja pysyä hänelle uskollisena vallankumouksellisen taistelun loppuun saakka.

Kun olin näin palannut päämajaan ja sain olla lähellä toveri komentajaa, opin paljon uusia asioita. Tuskin tarvitsee sanoa, että koska työskentelin kokkina päämajassa toisin kuin sissit, jotka osallistuivat suoranaisesti poliittiseen työhön ja taisteluihin, en voi puhua siitä miten toveri komentaja johti japanilaisvastaisen aseellisen taistelun loistavaan voittoon enkä siitä miten hän suunnitteli politiikkaa ja toimenpiteitä ja toteutti niitä käytännössä kantaen Korean vallankumouksen kohtaloa harteillaan.

Mutta hänen sissejä kohtaan osoittamansa lämmin ja tunnontarkka huolenpitonsa sekä monet pienet ja tavalliset asiat jokapäiväisessä elämässä saivat minut tuntemaan, että meillä oli johtajanamme mitä suurin ja merkittävin ihminen. Toimin päämajan kokkina viiden vuo-

den ajan. Mutta ainuttakaan kertaa noiden vuosien aikana minä en saanut valmistaa toveri komentajalle ruokaa, joka olisi poikennut siitä ruoasta, jota tarjottiin päämajan muille jäsenille, enkä myöskään saanut tarjota hänelle erikoisannoksia.

Tuolloin me emme tietenkään saattaneet valmistaa todella hyvää ruokaa, mutta usein ajattelimme tarjota edes yhdellä aterialla jotakin todella hyvää toveri komentajalle, joka kantoi Korean vallankumouksen kohtaloa harteillaan ja jolla ei riittänyt aikaa edes riittävään uneen. Mutta sitä toveri komentaja ei milloinkaan sallinut.

Toveri komentaja nautti siitä, että sai ruokailla yhdessä miestensä kanssa. Kun hänen olosuhteiden pakosta joskus oli syötävä yksin, hän aloitti ruokailun vasta kysyttyään, olivatko nuorisokomppanioiden jäsenet ja muut jo syöneet.

Kuten jo on aikaisemmin julkaistujen muistelmien perusteella yleisesti tiedossa, sattui usein niin, että toveri komentaja antoi oman ruoka-annoksensa miehille. Tämän näin omin silmin useita kertoja toimiessani päämajan kokkina. Eikä siinä kaikki: toveri komentaja jopa auttoi henkilökohtaisesti meitä kokkejakin meidän työssämme.

Totta puhuen keittäminenkin noissa olosuhteissa oli taistelua; varsinaisia ruokia eikä lisukkeita sen paremmin kuin keittovälineitäkään ollut milloinkaan tarpeeksi, ja tilannetta vaikeutti vielä sekin, että yksikkömme piti siirtyä usein paikasta toiseen, koska vihollisen kanssa käytiin jatkuvasti taisteluja. Kokin velvollisuuksien hoitaminen ei niin ollen ollut mikään helppo tehtävä.

Pahin oli tilanne talvisaikaan.

Vaikka olimmekin vuorilla, olisi suuri virhe ajatella,

että olisimme voineet kerätä polttopuita mistä tahansa. Vielä hankalampaa oli veden hankkiminen. Meidän oli sulatettava lunta saadaksemme vettä, mutta kun täytti ison kattilan lumella, oli tuloksena vain tilkkanen vettä. Tuollaisina aikoina toveri komentaja auttoi meitä usein ruoanlaitossa. Hän kääri hihansa ja käski sissejä auttamaan meitä ruoanvalmistuksessa.

Toveri komentaja katkoi vihreitä oksia, joiden vesipitoisuus oli korkea, järjesti ne kahteen riviin ja asetti astian niiden päälle sanoen: "Näin voitte yhdellä kertaa höyryttää paljon riisiä."

Hän opetti meille yksityiskohtaisesti miten tärkeä virka kokin tehtävä oli armeijassa ja auttoi meitä voittamaan vaikeuksia.

"...Vallankumouksen tie on vaikea. Usein sattuu, että törmäämme vaikeuksiin ja koettelemuksiin, joita on vaikea edes kuvitella. Mutta vain ne, jotka pystyvät tällaisetkin vaikeudet voittamaan, voivat olla kunnon vallankumouksellisia. Tämä on vallankumouksen totuus."

Eräänä yönä nukahdin vastoin tahtoani, kun olin höyryttämässä maissia. Kiireiden takia oli monta yötä vierähtänyt nukkumatta, ja sinäkin päivänä olin jo työskennellyt myöhään. Nukuttuani jonkin aikaa huomasin hämmästyksekseni, että minut oli peitetty pehmeällä, lämpimällä toppatakilla. Kun vilkaisin takkia tarkemmin, huomasin, että se oli sama lämmin takki, joka oli valmistettu toveri komentajalle useita päiviä aikaisemmin. Mutta hän ei käyttänyt sitä usein, vaan antoi sen vartiomiehille sonoen, että ulkona oli kovin kylmä. Otin takin hiljaa ylös ja katsoin leirille päin, sillä siellä toveri komentaja oli. Siellä paloi lamppu, ja kun seisoin siinä takki käsivarsillani tuijottaen lampun valoon kuvittelin mielessäni miten toveri komentaja teki työtä sen lampun valossa laatien suunnitelmia Korean vallan-

kumouksen ja uusien voitokkaiden taistelujen varalta. Sydämeni oli pakahtua, kun ajattelin, ettei minkäänlainen kylmyys, vaikka se olisi kuinka ankara, voisi estää meitä elämästä toveri komentajan lämpimän huolenpidon alaisuudessa.

Tällaiset kokemukset eivät olleet tuttuja vain minulle. Yhteen aikaan päämajassa oli pieni tilkkupeite. Meillä oli päämajassa vain hyvin vähän vuodevaatteita, mutta toveri komentaja ei suostunut käyttämään edes ikäkulua huopaansa. Huopa siirtyi yön aikana useita kertoja komentajan ja lähettien välillä. Mutta aamun tunteina se useimmiten oli sikeästi nukkuvan lähetin peitteenä.

Toveri komentaja huolehti elämämme kaikista puolista ja ohjasi sissejä niin, että nämä saattoivat aina elää valoisassa ja iloisessa ilmapiirissä ja tuntea kuuluvansa lujasti yhteen.

Kun tovereita arvosteltiin tai nuhdeltiin niin että he saattoivat tuntea olonsa hylätyksi tai masentuneeksi, toveri komentaja järjesti usein rentoutumiskokouksia ja lauloi yhdessä miesten kanssa.

"Äiti Chol Gu, etkö laulaisi meille?"

Kuka ei olisi tuntenut oloaan levolliseksi kuullessaan toveri komentajan sanovan näin?

Toveri komentaja ei huolehtinut lämpimästi vain niistä ja rakastanut vain niitä, jotka tekivät työtä ja taistelivat hänen välittömässä läheisyydessään. Joskus kun sissit olivat hyvin kaukana päämajasta, hän puhui heistä ja ajatteli heidän hyvinvointiaan olipa tilanne miten vaikea ja monimutkainen tahansa.

Kesäkuussa 1939, pian Musanin alueella käydyn taistelun jälkeen, minun oli jäätävä jälkeen pääjoukosta sairauden vuoksi. Käteni turposivat yllättäen ja sain korkean kuumeen niin etten kyennyt liikkumaan.

Silloin toveri komentaja käski sissien rakentaa minua varten olkikattoisen majan metsään Wutaoyangchan lähelle Antun piirikunnassa ja jätti erään toverin huolehtimaan minusta. Meille jätettiin paitsi maja ja ruokaa niin myös kuivia polttopuita, jotka eivät nostattaneet savua, ja toveri komentaja antoi ohjeita sairauteni hoitoa varten.

Millaista huolenpitoa yhden sissin vuoksi, kun toveri komentajalla oli kova kiire, sillä taistelut seurasivat toistaan! Toveri Kim Jong Suk, joka jäi luokseni huolehtimaan minusta, pesi käsiäni kuumalla vedellä, keräsi männyn ja kuusen pihkaa, sulatti sitä tulella ja siveli käsivarsiini toveri komentajan ohjeen mukaisesti. Me yritimme tehdä kaiken mahdollisen, jotta toipuisin pian, ja odotimme kovasti päivää, jolloin voisimme palata yksikköömme.

Ajatuksemme seurasivat toveri komentajan ja yksikkömme mukana. Aina kun silmämme kohtasivat, aloimme puhua siitä missä yksikkömme mahtoi olla juuri sillä hetkellä ja missä se mahtoi taistella. Tämä tapahtui juuri sen jälkeen, kun Korean kansan vallankumousarmeija oli siirtänyt toiminnan keskuksen Paekdu-*san*in lounaisosista sen luoteisosiin.

Japanilainen imperialismi käynnisti noina päivinä hurjia "rangaistusoperaatioita" Korean kansan vallankumousarmeijaa vastaan ja ajoi raivokkaasti takaa Korean vallankumouksen päämajaa.

Eritellen tilanteen oikein toveri komentaja ryhtyi viisaasti toimenpiteisiin siirtääkseen toiminnallisen keskuksemme Paekdu-*san*in luoteisosiin. Arvasimme varmasti, että toveri komentaja, samalla kun hän laati uusia toimintasuunnitelmia yölläkään nukkumatta, johti yksikköjään organisoimaan ja kehittämään uutta poliittista työtä ja sotilaallista toimintaa.

Mutta näinäkään vaikeina taistelun päivinä toveri komentaja ei unohtanut meitä, jotka olimme kaukana vuorilla.

Eräänä päivänä hän vieraili luonamme majalla raivattuaan tiensä tiheän metsän lävitse. Hänen mukanaan oli toveri Baek Hak Rim, jonka reppu oli täynnä jauhoja, soijaöljyä, vihanneksia, lihaa ja muuta ruokatavaraa.

Toveri komentaja kysyi meiltä miten pärjäsimme.

". . . Sinulla pitää olla luja tahto voittaaksesi sairautesi. Sinun täytyy keskittyä paranemiseen, jotta voisit mahdollisimman pian taas liittyä yksikköösi . . ."

Tiheämetsäisillä vuorilla meillä ei ollut mitään mainittavia lääkkeitä ja ruoastakin oli pulaa. Mutta mitä olisi ollut paraskaan lääke verrattuna siihen, että toveri komentaja ankarimmankin taistelun keskellä ajatteli rakkaudella sairasta sissiä, joka makasi vuoteessa kaukana muista, ja kiinnitti niin suurta huomiota hänen parantamiseensa? Se, että toveri komentaja tuolloin tuli henkilökohtaisesti tapaamaan minua kävellen tiheän metsän läpi, vaikka itsekin oli korkeassa kuumeessa, rohkaisi minua niin, että aloin toipua sairaudestani pikaisesti.

Toveri komentajan käynnin jälkeen paranin pian. Heti kun kykenin hiukankin kävelemään minä pesin univormuni toivoen salaisesti, että voisin jo muutaman päivän kuluttua palata yksikkööni. Juuri noihin aikoihin toveri komentaja tuli uudelleen meitä tapaamaan.

Kun näin hänen astuvan majaan minä huusin kuin innostunut lapsi: "Toveri komentaja!", ja juoksin hänen luokseen.

"Sinulla on varmaankin ollut vaikeat ajat. Olen niin onnellinen nähdessäni sinut jälleen terveenä", hän sanoi lämpimästi tarttuen käteeni.

Lähdimme heti toveri komentajan mukana. Kävellessäni pitkästä aikaa sairauden jälkeen jäin välillä muista jälkeen ja horjahtelin. Nähdessään minun kävelevän sillä tavalla toveri komentaja auttoi minua henkilökohtaisesti kävelemään vakaammin. Tunsin sanatonta liikutusta, kun kävelin läpi metsien toveri komentajan avustuksella.

Vaikka minua kerran oli pidetty etäällä toisista, koska minua epäiltiin "Minsaengdanin" jäseneksi ja vaikka tämän takia olin joutunut kärsimään paljon, minua ilahdutti suuresti tämä toveri komentajan suuri luottamus ja huolenpito ja minusta tuli yksi hänen hyvistä vallankumouksellisista taistelijoistaan.

Toveri komentaja luotti meihin niin täydellisesti ja me puolestamme elimme ja taistelimme yksimielisesti hänen opetustensa mukaisesti. Mikä on suurin syy siihen, että japanilaisvastaiset aseelliset sissit kykenivät viidentoista pitkän vuoden ajan osoittamaan sellaista vertaansa vailla olevaa sankaruutta ja rohkeutta ja taistelemaan taipumattomassa hengessä vihollista vastaan saavuttaakseen voiton? Mistä voimme löytää heidän voimansa lähteen?

Sen voimme löytää vain toveri komentajan viisaasta johdosta ja hänen ympärilleen ryhmittyneiden japanilaisvastaisten sissien teräksenlujasta yhtenäisyydestä.

Toveri komentaja rakasti miehiään ja huolehti heistä varauksettomalla rakkaudella, ja miehet puolestaan kunnioittivat häntä syvästi ja tukivat häntä innokkaasti ja olivat liittyneet lujasti yhteen isänmaan riippumattomuuden ja vallankumouksen voiton saavuttamiseksi yksin aattein ja yksin tahdoin.

Tänään maassamme käydään voimakasta kamppailua puolueemme historiallisen konferenssin päätösten sekä pääministeri Kim Il Sungin 10-kohtaisen poliittisen ohjelman toteuttamiseksi.

Puolueemme kutsuu joukkoja toimintaan luottaen niihin syvästi ja joukot ponnistelevat parhaansa mukaan toteuttaakseen suunnitelmat puolueen ja johtajan viisaalla ohjauksella.

Vallankumouksen rivien poliittinen ja ideologinen yhtenäisyys — tämä on jatkuvien voittojen perustae. Samoin kuin se oli sitä ennen niin samoin se on sitä myös nyt ja tulevaisuudessa.

XXX
Feeniks-lintu

LI DU SU

Haavoituttuani vuoden 1937 alussa Hungtoun vuoren taistelussa minut lähetettiin väliaikaiseen sairaalaan Hehhsiatzukouhun matkalla selustan salaiselle leirille. Tämä sairaala, joka sijaitsi Hehhsiatzukoun ja Hungtoun vuoren puolivälissä, oli itse asiassa luonnonmuovaama kallioluola korkean jyrkänteen juurella, ja siihen mahtui viisi kuusi ihmistä. Sitä sanottiin "Kallioluolasairaalaksi". Sairaalassa olivat toveri Pak Sun Il, "4. divisioonan setä" (jonka nimeä en muista), toveri Li Gye Sun, Wang-niminen nuori kiinalainen toveri ja minä. Olimme kaikki vakavasti haavoittuneita, mutta koska toveri Wang oli suhteellisesti ottaen parhaimmassa kunnossa, hän oli vastuussa sairaalan huollosta ja toimi samalla lähettinä. Juuri täällä jouduin lahjomattoman vallankumoustaistelijan toveri Pak Sun Ilin sankarillisen kuoleman todistajaksi samalla kun itse koin ankarimman koettelemukseni.

(1)

Tutustuin toveri Pak Sun Iliin "Kallioluolasairaalassa". Toimiessaan Korean kansan vallankumousarmeijan

toisen divisioonan sotatarvikehankintaosaston päällikkönä hän haavoittui matkallaan kuudenteen divisioonaan. Kun tapasin hänet, hänen haavojaan hoidettiin "Kallioluolasairaalassa"; hänen haavoittuneet jalkansa olivat pahasti paleltuneet. Paleltumisvamma oli hyvin vakava; hän oli menettänyt kaikki varpaansa ja haavat olivat avoimet ulottuen luuhun saakka. Jo niiden katsominen tuotti tuskaa.

Hänen kasvonsa olivat valkeat kuin paperi ja hän oli hirvittävän laiha. Tunsin sietämätöntä tuskaa, koska en voinut tehdä mitään hänen puolestaan, vaikka hän oli sellaisessa tilassa.

Hänen haavansa pahenivat päivä päivältä, mutta me emme voineet tehdä juuri mitään. Mutta siinäkään tilassa toveri Pak Sun Il ei ollut pessimistinen tai masentunut, hänen sanansa olivat aina tulvillaan palavaa vihaa vihollista kohtaan ja niistä ilmeni luottamus vallankumouksen voittoon. Muistan vieläkin elävästi nuo päivät, sillä toveri Pak Sun Il odotti aina innokkaasti sitä, että voisi palata omaan yksikköönsä ja ottaa taas paikkansa taistelurivistöissä. Hän pikemminkin rohkaisi meitä kuin me häntä.

Hän ei ollut milloinkaan tavannut toveri komentajaa, mutta kuten kaikki korealaiset noina päivinä, hän oli taistellut urhoollisesti tuntien lujaa luottamusta toveri Kim Il Sungin, joka seisoi aseistettujen rivistöjen kärjessä, kykyyn johtaa Korean vallankumous voittoon.

Hän oli haavoittunut ollessaan matkalla kuudenteen divisioonaan. Hän oli odottanut suuresti mahdollisuutta saada taistella kaikesta sydämestään kunnioittamansa toveri komentajan alaisuudessa. Hän suri nyt kovasti sitä, ettei ollutkaan saanut tilaisuutta tavata toveri komentajaa.

”Jos minulla ei olisi ollut näin huono onni näiden jalkojen kanssa, olisin jo kauan sitten liittynyt hänen riveihinsä.

Mutta en ole nytkään hiukkaakaan masentunut. Se miten pian minä kykenen palaamaan yksikköön riippuu siitä miten taistelen tätä sairautta vastaan.”

Meitä innosti suuresti toveri Pak Sun Ilin voimakas tahto hänen jatkaessaan taisteluaan haavojaan vastaan vakaalla päättäväisyydellä nousta jälleen omille jaloilleen kaikki vaikeudet voittaen.

Eräänä päivänä pian historiallisen Pochonbon taistelun jälkeen yksiköstä lähetettiin ”Kallioluolasairaalaan” tohtori Song. Hän saapui mukanaan uutiset, jotka kertoivat että Korean kansan vallankumousarmeija oli tunkeutunut syvälle isänmaahan ja saavuttanut suuren voiton, ja hän toi myös kirjeitä ja lahjoja toveri Kim Il Sungilta. Kirjeessään toveri Kim Il Sung rohkaisi meitä sanoen, että meidän pitäisi parantua keinolla millä hyvänsä ja että hän haluaisi mielellään tulla katsomaan meitä. Luimme toveri Kim Il Sungin kirjeen vuorotellen yhä uudelleen ja uudelleen ja tunsimme tiiviinä hänen lahjojensa mukana luoksemme saapuneen isänmaan ilmapiirin.

Sinä päivänä sain toveri komentajalta lahjaksi silkkisen kaulahuivin. Otin sen vastaan molemmin käsin suurta kunnioitusta tuntien ja kurkkuuni nousi pala, sillä toveri komentajan lämmin huolenpito liikutti minua syvästi. Hän oli ajatellut yksityisen sissitaistelijan masennusta, kun tämä ei ollut voinut astua isänmaan maaperälle.

”Toveri komentaja, minä paranen varmasti. Tulen olemaan luottamuksenne arvoinen ja täyttämään minuun asettamanne odotukset vallankumouksellisena taistelijana aina ja kaikkialla.”

Tämä ajatus oli yhteinen kaikille potilaille. Näin kyyneleen kimaltelevan toveri Pakin ja muiden tovereiden silmäkulmassa.

Tohtori Song ryhtyi kiireesti hoitamaan meitä. Hänen uhrautuvaisen ponnistelunsa ja kärsivällisyytensä ansiosta haavamme alkoivat parantua hyvin, mutta toveri Pakin haavat pysyivät ennallaan. Tohtori Song teki uhrautuvasti kaikkensa, mutta paljon hän ei voinut, sillä toveri Pak olisi tarvinnut leikkausta, eikä hänellä ollut minkäänlaisia kirurgisia välineitä. Tohtori Song oli hyvin huolissaan ja ilmaisi joskus syvän surunsa.

Eräänä päivänä toveri Pak pyysi tohtori Songia palaamaan yksikköönsä. Tohtori Song oli tietysti tietoinen siitä, että yksikössä tarvittiin lääkäriä, mutta epäröi lähteä, koska oli huolestunut toveri Pakin haavoista. Nähdessään tohtori Songin epäröinnin toveri Pak sanoi hänelle:

”Teidän pitäisi lähteä täältä. Teidän täytyy ajatella, että vallankumouksen kannalta on välttämättömämpää, että te palaatte yksikköön kuin hoidatte vain minua pitkiä aikoja.”

Toveri Pak tarvitsi lääkäriä enemmän kuin kukaan muu ja oli ollut iloisempi kuin kukaan, kun tohtori Song oli saapunut ”Kallioluolasairaalaan”, mutta hän vaati itsepintaisesti, että tohtorin oli lähdettävä aina siihen päivään saakka, kun tämä lopulta lähti. Toveri Pakin tila oli todellisuudessa niin vakava, että me ajattelimme ettei hän ehkä jäisi lainkaan henkiin, ellei hänen jalkojaan amputoitaisi. Mutta millä ja miten? Tämä kysymys oli aina vain ratkaisematta. Juuri tämä huolestutti tohtori Songia.

Kun tohtori Song oli lähtenyt luotamme sanoen, että suunnittelisi jatkotoimenpiteitä hoitoa varten palattuaan yksikköönsä, toveri Pak alkoi työstää tyhjiä peltipurkke-

ja vasaralla saadakseen aikaan sileän tinalevyn mietittyään keinoja sairautensa parantamiseksi.

Kukaan ei tiennyt mitä hänellä oli mielessään. Me ajattelimme, että hän nakutteli peltipurkkeja vain aikaa tappaakseen, emmekä esittäneet hänelle mitään kysymyksiä.

Päivät kuluivat ja eräänä päivänä toveri Pak ehdotti, että me puolueen jäsenet pitäisimme kokouksen. Juuri tässä kokouksessa hän ensi kerran paljasti päätöksensä.

Hän otti esille useita tinalevyjä, joiden kimpussa hän oli ahertanut melkein joka päivä. Näimme, että hän oli tehnyt tinalevyyn sahan hampaita muistuttavan reunan. Silloin tajusimme ensimmäistä kertaa miksi hän oli ahertanut joka päivä tyhjien peltipurkkien parissa.

Hän oli päättänyt, että eläisi ja tekisi työtä vallankumouksen hyväksi viimeiseen elinpäiväänsä saakka vaikka ilman jalkojakin sen sijaan että vain istuisi odottelemassa kuolemaa. Niinpä hän oli valmistanut itse sahan tehtyään häkellyttävän päätöksen amputoida omat jalkansa. Aluksi emme voineet hyväksyä hänen suunnitelmaansa.

Selvää oli, että hänen jalkansa olisi pitänyt amputoida, mutta se oli mahdotonta meille, joilla ei ollut mitään kokemusta eikä minkäänlaisia välineitä tuota primitiivistä sahaa lukuunottamatta. Yritin taivuttaa hänet luopumaan tästä suunnitelmasta sanoen, että keksisimme kyllä jonkin muun keinon, ja kaikki muut toverit olivat samaa mieltä kanssani.

Mutta toveri Pak, sen sijaan että olisi luopunut ajatuksestaan, yritti taivutella meidät hyväksymään suunnitelmansa.

”Toveri komentaja odottaa meidän parantuvan sairaudestamme ja palaavan yksikköihimme niin pian kuin mahdollista. Mutta te, toverit, omaksutte kielteisen asen-

teen haavojenne parantamiseen. Se ei ole vallankumouksellisen arvoinen asenne.

Jos kerran pidämme sairautta vastaan taistelemista vallankumouksellisena tehtävänä, niin miten voisin epäröidä jalkojeni amputoimisen kanssa?...."

Hän katseli meitä hetken hiljaisena ja jatkoi:

"Tiedän varsin hyvin, ettei jalkojeni katkaiseminen ilman lääketieteellisiä tietoja tällaisella sahalla ole minulle mikään helppo tehtävä. Enkä edes tiedä minkälaisia vaikeuksia joudun kokemaan leikkauksen aikana. Mutta jos tuette päätöstäni tässä puolueen jäsenten kokouksessa, olen valmis voittamaan kaikki vaikeudet."

Emme voineet enää taivutella häntä muuttamaan mieltään.

Puolueen jäsenten kokous päätti asettua tukemaan toveri Pak Sun Ilin päätöstä.

Tuosta päivästä lähtien hän alkoi valmistella tätä vaikeaa tehtävää. Sydämiämme särki, kun katselimme toveri Pak Sun Ilin valmistelevan amputoimista tyhjistä säilyketölkeistä itse valmistamallaan sahalla, mutta hänen kasvoillaan karehti hymy, kun hän katsoi meihin saha kädessään.

Olimme niin liikuttuneita, ettemme pystyneet edes puhumaan, kun katsoimme mieheen, jonka ajatuksen olivat alinomaa vallankumouksessa ja joka oli valmis kestämään hirvittäviä fyysisiä tuskia hymy kasvoillaan.

Painostavan hiljaisuuden täyttämässä luolassa kuulimme toveri Li Gye Sunin, joka ei pystynyt pidättämään kyyneleitään, nyyhkäisevän silloin tällöin.

"Ole hyvä ja pitele minua vähän."

Saha kädessään toveri Pak esitti minulle tämän pyynnön hiljaisella äänellä. En muista miten tuolla hetkellä menin hänen taakseen ja pitelin hänestä kiinni käsilläni. Aivan pian kuulimme hirvittävän äänen, joka aiheutui

siitä, että saha leikkasi luuta. Ääni kidutti korviamme sahan liikkuessa säännöllisesti. Toveri Pak hikoili vuolaasti koko taivutetun ruumiinsa voimalla.

Kuinka pitkä aika kului? Voima väheni hänen ruumiistaan, joka nojautui raskaasti minua vasten ja sahan ääni heikkeni. Hän sulki silmänsä tiiviisti ja puri huultaan kestääkseen kivun. Näin miten hänen voimansa hupenivat, kun kuulin hänen sanovan heikosti:

”Toverit, olkaa ase kädessä valmiina murskaamaan imperialistiset hyökkääjät...”

Aluksi luulin hänen vain mumisevan jotakin, mutta pian kuulimme hänen sanansa selvästi. Sahan ääni, joka oli häipynyt hetkeksi, alkoi kuulua uudelleen vallankumouslaulun tahdissa. Me olimme kuunnelleet lauluja ja laulaneet itsekin monia kertoja, mutta milloinkaan aikaisemmin ei mikään laulu ollut rohkaissut meitä sillä tavalla kuin tämä laulu.

Se laulu oli syntynyt vallankumouksen liekeistä ja nostattanut monia tovereita sankarillisiin taisteluihin — juuri tätä laulua toveri Pak lauloi saadakseen voimia ja nostattaakseen taistelutahtoaan selviytyäkseen elämänsä vaikeimmasta hetkestä.

Hetki hetken jälkeen kului jännittyneessä ilmapiirissä. Vasta kolmantena päivänä toveri Pak sai päätökseen ensimmäisen jalan amputoimisen, ja samalla hetkellä hän meni tajuttomaksi. Hänen kasvonsa mustenivat kuin kuolleella ja hänen jäsenensä alkoivat jäykistyä.

”Toveri Pak, nouse.”

”Toveri Sun Il, toveri Sun Il!”

Me huusimme hänen korvaansa ravistellen häntä rajusti; hieroimme hänen käsiään ja jalkaansa vuorotellen. Miksi emme olleet kehottaneet häntä lopettamaan amputoimista? Miksi emme olleet ryhtyneet mihinkään ennenkuin hän menetti tajuntansa?... Emme voineet tukah-

duttaa valituksiamme tajutessamme, että olimme tehneet jotakin peruuttamatonta.

Hetken kuluttua hän avasi heikosti silmänsä ja katsoi meitä ja yritti ottaa maasta jotakin asettuessaan makuulle. Oli selvää, että hän tavoitteli sahaa.

Mutta emme voineet antaa sitä hänelle. Me tiesimme hyvin miten voimakkaasti ja hartaasti hän tahtoi parantaa haavansa ja palata taisteluriveihin isänmaan vapauttamisen puolesta, mutta kuinka olisimme voineet antaa hänelle sahan, joka aiheutti hänelle hirvittäviä tuskia, joista ei ollut hetkenkään lepoa?

"Toveri Sun Il! Jatka, mutta lepää ensin edes yksi päivä. Tämä on vilpitön pyyntömme."

Mutta hän ei kuunnellut pyyntöjämme ja lopulta kuudentena päivänä hän sai jalkojensa amputoimisen päätökseen. Toveri Pak Sun Ilin tinkimätön taisteluhenki sai "4. divisioonan sedän" amputoimaan varpaansa, jotka roikkuivat pelkkien jänteiden varassa.

Taistellessamme sairauksiamme vastaan kaukana yksiköistämme meidät siirrettiin saman vuoden elokuussa hirsimajaan, jonka meitä varten oli rakentanut toveri komentajan lähettämä sissiplutoona.

Se oli rakennettu paikkaan, joka sijaitsi noin viiden *rin* päässä "Kallioluolasairaalasta". Se oli rakennettu kallion päälle, ja kolmelta suunnalta sitä ympäröivät neitseelliset metsät ja yhdellä sivustalla oli valtava kivi. Eräänä päivänä hirsimajaan muuttomme jälkeen syntyi odottamaton tilanne erään vihollisen vakoojan tekemän raportin seurauksena.

Se tapahtui 4. joulukuuta kuukalenterin mukaan. Edellisenä iltana pidetyssä puolueen jäsenten kokouksessa me olimme keskustelleet opintojemme tehostamisen kysymyksestä. Meillä oli tarpeeksi aikaa, ja kirjainmerkkien

kirjoittamista varten oli valmistettu hiekkataulu. Edellytykset opiskeluun olivat siis suosiolliset. Lisäksi toveri komentaja oli lähettänyt meille hiukan karkeata paperia.

Koska elimme vuorilla, jossa päivät olivat lyhyet ja yöt pitkät, me kärsimme valon puutteesta. Niinpä päätimme käyttää pihkaisia männynoksia lamppuina, ja toveri Wang ja minä otimme tehtäväksemme kerätä sopivia männynoksia. Tuolloin kykenin jo kävelemään kepin turvin.

Tuon päivän aamuna lähdimme hirsimajasta kerätäksemme pihkaisia männynoksia. Toveri Wang etsi männyt ja minä valitsin niistä kaikkein pihkaisimmat oksat ja katkaisin ne. Kun katkoin oksia noin 200 metrin päässä pohjoiseen hirsimajasta kuulin jostakin kuinka oksat katkeilivat, kun joku käveli niiden päällä. Ajattelin, että se oli jokin villieläin ja vilkaisin ohimennen taakseni. Ajattelin, että silmissäni oli jotakin vikaa. Khakipukuiset "rankaisuyksikön" sotilaat piirittivät hirsimajaa ja pyrkivät vaivihkaa sulkemaan ympyrän!

Ajatukseni riensivät majassa olevien tovereiden luo. Hirsimajassa olivat toveri Pak, "4. disivioonan setä" ja toveri Gye Sun!

Ryhdyin kulkemaan kohti majaa. Silloin näin toveri Wangin juoksevan minua kohti. Hän oli työskennellyt lähempänä majaa ja mennyt nopeasti kertomaan tovereille tilanteesta havaittuaan vihollisen ja oli sitten tullut juosten luokseni. Tilanne oli äärimmäisen hankala. Olimme kaikki vakavasti haavoittuneita emmekä pystyneet liikkumaan kunnolla eikä meillä ollut kivääriäkään. Ei ollut mitään keinoa paeta ja tuskin saatoimme kohdata vihollista kasvotusten ja taistella. Emme voineet tehdä juuri muuta kuin käyttää hampaitamme ja maksaa verivelkamme.

Tämän päätöksen tehtyäni käskin toveri Wangin

mennä yksikön johdon luo tekemään pikaraportin. Tämä oli velvollisuutemme olivatpa olosuhteet mitkä tahansa, ja toveri Wang oli kaikkein kykenevin sen tekemään.

Kuten odotettavissa oli, toveri Wang oli hyvin vastahakoinen lähtemään ja jättämään toverinsa, joiden kanssa oli vannonut jakavansa elämän ja kuoleman, mutta minä toruin häntä ankarasti ja miltei pakotin hänet lähtemään.

Samalla hetkellä kun toveri Wang oli kadonnut metsään joku työnsi majan oven auki ja tuli ulos. Se oli toveri Pak Sun Il. Hän ryömi kallionjyrkännettä kohti huutaen jotakin täysin voimin.

Aamulla hän ei ollut kyennyt edes kohottautumaan, mutta nyt hän ryömi pelkällä tahdonvoimalla kääntääkseen vihollisen huomion toisaalle ja pelastaakseen toverinsa.

Vakavasti haavoittuneen toveri Pakin vallankumouksellinen henki liikutti minua syvästi. Hän kieltäytyi antautumasta viholliselle ja taisteli nyt pelastaakseen toverinsa luopumatta hetkeksikään vallankumouksellisuudestaan.

Halusin rynnätä hänen luokseen, mutta se oli jo liian myöhäistä. Juoksin metsään kaikilla niillä voimilla, mitä minulla oli. Olin huolestunut toveri Pakista ja vilkaisin taakseni tämän tästä ja törmäsin suureen, kaatuneeseen puunrunkoon. Sen sijaan että olisin kiivennyt rungon yli minä menin rungon toiseen päähän ja piilouduin lumeen.

Hetkisen kuluttua "rankaisuyksikön" sotilaat jalanjälkeni nähdessään tulivat kuolleen puun lähelle puhuen äänekkäästi. Hosuttuaan vähän aikaa he löysivät karhun jalanjäljet rungon toiselta puolelta ja lähtivät kiireesti seuraamaan niitä.

Hämärissä palasin majalle, joka oli tulessa. "Rankaisuyksikön" sotilaat olivat vieneet "4. divisioonan sedän"

ja toveri Gye Sunin mennessään. Avuton yksinäisyyden tunne valtasi minut.

Ohitin palavan majan ja kiiruhdin jyrkänteelle, jonne toveri Pak oli ryöminyt. Kun katsoin jyrkänteelle, joka sijaitsi noin 50 metrin päässä majasta, saatoin kuvitella toveri Pak Sun Ilin makaavan alhaalla elettyään viimeisetkin hetkensä sankarin lailla...

Toveri Pak oli ryöminyt kiven päälle ja kääntänyt selkänsä jyrkänteeseen päin. Vaikka hänellä ei ollut lainkaan jalkateriä nilkan alapuolella hänen onnistui ojentaa säärensä ja seisoa kiven päällä. Hän seisoi siinä liikkumattomana kuin olisi juurtunut kiveen. Vihollinen aikoi kaapata hänet ja piiritti hänet laukoen kivääreitään pelotellakseen toveri Pakia.

Ilman minkäälaista asetta, pelkällä lahjomattomalla hengellään hän uhmasi vihollista, joka osoitteli häntä aseillaan.

"Te koirat! Luuletteko voivanne napata minut?"

Näin huutaen hän työnsi alas ensimmäisen vihollissotilaan, joka hyppäsi häntä kohti kalliolta. Mitä hän teki sen jälkeen, sitä en tiedä. Kun käänsin pääni hetkistä myöhemmin toveri Pak horjui jyrkänteellä. Vihollinen oli ehkä ampunut häntä. Hän siirsi jalkojaan pari kertaa saavuttaakseen tasapainonsa ja kohotti kätensä ja huusi niin kovaa että hänen äänensä kaikui vuorilla:

"Eläköön Korean vallankumous!"

Huutaessaan viimeisen sanansa *"Manse"* (Eläköön) hän heittäytyi alas jyrkänteeltä...

Seisoin siinä ja painoin katseeni maahan kumartaen hänen vallankumoukselliselle hengelleen ja murtumattomalle tahdolleen ajatellen hänen jaloa kuolemaansa. Sydämeni miltei pakahtui, kun ajattelin hänen syvää rakkauttaan tovereihinsa. Tunsin polttavaa halua syleillä vielä kerran hänen ruumistaan, vaikka se olisikin jo kyl-

mä, ja katsoa vielä kerran hänen kasvojaan. Halusin sirotella edes vähän maata hänen ruumiinsa päälle. Mutta pystyin hädin tuskin liikkumaan, enkä olisi millään keinolla kyennyt laskeutumaan alas jyrkännettä. Sydäntäni särki, etten kyennyt heittämään edes symbolisesti kourallista maata hänen ruumiinsa päälle, toverin, joka oli kärsinyt senkarikuoleman ja makasi alapuolella. Vilkaisin hirsimajan loimuntaa — hirsimajaa, jossa samana aamuna olin keskustellut tovereiden kanssa opiskelumme tehostamisesta ja uuden vuoden vastaanottamisesta. Sydäntäni painoi suru myös "4. divisioonan sedän" ja toveri Gye Sunin takia.

"Toveri Pak!"

Katsoin alas jyrkänteeltä hämärän hiipiessä yhä lähemmäksi enkä kyennyt pidättämään kyyneleitäni, vaan itkin katkerasti.

Menetettyäni tällä tavalla toverini jäin yksin talven armoille sankkaan metsään, jossa linnutkaan eivät uskaltaneet lentää.

(2)

Palasin hiiltyvän hirsimajan luo, kokosin palavia puita, rakensin nuotion ja istuuduin sen ääreen. Kun katsoin ympärilleni, näin miltei pystysuorat jyrkänteet ja neitseelliset metsät, jotka ikäänkuin uhkasivat nielaista minut, ja silloin tällöin puhalsi kylmä, pureva tuuli ajaen edellään tuiskua, joka pimensi kaiken ympäriltäni.

Vaikeuteni olivat nyt niin suuret, että niitä oli miltei mahdoton tajuta — minulla ei ollut mitään suojaa, ei muruakaan ruokaa ja oli joulukuu ja kova pakkanen. Seitsemän, kahdeksan kuukautta vuodesta oli talvea — se oli niin pitkä aika etteivät puutkaan kasvaneet hyvin.

Metsässä oli villieläimiä, jotka saattoivat tulla vastaan millä hetkellä hyvänsä. Ja vihollisen "rankaisuyksikköä" voisi odottaa palaavaksi. Katsoinpa mihin suuntaan tahansa, näin joka puolella jotakin, joka uhkasi henkeäni.

Tämä levottomuuden tunne moninkertaistui, kun huomasin nahan lähtevän jalkapohjistani, kun vedin kumipohjaiset kengät jaloistani ja kaikki voimani valuivat tyhjiin, kun paleltuneet jalkani lämpenivät tulen loimussa.

— Vaikeudet edessäni olivat lukemattomat, minä tunsin. Mutta minun oli voitettava ne olivatpa olosuhteet minkälaiset tahansa — minä sanoin.

Mitä enemmän ajattelin yksikköäni, joka oli toiminnassa jossakin, sitä enemmän kaipasin sitä ja tovereitani. Ajattelin urhoollisia asetovereitani tekemässä rintamahyökkäystä tai ryntäämässä päin vihollisen rivistöjä taisteluhuudon säestyksellä! Näin toverini juhlimassa voittoa leiritulen ympärillä. Nämä mielikuvat risteilivät mielessäni. Ajatellessani tovereitani minusta tuntui että he saattaisivat ilmestyä eteeni millä hetkellä hyvänsä ja terästin kuuloani ja jännitin silmiäni lehtien rapistessa ja varjojen leikkiessä lumella. Kuinka kadehdinkaan tuulta, joka pystyi vaeltamaan tuhat tai kymmenen tuhatta *ritä* yhdessä hetkessä!

Yön kallistuessa aamunkoittoa kohti tuuli alkoi puhaltaa navakammin ja kylmyys kävi yhä purevammaksi.

Vietin yön tulen äärellä nukkumatta, hieroskellen käsiäni ja jalkojani pelastaakseni ne paleltumiselta, ja ajattelin toveri Wangia.

Mikäli vihollinen ei ole kaapannut häntä vaan hän on edelleen elossa, hän on saattanut palata ja piiloutua johonkin lähelle voidakseen esittää täydellisemmän raportin tilanteesta.

Sydämeni hypähti ja ajatus siitä, että saattaisin koh-

data toveri Wangin uudelleen, rohkaisi minua suuresti.

Kun päivä koitti, lähdin paikalta peläten, että vihollinen saattaisi tulla takaisin. Mutta koska ajattelin, että toveri Wang saattaisi palata, en mennyt kauas. Aamulla lähdin ja palasin illalla mukanani kuivia oksia ja rakentelin nuotion, ja odotin ja odotin. Odotin viisi päivää. Kului viikko, mutta toveri Wang ei tullut.

Jos toveri Wang ei tulisi, ei minulla ollut muuta mahdollisuutta kuin odottaa päivää, joka oli määrätty kohtaamiselle yksikön kanssa. Meidän oli määrä ottaa yhteyttä yksikköön maaliskuun viidennen päivän tienoilla uutena vuonna. Minun piti siis odottaa yli sata päivää. Tilani oli sellainen, että minun olisi ollut vaikea kestää edes kymmentä päivää, saati sitten sataa. Olin silloin jo syönyt noin kämmeneni kokoisen palan koreanhirven nahkaa, eikä minulla ollut suuhun pantavaksi muuta kuin lunta.

Vaatteeni olivat loppuun kuluneet, niissä oli runsaasti kipinöiden polttamia reikiä, olinhan istunut tulen äärellä yötä päivää. Kiedoin juuttikankaisen pussini vyötäröni ympärille, mutta se ei riittänyt pitämään minua lämpimänä 30—40 asteen armottomassa pakkasessa.

Ajatellen saapuneeni päivieni päähän syvän lumen keskellä katselin poissaolevana liekkeihin, jotka liikkuivat levottomasti tuulessa. Muistin elävästi päivän, jolloin olin tavannut toveri komentajan ensimmäistä kertaa.

Sinäkin päivänä tuli loimusi ankarasti. Heittäen "Minsaengdaniin" liittyvät asiakirjat tuleen toveri komentaja rohkaisi meitä sanoen, että joukossamme ei ollut "Minsaengdanin" jäseniä ja että hän luotti enemmän miesten päättäväisyyteen taistella vallankumouksen asian puolesta kuin "Minsaengdaniin" liittyviin asiakirjanippuihin. Yksikön jäsenet vuodattivat kuumia kyyneleitä katsoessaan toveri komentajaan.

Minua oli tuolloin epäilty "Minsaengdanin" jäsenyydestä ja siirrelty sinne ja tänne, ja kun uusi kuudes divisioona organisoitiin, minä olin yksi niistä noin sadasta sissistä, jotka lähetettiin uuteen divisioonaan selässään leima "minsaendanilaiseksi epäilty".

Sydämemme olivat täynnä katkeruutta ja soimausta, koska meitä syytettiin väärin perustein ja koska meihin oli isketty häpeätahra huolimatta siitä, että olimme osallistuneet taisteluun ja vannoneet antavamme elämämme vallankumouksen asian puolesta.

Mutta olimme päättäneet lujasti olla jättämättä vallankumouksellisia rivejä osaksemme tulleiden tilapäisten vaikeuksien takia; emme voineet edes ajatella kuolevamme koiran kuolemaa tahra nimiemme päällä. Olimme hyvin vaikeassa tienhaarassa ja sydämemme olivat riekaleina, kun toveri komentaja alkoi huolehtia meistä lämpimästi. Itkimme ilosta.

Tämä ei johtunut vain siitä, että hän pelasti meidät henkilökohtaisesti. Jopa sitkeät taistelijat, jotka niin kovin usein olivat kasvotusten kuoleman kanssa, vuodattivat kyyneleitä siitä ilosta, että saivat palvella sellaisen miehen alaisuudessa, joka luotti tovereihinsa jokaisessa vaikeassa tilanteessa ja pelasti Korean vallankumouksen jokaisesta kriisistä. Heidän luottamuksensa Korean vallankumouksen voittoon oli luja niin kauan kuin tämä mies seisoi heidän taisteluriviensä kärjessä.

Muistellessani näitä asioita alkoi juhlallinen lupaus, jonka olin antanut toveri komentajalle vakuuttaessani seuraavani häntä vallankumouksen tiellä vaikka luuni olisivat murskana, palata sydämeeni ja polttaa kuin liekki.

Antautuminen tämän ankaran koettelemuksen edessä merkitsisi samaa kuin antautuminen viholliselle. Minun oli pakko elää ja taistella kuin toveri Pak Sun Il, sillä

vallankumouksellisella hengellä, joka voittaa jokaisen vaikeuden, sekä omalla voimallani.

Nousin ylös tehtyäni lujan päätöksen taistella tinkimättömästi, nousta ylös yhä uudestaan vaikka kaatuisin tuhat kertaa. Mutta taisteluni oli ankara. Jotta voisin jäädä henkiin, minun oli kaikkein ensimmäiseksi alettava etsiä ruokaa. Jäätyäni yksin metsään keitin ja söin ne muutamat jyvät, jotka olivat pudonneet lumeen "rankaisuyksikön" sotilaiden heitettyä viljamme tuleen, ja lumeen hautaamamme vähäiset pavut. Mutta hengissä pysyminen tällaisen sattumanvaraisen ravinnon turvin olisi mahdotonta. Minun olisi pakko löytää hiukan syötävää ruohoa. Oli miltei mahdotonta löytää syötäväksi kelpaavaa ruohoa lumen peittämästä sankasta metsästä, mutta mitään muuta tietä henkiin jäämiseen ei ollut. Etsin ruohoa kaivaen lunta ja maata, kävellen, kaatuen, ryömien.

Eräänä päivänä, kun kaivoin lunta paleltuneilla, märkäisillä käsilläni, löysin vihreää, tosin jäätynyttä, ruohoa puun oksien neitseellisessä metsässä muodostaman katoksen alta, joka katon lailla oli estänyt lunta putoamasta maahan. Se oli ruoholajike, jota metsäkarjujen sanottiin syövän. Keitin ruohot ja maistelin pienin kulauksin keittoa, jonka panin tulen lähelle ja nuolin siitä tihkuvan mehun. Mitään muuta ruokaa en pystynyt hankkimaan.

Joka aamu kun heräsin kokosin ruohoa ja tikkuja — ja kun tein niin minun oli samalla käytävä jatkuvaa taistelua varisten kanssa. Kun päivä koitti useat sadat varikset lensivät lähellä minua, kiertelivät pääni ympärillä ja raakkuivat kovalla äänellä: "Krääk! Krääk!" Aluksi ajoin niitä tiehensä kepin avulla, mutta pian annoin niiden olla, koska minulla ei enää ollut tarpeeksi voimia jäljellä niiden uhkailemiseen, ja ne olivat todella

hyvin itsepintaisia. Silloin ne tulivat aivan lähelle, tuijottivat minua tiiviisti ja alkoivat lopulta nokkia minua. Ne olivat vihollisiani ja odottivat kuolemaani. Odotin tilaisuuttani ja huitaisin niitä kepilläni. Tapoin niitä pari kolme ja söin ne. Ensimmäistä kertaa näin silloin, että varis on musta lihaansa myöten.

"Senkin varikset, te rumat varikset, olette mustia päältä ja sisältä! Erehdytte raskaasti, jos odotatte minun kuolevan. Te ette tiedä millaiset silmät minulla on. Nämä ovat silmät, joilla tulen näkemään toveri komentajan, kun palaan yksikkööni, silmät, jotka tulevat näkemään vapautetun isänmaani vuoret ja joet. Mitä tahansa tapahtuukin, en anna taidän nokkia silmiä päästäni!"

Kun varikset raakkuivat äänekkäästi, minulla oli tapana puhua tähän tapaan itselleni. Tilanne paheni päivä päivältä. Mutta kun ajattelin, että mitä pahemmaksi tilanne muuttui, sitä pikemmin yksikköni palaisi minua noutamaan, sydämeni keveni.

— Varo ettei tuli pääse sammumaan. Jos tuli palaa, voin selviytyä tästä.

Pidin tulta *ondol*-kaminassa palaneessa hirsimajassa. Nuotio oli niin pieni, että pystyin pitämään sitä yllä jos istuin sen edessä ja kyyristyin sen yli. Mutta koska minulla ei ollut ainuttakaan tulitikkua, merkitsi tulen ylläpitäiminen henkeni suojelemista. Kovassa myrskyssä en voinut nukkua lainkaan, koska pelkäsin tulen sammuvan.

Joskus kun avasin silmät torkahdettuani hetkeksi näin silmieni edessä tiikerin, joka oli valmis hyppäämään kimppuuni sillä hetkellä, kun tuli sammuisi.

Kerran elämälleni niin korvaamaton tuli miltei sammui. Jos muistan oikein, se tapahtui joulukuun 17. päivän paikkeilla. Yhtäkkiä, kun olin keräämässä keppejä

ja ruohoa, puhalsi voimakas tuuli. Lumimyrsky oli niin ankara, etten nähnyt tuumaakaan eteenpäin. Satutin silmäni männynoksiin, kun nousin nopeasti ylös, sillä olin kovin huolissani tulesta. Peitin silmäni käsilläni ja romahdin maahan liikkumattomana. Lumimyrskyssä ja silmäni loukanneena en nähnyt yhtään mitään. Tuli saattaisi sammua sillä aikaa kun minä murehdin särkeviä silmiäni. Niinpä aloin kävellä suojellen silmiäni käsilläni. Mutta syvä lumi ja ankara tuisku estivät minua pääsemästä yhtään pitemmälle. Kompastuin puunoksaan heti otettuani muutaman askeleen ja kaaduin. Hautauduin lumeen ja hengittäminen kävi vaikeaksi. Kuljin itseäni pyörittäen tulta kohti.

Pyörin ja pyörin omasta mielestäni tuntikausia kyeten tuskin avaamaan silmiäni, ja kun lopulta onnistuin pääsemään tulen luokse, ojensin käteni sen yli. Se ei ollut edes lämmin. Kun jonkin ajan kuluttua saatoin avata silmäni, otin käteeni hiilenpaloja ja hieroin niitä poskeani vasten epäillen, etteivät käteni tunne lämpöä, koska ovat paleltuneet. Mutta ne olivat kaikki kylmiä kuin kivet. Olin niin järkyttynyt, että minusta tuntui kuin olisin vaipunut pimeään luolaan.

— Tuli oli sammunut! Tämä teki minusta lopun! En voi palata yksikkööni! En voi enää koskaan nähdä toveri komentajaa!

Istuessani yksin paikoillani varisten raakkuessa äänekkäästi ympärilläni minusta tuntui, että viimeisetkin voimat pakenivat nopeasti ruumiistani.

Kuinka kauan aikaa kului? Olin vain hämärästi tajuissani ja minusta tuntui kuin minut olisi kiedottu moniin sumunkaltaisiin varjokerroksiin. Minulla oli tunne, että minua ympäröivä sumukerros tuli aina vain paksummaksi.

— Tämä on loppuni. — Käänsin keittämiseen käyttä-

mäni peltipurkin ylösalaisin ja kirjoitin tikulla sen nokiseen pintaan:

”17. joulukuuta 1937 Li Du Su.”

Kun olin kirjoittanut päivämäärän ja nimeni muistot tulvahtivat mieleeni kuin kaleidoskooppi — isoisäni, joka söi viimeisen ateriansa silmät kyynelissä isänmaan puolella ennen kuin ylitti Tuman-gang joen; päivät, jolloin minut vietiin pois perheeni luota rengiksi ollessani kolmentoista vanha, koska isäni ei pystynyt maksamaan härän vuokraa; isoäitini, joka hyväili minua laihoilla käsillään kun lähdin liittyäkseni sisseihin, päivät, jolloin taistelimme ase kädessä ja vaikeat marssit...

Kaikista mieleeni jääneistä tapahtumista kaikkein kirkkaimpana olivat muistissani ne vaikeat päivät, jotka vietin salaisella leirillä erään Lasten joukkojen nuoren jäsenen kanssa haavoittumiseni jälkeen.

Tämä nuori poika, jonka sissit olivat kasvattaneet ja jota he olivat kantaneet selässään vihollisen murhattua pojan vanhemmat raa'asti Santaowanissa, pyysi viimeisellä hengenvedollaan meitä kostamaan viholliselle omasta ja vanhempiensa puolesta, koska hän ei itse voinut.

En saanut unta, kun muistin tämän pojan, ja annoin juhlallisen lupauksen kostaa hänen puolestaan viholliselle. Sydäntäni särki, kun nyt ajattelin, etten voisikaan kostaa hänen puolestaan.

— En saa epäonnistua tällä tavalla. Minun on elettävä kostaakseni kaatuneen pojan puolesta, joka ei itse enää voi taistella. Minun on elettävä kostaakseni viholliselle hänen vanhempiensa puolesta, toveri Pak Sun Ilin puolesta, lukemattomien japanilaisten imperialistien polkemien ihmisten puolesta. Minun on tehtävä se keinolla millä hyvänsä, ja jos minä en siihen pysty, se jää tulevien sukupolvien asiaksi.

Nousin jaloilleni kooten voimani. Pureva tuuli iski kas-

voihini ja silkkikaulaliina kaulallani tanssi tuulessa. Hetkellä, jolloin silkkikaulaliina osui kasvoihini, minusta tuntui kuin toveri komentaja olisi koskettanut minua lämpimällä kädellään.

— Ei. Vaikka tultakaan ei olisi, minä en palellu kuoliaaksi niin kauan kuin silkkikaulaliina on ympärilläni. Jos minulla on toveri Pak Sun Ilin murtumaton vallankumouksellinen henki, en kuole nälkään, vaikka en söisi ollenkaan.

— Raivotkoon lumimyrsky kolme kuukautta tai kolme vuotta. Luottamukseni toveri komentajaan pitää minut hengissä. Toveri komentaja tulee varmasti auttamaan minua —

Aloin taas etsiä hehkuvia hiiliä. Kun löysin yhden noin nyrkkini kokoisen muita lämpimämmän hiilenmöykyn, panin sen kiireesti poskeani vasten ja aloin hieroa sitä poskeeni. Hiilenmöykky oli tosiaan miltei kylmä, mutta hiukan lämpöä siinä vielä oli. Panin kiireesti tuohta ja kuolleita oksia sen päälle ja aloin puhaltaa heikoilla voimillani.

En muista itkinkö vaiko nauroin, kun tuli alkoi taas palaa tuhkasta. Kului muutama hetki ennen kuin tajusin, että olin selvinnyt kaikkein vaikeimmasta hetkestä. Kuinka kaipasinkaan toveri komentajaa, joka oli opettanut meitä taistelemaan lahjomattomasti jopa pohjattomassa kuolemanloukussakin!

”Toveri komentaja!”

Huusin näin kaikin voimin kohti taivasta puristaen kädessäni silkkikaulaliinaani, joka oli lämmin kuin toveri komentajan käsi. Huutoni kaikui sankoissa metsissä ja laaksoissa.

Elämä jatkui ja minä makasin enemmän paikoillani kuin liikuin, hengitin vaivalloisesti, olin kaukana vuorilla, jotka olivat kauttaaltaan lumen ja jään peitossa, ja

ennenkuin huomasinkaan, oli jo helmikuun alku vuonna 1938.

Eräänä iltapäivänä kuulin askeleita, kun joku käveli lähellä olevien kuolleiden oksien ylitse istuessani tulen ääressä. Käännyin äänen suuntaan huomatakseni vakoilijan, joka seisoi veitsi kädessä melko lähellä. Se oli sama vakooja, joka oli ilmoittanut salaisen leirin sijainnin viholliselle.

Tämä vakooja oli haavoittanut itseään aseella, kun lukuisia Isänmaan vapautusseuran jäseniä oli pidätetty ja "paennut" ovelasti teeskennellen olevansa "vallankumouksellinen". Hän oli ollut kerran "Kallioluolasairaalassa". Kun hänen todellinen värinsä siellä paljastui, hän pakeni sieltä ja juuri hän oli johdattanut "rankaisuyksikön" sotilaat kimppuumme hirsimajalla.

Silmäni paloivat vihasta.

Otin "puurevolverini" käteeni ja tähdäten sillä häntä minä huusin: "Heitä veitsesi maahan!" Vakooja ei tiennyt, että "revolverini" oli vain puoliksi palanut puunjuuri, jota olin säilytellyt juuri tämänkaltaista hätätilannetta varten, ja heitti veitsensä maahan yllätettynä.

Vakooja oli peloissaan ja alkoi vapista pyydelleen minua säälimään itseään sanoen, että oli kärsinyt paljon lumisilla vuorilla, ja alkoi sitten anella minua pelastamaan henkensä. Hän oli hyvin kurjassa kunnossa vaelleltuaan pitkään metsissä. Mutta hän näytti minua vahvemmalta ja hyväkuntoisemmalta. Heitin vakoojaan terävän katseen ja tein päätökseni.

— Olipa tilanteeni kuinka vaikea tahansa ja kaipasinpa ihmisen seuraa miten paljon tahansa en silti voisi olla ottamatta huomioon, että edessäni seisoo vihollinen.

Tämä mies on heittänyt pois veitsensä ja puhuu miellyttääkseen minua. Mutta seuraavassa hetkessä nämä

sanat voivat muuttua veitseksi, jolla minua pistetään. Se on selvää jokaiselle.

Jos myöntyisin tämän katalan vakoojan pyyntöön, hylkäisin luokka-asemani ja omantuntoni ja jos asettaisin pienimmänkin toiveen kauppoihin tämän vakoojan kanssa, hän saisi minut ansaan ja toteuttaisi pahansuopaisen suunnitelmansa.

Tapahtuupa mitä tahansa minä en voi elää saman taivaan alla vihollisen vakoojan kanssa. Vihollinen on murskattava! —

Näin miettien tein päätöksen tappaa vihollisen hänen omalla veitsellään. Ryömin polvillani kohti veistä, joka lojui maassa vihollisen ja minun välissä. Huomaten samalla hetkellä ettei "pistoolini" ollutkaan oikea, vakooja kääntyi kannoillaan ja alkoi juosta täyttä vauhtia. Seurasin häntä veitsi kädessäni, mutta koska voimani olivat vähissä, en saanut häntä kiinni, sillä hän juoksi henkensä edestä terveillä jaloillaan.

Olin kovin pahoillani etten kyennyt saamaan häntä kiinni. Milloinkaan en ollut soimannut jalkani haavaa enempää kuin sillä hetkellä. Jos jalkani olisi ollut terve, olisin rankaissut häntä varmasti, olisinpa sitten ollut miten nälkäinen tahansa, olisipa yö ollut miten kylmä ja minä kuinka heikko tahansa.

— Koska hän ei palannut hyökätäkseen kimppuuni uudelleen, hänen on täytynyt paleltua kuoliaaksi vuorilla —

Näin kuluivat päivät. Helmikuu meni ja alkoi maaliskuu. Lumi alkoi sulaa aurinkoisissa paikoissa ja tuuli kävi leudommaksi. Eräänä päivänä, kun olin keppiin nojaten keräämässä oksia, näin nuoria ruohonversoja, jotka työntyivät maasta lumen läpi. Ilon kyyneleet tulvahtivat silmiini nähdessäni tuon pienen elämän merkin, joka oli

selviytynyt ankarasta talvesta ja nousi jälleen kevään mukana.

— Nimetön ruohonkorsi! Sinäkin olet taistellut! Sinä elät kestettyäsi sen, mikä tuntui mahdottomalta! Elä edelleen, ole rohkea ja taistele loppuun saakka elämän puolesta! —

En palannut takaisin, vaan kiipesin jyrkän kiven päälle, josta saatoin nähdä isänmaan vuoret ja joet. Kun katsoin alas kiveltä näin ettei useimmilla vuorilla isänmaan puolella ollut enää lunta. Oli lämmin kevät, jolloin puut kasvattivat nuoria versojaan, kevät jota olin odottanut yksin metsässä niin kauan. Sydämeni oli tulvillaan iloa ajatellessani, että kevät, jota olin kärsivällisesti odottanut, oli saapunut.

— Kevät on tullut! Kotimaassani ihmiset tekevät ahkerasti viljelystöitä. Ei voi enää kestää kauan ennen kuin yksikköni tulee minua noutamaan —

Kun istuin katselemassa isänmaahan istahti lintu äkkiä pääni päälle. Se luuli varmaankin päätäni kannoksi. Hämmästyin ja aloin nauraa. Olin utelias tietämään miltä näytin ja lähdin kulkemaan kohti lähdettä. Hämmästyin suuresti, kun näin kasvojeni kuvastuvan kevään kirkkaasta vedestä. Koska en ollut käyttänyt saksia pitkään aikaan, tukkani oli kuin linnunpesä ja luiset kasvoni painuneine poskineen eivät näyttäneet enää ihmismäisiltä. Vilkaisin itseäni tarkemmin ja havaitsin olevani tuhkasta ja mudasta likainen. Riisuin valkoisen silkkihuivini, joka oli mustana liasta. Pesin sen lähteessä. Päivät, jotka olin viettänyt metsässä ja joiden kuluessa valkoinen silkkihuivini oli muuttunut mustaksi, kulkivat mielessäni kuin filminauha.

Kun olin pessyt lian pois huivista, sydämeni täytti toive, että kun vaikea elämäni metsissä olisi ohi, voisin pian

palata yksikkööni ja alkaa jälleen hedelmällisen elämän taistellen vihollista vastaan kivääri kädessä.

Ripustin huivin pesun jälkeen kuivumaan puun oksalle ja olin aikeissa lähteä takaisin, kun huomasin, että keppini vaipui syvälle lumeen, ja pysähdyin. Kaivoin huolellisesti ja löysin lumeen haudatun pussin. Pussissa oli puoli *mal*ia ohraa. Sen oli toveri Li Gye Sun haudannut sinne hätätilan varalta.

Niin odottamatta löytämäni ruoka rohkaisi ja ilahdutti minua suuresti, kun ajattelin, että voisin palata pian yksikkööni.

Kun ruokapussi oli kädessäni kaipasin ankarasti toveri Li Gye Sunia, joka oli syvästi ihmetellyt miten voisimme viettää uudenvuodenpäivää, joka oli aivan lähellä, juuri ennen kuin vihollinen hyökkäsi majaan.

— Toveri Li Gye Sun, kiitos sinulle. Sinun minulle jättämäsi ruoka antaa minulle niin paljon voimia, että voin palata yksikkööni —

Koska en ollut nähnytkään mitään viljan tapaistakaan moniin kuukausiin, minulle tuli suuri halu syödä pussin sisältö niin pian kuin mahdollista. Mutta tiukensin pussin suuta ajatellen, että mikäli en pystyisi saamaan yhteyttä minun pitäisi jatkaa etsintääni nämä ruokavarat turvanani. Sydämeni hakkasi ankarasti, kun maaliskuun 15. päivä lähestyi. Päiväsaikaan kiipesin korkean kiven huipulle ja katselin ympärilleni, ja yöllä en saanut nukutuksi kunnolla. Lopulta maaliskuun 15. päivä tuli ja sen jälkeenkin kului muutamia päiviä, mutta yhteydenottoa ei tapahtunut.

— Mies, jonka piti tulla tapaamaan minua, on varmasti eksynyt tai hän on saattanut kyllästyä etsimään minua ja palata takaisin —

Elättelin tällaisia epäilyksiä, mutta samalla kertaa luotin lujasti siihen, että yksikköni lähettäisi varmasti

jonkun minua noutamaan. Kului vielä kymmenen päivää, ja maaliskuun 24. päivä koitti. Sinäkin päivänä kiipesin kivelle ja sieltä näin kolmen tai neljän khakipukuisen miehen vaeltelevan paikassa, johon minulla oli suhteellisen hyvä näköala.

Olin äärimmäisen jännittynyt ja makasin matalana kivellä pitäen silmällä tulijoiden jokaista liikettä. Hämmästykseksi kuulin heidän huutavan nimeäni. Halusin juosta heidän luokseen siitä paikasta. Mutta saadakseni varmistuksen huusin ja pyysin heitä sanomaan nimensä. Toinen vastasi "Kim Ryong Su!" Ei ollut epäilystäkään siitä, että tulijat olivat sissiyksikön jäseniä. Mutta miten he saattoivat tietää, että minä olin täällä? Se voisi olla "rangaistusjoukkojen" järjestämä ansa. Tätä miettiessäni tietämättä millaisen päätöksen tekisin kuulin äänen sanovan: "Minä olen täällä. Han Cho Nam!" Tämän kuullessani minun ei enää tarvinnut kysellä muiden nimiä eikä odotella heitä. Juoksin niin lujaa kuin pääsin, unohtaen jopa keppini, mutta ilman keppiä juutuin lumikinokseen.

"Toveri Cho Nam! Toveri Ryong Su!" Kuullessaan minun huutavan tukahtuneella äänellä he kaikki huusivat ilosta ja tulivat juosten minua kohti.

"Toveri Du Su!"

"Toveri Du Su!"

Me syleilimme toisiamme. Me jopa kieriskelimme lumessa. Näin minä sitten tapasin rakkaat asetoverini sen jälkeen, kun olin jäänyt yksin Hehhsiatzukoun leirille.

Suoritimme valmisteluja lähteäksemme paluumatkalle kohti yksikköämme seuraavana aamuna, mutta ennen lähtöämme etsimme toveri Pak Sun Ilin ruumiin, hautasimme hänet kunnioittavasti ja kumarsimme syvään hänen muistolleen.

Kaikki toverit tunsivat varmasti syvää surua tämän

surullisen viimeisen hyvästijätön johdosta, mutta minun suruni oli kaikkein suurin, koska olin elänyt toveri Pak Sun Ilin kanssa ja ollut hänen sankarikuolemansa todistajana.

"Toveri Pak Sun Il. Riemuitse kanssani. Tänään minä lähden tästä paikasta, jossa sinun vallankumouksellinen henkesi edelleen elää, palatakseni kunnioitetun toveri komentajan luo, jota sinä niin suuresti kunnioitit. Toveri Pak, minä lähden nyt ja toivon ettet kaipaa minua. Lähden täältä kantaen sydämessäni samaa vallankumouksen liekkiä, joka paloi sinun sydämessäsi. Pidän tämän liekin elossa enkä lakkaa taistelemasta ennen kuin se maailma, jonka tuloa sinä kovasti toivoit, on todellisuutta, ennen kuin kaikki ihmiset on vapautettu riistosta ja sorrosta."

Me käännyimme katsomaan sankkaan metsään. Tuleni paloi edelleen siinä paikassa, missä hirsimaja oli seisonut.

Eräänä päivänä noin puoli kuukautta myöhemmin saavuin leirille, jossa toveri komentaja oleskeli. Minussa syttyi voimakas halu tavata toveri komentaja niin pian kuin mahdollista ja aloin juosta ylös loivaa mäkeä unohtaen kivun jalassani. Kun saavuin mäen harjalle näin toveri komentajan seisovan teltan edessä jonkin matkan päässä minua odottamassa. Sillä hetkellä minun oli hyvin vaikea pidätellä kyyneliäni, joita vastaan olin yrittänyt taistella. Kuumat kyyneleet valuivat poskilleni vuolaina kuin virta.

"Toveri komentaja!"

Juoksin hänen luokseen irrottaen käteni minua tukevien tovereideni käsistä.

"Toveri Du Su, miten paljon oletkaan kärsinyt! Olet todella taistellut hyvin."

Toveri komentaja otti minun käteni lujasti omiinsa ja sanoi näin yhä uudelleen ja uudelleen vieden minut telt-

taansa. Kerroin hänelle kaiken mitä tapahtui ”Kallioluolasairaalassa”. Hän istui tuijottaen kaukaisuuteen ja sanoin lopulta hiljaa:

”Toverit, te olette feeniks-lintuja!”

Katsoessani toveri komentajaan, jonka sydäntä särki hänen ajatellessaan tovereita, joita ei enää milloinkaan voisi tavata, näin sieluni silmillä toveri Pak Sun Ilin ja toisten tovereiden kasvot.

Feeniks-lintu — tämän kunnianimen toveri komentaja antoi niille tovereille, jotka olivat osoittaneet vertaansa vailla olevaa uskollisuutta vallankumouksen asialle kaikkein vaikeimmissakin olosuhteissa ja jotka tulevat elämään ikuisesti vallankumouksen suuressa historiassa tälle asialle osoittamansa uskollisuuden vuoksi. Tuhkasta elämään nousevan feeniks-linnun jalo vallankumouksellinen taisteluhenki elää edelleenkin sydämissämme ja palaa ikuisen liekin tavoin.

Tärkeimmät taistelut japanilaisia vastaan käydyssä aseellisessa taistelussa (1932–1945)

